

အိမ်ရာ

မဂ္ဂဇင်း

DESIGN
Aung Kyaw Myint

www.burmeseclassic.com

အိမ်ထောင်စု

ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံယံ
ဥပုသ်ကံပါဒေဟံ

စာတည်းချုပ်

မောင်နှင်းသွေ

ဓမ္မဇမိဒ်

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ အတွဲ (၁၇) အမှတ် (၁၀)

အင်္ဂလိပ်နှင့် ကျော်ကျော်သွေ ဘွဲ့ရ ခုနှစ်တွင် စာညီထောင်၍ မိုးဆင်းပန်းစာပေ နှင့် T.T.K GROUP တိုက်(၉) ၃၀၁ ဝိတောက်လမ်း၊ ယုဒေနပလာစာ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မှ ပြည်လုံးကျွတ်ဖြန့်ချိပါသည်။ ပန်း-ဝတ္ထု ၂၀၀၇၆၀

Dear Marry (Myanmar) Online Shopping and Retail

အတိုင်ပင်ခံပညာရှင်များ

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး

အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီးဌေးမောင်
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး ဒေါက်တာချစ်စံဝင်း
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး သောင်းဝေဦး

ငြိမ်း B.sc (Chem)

စာမျက်နှာစွဲ စည်းမှူး

စာတည်းအဖွဲ့

ကိုကိုသွေဆွေ
ဦးသိမ် BE (Electronic)
အိမ်ခြံစိုက် BE (Civil)

ဌေးဓမ္မေး မိုးဟန်(အနာဂတ်ကျွန်း)

လျှို့ဝှက်သန်းကြယ်ပန်းချီပိုင်ရှင်အဖွဲ့

မောင်မောင်သိုက်၊ ကျော်ဦး၊ ပိုးဒီလွန်း၊ မိုးဝေ
မိုးအောင်၊ ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်၊ စောနိုင်ထူး၊
ပန်းချီချစ်ဦး(ပုသိမ်)၊ ပန်းချီဝကျွ

ခေါင်းစီးစာလုံး

ပန်းချီတင်ထွန်း

အမှတ်တံဆိပ်

ပန်းချီတင်ရွှေချို

မြန်.ချီရေး

မျက်နှာစုံသရုပ်ဖော်

ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်

ကွန်ပျူတာစာပေ

ဌေးဓမ္မေးနဲ့အဖွဲ့ (အနာဂတ်ကျွန်း)

ခေတ္တရာစာပေ-သထုံ၊ သော်တကစန်းစာပေ-နေပြည်တော်၊ ယုဒေနပလာ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ကျော်ကျော် (၁) ဦးကျော်ကျော်ဆွေ (ဝုဇော်) ၁၇/၂၀ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ဧရာဝတီ၊ ရန်ကင်းမြို့

အတွင်းနှင့် အပူပိုက်ဝယ် - ဦးဝင်းဌေး (၃၀၀၉၂၂) ဝင်းထွန်းပုံနှိပ်တိုက် အမှတ်-၃၇၊ လှကျော်လမ်းပုလဲ၊ ပုဂံတောင်၊ ရန်ကင်းမြို့

မျက်နှာစုံနှင့်အတွင်း CTP (Eagle)၊ စောင်ရေ - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၂၀၀၀၊ စာအုပ်ချုပ် - ရှုဂိုး (ဟင်္သာစွန်း) - ၂၄ လမ်း

ပန်းချီကျော်လှိုင်သင်း၊ ခုတ်သန်း (၅၂၀)၊ ဦးသူ(ဝေသန်း)၊ အထူးကူညီသည်။

ရိန့် ဝန္တထ ဂါထာ

BURMESE CLASSIC

ရိနာဝန္တထ ဂေါတမံ
ရိနာဝန္တမဂေါတမံ
ဝိဇ္ဇာဝရဏသဗ္ဗန္တံ
ဗုဒ္ဓိဝန္တမဂေါတမံ။

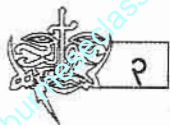
ဒီဂျစ်တယ်နောက်ခံပုံစံဖြင့် ပြုစုထားပါသည်။

ရုပ်နှုတ်မှုနှင့် ပုံနှိပ်မှုများကို အကုန်အကျစီစဉ်ပေးပါသည်။

မူပိုင်ခွင့် ပိုင်ဆိုင်သူမှာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ အကျိုးအမြတ်အတွက် မပြုစုပါရပါမည်။

အချို့အပိုင်းကို အကျဉ်းချုပ်ဖော်ပြထားပါသည်။

(၇) ရုပ်နှုတ်မှုနှင့် ပုံနှိပ်မှုများကို (၇) ဝက်စ်ဖြင့် ပြုစုပါသည်။

မာတိကာ

အထူးဆောင်းပါး			ပြည်တွင်းမှုခင်း	
ဖြူစင်မြတ်နိုး (မြန်မာ့မြေ) နေနဲ့လနဲ့ နှစ်ပါးအပြိုင်	၉	ကျော်ဝဏ္ဏကျော်	တန်ရာတန်ကြေး	၇၈
အလုံးစုံကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ			ပုံပြင်လေးကတော့ ဒါပါပဲကွယ်	
မနောဖြူ (ခလွန်) စင်ကြယ်ပါစေသီလတွေ	၂၅	ဝနေစော	မြေခွေးလေးရဲ့ပန်းကမ္ဘာ	၈၅
တရားလိုက်စားသော			တစ္ဆေတကယ် ရှိ/မရှိ	
ဓမ္မဆရာတော် ယောဂီများအတွက်	၃၀	ဝေဝေသွယ် (နည်းပညာ)	စည်းပြင်မှ	၉၀
ပညာကျော် သင်္ဂါဇာဆရာတော်			နွယ်မြက်သစ်ပင် ဆေးဖက်ဝင်၏	
တိုးတိုး အာပတ်မသင့်သူ ရဟန်း... ၃၃	၃၃	အောင်ဆန်းလင်း (ဘီအေ)	အစွမ်းထက် ဆင်တုံးမနွယ်	၉၆
ဝေဒနက္ခတ္တပညာ			မေတ္တာဆိုသည်မှာ	
ကဝါလမှိုင်းယောဟန် (ဖာယွန်) ဆရာဝန်ဖြစ်သည့် ဇာတာ... ၃၆	၃၆	မောင်ရိုးကောင်း	ရန်သူမိတ်ဆွေ	၉၈
သံယာဇက်တော့ အခက်ဝေ			အားလုံးချမ်းမြေ့ပါစေ	
ဖြူစင်မြတ်နိုး (မြန်မာ့မြေ) ရတနာစစ် ရတနာမှန်ကို... ၃၉	၃၉	ဝစီအောင်	ကောင်းကျိုးချမ်းသာ...	၁၀၂
ဖုန်းဝေဒ			ဒို့ဘာသာ ဒို့သာသာနာ	
နတ်မျက်စိဆရာအောင်စိုး လူကြီးမင်းဖုန်းနံပါတ်နှင့်	၄၉	ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်)	လောင်းတော်ဦးဝေတီတော် ၁၀၇	
ကျန်းမာရေးအတွက်			ဖက်ဆစ်အာကာရရှင်တစ်ယောက်	
ဒေါက်တာလွင်သန့် (ဆေး - ၂) ကလေးချောင်းဆိုးလျှင်	၅၅	ကိုသန်း (ကြည့်မြင်တိုင်)	ဂျာမနီမှ ဝေဒပညာရှင်	၁၁၈
ဖာတာတွေထဲက			ဗဟုသုတရစေဖို့	
အောင်ဖုန်းမြင့် (ကချင်မြေ) အိုင်းစတိုင်း၏ ဘဝကံဇာတာ	၅၈	ဆရာဝင်း (သာကီနွယ်)	ကွယ်လွန်သူအတွက်...	၁၂၅
ရာဇဝတ်တေး ပြေးမလွတ်ပါ			မအိုဆေးများ	
မေချို (ပျဉ်းမနား) မူးယစ်ဆေးဆို ...	၆၂	အောင်ဆန်းလင်း (ဘီအေ)	အန္တရာယ်ဆိုးကို...	၁၃၁
ဘုရားတည်ပြီးလျှင်			သဘာဝဟာ	
မောင်မိုး ငြမ်း	၆၈	နိုးနိုး (သန်လျင်)	နွေတွင်သစ်ရွက်များ...	၁၃၆
လေးဆူဇာတ်ပုံ			အမျိုးဂုဏ်တို့ဆောင်ပါ	
ယောနကဘိုးထောင် ရွှေတိဂုံတောင် စာဆိုအမြင်	၇၂	စိမ့်စိမ့်အေး	နံ	၁၃၈

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးသာသန
(ဘုန်းတမ်းကြီး)

BURMESE
CLASSIC

ရတနာအစစ်အမှန်တို့တွေ့ရှိချွေးသူ
တစ်ယောက်အကြောင်း
ဗြူဝင်ပြတ်နိုး(ခြိန်စုဒ္ဓါ)

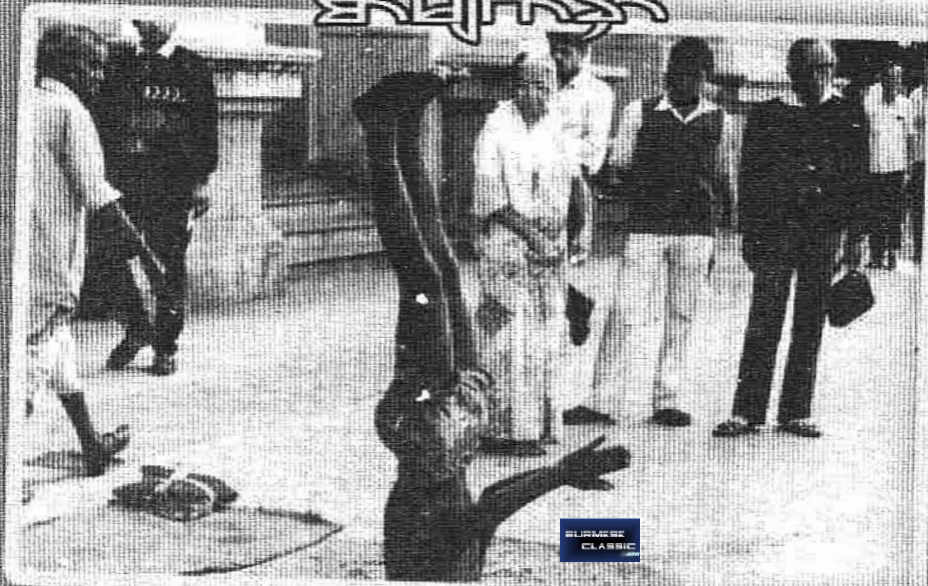
TRKM.2014

မာတိကာ

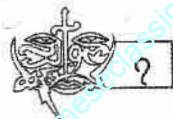
တီးတိုး	ဒန်းကြီးပင်အတွက် ယတြာ ၁၄၄	သောင်းဝေဦး	အမှတ်တရမြို့တော်စည်ပင် ၂၂၄
	အမှတ်တရတိုက်ပွဲကြီးများ		တြုံရဆိုရပြည်ပမှာ
သောင်းဝေဦး	မြဝတီတိုက်ပွဲကြီး ၁၄၇	နှင်းမေရီမိုး (ယုဝနပလာက)	ဂျပန်ရေချိုးနည်း ၂၃၂
	[၇] ရက်သားသမီးများအတွက်		မေတ္တာတရားဆိုသည်မှာ
ဗေဒသူတေသီ ဆရာမျိုး	ဘာကိုရှောင်လို့... ၁၅၈	သျှင်ရဲထွဋ် (တောင်စွန်း)	ဥပက္ခေမမေ ၂၄၄
	အနိုင်ယူချင်စိတ်		ကျားမာယာ
ဦးကိုကိုလေး	အတွေးတစ်ချက်... ၁၆၁	ကြင်ဦးလူ	လူယုတ်မာ ၂၅၇
	ပြည်တွင်းဆန်းကြယ်		ဒေါ်နွယ်နိုင်ငံ ဗုဒ္ဓဂယာမှ
ဦးညွန့်တင်	နှင်းလူ ၁၆၅	အရှင်ဥက္ကရာသာရ	ပုံရိပ်လွှာများ (ဒုတိယပိုင်း) ၂၇၁
	ကရုဏာ		
ရဲရဲထွန်း	မြွေဟောက်ကို အံတု... ၁၇၄		
	အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်		
အောင်မိုးကောင်း	ပျော်ပျော်နေမောင်သေခဲ ၁၇၉		
	မင်ရည်ကျဲချလို		
အောင်နုတင် (မုန့်)	မေ့မရနိုင်ပါအတည် ၁၈၆		
	ဗဟုသုတရစေဖို့		
ဆရာဝင်း (သာကီနွယ်)	ဘီလူးများအကြောင်း... ၁၉၄		
	ထမင်းစားပြီးတစ်ခုလို		
ကျော်အေးရွှေ	ကြိုက်တာကိုရွေးဝမ်း... ၂၀၂		
	ပြည်တွင်းပရ		
ဇော်မင်း (မြောက်/ဒဂုံ)	သပြေကန်ရွာမှ... ၂၀၈		
	၁၅၀၀ တွေထဲက		
စိမ်းရွက်လွှာ	ချစ်ဒုက္ခ ၂၁၆		

ကလေးတို့၏ နေ့စဉ်ဘဝ

TRAVEL 2014

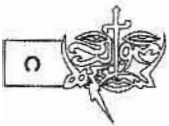

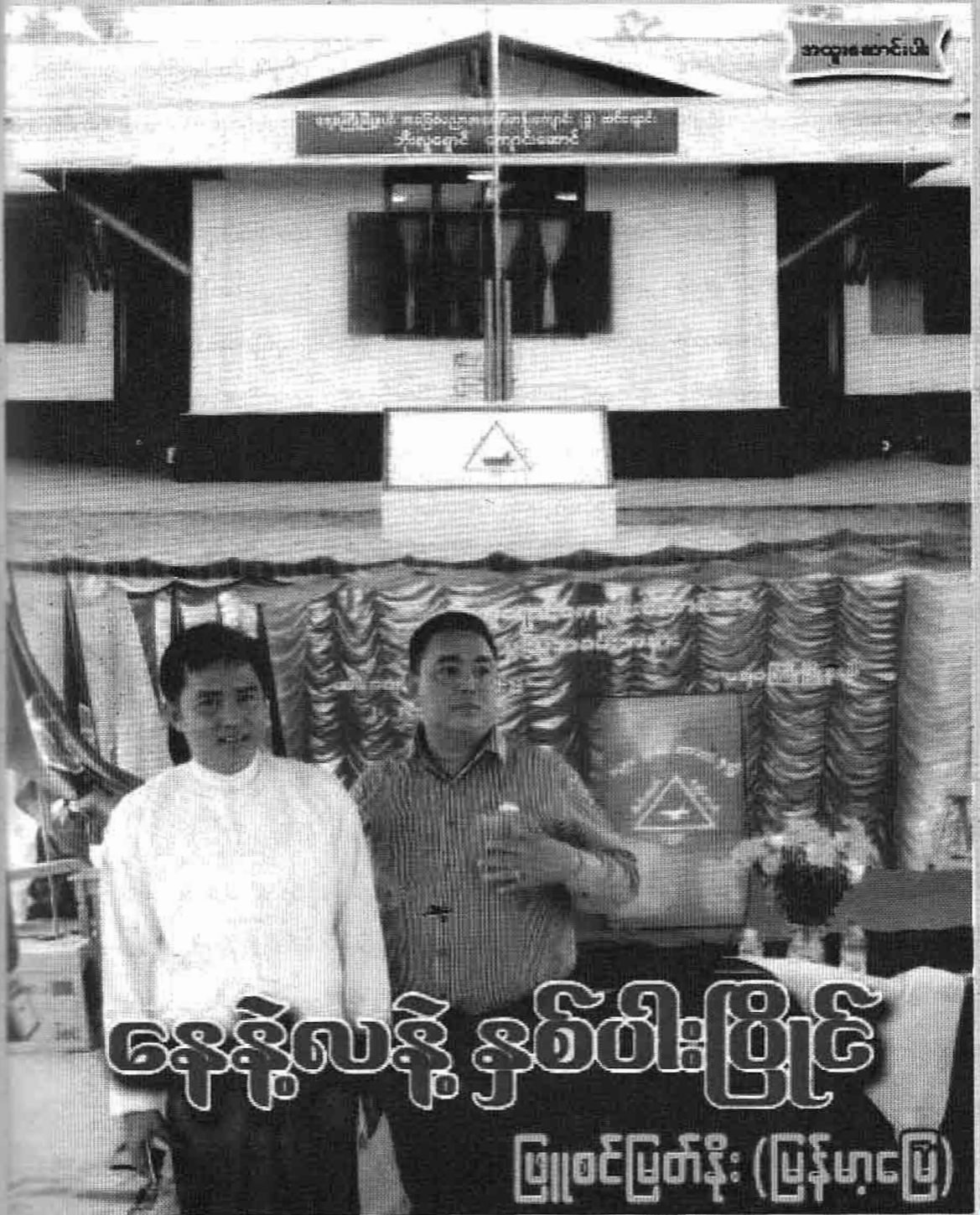
လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော

ဇာတိမြေကွေ့

TAKI.2014

နေနဲ့လနဲ့ နှစ်ဝါးပြိုင်

ဗြူစင်မြတ်နိုး (မြန်မာ့ပြ)

မင်္ဂလာပါဆရာ။ နှစ်အကူးမှာ

ထူးထူးခြားခြား၊ ကျက်သရေ မင်္ဂလာ အပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံလှတဲ့ အကြောင်း အရာလေးတစ်ခုကို စာချစ်သူ လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ် စာဖတ်ပရိသတ်ကို သိစေလို တဲ့စိတ်၊ စာရေးသူ ရရှိခံစားခဲ့ရကတည်းက ပီတိကို မျှဝေခံစားစေလိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဒီစာမူလေးကို ပေးလိုက်ပါတယ် ဆရာ။ စာမူရဲ့ အမည်ကတော့...

“နေနဲ့လ နှစ်ပါးအပြိုင်” ပါ ဆရာ။

ဆရာမောင်နှင်းဆွေရဲ့ မေတ္တာ စေတနာအပြည့်နဲ့ လမ်းညွှန်ခဲ့သလို၊ လူချင်းမတွေ့ပေမဲ့ စာချင်းတွေ့အောင် ကြိုးစားလိုစိတ်အပြည့်ရှိပါတယ် ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ စာရေးသူက ပျင်းရိခြင်း ၆ ပါးနှင့် သာမက ပျင်းရိမှာတောင်ပျင်းတဲ့ ၁ ပါး ထပ်တိုးပြီးပျင်းတဲ့ အညာက စာရေးသူ ခပ်ညံ့ညံ့ပါ။ အခုတော့ ပျင်းချင်တာ တောင် မပျင်းနိုင်လောက်အောင် ဝီရိယ

ကောင်းစေတဲ့ အကြောင်းအရာလေးပါ ဆရာ။

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းမှာ ရေးခဲ့တဲ့ နတ်ဆေးလမ်း (သို့) ဒီမိုကရေစီ လမ်းနှင့်ကန့်ခြင်း ဆိုတဲ့ စာမူမှာ ၂၀၁၄ နှစ်ဦးမှာ မြန်မာပြည်ရဲ့ ပထမဦးဆုံး နတ်ဆေးလမ်းကို ဒီမိုကရေစီ အပြည့် အဝရတဲ့ ရေစကြိုမြို့နယ်သူ မြို့နယ်သား ဒေသခံ ပြည်သူတွေက ဦးစွာပထမ သုံးစွဲခွင့်ရကြမယ် ကံထူးသူတွေပါလို့ ရေးခဲ့ပါတယ်။

စာရေးသူ ရေစကြိုမြို့နယ်၊ ပခန်းကြီးဒေသကို ရောက်သွားချိန် ၂၀၁၃ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလပါ။ အဲဒီအချိန်အထိ နတ် ဆေးက မရောက်သေးပါဘူး။ လမ်းပြင် နေကြတုန်းပဲ ရှိသေးတာပါ။ နတ်ဆေး ဆိုတာ အမူနဲ့လား။ အရည်လား။ အခဲ လားဆိုတာ မြင်တောင် မမြင်ခဲ့ရတာပါ။ ၂၀၁၄ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ (၃၁) ရက်နေ့မှာ ဆရာဦးသူရိန်ရဲ့ဝန်ထမ်းတစ် ယောက်က အကြောင်းကြားပါတယ်။

“ဆရာကြီးရောက်နေပါတယ်။

အခု ရေစကြိုသွားပါပြီ။ နတ်ဆေးလမ်း ဖွင့်ပွဲပါ။ လမ်းဖွင့်ပွဲက ဖေဖော်ဝါရီလ (၂) ရက်နေ့၊ သူဌေးလေး ဦးတင်မျိုးထွင် အပါအဝင် AIG အဖွဲ့သားတွေအားလုံး မအားကြပါတူး” လို့ ပြောလာပါတယ်။

ဆရာရေ အရင်ကဆို ဆရာ ဦးသူရိန်ကသော်လည်းကောင်း၊ သူဌေး လေး ဦးတင်မျိုးထွင်၊ ဦးရွှေသိန်းတို့က ကိုယ်တိုင်ခေါ်ကြပါတယ်။ ဒီတစ်ခါမှာ တော့ အသံမပေးနိုင်လောက်အောင် ပျောက်နေကြပြီး နတ်ဆေးလမ်းဖွင့်ပွဲရတဲ့ MESSAGE သာ ပေးခဲ့ကြတာပါ။

နတ်ဆေးလမ်းဆို တာက ရေစကြိုမြို့နယ် ဒေသခံပြည်သူတွေ ဒီမိုကရေစီ (ပြည်သူ့ ဗဟိုပြု ယန္တရား) အရ ကိုယ်တိုင်ခင်းကြမယ့်လမ်းပါ။ ဆရာ ဦးသူရိန် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တဲ့ သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေးကို အခြေခံ သော နည်းပညာအသစ်နဲ့ ခင်းကြမယ့် လမ်းပါ။ ဆရာ ဦးသူရိန်ရဲ့ ညွှန်ကြားမှု၊ သူဌေးလေး ဦးတင်မျိုးထွင်ရဲ့ စီစဉ်မှု၊ AIG Co မှ DIRECTOR အင်ဂျင်နီယာ

ဘိုးလူရှောင်ကျောင်းဆောင်ဖွင့်ပွဲနေ့အမှတ်တရ
ဆရာဦးသူရိန်၊ MR. MARTIN

ဦးရွှေသိန်းတို့ အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့
ကြတဲ့လမ်းပါ။ မြန်မာပြည်ရဲ့ ပထမဦးဆုံး
ဒီမိုကရေစီ နတ်ဆေးလမ်းကြီးပါ။

ဆရာ ဦးသူရိန်ဆိုတာက
လှိုဏ်ဆန်ကြယ် မဂ္ဂဇင်းနဲ့ရင်နီးပြီသား
ဖြစ်နေပါပြီ။ “ဖဋ္ဌဿ” ဂါထာတန်ခိုးနဲ့
အောင်မြင်မှု အဆင့်ဆင့်ရရှိနေသော
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးပါ။

ဦးတင်မျိုးထွဋ်က AIG Co ရဲ့
MD ပါ ဆရာ ဦးသူရိန်က “သူဌေးလေး”
လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဆရာဦးသူရိန်ရဲ့ ညီ
အရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်မှုကို ရရှိပြီး လုပ်ငန်း
ကိစ္စမှန်သမျှ အထူး အကူအညီပေးခြင်း
ခံရသူပါ။

ဦးရွှေသိန်းကတော့ ဆရာ
ဦးသူရိန်နဲ့ သူဌေးလေး ဦးတင်မျိုးထွဋ်
တို့ရဲ့ မရှိမဖြစ် “ရွှေ” ပါ။

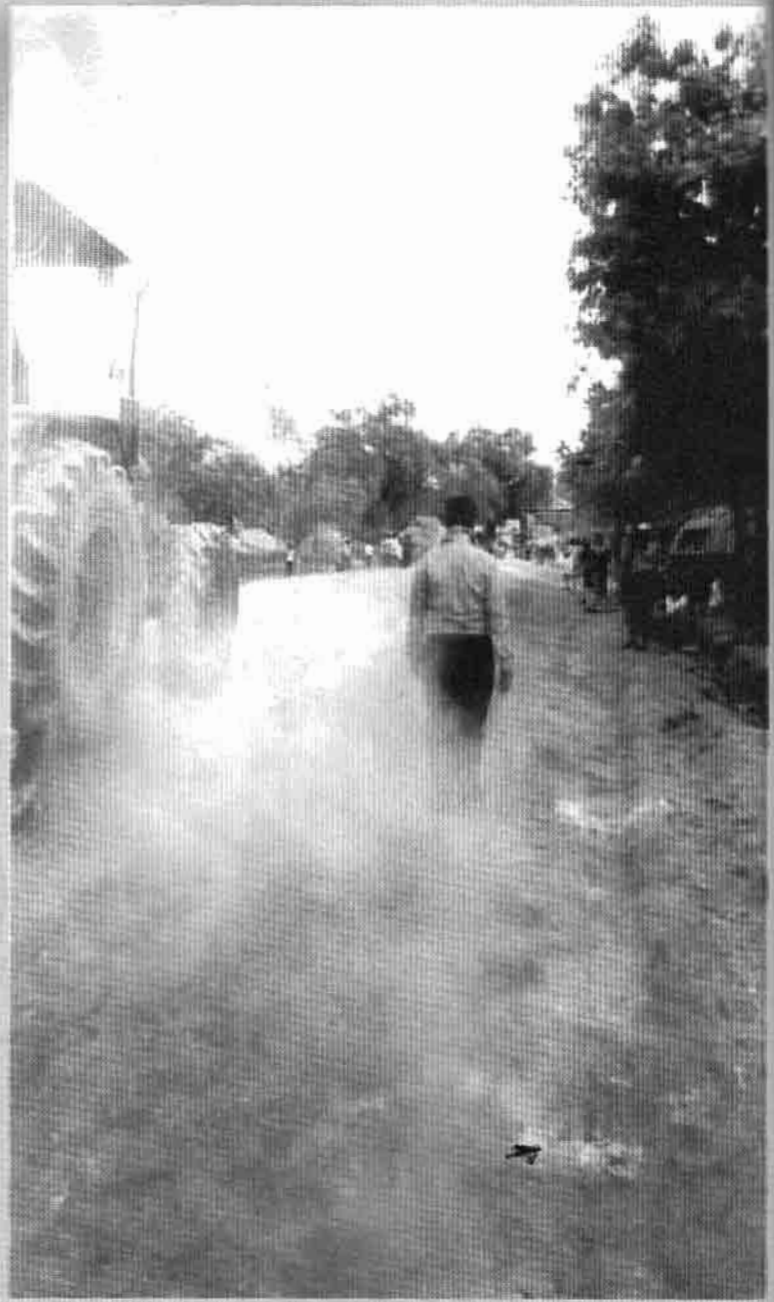
စာရေးသူ စဦးစားကြည့်လိုက်
တော့ ဒီဇင်ဘာမှာ နတ်ဆေး မမြင်ခဲ့ရ
ဘူး။ လမ်းပြင်နေတာ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။
သိရသလောက် နတ်ဆေးက ဇန်နဝါရီ
နောက်ဆုံးအပိတ်မှ ရောက်ခဲ့တာ။ အခု

လမ်းဖွင့်ပွဲက အောက်ဝါရီ (၂) ရက်နေ့
 ဝါတွဲ။ ရက်စွဲမှားတာဖြစ်မှာပါဆိုပြီး
 ဆက်သွယ်လာသူ မန်နေဂျာလေးကို
 ပြန်ဆက်ပြီး မေးလိုက်တော့ အတိအကျ
 လမ်းဖွင့်ပွဲ ဖေဖော်ဝါရီလ (၂) ရက်နေ့
 ပါတဲ့။ သိုင်းဝတ္ထုရေးတဲ့ စာရေးဆရာကြီး
 တစ်ယောက်ရဲ့စကားမှားပြောရရင်တော့
 “မည်ကဲ့သို့ ထုပ်ထိုက်လေသည်မသိ”
 ပေါ့။

ဆရာရေ ဖိတ်ခေါ်မယ့်သူ
 မရှိသော်လည်း စိတ်ဝင်စားမှု ပြင်းထန်
 နေတဲ့ စာရေးသူက ရေစကြို ပခန်းကြီး
 ရောက်ဖူးသားပဲ။ သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး
 စင်္ကာပူမှ ပြန်ရောက်နေတဲ့ “မောင်”
 ဖြစ်သူ စာရေးဆရာ “ထူးဆွေအောင်”
 ကိုခေါ်ပြီး ပခုက္ကူလမ်းမှတစ်ဆင့် ရေစကြို
 ပခန်းကြီးကိုရောက်အောင် သွားခဲ့ပါတယ်။
 “ထူးဆွေအောင်” ရဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ
 ပြည်သူ့လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် ဦးဝင်း
 တင်လည်း နတ်ဆေးလမ်းကို စိတ်ဝင်စား
 လို့ အတူလိုက်ပါခဲ့ပါတယ်။

စာရေးသူတို့ ရောက်သွားတဲ့

ဖုံထူထူကြားမှ ဆရာဦးသူရိန်
တောင်အိုရှင်မတောင်လမ်း

MR. MARTIN မှ ရှင်းပြနေစဉ်

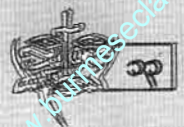
အချိန်မှာ ဆရာ ဦးသူရိန် အပါအဝင်
AIG Co အဖွဲ့သားအားလုံးဟာ
“အဟမ်း” လို့ မဆိုနိုင်လောက်အောင်
ကို အလုပ်ရှုပ်နေကြတာ တွေ့ရပါတယ်။
AIG Co က စိုက်ပျိုးရေးဝန်ထမ်းလေး
တွေလည်း တတ်သည့်ပညာ မနေသာ
ဆိုသလို လမ်းခင်းတဲ့နေရာမှာ ကိုယ်
တတ်နိုင်တဲ့ဘက်ကဝန်ကိုထမ်းနေကြ
တာ အားရစရာပါ ဆရာရယ်။ ဒါကြောင့်
စာရေးသူ ခဏ ခဏ ပြောဖြစ်ပါတယ်။
AIG Co ဟာ Co ဆိုတာထက် AIG
မိသားစုကြီးပါလို့လေ။

ဒေသခံရွာသူရွာသားများနှင့် အမှတ်တရ

စာရေးသူက ပခန်းကြီး လမ်း
ခင်းတဲ့နေရာကိုရောက်အောင် မုန်းသွား
တာပါ။ ဆင်ချောင်းရွာအဝင်မှာတော့
ကားတွေရော၊ လူတွေရော တော်တော်
များများ တွေ့ရလို့ ဝင်ကြည့်မိလိုက်ပါ
တယ်။

ဆရာဦးသူရိန်မှ အစပြု၍ AIG
ဝန်ထမ်းများအားလုံး အလုပ်ရှုပ်နေတာ
လောက်တော့ ဘာဆန်းလဲ ဆရာရယ်။
အဲဒီလူအုပ်ကြီး အလယ်မှာ သမ္မတရုံး

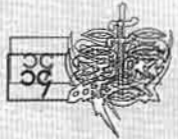
ဝန်ကြီး ဦးစိုးမောင်နဲ့ ဝန်ကြီးကတော်ကို
 တွေ့လိုက်ရတာပါပဲ။ ရပ်နေတာကိုတွေ့
 တာ မဟုတ်ပါဘူး။ “ဝန်ကြီးက လိုအပ်
 တာတွေကို ညွှန်ကြားနေသည်” လို့
 ပေါ့ပေါ့တန်တန်လေး ရေးမပြချင်ပါဘူး
 ဆရာ။ ဝန်ကြီးက ခင်းထားတဲ့ လမ်းပေါ်
 အခေါက်ခေါက်အခါခါ နင်းလျှောက်
 လိုက်၊ နင်းရုံတင် အားမရလို့ လက်နဲ့
 စမ်းကြည့်လိုက်၊ အသစ်ဆောက်ထားတဲ့
 ကျောင်းဆောင်အသစ်ထဲ တစ်ခန်းဝင်
 တစ်ခန်းထွက် မမောနိုင် မပန်းနိုင်။

နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ
 ဓာတ်ပုံရိုက်နေတဲ့ စာရေးသူတော့
 ခေါင်းတွေမူးနောက်၊ လက်ပန်းကျပြီး
 ဖတ်ဖတ်မောတဲ့အထိ ဝန်ကြီးကတော့
 မရပ်မနားပါပဲ။ ဒါက ဝန်ကြီးက တာဝန်
 နဲ့မို့လုပ်တာလို့ ထားပါတော့။

ဝန်ကြီးကတော်ကရော ကိုယ့်
 ဖာသာ အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်ရက်
 နဲ့ အညာဖုန်ထူထူ၊ လေကြမ်းကြမ်း
 အေးစက်စက်ထဲမှာ မြေကြီးပေါ်မှာထိုင်
 ပြီး နတ်လေးရဲ့ မာခြင်းအဆင့်စမ်းထားတဲ့

**နတ်ဆေးမရောရသေးခင်
 တောင်အိုရှင်မတောင်လမ်း**

ထိုက်တိုင်ပေါက်တူးကိုင်လျက် ဆရာဦးသူရိန်၏စေတနာ

အတုံးကြီးကို လက်နဲ့ သေသေချာချာ
ကိုင်ပြီး စိတ်ဝင်တစား လှေလာကြည့်ရှု
မေးမြန်းနေတာကို တွေ့ပြန်ပါတယ်။

စာရေးသူက ဝန်ကြီးတွေကို
TV မှာပဲ “လိုအပ်သည်များကို မှာကြား
သွားသည်” လို့ပဲ တွေ့ဖူးတာလေ။ ဒီ
ဝန်ကြီးနဲ့ ဝန်ကြီးကတော်ကတော့
ပြည်သူတွေကြားမှာ တသားတည်း
ပါလား။

ဖြစ်စဉ်ကတော့ AIG Co က
လှူတဲ့လမ်းက လမ်းမကြီး (ဒေသခံတွေ
အခေါ် ပေ ၁၀၀) ကနေ ဝန်ကြီးတို့
လှူတဲ့ ကျောင်းဆောင်သစ်ကို ဦးတိုက်
နေတာပါ။ စေတနာ ၂ ပါး အပြိုင်ပေါ့
ဆရာ။ ဝန်ကြီးမိသားစုလှူတဲ့ ကျောင်း
ဆောင်သစ်က “နေ” ဆိုရင် AIG Co
က လှူတဲ့လမ်းကလေးက “လ” ပေါ့
ဆရာ။ ဒါကြောင့် စာရေးသူက နေနဲ့လနဲ့
နှစ်ပါးအပြိုင်လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ရတာပါ။

ကျောင်းဆောင်သစ်မှာ တင်
ထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်က “ဘိုးလူရှောင်”
ကျောင်းဆောင်တဲ့ နာမည်ကိုက ထူးခြား

တာပါ။ “ဘိုးလူရှောင်” ရဲ့ သားသမီး
မြေးမြစ်တစ်စုတို့ လှူဒါန်းတာပါ။

AIG Co က ခင်းတဲ့ မေတ္တာ
လမ်းပေါ်မှာလျှောက်ပြီး “ဘိုးလူရှောင်”
မိသားစုရဲ့ နှလုံးသားနဲ့ တည်ဆောက်
လှူဒါန်းထားတဲ့ ကျောင်းဆောင်သစ်မှာ
ဆင်ချောင်းရွာကလေးတွေ စာသင်ခွင့်
ရကြမှာပါ။ ဆင်ချောင်းရွာအစား ဘိုးကံ
ကောင်းတို့ရွာလိုသာ ခေါ်လိုက်ချင်ပါရဲ့။

“ဘိုးလူရှောင်” ဆိုတာက ဒီ
ရွာ ဇာတိပေမယ့် မန္တလေး နန်းတွင်း
အဆက်အနွယ်တွေပါ။ နန်းတွင်း
အဆက်အနွယ်ကြီး ဘိုးလူရှောင်ကို
မတွေ့မြင်လိုက်ရပေမယ့် “ဘိုးလူရှောင်”
ရဲ့ မြွေနှစ်ယောက် ညီနောင်နှစ်ပါးကတော့

သာသနာရေးဝန်ကြီး ဌာန
ဝန်ကြီး သီရိပျံချိသူရ ဦးမြင့်မောင် (ငြိမ်း)
နဲ့ သမ္မတရုံးဝန်ကြီး “အသရေစည်သူ ဦးစိုး
မောင်” တဲ့။ မယုံနိုင်စရာကောင်းပေမယ့်
ပုံပြင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ။ မျိုးဆက်
တစ်ခုတည်းက ဝန်ကြီး ၂ ပါးနော်။ အခု
ကျောင်းဆောင်က ဝန်ကြီးညီအစ်ကို

ဘိုးလူရှောင်ကျောင်းဆောင်သစ်ဖွင့်ပွဲမှ
ဘိုးလူရှောင်၏အမျိုးများ

ပီတိကိုစား အားရှိကြသူများ (သို့မဟုတ်)
ပေးဆပ်သူတို့၏အပြုံး

နတ်ဆေးလမ်း၏ တပ်မှူးကြီးများ

ဝဲပုယာ ဦးတင်မျိုးထွဋ်၊ ဦးရွှေသိန်း၊ ဆရာဦးသူရိန်၊

ဦးကျော်ကျော်ဝင်း

နတ်ယောက်မိသားစုက အဖိုးကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ပွဲ ဒေသခံပြည်သူတွေနဲ့ တစ်သားတည်းဖြစ်ကြောင်း ပါစပ်နဲ့တင် မဟုတ်ဘဲ အလုပ်နဲ့ သက်သေပြတဲ့ပွဲပါ ဆရာ။

စာရေးသူက “အခု ခင်း၊ အခုပြီး” တဲ့ နတ်ဆေးလမ်းကို လာကြည့်ရင်း ဒီဝန်ကြီးညီအစ်ကိုရဲ့ ဒေသခံပြည်သူတွေအပေါ်ထားတဲ့ စေတနာတွေကို ကိုယ်တိုင် မျက်မြင်တွေ့ထိ ခံစားခဲ့ရတဲ့ ပီတိကို စာချစ်သူအပေါင်းအတွက် မျှဝေလိုက်ရတာပါ။

ည ၇ နာရီလောက်ကစပြီး အသစ်ခင်းထားတဲ့ လမ်းဖွင့်ပွဲအတွက် တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ အလံတွေနဲ့ ပြင်ထားတာပေါ့ ဆရာ။ ရွာသူရွာသားတွေ တဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့ ရောက်လာကြကာ ကွင်းလုံးပြည့်လမ်းလုံးပြည့် ကြိတ်ကြိတ်ဟိုးပါပဲ။ စာရေးသူက မနေနိုင်လို့ ရွာက အဖော်တစ်ယောက်ကို မေးကြည့်ပါတယ်။

“အဖော် ဘာလာလုပ်တာတုန်း”

“လာကြည့်တာပါ”

“မနက်ဖြန်ညမှ တီးဝိုင်းလေ
အခု ဘာမှမရှိဘဲ”

“ပျော်လို့လာတာပါ”

“ဘာကိုပျော်တာလဲ”

“ကျွန်မတို့ကလေးတွေတက်
ရမယ့်အခန်းနဲ့ ကျောင်းသစ်ကြီးကို
ကြည့်ပြီးပျော်တာပါ။ အရင်တုန်းက ဒီ
နေရာက (ဘောလုံးကွင်းကို ညွှန်ပြပါ
သည်) ခြံတောကြီးပါ။ အခုတော့ ရှင်း

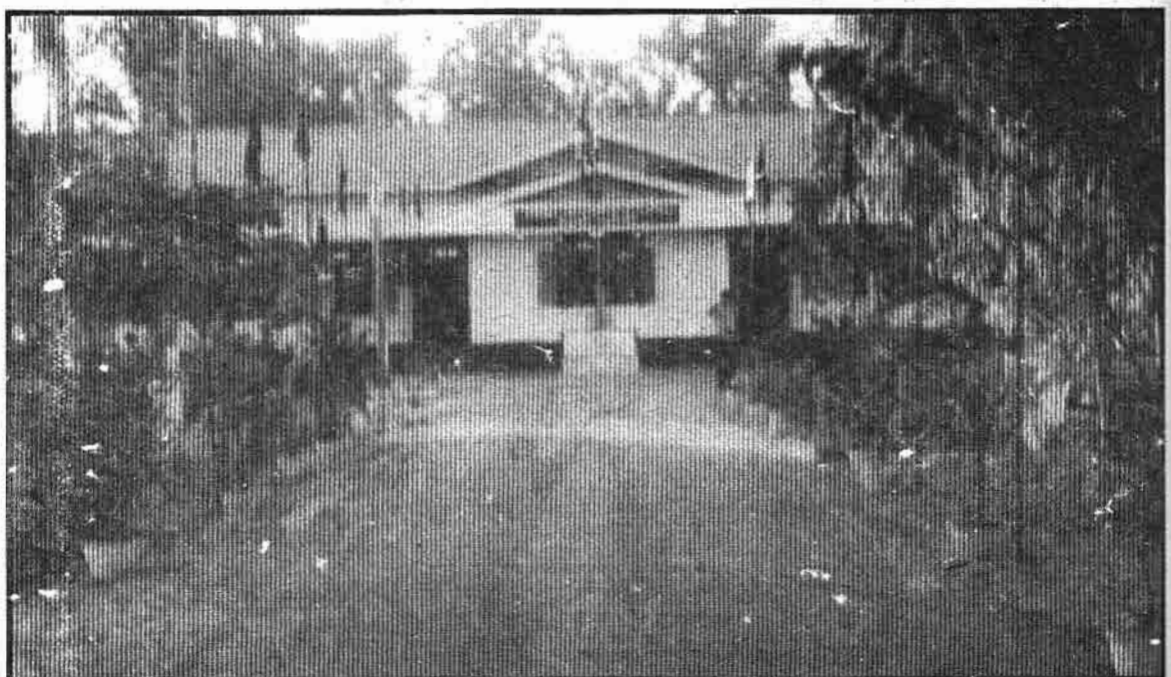
လို့ လင်းလို့ ကလေးတွေ အန္တရာယ်
ကင်းကင်းနဲ့ ကစားလို့ရတဲ့ကွင်းကြီး
ဖြစ်သွားပါပြီ”

တဲ့။ သူပျော်နေတာကိုကြည့်

ပြီး စာရေးသူလည်း ပျော်နေတာပါ။
ထူးထူးခြားခြား တွေ့ရပြန်ပါတယ်။
ဆရာရေ . . . ဆရာဦးသူရိန်ရဲ့လမ်း
ကျွမ်းကျင်ပညာရှင် အော်စီလိုခေါ်တဲ့
AUSTRALIA လူမျိုး "MR MAR-

TIN" ကို ရွာကလေးတစ်ရွာက “မာတင်”
လို့ အော်ခေါ်နေသလို တစ်ချို့ကလေး
တွေက မတင်၊ မတင် (မတ်တင်၊ မတ်
တင်) လို့ ခေါ်နေကြပြီး အဲဒီရွာက ခလေး
တွေနဲ့ MR MARTIN နဲ့ တုတ်တွေနဲ့
သိုင်းကစားပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး ဖြစ်နေကြ
တာပါ။

ဆရာ ဦးသူရိန်ရဲ့ လမ်းညွှန်မှု
နဲ့ သူဌေးလေး ဦးတင်မျိုးထွဋ်တို့ရဲ့ AIG

နတ်ဆေးလမ်းနှင့် ပန်ရလျက်ရှိသော
ဘိုးလူရှောင်ကျောင်းဆောင်သစ်၊ ဆင်ချောင်းစံပြကျေးရွာ၊ ရေစကြိုမြို့နယ်။

၀၀ ကတော့ ဘယ်နေရာရောက်ရောက်
ဘာပဲလုပ်လုပ် ဒေသခံ ပြည်သူတွေနဲ့
တသားတည်း ဖြစ်နေတာက လေးစား
စရာကောင်းလှပါတယ်။

ဖွင့်ပွဲနေ့ ဧည့်ခံမဏ္ဍပ်ထဲမှာ
ထိုင်နေကြတဲ့ ဝန်ကြီးညီနောင် ၂ ပါးကို
ကြည့်ရင်း အစ်ကိုကြီးက “နေ” ညီဝန်ကြီး
က “လ” လို့ တင်စားရင်း “နေ” နဲ့
“လ” နှစ်ပါးအပြိုင်လင်းနေပါလားလို့
ထင်မိပါတော့တယ်။

ညီဝန်ကြီး အမှာစကား ပြော
ရာမှာလည်း သူတို့ရဲ့ အညာသူ၊ အညာ
သား ဆွေမျိုးကို တိုးတက်စေလိုတဲ့စိတ်၊
ကလေးတွေကို ပညာတတ်ကြီးတွေ
ဖြစ်စေလိုတဲ့စိတ်တွေနဲ့ မိဘက သားသမီး
တွေကို စိတ်မချလို့ မှာနေတဲ့ပုံ မေတ္တာ
အပြည့်နဲ့ ပြောနေတာပါ။ အဓိကကတော့
မိမိ မိသားစုမှစ၍ ချစ်တတ်ကြဖို့၊
ကြီးစားကြဖို့ စည်းကမ်းရှိကြဖို့ပါ။ ဥပမာ
ပထဝီစတင် အပိုက်တွေအကြောင်း၊
ဇွမ်းတံသွေးထွေးတာ၊ ကွမ်းစားတာက
အမကျန်အောင် မှာနေတာပါ။ အသေး

စိတ် ပြောနေတာပါ။ မှတ်သားဖွယ်ရာ
စကားကတော့ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲက
နီးနေပြီမို့ စာကြိုစားလို့သေတဲ့
ကျောင်းသားတွေ မတွေ့ဖူးပါဘူး။ မိဘ
တွေကလည်း တိုက်တွန်းပါ။ သားသမီး
တွေကလည်း တတ်စွမ်းသမျှ ကြိုးစားပါ
တဲ့”

ဒါတင်မကသေးပါဘူး ဆရာ
ရယ်။ “ကျောင်းစည်းကမ်းကို
ကျောင်းသား တွေတင်မက၊ မိဘတွေ
ကပါ လိုက်နာကြပါ” တဲ့။ မှန်လိုက်တာ
ဆရာရယ်။ စာရေးသူကတော့ သဘော
ကျ နှစ်သက်မိတဲ့ အမှာစကားပါပဲ။

အခု “ပြည်သူ ဗဟိုပြုတဲ့
ယန္တရား” အဖြစ် လမ်းတွေကို ဖောက်
ခွင့်ရကြပြီ။ အဖွဲ့အစည်း အဆင့်ဆင့်
ဖွဲ့စည်း ကြီးကြပ်ကြပြီး အောင်မြင်အောင်
ဆောင်ရွက်ပါ။ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူ
ကြပါ။ ပြီးမှ ဟိုဟိုဒီဒီကို အပြစ်မပြော
ပါနဲ့။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း စောင့်ကြည့်နေ
မှာပါတဲ့။ ကဲ . . . ဆရာရေ လမ်း
လျှောက်တတ်ကာစ ကလေးကို လက်

မလွှတ်လိုက်ရဲတဲ့အမေနဲ့ တူမနေဘူး
လား။

အစ်ကိုကြီးကတော့ ကျန်းမာ
ရေးမကောင်းလို့ စကားသိပ်ကြာကြာ
မပြောနိုင်ပါဘူးတဲ့။ (ကျန်းမာရေးကောင်း
လို့ ပြောများ ပြောနိုင်ရင် စာရေးသူတို့
တော့ ရေစကြိုမှာ ဝါဆိုရမယ့်ပုံ)

သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောပါ
ဘူး ဆရာ။ “ဘိုးလူရှောင်” တို့ အမျိုး
တွေ မန္တလေးနန်းတွင်းက ထွက်လာ
တာက စတာပါ။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဘဝ
တစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းလာခဲ့ပုံတွေကို
ပြောပြရာမှာ အစ်ကို ဝန်ကြီးက “ထန်း”
ပင်လည်း တက်တတ်ပါတယ်တဲ့။ ဝန်ကြီး
ထန်းပင်တက်နေတဲ့ပုံကို မြင်ယောင်ရင်း
စာရေးသူတော့ အစ်ကိုဝန်ကြီးရဲ့ စကား
ရှည်ကြီးကို ပိုစိတ်ဝင်စားပြီး တစ်ချက်မှ
ပြီးငွေမှုမရှိခဲ့ပါဘူး။

ဇာတိဂုဏ်တက်လောက်ဖွယ်
ပြောခဲ့တဲ့စကားထဲမှာ နတ်ထဲမှာ ခိုးရွာက
နတ်က တန်ခိုးအကြီးဆုံးတဲ့ (ပခန်းလေ
ဆရာရဲ့ ပြိုင်ချင်တိုင်းပြိုင်နိုင် နိုင်ပါမလား)

အလောင်းစည်သူ၊ ဘုရင့်နောင်၊ ကျန်စစ်
သား။ ခို့ ရေစကြိုနယ်ကတဲ့။ စာရေးသူက
ဆက်ပြောချင်ပါတယ်။ အခု ခို့ ညီအစ်ကို
နှစ်ယောက်” လို့လေ။

ဂုဏ်ယူဖွယ် အားကျစရာ
ကောင်းလှပါတယ် ဆရာရေး။ ဝန်ကြီး ၁
ပါးမှ မထွက်တဲ့ စာရေးသူတို့မြို့အတွက်
လည်း အားငယ်လှပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို
ဝန်ကြီးပြောသွားပါတယ်။ ရေစကြိုလည်း
မကွေးတိုင်း၊ မကွေးတိုင်းလည်း မြန်မာ
ပြည်ပါတဲ့။ စာရေးသူလည်း ရေစကြိုက
မဟုတ်ပေမယ့် မကွေးတိုင်းဒေသကြီး
မြန်မာပြည်ကဟေ့လို့လေ။

အခမ်းအနားအပြီးမှာတော့
“ဘိုးလူရှောင်” မိသားစု လှူဒါန်းတဲ့
ထမင်းစားခဲ့ရပါတယ်။ အာဂပါးစပ်
လှူဖြစ်ကျိုးနပ်တာပေါ့ ဆရာရယ်။

ဆင်ချောင်း ကျောင်းဖွင့်ပွဲ
အပြီး နောက်တစ်နေ့မှာတော့ တောင်အို
ရှင်မတောင်လမ်းခင်းနေတဲ့နေရာကို
ရောက်မှ နတ်ဆေးလမ်းခင်းနေပုံ
အဆင့်ဆင့်ကို တွေ့မြင်ရပါတော့တယ်။

ဆရာ ဦးသူရိန်တို့အဖွဲ့က
လုပ်ငန်းခွင် ရေစကြိုမှာဖြစ်ပြီး နားတဲ့
အခါ ပခုက္ကူ “အောင်သရဖူဟော်တယ်”
မှာ တည်းခိုနားပါတယ်။ “အောင်သရဖူ
ဟော်တယ်” ပိုင်ရှင်နှင့်တကွ ဝန်ထမ်း
အားလုံးကလည်း လမ်းခင်းအဖွဲ့အတွက်
လိုအပ်တာဟူသမျှ လိုလေသေးမရှိ၊ နေ
ည အချိန်အခါမရွေး လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့
အကူအညီပေးပါတယ်။

ဒါနဲ့ စကားမစပ် ကြော်ငြာဝင်
ရပါဦးမယ်။ ပခုက္ကူ အောင်သရဖူ
ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်က ဦးလှချစ်တဲ့ ဝန်ကြီး
၂ ပါးနဲ့ ညီအစ်ကိုတော်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဦးချစ်လှက သာမန် အညာသားရိုးရိုး
သားသားပုံစံပါ။ ဝန်ကြီးညီဆိုပြီး ထူးခြား
တဲ့ပုံစံ (ပြောရရင် ဆရာရယ် မာန်တက်
နေတဲ့ပုံ) အသွင်အပြင် လုံးဝမရှိပါဘူး။
ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ တက်တက်ကြွကြွပုံစံပဲ
တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ဦးလှချစ်ရဲ့ မှတ်သားစရာ
စကားတစ်ခုကတော့...

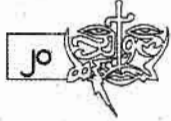
“ဆရာမရယ်၊ စာဆိုနဲ့အညီ
သစ်တစ်ပင်ကောင်းတော့ ငှက် ၁ သောင်း

နားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငှက်ချေးလည်းကျုံး
ရပါတယ်” တဲ့။

ဒီစကားကို စာရေးသူကတော့
သဘောကျလို့မဆုံးတော့ပါဘူး။ ဒီလို
ပြောခဲ့ပေမယ့် ဦးလှချစ်တို့ ညီအစ်ကို၊
ဆွေမျိုးတစ်စုကတော့ ငှက်ချေးတွေကို
ပျော်ပျော်ကြီး ကျုံးနေမယ့်သူတွေပါ။

တောင်အို၊ ရှင်မတောင်လမ်း
ခင်းနေကြတာမှာ စာရေးသူအမြင်
ကတော့ လိုအပ်တဲ့ လမ်းအမြင့်၊
အကျယ်ရအောင် မြေပြင်ရတာသာ
အချိန်ယူရတာပါ။ နတ်ဆေးထည့်ပြီး
လမ်းအချောအထိကတော့ မြန်တာတွေ
ရပါတယ်။

ဖွတ်ထားတဲ့မြေသားထဲကို နတ်
ဆေးမှုန့် (နတ်ဆေးက အမှုန့်ပါ) ရောပါ
တယ်။ သမအောင်မွှေကြပါတယ်။ လမ်း
ကြိတ်စက်နဲ့ ကြိတ်ပါတယ်။ ရေဖျန်းပါ
တယ်။ အထပ်ထပ်အခါခါ ရေဖျန်း ကြိတ်
ပါတယ်။ ရေ ကကြိတ် သွားရင်
နောက်ကကြိတ်ပြီးသားက မာကြာသွား
တာပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ မျက်စေ့အောက်တင်

နတ်ဆေးလမ်း ဖြူးဖြူးဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးကို
ဘွားကနဲ တွေ့လိုက်ရတာပါ။ (စာရေးသူ
ကတော့ သာမန်လူတစ်ယောက်အမြင်နဲ့
ရေးသားရခြင်းဖြစ်ပြီး ပညာရှင်အပိုင်း
ပညာရပ်အပိုင်း အသေးစိတ်ကို သိလို
လျှင်ဖြင့် AIG Co MD သူဌေးလေး
ဦးတင်မျိုးထွဋ်ထံ ဆက်သွယ်မေးမြန်း
နိုင်ပါတယ်)

ဦးသူရိန်၊ ဦးရွှေသိန်း လမ်း

ကျွမ်းကျင်ပညာရှင် MR MARTIN, AIG
Co မှ ဝန်ထမ်းအဆင့်ဆင့်နဲ့ ဒေသခံ
လုပ်သားတွေ တက်ညီလက်ညီ ခင်းခဲ့ကြ
တဲ့လမ်းကြီးပါ။

အညာနေပူပူကိုလည်း မမူ၊
လေပြင်းပြင်းကိုလည်း ဂရုမထား။ ဖွန်
ထူထူ၊ မြေပူပူကိုလည်း အရေးမစိုက်
လမ်းကြီး အောင်အောင်မြင်မြင်ပြီးစီးဖို့သာ
စိတ်နှစ်ထားကြပါတယ်။ စက်သံတွေက

တဝန်းဝန်း၊ တဂျိုးဂျိုး၊ လူတွေက တဝန်း
ဝန်း၊ တအုန်းအုန်း၊ အကြိတ်အနယ်
လှုပ်ရှားနေပုံတွေက ရာဇဝင်မှာ စာတင်
လောက်ပါတယ်။

ဟုတ်တယ်လေ ဆရာရဲ့။
ပြည်သူတွေ ကိုယ်တိုင်ခင်းတဲ့ မြန်မာ
ပြည်ရဲ့ ဒီမိုကရေစီ ပြယုဂ်လမ်းကြီး၊
ဝန်ကြီးကတော့ ပြည်သူဗဟိုပြု ယန္တရား
တဲ့။ ဆရာ ဦးသူရိန်ရဲ့ လမ်းညွှန်မှု၊ သူဌေး

ဆင်ချောင်းကျေးရွာလမ်း၌
ဆရာဦးသူရိန်နှင့် MR. MARTIN အမှတ်တရ

လေး ဦးတင်မျိုးထွင်ရဲ့ စီစဉ်မှု၊ ဦးရွှေသိန်းရဲ့ စွမ်းဆောင်မှုတွေနဲ့ မြန်မာပြည်ရဲ့ ပထမဆုံး နတ်ဆေးလမ်းကြီးပါ။

အညာနေ ဘယ်လောက်ပူပြီး ပြင်းလိုက်လည်းဆိုတော့ ဆရာ ဦးသူရိန်ရဲ့ မျက်နှာမှာ အရေပြားတွေအဖတ်လိုက် လန်ထွက်ကုန်ပါတယ်။ အဖြူစွတ်စွတ် MR MARTIN က အနီရောင်ပြောင်းသွားပါတယ်။ ဦးရွှေသိန်းက နဂို အညိုနုကနေ မဟူရာရောင်ရင့်ရင့်၊ သူဌေးလေး တပည့် ကိုတင့်ကတော့ နဂိုအနက်ကနေ ကျောက်မီးသွေးရင့်ရင့်အရောင်။ စာရေးသူရဲ့မောင် ထူးဆွေအောင်ကတော့ ကပ္ပလီပင်လယ်ပြင်မှာ ကုလားမကြီး ရေချိုးဆိုသလို၊ ကတ္တရာအရောင် တလက်လက်ထနေတာ မမှတ်မိတော့လို့ သူ့မျက်နှာပေါ်တင်နေတဲ့ ဖုန်တွေ သုတ်ကြည့်ရပါတော့တယ်။ အင်ဂျင်နီယာလေး ထက်အောင်ရှိင်းကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဆို အသံသာကြားရပြီး လူမမြင်ရတော့ ပါဘူး။ လူတွေအကုန်လုံး COLOR CHANGE ကုန်ပါတယ်။ COLOR စုံ

CHANGE သွားတဲ့ လူရောင်စုံတွေရဲ့ အသည်းနှလုံးကတော့ တူညီတဲ့အဖြူရောင်ပါ။

တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး ငြင်းခုံအော်ကြ၊ ဟစ်ကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြ၊ အလုပ်သိမ်းတဲ့အချိန် ပြီးစီးနေတဲ့လမ်းကိုကြည့်ပြီး သူတို့မဟုတ်သလို တပြုံးပြုံးနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပန်းဖက်ပြီး ပျော်နေကြပြန်ရော။ စာရေးသူပြောခဲ့ပါတယ် AIG Co ဟာ မိသားစုကြီးပါလို့လေ။

လမ်းခင် . တဲ့ အဖွဲ့ရဲ့ဒဏ်ကို အလူးအလဲခံရတာက လမ်းနဲ့အနီးဆုံးက စားသောက်ဆိုင်လေးပါ။ စာရေးသူလည်း အပါအဝင်ပေါ့။ နေပူပူထဲ ရပ်ကြည့်နေလိုက်။ ဆာလာရင် ဆိုင်လေးထဲပြေးဝင်၊ ရေသောက်လိုက်။ လက်ဘက်ရည်သောက်လိုက်ပေါ့။ အဲဒီဆိုင်က လုပ်သားလေးကလည်း ချစ်စရာကောင်းပါတယ်။ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး လူငယ်လေးပါ။ စာရေးသူတို့ လက်ဘက်ရည်မှာတဲ့အခါ စာရေးသူက ချိုစိမ်း၊ လဲဖွန်ဦးက ချိုစိမ်း

ပေါ့။ ထူးဆွေအောင်က ကျွန်ုပ် ဆိုတော့ စာရေးသူက အဲဒီကလေးကို . . .

“မင်းဘယ်လိုဖျော်လဲ။ တစ်ယောက်တစ်မျိုးမှာတော့လေ”

လို့ မေးကြည့်တာ မှတ်သား ဖွယ်ရာစကား ကြားလိုက်ရပါတော့တယ်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအိုးထဲကပဲ ထည့်လိုက်တာပါ”

တဲ့။ စာရေးသူ ထမင်းစားတော့ သူချက်တဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးချက်ကို ကြိုက်ပါတယ်လို့ ပြောမိပါတယ်။ သူက မှတ်ထားပြီး စာရေးသူ ထမင်းစားတော့မယ် ဆိုရင် . . .

“ဆရာမအတွက် ကျွန်တော် ကပျာကယာလေး ချက်ထားတာပါ။ “ငပိချက်” ဆိုပြီး ချပေးတတ်လို့ စာရေးသူက ကပျာကယာ ငပိချက်လို့ နာမည်ပေးထားပါတယ်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် စာရေးသူတို့ လမ်းခင်းနေတဲ့အချိန်မှာ ရန်ကုန်က ရုပ်ရှင်အဖွဲ့က ရုပ်ရှင်ရိုက်နေပါတယ်။ “ကျွန်တော်ရည်းစား ဘုရားမှာနေသည်”

ဆိုလားပဲ။ မင်းသမီးက “မိုးယုစံ” တဲ့။	ရွာကလူတွေ လာကြည့်နေကြတယ်”	ကားက မိုးယုစံရဲ့ကားနဲ့တူလို့ပါ။
သူတို့က လမ်းမကြီးရဲ့ အရှောက်အခြမ်း	တဲ့။ ရွှေရတုစာရေးသူကလည်း	တဲ့လေ။ ကဲ ... ပြီးရော။
မှာရိုက်နေကြပြီး စာရေးသူတို့ “ကား”	မင်းသမီးနဲ့မှားတယ်ဆိုတော့ တယ်	ပြန်တော့မယ်လို့ နှုတ်ဆက်တော့ ...
တွေက အနောက်ဘက်ခြမ်းမှာ ရပ်ထား	ဟုတ်တဲ့ ငါပါလားပေါ့လေ။ ကိုယ်ကို	“ဆရာမ ကပျာကယာ
တာပါ။	မတ်မတ်ပြင်ထိုင်လိုက်ပြီး ...	အညာသားလေးကို မမေ့ပါနဲ့နော်”
ကပျာကယာလေးက သတင်း	“မိုးယုစံနဲ့တူလို့ ကြည့်တာ	လို့ ပြောရှာပါတယ်။
ပေးပါတယ်။	လား”	အခု စာရေးနေရင်း ကပျာ
“ဆရာမကို မင်းသမီးမှတ်ပြီး	“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမရဲ့ ကယာ	အညာသားလေးကိုရော ဆိုင်

ဘိုးလူရှောင်ကျောင်းဆောင်ဖွင့်ပွဲနေ့အမှတ်တရ
ဆရာဦးသူရိန်၊ ဦးတင်မျိုးလွင်

ပိုင်ရှင်မိသားစုနှင့်တကွ ဆိုင်ရှေ့က
“ထနောင်းပင်”ကြီးကိုပါ လွမ်းမိပါတော့
တယ်။

အပြန်လမ်းမှာတော့ “ဘိုး
လူရှောင်”တို့ သားသမီး မြေ၊ မြစ်ကွေ့ရဲ့
“ကံ”၊ ဒေသခံပြည်သူတွေရဲ့ “ကံ”၊ “ကံ”
“ကံ၏အကျိုး” တွေကို တွေးနေရင်း အခု
ခရီးစဉ်မှ ရရှိလာတဲ့ ပီတိအရသာကို
စာချစ်သူ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် စာဖတ်
ပရိသတ်ကို မျှဝေခံစားလိုက်ရပါတယ်။

ကျေးဇူးမုတ်တမ်း

၁။ စာမူကိုဖော်ပြခဲ့သော ဆရာမောင်နှင်း
ဆွေ၊ မောင်အရင်းကဲ့သို့ ခင်မင်ရပါသော
ဦးကျော်ကျော်ဆွေ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်
မဂ္ဂဇင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

၂။ မြန်မာပြည်အကျိုးအတွက် စိတ်ရော၊
ကိုယ်ပါ နေ့ရော၊ ညပါ အချိန်ပေးခဲ့သော
စေတနာလွန်စွာထားခဲ့သော ဂျာမနီ
နည်းပညာ ORGANIC FERTILIZER
နှင့် မြန်မာပြည်၏ ပထမဦးဆုံး နတ်ဆေး

လမ်းကို မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သော ဆရာ
ဦးသူရိန်ကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။
၃။ စိုက်ပျိုးသူ တောင်သူလယ်သမားများ
အကျိုးအတွက် ဆရာဦးသူရိန်နှင့်
လက်တွဲညီညီ ကြိုးပမ်းခဲ့သော လူငယ်ပင်
ဖြစ်သော်လည်း မလျော့သောခွဲ၊ လုံ့လ
တို့နှင့် အားထုတ်ခဲ့သော သူဌေးလေး
ဦးတင်မျိုးထွဋ် MD AIG Co ကို ကျေးဇူး
တင်ပါသည်။

၄။ ဒေသခံ ပြည်သူတွေနှင့် လက်တွဲ
ညီညီ နတ်ဆေးလမ်းကို အကောင်
အထည်ဖော်ခဲ့သော ဦးရွှေသိန်း DIREC-
TOR AIG Co ကိုလည်းကောင်း။

၅။ လိုအပ်သမျှ အကူအညီပေးခဲ့သော
ပခုက္ကူ အောင်သရဖူဟော်တယ်ပိုင်ရှင်
ဦးလှချစ်နှင့်တကွ ဝန်ထမ်းများအားလုံးကို
လည်းကောင်း။

၆။ စာရေးဆရာ ထူးဆွေအောင်နှင့် မလဲ
မွန်ဦးကိုလည်းကောင်း။

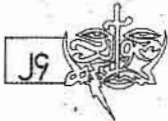
၇။ မအားလပ်သည့်ကြားမှ ရှင်မတောင်
အနံ့ ဘုရားဖူးပို့ပေးခဲ့သည့် AIG ဝန်ထမ်း
ကိုဇော်နိုင်ဝင်း (သုံးပန်လှ) အား လည်း

ကောင်း။
၈။ AIG Co မှ ကိုတင့်၊ ကိုဟန်မျိုးဇော်
အစစ တာဝန်ကျေခဲ့ကြသော ဝန်ထမ်း
များအားလုံး၊ အထူးသဖြင့် “ဆရာမ
စာရေးအလွန်ကောင်းပါသည်” ဟု
အမှန်တရားကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ထုတ်ဖော်ပြောခဲ့
သော “ကိုစန်းဦး” ကို အထူးကျေးဇူး
တင်ပါသည်။

စေတနာလမ်းတွေမှာ မေတ္တာ
ပန်းတွေပွင့်၍ မြန်မာပြည်တစ်ဝန်းလုံး
အေးချမ်းသာယာလှပါစေ။

ဖြူစင်မြတ်နိုး(မြန်မာ့မြေ)

မှတ်ချက်။။ နတ်ဆေးလမ်းနှင့်ပတ်သက်
၍ အသေးစိတ်သိလိုပါက ဆရာ ဦးသူရိန်
thureign @ gmail . Com ဦးတင်မျိုးထွဋ်
MD AIG Co 09 5160891 ကို
ဆက်သွယ်မေးမြန်းနိုင်ပါသည်။

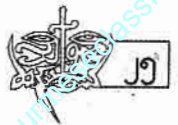

TAKM.2014

အလုံးစုံကောင်းမှုကုသိုလ်ငွေ

ဝင်ကြယ်ပါဠိ သီလငွေ

မနောဖြူ (လွန်)

ဥပုသ်နေ့ သီလယူအပြီး မွှာ
ရုံပေါ်မှ ဆင်းလာစဉ် ကျွန်မတို့ကို ပင့်စွ
သမုပ္ပါဒ်တရားများသင်ကြားသော ဆရာမ
ကြီးမှ စာစောင်တစ်ခုပေးပါသည်။ “ဓမ္မ
စက္ခုစာပန်းကုံး” အမည်ရ ထို စာစောင်၏
မျက်နှာစာတွင် ခေါက်တာ သိန်းမြင့်ရေး
သားသည့် “သမ္မာအာဇီဝ (သို့မဟုတ်)
သီလကို စားသုံးခြင်း” ဟူသော ကဗျာကို
ဖတ်ပြီး ကျေနပ်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊
သဘောကျလိုက်သည်မှာ မပြောပါနဲ့
တော့။ ကျွန်မရင်ထဲမှာရှိသောဓမ္မ ကျွန်မ
ပြောချင်တဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ပြီးပြည့်စုံ
နေတာမို့ ကြိုက်နှစ်သက်မိသွားတာပါ။

“သမ္မာအာဇီဝ (သို့မဟုတ်)

သီလကိုစားသုံးခြင်း”

- လောကသဘာဝ ပရိယေသနကို
သောကဗျာပါဓ ပရိဒေဝ
လောဘအာယာတ ကိလေသတွေနဲ့
ရှာဖွေစားလိုက်ရမှ
တစ်ထွာရှည်လျားတဲ့နိဂါး ဝယ်ဆိုရင်
- သိက္ခာ သီလပုဒ်တွေချိုးဖောက်
မိစ္ဆာအလုပ်တွေ အမျိုးမျိုးနောက်မှ

ရိက္ခာ၊ ကျိုး၊ ကျ၊ ပုတ်တွေ
ဖြိုးဖြိုးမောက်မယ်ဆိုရင် . . .
- မဟုတ်သတင်း၊ လုပ်အတင်းတွေကို
ပွားပါမှ
အထုတ်၊ ပုလင်း၊ မုန့်၊ ခြင်း၊
တစ်လုတ်ထမင်း၊ တရွပ်ဟင်း၊
စားစရာရမယ်ဆိုရင် . . .
- (မိတ်ဆွေတို့ရေး...ကျွပ်တော့လေ)
ဘာကိုမှ မစားမသောက်
အလှူအောက် အိပ်နေလိုက်တော့မယ်။

(ခေါက်တာသိန်းမြင့်)

အဓိပ္ပာယ်အနှစ်သာရတွေ
ကောင်းလွန်းလို့ အဲ့ဒီ ခေါက်တာသိန်းမြင့်
ကို လေးစားစွာ ဦးညွှတ်လိုက်မိပါတယ်။
သီလတရားနဲ့ ပတ်သက်လို့
ယနေ့ခေတ် လူအတော်များများဟာ
အလေးအနက်မထားကြတော့ပါဘူး။ လူ
ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း အတတ်နိုင်ဆုံး အမြဲမပြတ်
စောင့်ထိန်းအပ်တဲ့ ငါးပါးသီလကို ဂရု
ဓမ္မသီလလို့ခေါ်ပါတယ်။ ကိုယ်ကျင့်သီလ
ရှိသူမှသာ ဘဝသံသရာခရီးတစ်လျှောက်
နိဗ္ဗာန်မရောက်မီစပ်ကြား သုဂတိဘုံတွေ

မှာ ကျင့်လည်နိုင်မှာဖြစ်ပါတယ်။ ငါးပါး
သီလကို ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ မြဲကြရမှာပါ။
နိဗ္ဗာန်သို့သွားရာ ခရီးလမ်းတွင် သီလ
သည် ခြေထောက်နှင့်တူပြီး ခြေထောက်
မရှိဘဲ လိုရာခရီးကို လှမ်းသွားနိုင်မှာ
မဟုတ်ပါ။

ဥပုသ်နေ့တွေ အခါကြီး ရက်

ကြီးတွေမှာ လူတို့ဆောက်တည်ကြတဲ့
ရှစ်ပါးသီလ၊ ကိုးပါးသီလနှင့် ဆယ်ပါး
သီလတို့ကို ဂဟဋ္ဌသီလလို့ခေါ်ပြီး ရဟန်း
တော်တွေ ကျင့်သုံးရတဲ့ သီလကို ပဗ္ဗဇိတ
သီလလို့ခေါ်ပါတယ်။

ဥပုသ်နေ့မို့ သီလယူထားတဲ့

ယောဂီ လူပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်စေ၊ တရားစခန်း
ဝင်ရောက်နေစဉ် ရှစ်ပါးသီလခံယူထားတဲ့
ရဟန်းရှင်လူ၊ သီလရှင်၊ ယောဂီတွေ
ဖြစ်စေ၊ နေ့စဉ် ရှစ်ပါးသီလ စောင့်ထိန်း
နေကြရမယ့် သီလရှင်နှင့် ပဗ္ဗဇိတသီလ
စောင့်ထိန်းကြရမယ့် ရဟန်းသံဃာတွေ
ဖြစ်စေ၊ ဝိကာလ ဘောဇနာ သိက္ခာပုဒ်
ကို စောင့်ထိန်းကြရမှာဆိုတာ သိထား
ကြပြီးသားပါ။

ဝိကာလဘောဇနာ -

နေလွဲညစာစားခြင်း မှ

ဝေရမထိသိက္ခာပုဒ် -

ရေ၁၄ ကြဉ် ရကြောင်း

ကောင်းမြတ်သော သိက္ခာပုဒ်ကို

သမာဓိယာမိ -

စိတ်နှိုးစွာ ဆောက်တည်ပါ၏။

ဒီ သိက္ခာပုဒ်ကို ဆောက်တည်ထားသူတွေဟာ နေ့လယ် မွန်းတည့် ၁၂ နာရီမှစ၍ နောက်တစ်နေ့နံနက် အာရုဏ်တက်သည်အထိ အစားအစာများကို မစားမသောက်ရတော့ပဲ ရှောင်ကြဉ်စောင့်စည်းကြရပါမယ်။

နေ့လယ် ၁၂ နာရီမှ နောက်တစ်နေ့ အာရုဏ်တက်ချိန်အတွင်း အအေး၊ အခိုရည်၊ စတုမဂ္ဂ၊ ထန်းလျက်တို့ကို စားသုံးနိုင်ပါတယ်။ ကော်ဖီ၊ ထက်ဖက်ရည်တို့ကို မသောက်ရပါ။ တချို့ သီလကို အလွန်တန်ဖိုးထား၊ အလေးထားသူတွေဟာ ထန်းလျက်ကိုပင်မစားပါ။

အခုတော့ (လူ၊ သီလရှင်၊ နတ်) မတဲ့ ဥပုသ်သည်တချို့ ယောက်

တချို့ဟာ နေ့လယ် ၁၂ နာရီကျော်ပြီးလည်း လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီသောက်နေကြပါတယ်။ ဇီးထုတ်တွေစားလိုရတယ်ဆိုပြီး စားနေကြပါတယ်။ တချို့ မုန့်များပင် စားနေကြပါသေးတယ်။ နေရာအတော်များများမှာ တွေ့နေရတာပါ။ ညပိုင်းမှာ ညချင်းစားလိုရတယ်ဆိုပြီး ချင်းသုပ်စားကြပါတယ်။ ရှေးကလူကြီးတွေ ဥပုသ်စောင့်ရာမှာ တချို့ ကျွန်းမာရေးကြောင့် ညချင်းစားကြတာ ချင်းဖတ်လေးတွေကို ကြက်သွန်နီ ပါးပါးလှီး၍ ဆီနဲ့နယ်ပြီး သုပ်စားတာ တွေဖူးပါတယ်။ ကြက်သွန်ကြော်၊ နမ်း၊ မြေပဲ၊ ပဲခြမ်း စတဲ့အစာတွေ မပါဝင်ပါ။ အရသာ တဏှာကို တပ်မက်၍ စားသုံးကြခြင်း မဟုတ်ပါ။ ယခုစားနေကြတဲ့ညချင်းဆိုတာ အကြော်မျိုးစုံနှင့် ခရမ်းချဉ်သီးတို့ ဘာတို့နဲ့နယ်ပြီး ရှယ်သုပ်စားကြတာပါ။ တချို့ ပုစွန်ခြောက်တောင် ပါပါသေးတယ်။

ကျွန်မက ယောဂီတချို့ သီလရှင် တချို့ကို နားလည်အောင် ပြောပြပါတယ်။

“ကော်ဖီတို့ လက်ဖက်ရည်တို့က အရည်ပဲ၊ သောက်လို့ရပါတယ်”

ဆိုပြီး နောက်မဆုတ်ကြပါ။ ဇီးထုပ်၊ ဇီးပြားများလည်း စားကြပါတယ်။ ဝိကာလ ဘောဇနာသိက္ခာပုဒ် ကျိုးပေါက်နေတာကို ရှင်ပြဿာလည်း နားမဝင်ကြပါ။ ကျွန်မကို တစ်ဖက်စွန်းရောက်တယ်လို့ အပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရမှာပါ။ ကျွန်မက ဥပုသ်သီလစောင့်ခြင်းကို အလွန် အလေးအနက်ထားပါတယ်။ ရှစ်ပါးသီလ စောင့်ထိန်းနေရတဲ့ကာလမှာ လုံးဝ မကျိုးပေါက် မပြောက်မကြားအောင် ထိန်းသိမ်းမှုကို လုံ့လပြုပါတယ်။ တရားစခန်းမှာ အလှူရှင်များလာကောက်လှူသော အချို့ရည်ဘူးတချို့မှာ အဖတ်လေးတွေပါရင် အဲဒီ အချို့ရည်ဘူးကို ကျွန်မ မသောက်တော့ပါ။

ဒီအတွက် ကျွန်မကို ပိုရန်ကောလို့ အပြစ်မြင်သူတွေလည်း ရှိကြမှာပါ။ ကျွန်မကတော့ သီလစောင့်သူတွေအားလုံးကို အစင်ကြယ်ဆုံးကုသိုလ်ပြည့်ပြည့်ဝဝကြစေချင်တာပါ။ တချို့

အယူအဆက ည ၁၂:၀၀ ထိုးပြီးတာနဲ့ မှန်ထစားတဲ့သူနဲ့။

နောက်တစ်နေ့ အာရှုတ်တက် ပြီးမှ (ဂ) ပါးသီလ၊ ၉ ပါးသီလ စသဖြင့် သီလပြည့်စုံအောင်မြင်ပြီး စားလိုရာ စားလို့ရပါတယ်ဆိုတာရယ်၊ လစဉ် အာရှုတ်တက်ချိန် အချိန်ဇယားရယ်ကို ပုံနှိပ်ရိုက်ဝေ ဒါနပြုခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လည်း ... ဒါပေမဲ့ပါပဲ။

ယနေ့ သာသနာမှာ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ စိတ်ပျက်စရာ၊ စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်စရာတွေကို ဒုနစဉ် မြင်တွေ့နေရပါတယ်။ ရဟန်းတချို့ သီလရှင်တချို့ဟာ ဝင်္ဠ်ထားတာတော့ သာသနာ့နွယ်ဝင် Uniform နဲ့ပါပဲ။ ကတုံး တုံးထားကြတာ ပဲရှိပါတယ်။ သာမန် အရပ်သူ၊ အရပ် သားနှင့် မခြားပါ။ ဝိကာလဘောဇနာ သိက္ခာပုဒ်ကို ထိန်းသိမ်းမောင့်စည်းခြင်း မရှိကြပါ။ ညနေဆို ထမင်းထုပ်လေးတွေ ဆွဲကိုင်လာတာလည်း တွေ့ရပါတယ်။ တချို့ ညနေပိုင်း ဆိုင်မှာပင်ထိုင်ပြီး အသုပ်၊ မုန့်ဟင်းခါး၊ လက်ဖက်ရည်တို့ကို

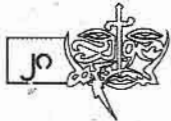
စားသုံးနေကြတာဟာ သာသနာ့နွယ်ဝင် ရဟန်း တချို့ သီလရှင်တချို့ဖြစ်နေတာ မို့ စိတ်ဆင်းရဲမိပါတယ်။

သူတို့ မရှက်လို့ ဒီလိုနေထိုင် စားသောက်ကြတာ မှန်ပေမယ့် ယိုသူ မရှက် မြင်သူရှင်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲဖြစ်မှာပါ။ ရဟန်း သံဃာများ၊ သီလရှင်များကို (၇) ရက်သားသမီးများက သီလ၊ သမာဓိ၊ သိက္ခာရှိသူများ၊ အနည်းဆုံး သီလလုံခြုံ အောင် စောင့်ထိန်းနေကြသူများအဖြစ် ကြည့်ညှိလေးစားပြီး လှူဒါန်းနေကြတာ ပါ။ ကျွန်မအနေနဲ့ သာသနာ့နွယ်ဝင် ဘုရားသားတော်၊ သမီးတော်တွေကို (၇) ရက်သားသမီးများက အထင်အမြင်သေး မှာ စိုးကြောက်မိပါတယ်။ အခုခေတ်မှာ လူ အတော်များများက ရဟန်းသံဃာနှင့် သီလရှင်တွေကို အထင်မကြီး မလေးစား တော့ပါ။ ငါးခုံးမတစ်ကောင်ကြောင့် တစ် လှေလုံးပုပ်ဆိုသလို အကျင့်ပျက်သူတချို့ ကြောင့် တကယ် ဝိနည်းသိက္ခာ လေးစား လိုက်နာ၍ သာသနာကို ယုံကြည်ကိုးစား ကြိုးစားနေသူတွေမှာ ထိခိုက်နစ်နာလှပါ

တယ်။ တကယ် သီလစောင့်ထိန်းနေ သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုပါ သိမ်းကျုံး အထင် သေး ပြစ်မှားကဲ့ရဲ့ ပြစ်တင်မိလျှင် ထို သူတွေမှာလည်း အပြစ်ဖြစ်ကြပါလိမ့် မယ်။ ငရဲကြီးကြပါလိမ့်မယ်။

တချို့ကျောင်းတွေမှာဆိုရင် သီလရှင်တွေဟာ လူနေအိမ်အတိုင်း ညနေပိုင်းမှာ ချက်ပြုတ်ပြီး ဝိုင်းဖွဲ့ စားသောက်နေကြတာကို မြင်ရတော့ ရင်လေးမိပါတယ်။ ဒါကြောင့် သာသနာ မှာ အစစ်နဲ့အတုကို ခွဲခြားသိအောင် လေ့လာသင်ကြပါတယ်။ အစစ်နဲ့အတု ကွဲပြားအောင် သာသနာ သန့်ရှင်းရေးတွေ လုပ်သင့်ပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ ခင်မင် သူတွေကို နားလည်အောင် ပြောပြပြီး လက်တွဲခေါ်လာပါတယ်။ အရမ်း ရင်းနှီးတဲ့ သူတွေကို အမှန်းခံ ပြောပါတယ်။ တစ် ယောက်ကောင်းလာ ကောင်းလာ၊ နှစ် ယောက် ကောင်းလာ ကောင်းလာ၊ ဒါဟာ သာသနာပြုခြင်းတစ်မျိုးပဲဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှု နဲ့ပါ။

ကျွန်မတို့ကို ဥပုသ်နေ့တိုင်း

တရားဓမ္မတွေ ဟောကြားပေးတဲ့ ဆရာက နှုတ်တိုက် အခါခါ သင်ပေးထားတဲ့ စာပိုဒ် လေးကို နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ ရွတ်ရုံတင်မက ရင်ထဲ၊ ဦးနှောက်ထဲမှာပါ ထည့်ထားပြီး လိုက်နာကျင့်သုံးပါတယ်။

ဥပုသ်စောင့်တယ်ဆိုတာ မိမိ စိတ်မှာ စင်ကြယ်လာအောင်၊ အင်္ဂါ ရစ်တန် သီလခံ၍ ခြိုးခြံအောင်သည်။ တဖြောင့်တည်းဖြင့် စောင့်စည်းအားထုတ်၊ ဘုရားကုတ် ဥပုသ်စောင့်ဟုခေါ်တဲ့။

သီလယူထားပြီဆိုကလည်းက မိမိစိတ်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကိလေသာ တွေကို အောင်သည်းဖယ်ရှားရမှာပါ။

အားချင်တဲ့စိတ်ကိုလည်း အောင်ထားပြီး သီလကို မကျိုးမပေါက် မပြောက်

ကြားရအောင် သီးခံစောင့်စည်းထားရ

မိမိ ကိလေသာတွေကို ထိန်းချုပ်ထားရ

မိမိ ကိုယ်ကျင့်တရားမှ မစင်ကြယ်ရင်

နေချင်သလိုနေ စားချင်သလိုစားနဲ့ တောင်လွတ်နေကြရင်တော့ ဝိကာလ တောနော သိက္ခာပုဒ် ကျိုးပါတယ်ဆိုတာ သိကြစေချင်ပါတယ်။

ဥပုဒ်နေတွေမှာ ဘုန်းကြီး ကျောင်းတွေသွားပြီး သီလယူကြတဲ့လူ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ယောဂီတွေ၊ (ဂ) ပါးသီလနဲ့

နေကြရမယ့် ရဟန်းသံဃာတွေကို သီလ တွေ မကျိုးမပေါက်၊ မပြောက်မကြား ရအောင် “သတိ” တစ်လုံး လက်ကိုင်သုံး

ပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး လုံခြုံအောင် စောင့် ထိန်းကြပါလို့ မေတ္တာနဲ့ တိုက်တွန်း နှိုးဆော်လိုက်ပါတယ်။

လူ့ဘဝဆိုတာ တိုတိုလေးပါ။ လူ့ဘဝကို နတ်တို့ကပင် တမ်းတကြရပုံ ကို ဆရာတော် အရှင်ပုညာနန္ဒက ဒီလို

ဟောခဲ့ပါတယ်။ “နတ်တို့ တမ်းတ လူ့ဘဝ”

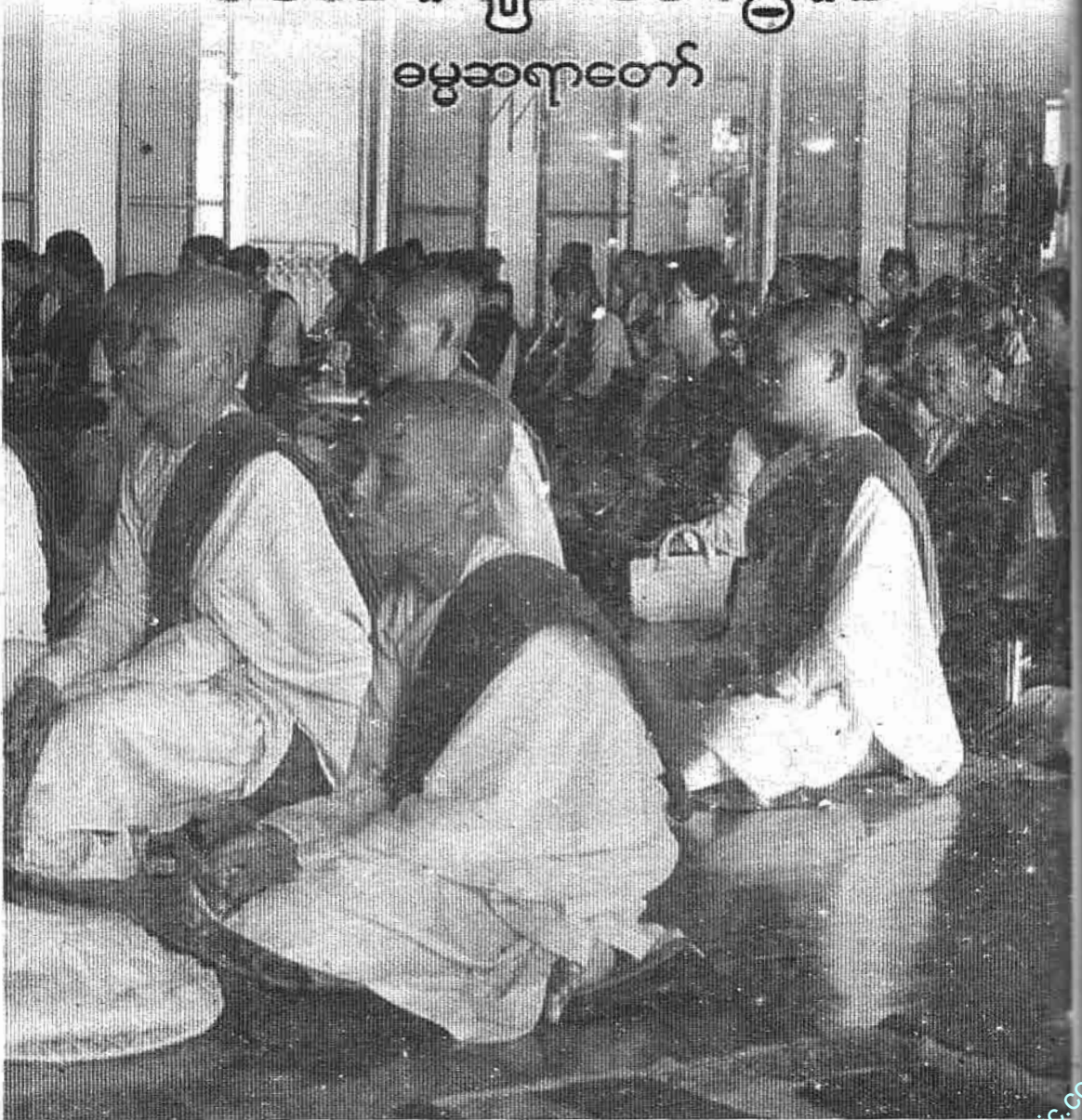
* လူ့ဘဝဆိုတာ ရဖို့ရာ၊ လွန်စွာ ခဲယဉ်းသည်။ ရခဲထုစွ လူ့ဘဝ ရကာနေကြပြီ။

* သာသနာဆိုတာ တွေ့ဖို့ရာ လွန်စွာ

ခဲယဉ်းသည်။ ခဲယဉ်းလှစွာသာသနာ ကြံကာနေပြီ။ * ကောင်းမှုဥသယုံအလုံးစုံ၊ အကုန်ပြုသင့်ပြီ။ မပြုနိုင်ကသေတော့မှ ကြီးစွာ နောင်တရလိမ့်မည်။

လူ့ဘဝနေတုန်းလေးမှာသာ ဒါနတွေလည်း ပြုနိုင်ပါတယ်။ သီလတွေ လည်း ဆောက်တည်နိုင်ပါတယ်။ သမထ တွေလည်း ပွားများနိုင်ပါတယ်။ ဝိပဿနာ တရားတွေလည်း အားထုတ်နိုင်ပါတယ်။ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ အလုံးစုံ ပြုလုပ် နိုင်တဲ့ လူ့ဘဝကို နတ်တို့ကပင် လိုချင် တမ်းတရပါတယ်တဲ့။ ကုသိုလ်တွေထဲမှာ သီလဟာ အခြေခံပါ။ သီလမှ မလုံခြုံရင် ပြုလုပ်တဲ့ဒါနတွေကလည်း အကျိုးပေး တန်သလောက်မပေးပါ။ သီလနှင့် ပြည့်စုံတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကသာ အကျိုးပေး ထက်သန်တာမို့ “စင်ကြယ် ပါစေ သီလတွေ” လို့။

တရားလိုက်စားသော
ပေခင်များအတွက်
ဓမ္မဆရာတော်

စီးပွားပျက်ခြင်း

တရားနာ၊ တရားလေ့လာ၊ တရားစကားပြော၊ တရားကျင့်ရင်း အရိယာမဖြစ်ဘဲနဲ့ အရိယာဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်ခြင်း၊ ပြောဆိုခြင်းမှာ အရိယာနှင့် ပုထုဇဉ် မနှိုင်းယှဉ်အပ်ပါ။ စီးပွားပျက်တတ်ပါသည်။

မိမိရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘုရားလှူပြီး ဝိဇ္ဇာန်မပြည့်မီ တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ပြုပြင်ခြင်းသည်လည်း လှူရာမရောက်၊ ဘုရားကို လိမ်ညာရာရောက်၍ စီးပွားပျက်တတ်ပါသည်။

မိမိနာမ်ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘုရားလှူပြီး (၃၁) ဘုံ စိတ်ပြန်လွင့် တွေးတောနေခြင်းသည်လည်း ဘုရားလှူရာမရောက်၊ လိမ်ညာရာရောက်သည်။ အကြောင့် လောကီအကျိုးစီးပွားပျက်တတ်သည်။

ပစ္စည်းတက်၍ နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်တာ

(၃) ချက်ပါ

မိမိရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဘုရားလှူပါ။ မိမိဖြစ်သည်။ ဝေဒနာကြောင့် ကျား

စားတဲ့သံဃာလို မရုန်းမကန် မလှုပ်ပါနဲ့။ ရုပ်ကိုနိုင်အောင် စိတ်ဖြင့်ထိန်းပါ။ သီလဖြစ်သည်။

မိမိနာမ်ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း ဘုရားလှူပါ။ ဒါနဖြစ်သည်။ မိမိနာမ်အပြင် သို့ မလွင့်ပြန်အောင် မိမိရင်ထဲ စိတ်ထား၍ အသိကပ်နေပါ။ နာမ်ကို နိုင်အောင် ဝင်လေထွက်လေဖြင့် ထိန်းပါ။ သမာဓိဖြစ်သည်။

မိမိခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှ ဓာတ်တစ်ပါးပါး ဖောက်ပြန်တဲ့အခါ သေခြင်းတရား (အသုဘ)ပွားများနေခြင်းမှာ ဘာဝနာဖြစ်ပြီး ဝေဒနာအားလုံး ချုပ်တဲ့အခါ သမ္မာသမာဓိဖြင့် ဆင်ခြင်လိုက်တော့ အေးမြကြည်လင်နေသော နိယောဓသစ္စာ ပညာဆိုက်လို့ နိဗ္ဗာန်လမ်းစတော့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဝေဒနာချုပ်အောင် တရားထိုင်ဖူးသူများ လောကီ လောကုတ္တရာ ချမ်းသာကြပါမည်။ သာသနာနောက်ပိုင်း ဝေဒနာမချုပ်ဖူးဘဲနဲ့ တရားရတယ်ထင်သူများ တစ်နေ့ တခြား ဆုတ်ယုတ်နေပါသည်။

နောက်ဆုံး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တရားမထိုင်ဘဲ ကပ်စားနေရသည် အထိ ဖြစ်တတ်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တွင် တောင်ထိပ်ပေါ်မှ ရဟန်းတစ်ပါးက အာနာပါနုဂ္ဂတာကို တစ်မိုင်ပတ်လည်က ကြားအောင်ရှုသည်ဟု ကျမ်းဂန်တွင် ပါသည်ဟု ကြားဖူးပါသည်။ ယခု သာသနာမှာလည်း စွန်းလွန်းရဟန္တာဆရာတော်ဘုရားကြီးက နာခေါင်းမှ မရှုနိုင်လျှင် ပါးစပ်ဖြင့်ရှုပါတဲ့။ သဲအင်းဂူ ရဟန္တာဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း ဝေဒနာပြင်းရင် ဝေဒနာပြင်းသလောက် အာနာပါနု ပြင်းပြင်းရှုပါတဲ့။ ဝင်လေထွက်လေသိနေတာ သမာဓိ အူအသည်း နှလုံး ကျောက်ကပ်ပုတ်အောင်ရှုတာ ဘာဝနာ။ နှလုံးခုန်နေတာ အဖြစ် နှလုံးခုန်ရပ်တာသိလျှင် အပျက်၊ ဤ အဖြစ် အပျက်သိအောင် ရင်ထဲစိတ်ထားပါ။ ဦးခေါင်းစိတ်ရောက်ခိုက် နှလုံးခုန်ရပ်လျှင် ဦးခေါင်းသန်းဖြစ်မည်။ ခြေဖဝါး စိတ်ရောက်ခိုက် နှလုံးခုန်ရပ်လျှင် ခြေဖဝါးပိုး

(သို့မဟုတ်) ပုဂ္ဂိုလ်အိတ်၊ တီကောင်ဖြစ်
မည်။

သဲ အင် : ဂူ ရဟန္တာဆရာ
တော်တရားကြီးက ဒကာကြီး ဦးအုန်းခင်
ယူလာသော သစ္စာ (၄) ပါးနှင့် မဂ္ဂင်
(၈) ပါးမှာ ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်နေတယ်
လို့ ဟောပါတယ်။ ဤအချက်ကို သတိပြု
အတိတ် အနာဂတ် မရှုရ၊ ဝက်ရူးပြန်သူ
မှာ နာတာဒုက္ခသစ္စာ နာတာကို ပျောက်
ချင်ရင် သမုဒ္ဓယသစ္စာဖြစ်သည်။ ဒုက္ခနှင့်
သမုဒ္ဓယခြေခင်းပြီး နာတာကို ဝေဒနာ
ဝေဒနာလို့ ရှုနေပါလျှင် မဂ္ဂသစ္စာဖြစ်
သည်။ နာတာ တဖြည်းဖြည်း ပြေပျောက်
တာသိလျှင် (သို့မဟုတ်) ဝက်ရူးပြန်သူ
ကဲ့သို့ ဝေဒနာပြေတာသိပါက နိယောဓ
သစ္စာ သိခြင်းဖြစ်သည်။ နိဗ္ဗာန်အထိ
ခန္ဓာကိုယ် ရှုနိုင်ကြပါစေ။

သေခါနီး ဒေါသ-လောဘ-
မောဟ-ငရဲ- ပြိတ္တာ-တိရစ္ဆာန်ဖြစ်မည့်
သုံးစိတ်ကိုပယ်ကြပါ။ (အ)ဒေါသ၊ (အ)
လောဘ၊ (အ)မောဟ အမြဲတမ်း လက်
ကိုင်ထားကြပါ။ ပြင်းပြင်းရှူ (အ)ဒေါသ

လူဖြစ်မည်။ ဝိရိယစိုက်ရှုပါသည်။ ဝက်
ရူးပြန်ရောဂါရှိသူကို ၄ မှုနာယူ၍ ဝေဒနာ
သည်းခံကြပါ။ သေမည့်သူများ နှလုံးခုန်
ရပ်တာသိအောင်၊ ဖြစ်ပျက်ဆုံးတာသိ
အောင်၊ ဝေဒနာချုပ်တာသိအောင် နာမ်
အပြင် မထွက်ပါစေနဲ့ ရုပ်ချုပ်ပြီး။ (၁၅)
မိနစ်ကြာမှ လေချုပ်၍ နာမ်ခွာမှ
အသက်သေပါသည်။ နောက်ဆုံးရင်ထဲမှ
နာသည့် ဝေဒနာချုပ်တာ ရုပ်ချုပ်တာ
သိနိုင်အောင် သည်းခံနိုင်၊ ကျင့်နိုင်ကြပါ
စေ။ စာရေးသူသည် သဲအင်း၊ စွန်းလွန်း
ဆရာမှန်ဖြစ်ကြောင်း သစ္စာဆိုရပါသည်။

သစ္စာဆိုရုံမှ တရားကို ငြင်းကြပါ။ ဆုံး
ဖြတ်ကြပါ။ တရားမှန်လျှင် စီးပွားတတ်
မည်။ တရားမှားလျှင် တဖြည်းဖြည်း
ဘက်ပေါင်းစုံ ဆုတ်ယုတ်တတ်ပါသည်။
လူတိုင်းလူတိုင်း တရားကျင့်နိုင်၊ ရန်
ကြပါစေ။

စိတ်၊ စေတသိတ်၊ ရုပ်၊ နိဗ္ဗာန်
ဆိုခြင်းကြောင့် ယောဂီများ ရုပ်ဝေဒနာ
ချုပ်တာသိမှ နိဗ္ဗာန်ရကြပါမည်။

ဓမ္မဆရာတော်

ပညာကျော်သင်္ဂဏဆရာတော်

အာပတ်မသင့်သူ ဂုဏ်နိုးမဟုတ်

တိုးတိုး

တစ်ရံရောအခါ သင်္ကဏ ဆရာ
အတတ်ဘုရားကြီးသည် ပြည်မြို့သို့ ကြ
ဆရာကလျက် ခိုးမြှောက်၍ တရားအေသနာ
များ ဟောကြားစဉ် ဒါယကာတစ်ဦးက
လျှောက်ထားသည်မှာ...

“အရှင်ဘုရား ယခုအခါ
မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ထမ်း
ဖြစ်ကြကုန်သော ရဟန်းသံဃာတို့သည်
ပါရာဇိက လေးပါးမှာအပဖြစ်သော
အာပတ်ငယ်များကို မကြာ မကြာ
ကျူးလွန် ကျော်နင်း၍ အာပတ်မကင်း
ရှိကြပါသည်။ ထိုသို့ မကြာ မကြာ
အာပတ်သင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကြည့်ညှိ
ဖွယ် ကွာလှမ်းသဖြင့် ရဟန်းဟူ၍ မမှတ်
မထင်နိုင်ပါ။ အလုံးစုံသော အာပတ်ကို
လုံခြုံစွာ စောင့်ရှောက်မည်ဟူသော
နှလုံးသွင်းထားလျက် ရဟန်းပြုခြင်းဖြစ်
ပါသည်။ အထပ်ထပ် အာပတ်သင့်သော
ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကြည့်ညှိရန် ကွာလှမ်းသဖြင့်
ရဟန်းဟူ၍ပင် အဘယ်မှာ မှတ်ထင်စရာ
ရှိပါတော့အံ့နည်း။ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ
ကလည်း အာပတ်ငယ်များကို ကျူးလွန်

ကျော်နင်းရုံမျှနှင့် ရဟန်းမဟုတ်သေး။ စကားသည် ဆန့်ကျင်သောစကားဖြစ်
ပါရာဇိကသို့ ကျူးလွန်မှသာလျှင် ရဟန်း သည်။ ဤကဲ့သို့ မမှတ်သားနှင့် အာပတ်
မဟုတ်ဟု ပြောဆိုကြပါသည်။ မသင့်သူသည်ကား ရဟန်းမဟုတ်။
ဟု လျှောက်ထားပြီး... အာပတ်သင့်သောသူသာလျှင် ရဟန်း
“တပည့်တော်ကတော့ ထို ဟုတ်သည်။ ဒါယကာ၌ အာပတ်များ
စကားကိုလည်း သဘောမကျပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ သင့်ဖူးပါသလော”
ဟု လျှောက်ထား၍။ ဟု မေးလျှင်...
ထိုအခါ ဆရာတော်က... “တစ်ခါတစ်ရံမှ အာပတ်
“ဒါယကာ ယခုပြောသော မသင့်ဖူးဘုရား”

လျှောက်လေသောအခါ...
 “ဒါယကာ အဘယ်မှာ
 အာပတ်သင့်အံ့နည်း။ ဒါယကာ သည်
 ရဟန်းမှ မဟုတ်ဘဲ။ ရဟန်းမဟုတ်သော
 ကြောင့်လည်း အာပတ်မသင့်။ ရဟန်း
 ဖြစ်ခဲ့လျှင် အာပတ်သင့်မည်မှာ မှချ။
 အာပတ်မသင့်သောပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဘုရားနှင့်
 ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ နှစ်ပါးသာရှိနိုင်သည်။ ကြွင်း
 သောပုဂ္ဂိုလ်များမှာ အလွန်ဆုံး အရိယာ
 ပုဂ္ဂိုလ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ရံခါ အာပတ်
 များ သင့်ရသေးသည်။ ဒါယကာကဲ့သို့

အာပတ်သင့်လျှင် ရဟန်းမဟုတ်ဟု
 ဆိုခဲ့ပါလျှင် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်သော်လည်း
 ရံခါ ရဟန်းမဟုတ် ဖြစ်ရချေဦးမည်။
 ဤသို့ဖြစ်သော စကားအဓိပ္ပာယ်ကို
 မပြောမကြား မမှတ်သားလေနှင့် အာပတ်
 မသင့်သူကား ရဟန်းမဟုတ်။ အာပတ်
 သင့်သူသာလျှင် ရဟန်းဟူ၍ မှတ်သား
 လေ။ ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့မှာ ရဟန်း
 မျှမက လွန်မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လေ
 သည်။ ထိုကြောင့် အာပတ်မသင့်နိုင်။
 မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ကံဆောင်

သော၊ သိမ်တွင်း၌ တည်ရှိသော်လည်း
 ကံမပျက်ကြောင်းကို အလွန်ပင် သိသာ
 ထင်ရှားလှလေသည်”
 ဟု မိန့်ကြားတော်မူသောအခါ
 လျှောက်ထားသူ ဒါယကာနှင့် များစွာ
 သော တရားနာ ပရိသတ်အပေါင်းတို့ပါ
 ကောင်းချီးနမ်း သာဓုခေါ်လျက် အုပ်
 အော်ဖြဖြ ဝမ်းမြောက်ကြလေကုန်
 သတည်း။
 တိုးတိုး

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်နုယု

စားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

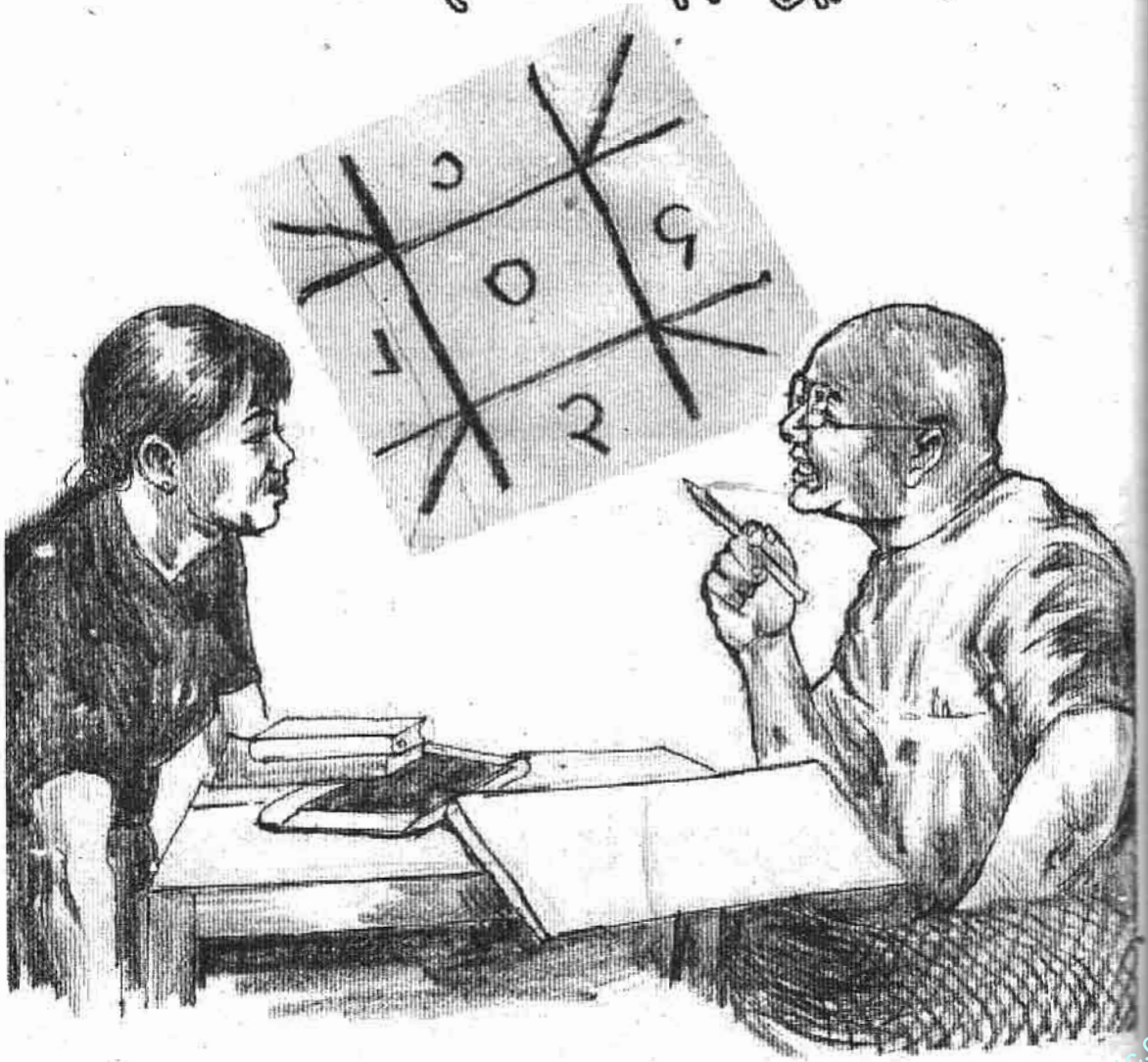
အမှတ်-၁၉ / ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့

တိုင်ခရိုင်စောဝေးဝါးယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

ဝေဒနာကုတ္တပညာ

ဆရာဝန်ဖြစ်သည့်ဇာတာများ

ဇာတ်လမ်းအခြေအနေ (ဗဟုဇာတ်)

ကျွန်ုပ်-

ရာဇသင်္ကြန်လမ်း၊ အေးမြရွှေ
ပြည်မြို့သစ် ဇီးကုန်းမြို့ သာယာဝတီခရိုင်
ဘူးတိုင်းဒေသကြီး၌
သမီးငယ်-

နော်ရီ(စ်) ဇာကျောခလင်း
သည် ၁၃၅၅ ခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်
နေ့၌ ညအချိန်ကောင်းကင်ကိုကြည့်၍

“ပါးပါး ဗြိစ္ဆာရာသီထဲမှာ
တနင်္ဂနွေ-ဗုဒ္ဓဟူး ခုအံသာ ၂၀ လိတ္တာ
အတွာ ပူးပြီး ယူရေးနတ်ဂြိုဟ် ကန်ရာသီ
ထဲက အံသာ (၁၂၀) အမြင်ရှိနေတယ်။
အင်္ဂါဂြိုဟ်က သိဟ်ရာသီကနေ ၄ ပါတ်
အမြင်နဲ့ မြင်နေတော့ မေထုန်ရာသီလက်၊
ဗုဒ္ဓဟူးရာသီလက်၊ ဗြိစ္ဆာရာသီလက်၊ တံရာသီ
သက်ရာသီမှာ မွေးဖွားတဲ့ ဇာတာရှင်တွေ
ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ဖြစ်မှာနော်။

သမီးငယ် နော်ရီ(စ်)ကျောစ
ထင်သည် ဗြိစ္ဆာရာသီထဲ၌ တနင်္ဂနွေ
ဗုဒ္ဓဟူးပူးပြီး အင်္ဂါအမြင်နှင့် ယူရေးနတ်
ဂြိုဟ်အံသာ ၆၀ အံသာ ၁၂၀ ကောင်း
သော အမြင်ရှိလျှင် ပညာရပ်တိုင်း

သုတေသနပြုလုပ်ခြင်းနှင့် မေထုန်ရာသီ၊
တူရာသီ၊ ဗြိစ္ဆာရာသီ (ကံ) ရာသီတို့သည်
လေရာသီစိုးမိုး၍ သီးရင့်ကျက်သော
မွေးရာပါ အတွေးအခေါ်များ၊ အမြင်
ဖျတ်လတ်သော အပြုအမူရာသီတွေဖြစ်
၍ နံကွတ္တဝေဒအမြင်ဖြင့်ပြောခြင်းဖြစ်
သည်။ ကျွန်ုပ်၏သမီးငယ် နော်ရီ(စ်)ကျော
စလင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ အသက် ၅၇ နှစ်ထိ
ရောက်ချိန် သမီးငယ် နော်ရီ(စ်)ဇာကျော
စလင်း၏အသက် ၂၇ နှစ်မှ ၂၈ ထဲ
ရောက်ချိန်ဖြစ် ကျွန်ုပ်သင်ပြသော နံကွတ္တ
ပညာများ တတ်သိကျွမ်းကျင်လာ၍
ကျွန်ုပ်ပညာရပ်တိုင်း သင်ပြသလောက်
နားလည် သဘောပေါက်သဖြင့်...

“ဟုတ်တယ် ဖိုးမူ
ကန်ရာသီက ဆေးရုံရာသီ
သိမ်ရာသီက ဆေးဝါးရာသီ
ဗြိစ္ဆာရာသီက ဆေးဝါးတုဗေဒပစ္စည်း
နဲ့ ရင်ခွဲရုံရာသီ
မိန်ရာသီက စိတ္တဇနဲ့ သီးခြားရောဂါ
ကုသသော ရာသီတွေပဲ။

အဲဒီရာသီတွေ ဇာတာရှင်ရဲ့

စိုးမိုးဂြိုဟ်နဲ့ ရာသီမှာရပ်တည်နေတဲ့
နံကွတ်စီးတွေလည်း အမြဲသတိပြု
ဟောရမယ်။

ကျွန်ုပ်၏ ပြောဆိုမှုကို သမီး
ငယ် နော်ရီ(စ်)ဇာကျောစလင်း နားထောင်
ရင်း...

“ပါးပါး သိဟ်လက်၊ တူလက်၊
ဗြိစ္ဆာလက်၊ လုံလက် တည်ရှိပြီး ဇာတာမှာ
တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး ပူးရင် သမား
တော်။

တနင်္ဂနွေ ကြာသပတေး ပူးရင်
အတိုင်ပင်ခံသမားတော်။

တနင်္ဂနွေ အင်္ဂါ ပူးရင် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်
တနင်္ဂနွေ ကြာသပတေး၊ သောကြာ ပူးရင်
သားဖွားဆရာဝန်

တနင်္ဂနွေ အင်္ဂါ သောကြာ၊ စနေ ပူးရင်
ကာလသားရောဂါဆရာဝန်

တနင်္ဂနွေ စနေ ပူးရင် အရိုးကု ဆရာဝန်
တနင်္ဂနွေ သောကြာ စနေ ပူးရင်

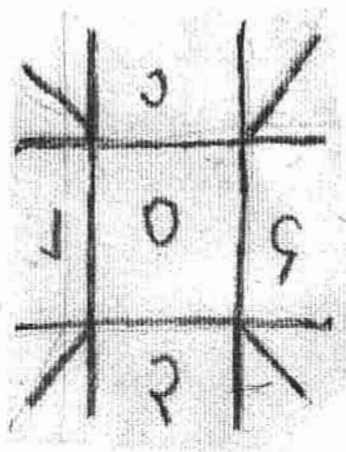
အရေးပြားကုဆရာဝန်

တနင်္ဂနွေ သောကြာ ပူးရင် မျက်စိကု
ဆရာဝန်

တနင်္ဂနွေ စနေ ပူးရင် သွားဘက်ဆရာဝန်
 တနင်္ဂနွေ ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ ပူးရင် နားနှစ်ခေါင်း
 လည်ချောင်းကုဆရာဝန်
 တနင်္ဂနွေ သောကြာ (ရာဟု) သို့မဟုတ်
 ယူရေနတ်ဂြိုဟ် ပူးရင် ခန္ဓာကိုယ် ရုပ်
 ဝတ္ထု ဓာတ်မှန်ရိုက်ပါရဂူ
 တနင်္ဂနွေ ယူရေနတ်ဂြိုဟ်ပူးနေရင်
 ဆေးသုတေသနဆရာဝန်
 တနင်္ဂနွေ တနင်္လာ ဗုဒ္ဓဟူးပူးနေရင်
 အစာအိမ်ကု ဆရာဝန်
 တနင်္ဂနွေ တနင်္လာ ကြာသပတေးပူးနေရင်
 အူအတတ်ပေါက်ကုဆရာဝန်
 တနင်္ဂနွေ တနင်္လာ၊ သောကြာ ပူးနေရင်
 ဆီးချိုကုဆရာဝန်
 တနင်္ဂနွေ ရပ်တည်ရာမှ ၄ တန်ရာသီ
 သခင်နှင့် ပူးနေရင် ပန်းနာ၊ အဆုတ်ကု
 ဆရာဝန်
 တနင်္ဂနွေ ရပ်တည်ရာမှ ၅ တန်သခင်နှင့်
 စနေ ပူးနေရင် သွေးတိုးနှလုံးကု ဆရာဝန်
 “တိုင်းရင်းဆေးဆရာ၊ ဗန္ဓော
 ဆရာ၊ ဇာတာတွေပဲနော် ပါးပါး”
 ကျွန်ုပ်၏သမီးငယ် နော်ရီ(စ်)

ဇာဂျောစလင်းသည် ကောင်းကင်ရှိ တူ
 ရာသီထဲမှ စနေဥစ်ကိုကြည့်၍...
 “ပါးပါး ယခု စနေဂြိုဟ် ၃-
 ၁၁-၂၀၁၃ မှ ၇-၇-၂၀၁၄ အတွင်းမှာ
 တူရာသီရှိ ဝိသာခါ ၃ ပါတ်နဲ့ (မြို့စွာ)
 ရာသီရှိ ၁ ပါတ် ဝိသာခါ နက္ခတ်ပေါ်စီး
 မှာနော်”

ကျွန်ုပ်၏သမီးငယ် နော်ရီ(စ်)
 ဇာဂျောစလင်းသည် အာကာသ သူ့တ္ထရ
 ကျမ်းမှာပါရှိသော နက္ခတ်စီးအဟောကို
 ပြောရန်ပြင်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှ...
 “ဖိုးမူ ကောဇာ ကြာသပတေး
 ဂြိုဟ်က ၁၃၇၆ ခုနှစ်မှာ ကြင်ရာသီထဲ
 မှာ ဥစ်အဖြစ် ရောက်မှာ၊ အဲဒီအချိန်ကျ

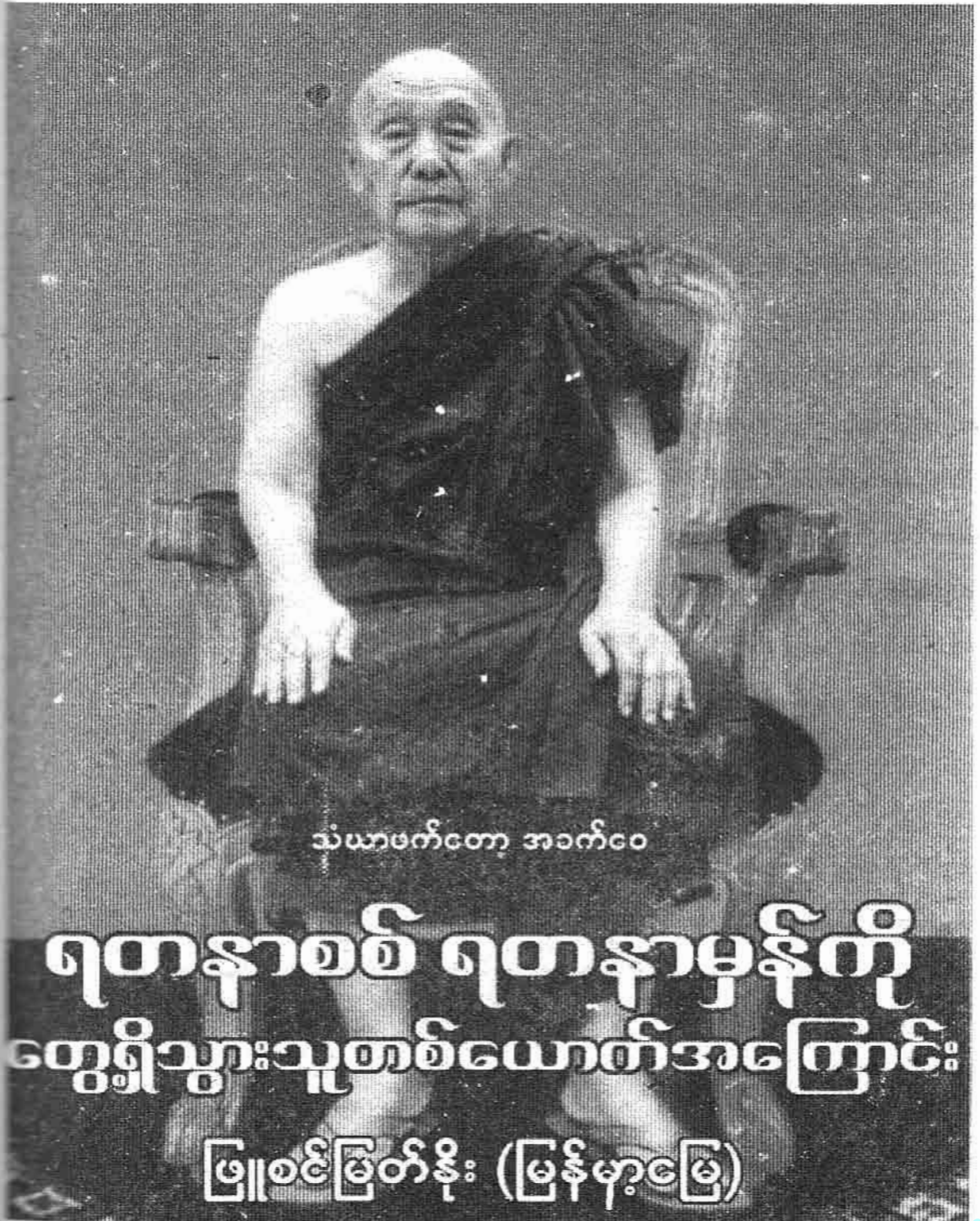

ရင် ကမ္ဘာမှာ မြန်မာတွေ ထွန်းတော့
 မယ်”

ကျွန်ုပ်တို့ သားအဖ
 ကောင်းကင်နက္ခတ်များကြည့်နေချိန်
 ခုနစ်စင်ကြယ်သည် ယုဂန္ဓိရ်တောင်ထိပ်
 ကို ဦးစိုက်ပြီး အမြီးက မြင့်မိုရ်တောင်နှင့်
 တန်းနေချိန်ဖြစ်၍ မြန်မာစကားမတတ်
 သော ဇနီး နော်ဖောစတီးနားမှ...
 “အဲဒီရေ ... မိခေါ် ...
 မိခေါ် ... မိခေါ်”
 ဟူသော စကောကရင်ဘာသာ
 စကားဖြင့် ခေါ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲ
 မှာ ကရင်ပြည်နယ် ဖါပွန်မြို့ အရှေ့ဘက်
 က သံလွင်အနောက်ကမ်းနဘေး ဒါးကွင်း
 နယ်မြေ ဖွေးလှတောင်ကို တမ်းဇာ
 သတိရလျက်။

ကဝါလမိုင်းယောဟန်
 အရှေ့တောင်ပေါ်စကောကရင်
 ဖါပွန်

သံယာဇာန်တော အခက်ဝေ

ရတနာစစ် ရတနာမှန်ကို
တွေ့ရှိသွားသူတစ်ယောက်အကြောင်း

ဗြူစင်မြတ်နိုး (မြန်မာ့ဓမ္မ)

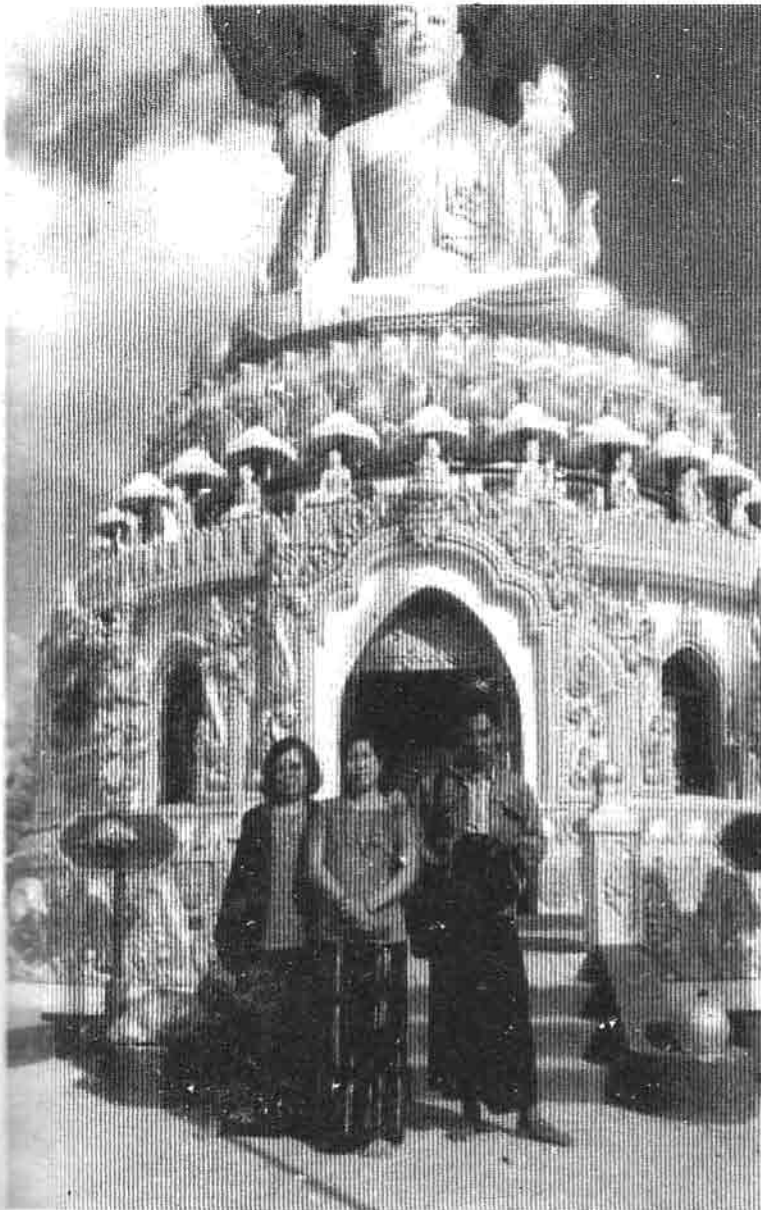
ဆရာမောင်နှင်းဆွေသို့

မင်္ဂလာပါ ဆရာ။ စာမရေး
 တစ်ချက် ရေးတစ်ချက် အညာက
 စာရေးသူ ခပ်ညံ့ညံ့ပါဆရာ။ ဒီတစ်ခေါက်
 အညာအပြန်မှာ ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာ
 တော်ဘုရားကြီး ဘုန်းဘုန်းကြီး ဦးသာသန
 ကို သွားရောက်ဖူးမြော်ရာမှာ တွေ့ကြုံခဲ့ရ
 တဲ့ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် အဖြစ်အပျက်
 ကလေးကို စာချစ်သူ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်
 စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် မျှဝေခံစား ပေးဖို့
 လိုက်ရပါတယ်။ စာမူရဲ့အမည်ကတော့
 “ရတနာစစ် ရတနာမှန်ကို တွေ့ရှိသွားသူ
 တစ်ယောက်အကြောင်း” ပါ ဆရာ။

မကွေးတိုင်းဒေသကြီး
 အထက်မင်းလှမြို့လေးဟာ အရှေ့ဘက်
 မှာ ရောဝတီမြစ်၊ အနောက်ဘက်မှာ
 အနောက်ရိုးမတောင်ကြီး ရှိပါတယ်။
 ရောဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးမှာ “ခံတပ်ကြီး” က
 ခန့်ခန့်ကြီးရှိနေပြီး၊ မြို့ရဲ့ကြောပေါ်မှာ
 အရှေ့တောင်အာရှရဲ့ အကြီးဆုံး ရေနံ
 ချက်စက်ရုံကြီးအပါအဝင် စက်ရုံ၊ အလုပ်

ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ဦးသာသန

ရဲ့ တွေရှိပါတယ်။

ထူးခြားအံ့ဩဖွယ် ဘယ်နား
တူးတူး ရေနံထွက်နေတော့ တစ်နိုင်
တစ်ပိုင်တူးနေကြတဲ့ ရေနံတွင်းတွေက
မည်းမည်းတုတ်နေပြီး “ခြင်” အုပ်စုကြီး
တစ်ခုရှိနေသလို အသံတွေကလည်း
တစ်ဝီနဲ့အူပါတယ်။ ဖုန်တွေကလည်း
တထောင်းထောင်းထလို၊ သစ်ပင် သစ်
ရွက်ဆိုတာ အစိမ်းရောင် ဘယ်လိုက်ရာ
ရမုန်းမသိ။ လူတွေကလည်း ဆံဖျားမှ
သည် ခြေသည်းအထိ ဖုန်တလုံးလုံး၊
လူနေတဲ့တွေကလည်း ဆင်တူတူ။
တွင်းကလည်း ရင်ချင်းဆက်အမွှာ၊
ဖင်ချင်းဆက်အမွှာ ဆင်တူတူ။ ကိုယ့်လူ
ကိုယ်တောင် ဖုန်သုတ်ပြီးကြည့်မှ မှတ်မိ
ရတဲ့အထိ။ စည်းကားသိုက်မြိုက်လို့နေပါ
တယ်။ ဖုန်တွေတက်နေတဲ့မျက်နှာပေါ်က
မျက်လုံးတွေကတော့ အရောင်တွေ
တဖျပ်ဖျပ်။ ဒီနေ့ နက်ဖြန်ပဲ လောပန်
တွေ ဘောစိတွေဖြစ်မယ့်ပုံ။

ဖုန်တလုံးလုံးနဲ့ တောကြို
အုံကြားပို့ အထင်တော့မသေးလိုက်လေ

ဘုန်းဘုန်းကြီး၏ ကောင်းမှုစေတီတော်များစွာအနက်မှ
တစ်ခုဖြစ်သော ကျောက်ဝပ်တောင် ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်
ခိုင်မာလာ၊ ထူးဆွေအောင်နှင့်အတူ

နဲ့ နောက်ဆုံးပေါ် ပရာဒို၊ လင်ခရုဇာ၊ ဆယ်၊ ကလေးလူကြီး တစ်စီမောင်းကြလို့ စီးကြလို့။ ဘယ်အချိန်ကာလက ကားမောင်းတတ်ကြပါလိမ့်။ ဘယ်လိုလိုင်စင်ရကြပါလိမ့်။ ဒါမှမဟုတ် ဒီမိုကရေစီရနေကြတာလား။ ဥပဒေကင်းလွတ်ခွင့်နယ်မြေလား။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဆိုတာလည်း မေးမနေနဲ့ ကားပေါ်ကလူမဟုတ်ပဲ ကားအောက်ကလူတွေအားလုံးရဲ့ ပေါင်ကြားမှာ ဆိုင်ကယ်နဲ့ (ရိုင်းတယ်မထင်ပါနဲ့ မြင်သာအောင်ရေးရတာပါ) အားလုံး တညီတညွတ်တည်း အမည်ပေးထားတာက “ရေနံမော်” တဲ့။ ပေးတတ်လိုက်တာ “မော်” တဲ့။ လှည့်စားတတ်တဲ့သဘောလည်းရှိသကဲ့။ ယနေ့ “သူဌေး” နောက်နေ့ “ခွေး” နောက်နေ့ “သူဌေး” ။

ဒီနေ့ ရေနံ “ပေါက်” ပြီးလား သူဌေးပေါ့။ နောက်နေ့ “မနံတဲ့ရေ” ထွက်ပြီးလား “အကြွေး” နဲ့ “ခွေး” ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ နောက်တစ်နေရာ ရွှေတူ။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်နေရာမှာ “ပေါက်” နေလဲ။ အဲဒီ

ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဘုန်းဘုန်းကြီး၏ ပုံတော်များ

ဘေး ဖင်ချင်းကပ်တူး။ တွင်းထွက်ရတနာ
ဖြစ်တဲ့ “ရေနံ” ကို သူထက်ငါဦးအောင်
လှေအယက်တူးကြရတာကို။

အဲဒီလို အော်ဟစ်ဆူညံ၊
“လောဘသံ”၊ “ဒေါသသံ”၊ “မောဟသံ”
အသံတွေပြည့်နေတဲ့ မှော်တွေရဲ့
အလည်မှာ အရင်ကတည်းက ဒီရေနံ
မှော်တွေမရှိခင်ကကည်းက “မြကင်း
တောင်” ဆိုတဲ့ လွန်စွာအေးချမ်းသာယာ
သော ဗုဒ္ဓနယ်မြေရှိခဲ့ပါတယ်။

တောင်ပေါ်မှာ စေတီငယ်
လေး သုံးဆူရှိပါတယ်။ “ငယ်သာငယ်၊
အယ်ဆယ်မယ်ဘုရား” လို့ အားလုံးက
အသိအမှတ်ပြု ကြည်ညိုဆုတောင်းကြ
ခဲ့ ဆုတောင်းပြည့်စေတီလေးတွေပါ။
အပြင် ရွက်လိပ်တွေထိုးတက်တဲ့ ဗောဓိ
ပင်ကြီးနဲ့ သာသနိက အဆောက်
အဦးတွေရှိပါတယ်။

အချို့က မေးလေ့ရှိပါတယ်။
“တွေထူးလဲလို့” လေ။ ကိုယ့်ဆွေ
မျိုးဘုရားမို့ အပိုပွေ့ရေးနေတယ်
ဆိုရင်လို့ မရေးတော့ပါဘူး။ ကိုယ်တိုင်

သာ လာဖူးကြည့် ဆုတောင်းကြည့်ကြပါ
လို့ပဲ ပြောပါရစေ။

ဒီမြကင်းတောင်ပေါ်မှာ သတင်း
သုံးနေတာက ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာ
တော်တရားကြီး ဘုန်းဘုန်းကြီး ဦးသာသန
ပါ။ ပရိတ်ချီးမြှင့်စဉ်မှာ ရေတော်သာမက
ပျားရည်များပင်ဆူကာ ပုလင်းမှဝေကျတဲ့
အထိ ထူးခြားလှတဲ့ ဆရာတော်ကြီးပါ။
မင်းလှမြို့တစ်ခွင် ပတ်ဝန်းကျင်က ပုထုဇဉ်
အပေါင်းကလည်း နေမကောင်းလည်း
ဆရာတော်ကြီး မေတ္တာပို့ပေးပါ။ ကြွေးပူ
လည်း ဆရာတော်ကြီး၊ လင်မယား
ရန်ဖြစ်လည်း ဆရာတော်ကြီး၊ ဝန်ထမ်း
တွေ အပြောင်းအရွှေ့လား ဆရာတော်ကြီး
လုပ်ငန်းအခက်အခဲရှိလား ဆရာတော်
ကြီး၊ ဒုက္ခမျိုးစုံနဲ့ ဝေဒနာမျိုးစုံကို
ကြော်ငြာကြဖို့ ဆရာတော်ကြီးဆီ အဖူး
အမြော်ဝင်ပြီး အားကိုးအားထားပြုကြ
တာပါပဲ။

စာရေးသူရဲ့မောင် စာရေးဆရာ
ထူးဆွေအောင်၊ စင်္ကာပူကပြန်လာတော့
စာရေးသူတို့ ဓလေ့ထုံးစံ ဘယ်အရပ်သွား

သွား။ ဘယ်ကပြန်လာလား ဆရာတော်
ကြီးကို ဦးခိုက်လေ့ရှိတော့ ညီမဖြစ်သူ
ခိုင်မာလား၊ တူဖြစ်သူ ဇော်အောင်ထွန်း။
ကိုမောင်လွင်တို့နဲ့အတူ ဆရာတော်ကြီးကို
ဖူးမြော်ရန် “မြကင်း” တောင်ကို ထွက်ခဲ့
ကြပါတယ်။

သောကဟူသမျှ ခဝါချ။ ဆရာ
တော်ကြီးရဲ့ မေတ္တာကိုခံယူလိုက်ရင်ပဲ
အားလုံး ပြီးပြည့်စုံသွားသလို ငြိမ်းချမ်း
သွားခဲ့တာပါပဲ။

ဒီတစ်ခေါက်မှာ ဆရာတော်
ကြီး အပူတော်ခံချိန်၊ ရပ်ဝေး ရပ်နီးက
ဆွမ်းလာကပ်ကြသောသူ၊ ဆရာတော်ကြီး
ကို ကြည်ညိုကြသူ ဒကာ၊ ဒကာမ
တပည့်တွေ တော်တော်များများ တွေ့ရ
ပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးက မင်းလှမြို့နယ်
စာအောင်သံဃာတော် ၁၇ ပါးအတွက်
တစ်ပါးစီကို သင်္ကန်း၊ ထီး၊ ဖိနပ်၊ ဝတ္ထု
ငွေအပြင် ပူဇော်ပွဲကိုလည်း အဆင့်မီမီ
ကျင်းပနိုင်ရန် ဝတ္ထုငွေ ထပ်မံဖြည့်တင်း
လှူပါသေးတယ်။ စာရေးသူတို့ လူကြိုနဲ့
မင်းလှမြို့ ပူဇော်ပွဲကျင်းပရာ ဓမ္မာရံဂူ

ပေးဖို့ စီစဉ်နေပါတယ်။ (နှစ်စဉ် လှူနေကြ
အလှူဖြစ်ပါတယ်)

ထိုစဉ်မှာ ဆရာတော်ကြီးက
ရုတ်တရက် ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

“မခိုင်”

“ဘုရား”

“ဘုရား”

နှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်းထူး
ပါတယ်။ စာရေးသူရဲ့ညီမ ခိုင်မာလာနဲ့
တခြားသူတစ်ယောက်ပါ။ စာရေးသူက -

“သူကလည်း မခိုင်ပဲလား။

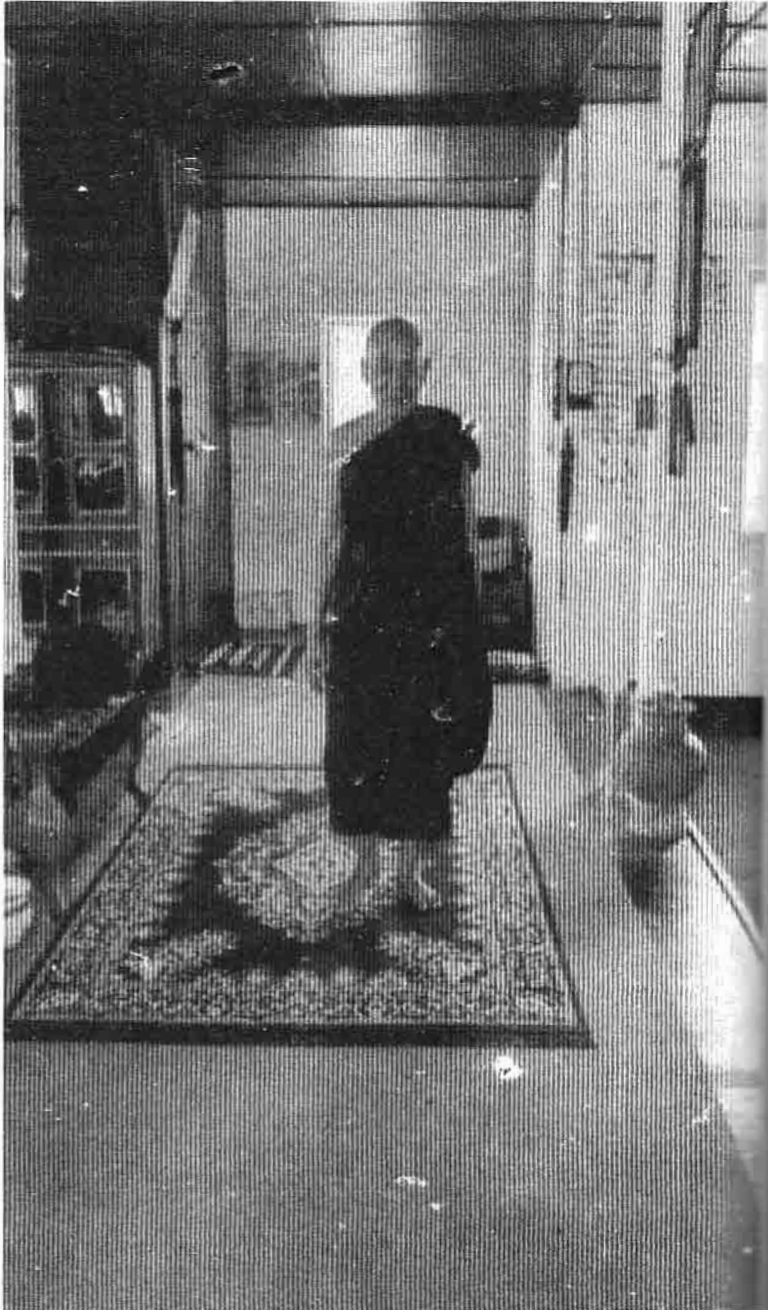
ဘုန်းဘုန်း ဘယ်တစ်ယောက်ခေါ်တာပါ
လဲ ဘုရား”

“ကုလားမ မခိုင်ကို”

စာရေးသူက လှည့်ကြည့်လိုက်
ပါတယ်။ ကုလားမ အခေါ်ခဲရသူ “မခိုင်”
မှာ အသားဖြူဖြူ ရုပ်ရည်သန့်သန့်
ပြန်ပြန် သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ဘယ်နေရာမှ
“ကုလားမ” နှင့် မတူတာကြောင့် ...

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကုလားမ

အခေါ်ခဲရတာလဲ ညီမရယ် ကုလားမ
နဲ့လည်း မတူဘဲ”

ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဘုန်းဘုန်းကြီး၏ ပုံတော်များ

လို့ လျှာရှည်မိပါတယ်။

“ကျွန်မက ဘာသာခြားပါ

အစ်မ”

သူ့ရဲ့အဖြေမှာ စာရေးသူ ဖြန့်

သွားပါပြီ။ “ဘာသာခြား” တဲ့ ဆရာတော်

ဘုန်းဘုန်းကြီးကို ရိုသေညွတ်တွား

ကြည့်ညှိပူဇော်ကန်တော့နေပုံ၊ ဆွမ်းကပ်

နေပုံတွေကို တွေ့မြင်ခဲ့တာလေ။ ယခု

ထိုင်နေပုံကလည်း ရိုသေမှုအပြည့်နဲ့

ထျှံ့ကျဲလေးပါ။ ဆရာတော်ကြီးနှင့်

စကားပြောဆိုပုံတွေကလည်း တစ်ချက်မှ

အမှားမပါပါ။ တချို့ မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓ

ဘာသာများတောင်မှ ဘုန်းကြီးရဟန်းနှင့်

စကားပြောဆိုရာမှာ ရှက်သလိုလို မပြော

အတ်သလိုလို၊ “ဟုတ်ကဲ့”၊ “ကျွန်တော်”၊

“ထွန်းမ” လုပ်နေကြသေးတာလေ။

စာရေးသူကလည်း အံ့ဩစွာ

ဖြင့် ...

“ဘယ်တုန်းက ဘာသာခြား

အနေ ဗုဒ္ဓသာဖြစ်သွားတာလဲ”

လို့ ထပ်မံလျှာရှည်မိပြန်ပါ

အထိ သူ ပြန်ဖြေတဲ့အဖြေစကားတွေ

ကို နားထောင်ရင်း စာရေးအောင်စီ

တာကလွဲလို့ သူပြောသည့်အတိုင်း အပို

အလိုမရှိ ရေးသားလိုက်ပါတယ်။ စာဖတ်

သူတွေ တစ်စုံတစ်ခု အကျိုးရှိမယ်ဆိုရင်

ဖြင့် စာရေးသူ ရေးကြိုးနပ်ပါပြီ။

“ကျွန်မနာမည်က လွင်လွင်

ခိုင်ပါ။ မင်းဘူးမြို့ကပါ။ ကျွန်မ အမျိုးသား

က MOGE မှ ယာဉ်မောင်းပါ။ ကျွန်မက

ငယ်ငယ်ကတည်းက နှလုံးရောဂါ ခံစား

နေရတာပါ။ မကွေးက သမားတော်ကြီး၊

မန္တလေး၊ ရန်ကုန်က နှလုံးရောဂါ

အထူးကု သမားတော်ကြီးတွေနဲ့ ပြနေရ

တာပါ။ နေ့စဉ် ကြံ့တွေ့ရတဲ့ ဒုက္ခတွေက

ခန္ဓာကိုယ်က သွေးထွက်ပါတယ်။ နေ့စဉ်

ကိုယ့်ဝေယျာဝစ္စတွေလည်း မလုပ်နိုင်ပါ

ဘူး။ အမြဲမောပန်းနေပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်

ရဲ့ ရင်အုံ၊ ရင်ဘတ်တွေလည်း ရောင်နေပါ

တယ်။ အသက်ရှူရတာလည်း ခက်ခက်

ခဲခဲ ရှူနေရလို့ ရောဂါဖောက်တဲ့အချိန်

တွေမှာ ဗြဟ္မစိုရ် လူမှုရေးကူညီမှုအသင်း

ကနေ အောက်ဆီဂျင်ဘူးငှားပြီး အမြဲရှူ

နေရတာပါ။

လွန်ခဲ့တဲ့ (၆) နှစ် (၂၀၀၈)

ခုနှစ်မှာတော့ ရောဂါက လွန်စွာ ဆိုးဝါး

လာပါတယ်။ လူတွဲနဲ့တောင် လမ်း

မလျှောက်နိုင်တော့ပါဘူး။ အောက်ဆီဂျင်

ကလည်း နေ့ညမပြတ် ရှူနေရပါတော့

တယ်။ ရင်အုပ်ကလည်း ဖောရောင်နေပြီ။

ခန္ဓာကိုယ်မှ သွေးကလည်း ဟိုကထွက်

ဒီကထွက်နဲ့ပါ။

မကွေး၊ မန္တလေး၊ ရန်ကုန်မှ

သမားတော်ကြီးတွေကလည်း လက်

လျှော့ပါပြီ။ ကျွန်မလည်း ရောဂါဝေဒနာ

ခံစားရလွန်းလို့ နေ့ည မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်

ကျပြီး ငိုနေရပါတော့တယ်။

ကျွန်မရဲ့ ပထမ ကျေးဇူးရှင်

မင်းဘူးမြို့က ဆရာကျော် မမပေါက်တို့က

မြကင်းတောင်ဆရာတော်ကြီး ကြွလာမယ့်

အကြောင်း ပြောပါတယ်။ ကျွန်မက

ဘာသာခြားဖြစ်နေတော့ မမပေါက်က

စကား ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနဲ့ ဆရာတော်

ကို လျှောက်ကြည့်ပါလားလို့ ပြောပါ

တယ်။ ဆရာတော်ကြီးက အဲဒီအချိန်က

“မ မင်းဘူး” ဘုရားကို ပြုပြင်ပြီး ထီးတော် တင်တဲ့အချိန်ပါ။

ကျွန်မလည်း ကောက်ရိုး တစ်မျှင်ပဲ ဆွဲရ ဆွဲရဆိုသလို ဒိပ်ရာထဲ က အားယူထု၊ လူတွဲနဲ့ ဆရာတော်ကြီး ဆီကို ရောက်ခဲ့ပါတော့တယ်။

ဆရာတော်ကြီးက တစ်ခွန်း ပဲ မိန့်ပါတယ်။

“ဗုဒ္ဓဆေးရုံတက်မလား”
တဲ့။ အစက ကျွန်မ နားမလည် ပါဘူး။ ရောဂါဝေဒနာ ပျောက်ရင်ပြီတာပဲ။

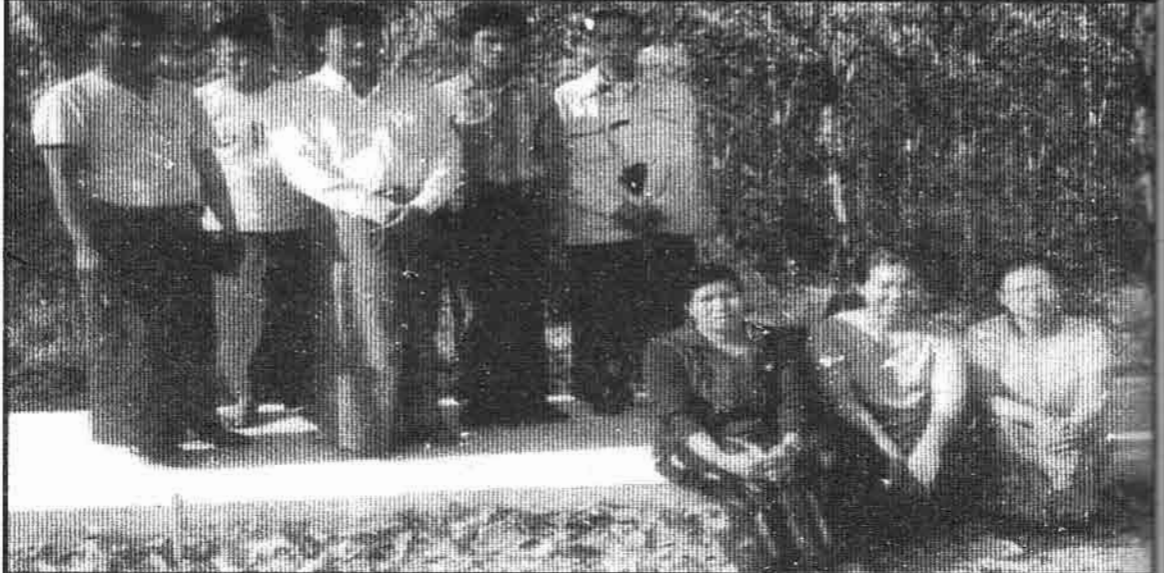
ဘာလုပ်ရ လုပ်ရ၊ ဘယ်ဆေးရုံတက်ရ တက်ရပေါ့။

“တက်ပါမယ်”
လို့ လျှောက်ထားတော့ ဆရာ တော်ကြီးက
“မကွေးတိုင်းဒေသကြီး မင်းလှ

မြို့မှာရှိတဲ့ မေ ဝိကတောရစာသင်တိုက်ကို လိုက်လာခဲ့”
လို့ မိန့်ပြီး မင်းငှက်ကို ပြန်ကြွ သွားပါတယ်။
ကျွန်မလည်း ပျောက်ချင်ဇောနဲ့

အစီအစဉ် အမြန်လုပ်ပြီး ဆရာတော်ကြီး ပြန်ကြွသွားပြီး ၅ ရက်အကြာမှာ ဓမ္မိက တောရ စာသင်တိုက်ကို ရောက်ပါတယ်။ စာသင်တိုက်ဆိုပေမဲ့ တရားအားထုတ် နေတဲ့ ယောဂီတော်တော်များများကို တွေ့ရပါတယ်။

ရောက်တာနဲ့ သရဏဂုံ ဆောက်တည်ရပါတယ်။ ခင်ပွန်းကြီး ၁၀ ပါးကန်တော့ ရပါတယ်။ ဓမ္မိကတောရ ဘုရားရှိခိုး ဝတ်ရွတ်စဉ်ကို စာအုပ်ကြည့် ဖတ်ရပါတယ်။ (ကျွန်မက ဘုရားစာ

မြကင်းတောင်တော်သို့ အတူသွားခဲ့ကြသော ဘုန်းဘုန်း၏ တပည့်များနှင့် ဘုန်းဘုန်းကြီး၏ ကပ္ပိယများ

ခေါ်လွင်လွင်ခိုင်

တစ်ခုမှ မရပါဘူး) နောက် တရားမှတ်
ရပါတယ်။

၃ ရက်အရမှာ အသက်ရှူရ
တာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလာပါတယ်။ လူ
ကလည်း နေလိုထိုင်လို ကောင်းလာပါ
တယ်။ ကောင်းလာသလောက် ဘုရား
တရားအပေါ် ပိုမို သက်ဝင်ယုံကြည်လာ
ပြီး တရားမှတ်ရာမှာလည်း အားသန်လာ
ပါတယ်။ နေ့မနား ညမနား တရားမှတ်
လိုက်တာ ၁၀ ရက်အရမှာတော့ လူက
လုံးဝ နေကောင်းသလောက်ဖြစ်သွားပါ
တယ်။ ရင်ဘတ်အောင့်တာလည်း မရှိ
တော့ပါဘူး။ ရောင်တာ၊ ရမ်းတာလည်း
ကျသွားပါပြီ။ လူကလည်း လမ်းလျှောက်
ရတာ ပေါ့ပါးသွက်လက်ပြီး လူတွဲ လုံးဝ
မလိုတော့ပါဘူး။

၁ လ အကြာမှာတော့ ဆရာ
တော်ကြီးရဲခွင့်ပြုချက်နဲ့ ကျွန်မရဲခွင့်ပွန်း
သမားတော်ကြီးတွေနဲ့ ပြန်ပြပြီး
အစစ်ဆေးခံခဲ့ပါတယ်။ အံ့သြဝမ်းမြောက်
ဖွယ်ရာ ကျွန်က ရောဂါပျောက်သွားပြီ
ဆိုတာ သိလိုက်ရတာပါ။ ကျွန်မမှာ

ဆေးစာရွက်၊ ဆေးမှတ်တမ်း ပြည့်အစုံ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မ “ဆရာမကို ဒါတွေ ပြောပြနေတာက ကျွန်မလို ဘဝတူ ရောဂါသည်တွေကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ လည်းကောင်း၊ အခြားရောဂါသည်တွေကို လည်းကောင်း “ဗုဒ္ဓဆေးရုံ” တက်ပြီး ပျောက်စေလိုတဲ့စိတ်ကြောင့်ပါ။ စေတနာ အပြည့်နဲ့ပါ ဆရာမ”

“အစကတော့ ဝေဒနာ ပျောက်လိုတဲ့စိတ်နဲ့ စခဲ့ပေမဲ့ အခုတော့ ကျွန်မက ဘာသာတရားကို လွန်စွာ သက်ဝင်ယုံကြည်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာစစ်စစ်ပါ ဆရာမ။ နေ့စဉ်လည်း ပုံမှန် တရားမှတ် လျက်ရှိပါတယ် ဆရာမ။ အသေးစိတ် ကျွန်မနဲ့ ဆက်သွယ်မေးမြန်းလိုလျှင်...

ဒေါ်လွင်လွင်ခိုင် (ဒေါ်)
ကုလားမ မခိုင်၊ ခင်ပွန်း ဦးပေါင်
အမှတ် (၁) အောင်မြေ (၆) လမ်း။
မင်းဘူးမြို့၊ ဖုန်း - 09 401582380
ဖြစ်ပါတယ်။

xxx

ဆရာရေ... “ဗုဒ္ဓဆေးရုံ” တဲ့။

စာရေးသူကတော့ ဆရာတော်ကြီးကို ပိုမို ကြည်ညိုစွာနဲ့ ဒီစာမူကို ရေးနေရင်း ဦးခိုက်ကန်တော့လိုက်ရပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဘောင် အောက် ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ တွင်း ထွက်ရတနာဖြစ်တဲ့ ရေနံကို အလှ အယက် တူးဖော်နေကြလေရဲ့။ စာရေးသူ ကတော့ သည်လူတွေကြား ရတနာစစ် ရတနာမှန်ကို ရရှိသွားတဲ့ လွင်လွင်ခိုင် ကို အထူးလေးစားလျက်ရှိပါတယ်။

ဆရာကြီး ဦးအောင်သင်းက ပြောခဲ့ပါတယ်။ မိုး၊ ဂုတ်မြို့ကထွက်တဲ့ ရတနာတွေထဲမှာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာအစစ်က “မိုးကုတ်ဆရာတော် ဘုရားကြီး” ပါတဲ့။

စာရေးသူကလည်း ပြောချင်ပါ တယ်။ စာရေးသူတို့မြို့က အဖိုးမဖြတ်နိုင် တဲ့ ရတနာအစစ်အမှန်ကလည်း ကျေးဇူး ရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး “ဘုန်းဘုန်းကြီး ဦးသာသနာ” ပဲ ဖြစ်ပါတော့တယ်လို့လေ။

မြန်မာပြည် သူပြည်သာ အားလုံးလည်း ရတနာစစ်၊ ရတနာမှန်

ကို တွေ့ရှိကြ၍ နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်း သာယာကြပါစေ။

ဖြူစင်မြတ်နိုး(မြန်မာပြေ

- ကျေးဇူးမှတ်တမ်း
- ၁။ အထက်မင်းလှမြို့ ဓမ္မိကတောရနှင့် မြကင်းတောင်တောရ ဆရာတော်ကြီး ဘုန်းဘုန်းကြီးဦးသာသနအား အထူး ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။
- ၂။ ဆရာမောင်နှင်းဆွေ၊ ကိုကျော်ကျော် ဆွေ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း။
- ၃။ ဦးပေါင် ဒေါ်လွင်လွင်ခိုင် မိသားစု
- ၄။ စာရေးသူတို့အား အထူး တာဝန် ကျေခဲ့သော ကပ္ပိယကြီး ဦးမော်စီ
- ဦးမျိုးဆင့်အောင်၊ ဒေါ်ခင်သန်းအေး ဒေါ်ခင်စမ်း။
- ၅။ အတူသွားခဲ့ကြသော ခိုင်မာထူး ထူးဆွေအောင်၊ ဇော်အောင်ထွန်း ကိုမောင်လွင် တို့အား ကျေးဇူးတင်နှိုး နှိုးပါသည်။

ဖြူစင်မြတ်နိုး(မြန်မာပြေ

ဥ ဘရဟံ မေတ္တာ လာဘံ

နတ်မျက်စိ

ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

.....

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လှူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စရပ်များ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာများကို ခိုက်ထိမှာ ပုဏ္ဏားလေး၊ ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မှန်ကန်သော ဟောချက်များ ထိရောက်သော ယတြာများဖြင့် (၂၅) နှစ်တိုင်တိုင် ကျွညီဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိသည်။

ဒဲအောင်မြင်သူတို့ ဆုံကြရာ

- ဟောခန်းတည်နေရာ ➔ အမှတ်-၁၃၁၊ အောင်တံခွန် သ/မ ပရိဝုဏ်၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- လမ်းညွှန် ➔ အဓိပတိ (အပြာ)၊ တိုက်ကြီး-ဆူးလေး (၅၁)၊ (၂၃၁)၊ (၅၃)၊ (၇၉)၊ (၂၀၂) ကားစီး၍ ဆယ်မိုင်ကျန်းဈေးမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
- ဟောပြောချိန် ➔ နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ။
- ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်း ➔ ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၅။ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၀၉၇။
- မှတ်ချက် ➔ ဖုန်းဖြင့် ကြိုတင်ကိုတင်ယူပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ပန်း:၀၀၃

လူကြီးမင်းမုန်းနုပါတ်နှင့် တံတြေမ္မာအကြောင်း

အပိုင်း(၆)

နတ်ပျက်စိဆရာအောင်စိုး

TKM.2014

လူကြီးမင်းရဲဖုန်းနံပါတ် နောက်ဆုံး နှစ်လုံးသည် ၅၀ ဖြစ်ပါက -

ငွေဝင်စရာ ကြံဖန်ပေါ်သည် ဖုန်းနံပါတ်ပါ။ လာဘ်ရှင်စေသည်။ လူချစ် လူခင်များသည်။ မေတ္တာစန်းပွင့်ပါမည်။ မိမိစေတနာသည် ဝေဒနာဖြစ်ကိန်းရှိ သဖြင့် အိမ်ထောင်ရှိသူချင်း အလုပ် အကိုင် တွဲလုပ်မိပါက မရှင်းမလင်းနှင့် ဇာတ်သိမ်းသွားတတ်သည်။ စေတနာ ကောင်းရင် ကံကောင်းသော်လည်း စေတနာသည် လူတိုင်းနှင့်မထိုက်တန် ကြောင်း ဤဖုန်းပိုင်ရှင် လူကြီးမင်းကို သတိပေးပါစေ။ ဤဖုန်းနံပါတ်မျိုးသည် ပျောက်ရတတ်၊ ခိုးခံထိခြင်း၊ ဓာတ်ခဲစား ခြင်းတို့ ကြုံတွေ့နိုင်ပါသည်။ တစ်ဖက်သား ပေါ်တောင်ဆို တင်ပြုစရာများ ပေါ်ပေါက် ပါက ထိုသူ၏ မျက်ဝန်းအစုံ အလယ် နေရာ (မှန်) ကို မှန်း၍ ပြောဆိုတင်ပြ ပါ။ ခရီးသွားသော် အဖြူရောင်အိတ်ကို အသုံးပြုပါ။ အန္တရာယ်ကင်းစေမည်။ ညဘက် အသုံးမပြုချိန် မြင့်သောနေရာ မှာ တရားစာအုပ်ပေါ်မှာ တင်ထားစေ

လိုပါသည်။ နံနက်ထ အသုံးမပြုမီ ဖုန်းကို ကိုင်၍ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို အနုလှပဋိလှ ကိုးခေါက်ရွတ်ပြီး သုံးပြုပါလေ။

၅၁ အတွဲဖြစ်ပါက -
ပျော်စရာသတင်းကြုံရတတ် သည်။ အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်လုပ်ရ တတ်သည်။ မိမိလုပ်ငန်းကို ကြော်ငြာ မလိုဘဲ လူပိုသိလာမည်။ သမီးပျိုများ တို့ကို ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်တို့၏ စိတ် ဝင်စားမှု မြင့်တက်လာမည်။ ဇွဲရှိဖို့လို မယ်။ ဖုန်းကို ပန်းရောင်အိတ်ဖြင့် အသုံး ပြုပါ။ Ring tone ခေတ်ဟောင်းသီချင်းမှ “ရှေးရေစက်” သီချင်းကို အသုံးပြုပါ။ အားကစား မောင်မယ်တို့တွက် ရွှေ တံဆိပ်၊ ငွေတံဆိပ်တို့ဖြင့် အောင်ပွဲရ မည်။ ဓာတ်ခဲအားသွင်းသော် အိမ်မီးဖို ချောင်ကဲ့သို့ နေရာမျိုး မသုံးသင့်ပေ။ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေစဉ် ကိုယ်နှင့်အတူ မထားသင့်ပါ။ ဖုန်းကို ခေါင်းအုံးအောက် တွင် မထားစေလိုပါ။ နံနက်ပိုင်း ဖုန်းကို ကိုင်ရင်း “ဥ” သက်သက်ကိုပဲ ၂၇ ခေါက် ပြီးသုံးပါ။

၅၂ အတွဲဖြစ်သော် -
တက်တက်ကြွကြွနေသော် လုပ်ငန်းတိုးတက်စေပြီး လူရှိန်စေမည်။ မိတ်ပေါများမည်။ ဂီတအနုပညာရှင်များ၊ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းရှင်များ စက်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြုပြင်ရောင်းဝယ်သူများနှင့်သင့်၏။ အား သွင်းသောအခါ အပူလွန်ကဲမှုဖြစ်တတ် သည်။ အထင်လွဲမှုများ၊ အထင်သေးမှု ကြုံတွေ့စေကာမူ နောက်မတွန့်ဘဲ ရှေ့ ဆက် ခရီးနှင့်ပါလေ။ အို...မိတ်ဆွေ ငွေဝင်မည်။ ငွေဝင်တိုင်း ဆင်းရဲနွမ်းပါး သူတို့အား အလှူအတန်းလုပ်ပေးပါ။ ဖုန်းမှားဝင်လာတဲ့ကိစ္စပေါ် စိတ်ဆိုးစွာ၊ စိတ်တိုစွာ မတုံ့ပြန်မိပါစေနဲ့။ အမှုကိစ္စ များ၊ လူမှုရေးကိစ္စများ ရှင်းလင်းစရာကြံ့ သော် လူကြီးမင်းရဲဖုန်းကို အစိမ်းရောင် အိတ်ဖြင့် ထည့်ဆောင်ပါ။ မလိုအပ်ဘဲ ရေချိုးခန်း၊ သန့်စင်ခန်းသို့ ယူမသွားချင် ပါ။ ညဘက်အချိန် အသုံးမပြုချိန် ဖုန်းကို မှန်တစ်ချပ်ပေါ်တင်ထားပါ။ နံနက်ချိန်က စပြီး သုံးတော့မယ်ဆိုလျှင် ဖုန်းကို ညာ လက်ဖြင့်ကိုင်၍ နှုတ်မှ “နမောဗုဒ္ဓဿ

တောမေနမော တောစမပါလန္ဒူ” ဂါထာကို
၃၆ ခေါက်ရွတ်ပြီးမှ အသုံးပြုပါလေ။

၅၃ အတွဲဖြစ်ပါက -

ဆန္ဒပြည့်ဝမည်။ မိတ်ဆွေပေါ်
မိသားစုပေါ် သံယောဇဉ်လွန်ကဲနေမည်။
ငွေပြတ်လဲ ခဏပါ။ ငွေဝင်စရာပြန်ပေါ်
လာမည်။ ဘာသာရေးအားကောင်းမည်။
မိမိမှာ ကိုယ်ဟန်ဖြင့် ဖုန်းပြောတဲ့စတိုင်
တစ်ခု ရှိနေမည်။ ဇာတ်သဘင် အနုပညာ
ရှင်များ ယဉ်၊ စက်တို့ဖြင့် အသက်မွေး
ဝမ်းကြောင်းပြုသူတို့နှင့်အပ်စပ်သော ဖုန်း
နံပါတ်ပါ။ ဖုန်းအိတ်ကို နီညိုရောင် အသုံး
ပြုပါ။ Ring tone ကို ဘောလုံးပွဲမှ ဝိုင်း
၍ ဝရီသတ်များအော်ဟစ်တဲ့ “ဝိုး” ဟူ
သောအသံ ထည့်သုံးပါ။ cover ကို ဂီတ
သင်္ကေတများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသောပုံကို
သုံးစေချင်ပါသည်။ မကြာ မကြာ ရပ်ဝေး
ရှိ မိဘများထံ၊ ဆွေမျိုးများထံ မာ
ကြောင်း၊ သာကြောင်း သတင်းမေးပါ။
နံနက်ပိုင်း စတင်အသုံးပြုတော့ဆိုရင်
“ဥပုတ္တောန မာရော ဗန္ဓော” ကို အသက်
အောင်ပြီး ကိုးခေါက်ရွတ်ပါ။

၅၄ ဖြစ်အံ့
အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်း
ထွက်မည်။ အခြေအတင် စကားများချိန်
ဖုန်းကိုဆုပ်ကိုင်၍ မေတ္တာရှေ့ထားပါ။ သင့်
အလို သူပါလာမည်။ ရတနာကုန်သည်၊
သစ်လုပ်ငန်း အမျိုးမျိုး၊ လုပ်ငန်းရှင်
ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ စာအုပ်ထုတ်ဝေသူများ၊ နာရီ
ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းရှင်များ၊ စက်မှု
ပညာကို လိုက်စားနေဆဲ ကျောင်းသား
လူငယ်များ အသုံးပြုသင့်သည်။ ဖုန်းသည်
အပြောများ၍လည်းကောင်း၊ ဖုန်းအား

သွင်းစဉ် အပူလွန်ကဲ၍ ပျက်စီးတတ်
ကြောင်း သတိပေးလိုပါသည်။ မိမိမှာ
သီလရှိလေ၊ ကြိုးစားမှုရှိလေ အောင်မြင်
လေ ရှိပါမည်။ လူငယ်မောင်မယ်များ
အနေဖြင့် မိမိဖုန်းတွင် မလိုအပ်ဘဲ
အင်တာနက် မချိတ်စေလိုပါ။ မိမိရဲ့
ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကို ဝေဝါးစေသော
လူမှုရေးပြဿနာများ ဝင်တတ်လေမည်။
ဖုန်းကို အနီရောင်အိတ်ကိုသုံးပါ။ နံနက်
တွင် မိမိဖုန်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ရင်း
“ဥုံ သဗ္ဗဟိတ မင်္ဂလာနိ၊ ပုညာဘိ သီရိ
သောဘာဏီ သရဿတီ စမေမာတာ နိဗ္ဗ
ရက္ခံ တုမံ သဒါ” ဂါထာကို “၃၇”
ခေါက်ရွတ်ဆိုပြီး အောင်မြင်သော
လူအဖြစ် နေသစ်ကို ဖွင့်လှစ်လိုက်ပါ
ခင်ဗျာ။

၅၅ ဖြစ်က -

ကျောက်ကောင်းတစ်ပွင့်
ပိုင်ဆိုင်သလိုပါပဲ။ မိမိကိုယ်ကျင့်တရား
ပေါ် မူတည်၍ ဘဝမှာ အဖိုးတန် အခြေ
အနေဖြစ်ထွန်းမည်။ ပေါ်ထွန်းမည်။ ဖုန်း
ပိုင်ရှင်က အမျိုးသမီးဖြစ်က မိမိအခြေ

အဆို ထိန်းသိမ်းပါ။ တစ်ဖက်လူရဲ့ အခြေအနေ အနိမ့်အမြင့်ပေါ်လိုက်၍ လေသံနိမ့်မြင့် ပြောင်းလဲပြောဆိုခြင်းကို သတိထားပါ။ မိမိစကားတစ်ခွန်းကြောင့် မိမိဘဝကို အဆိုးအကောင်းဖြစ်စေ ကြောင်း သတိမူပါ။ စာသင်ဆရာမများ သင်တန်းပြဆရာမများ၊ ကာယသင်တန်း များ၊ အလှဖန်တီးရှင်များ၊ ရောင်းအား မြှင့်ဝန်ထမ်းများ၊ Miss ပြိုင်ပွဲဝင်များ၊ ဘာလုံးသမားများနှင့် ဝါသနာရှင်များ

ရေလုပ်ငန်းရှင်များအတွက် သင့်လျော်ပါ သည်။ နံနက်တိုင်း ဖုန်းကိုကိုင်၍ နှုတ်မှ ပစ္စည်းကို ၂၇ ခေါက်ရွတ်ဆိုပြီးမှ လုပ်ငန်း စပါ။

၅၆ ဖြစ်သော် -

ဉာဏ်ပွင့်စေသည်။ အမြင် ထက်စေသည်။ လူကြား ယင်ရှားစေ သည်။ ကူညီလိုစိတ်ရှိမယ်။ စိတ်ပူတတ် မယ်။ အလှအပကြိုက်မယ်။ ခရီးသွား လာရတတ်တယ်။ အချစ်ရေး အိမ်ထောင်

ရေး ကံကောင်းမယ်။ မိမိစကား မဟောက်၊ မာသမျှ ရန်သူမရှိ၊ ချစ်သူသာရှိနေမည်။ အပြိုင်အဆိုင်ရှိလေ တိုးတက်လေ ဟု သဘောပိုက်ပြီး အားလျှော့စိတ်ပျက်ကာ မနေပါနှင့်။ မိမိမှ "၅၆" အတွဲရှိသည့် အဖော်မွန်ကောင်း၊ ရဲဘော်ကောင်း ရှိနှင့် ပြီးဖြစ်၏။ လူကြီးမင်းနှင့် ဤဖုန်းနှင့်အတူ ဆေးခန်းပြခြင်း၊ ဆံပင်ညှပ်ခြင်း၊ လူနာ မေးခြင်း မသင့်ပါ။ အကယ်၍ မဖြစ်မနေ သွားလာရပါက မိမိဖုန်းကို "Clear" ဟု ကိုးခါရွတ်ပေးပါ။ သို့မဟုတ်က နံနက်ချိန် ဖုန်းကိုကိုင်ရင်း မိမိရဲ့ မွေးနံ့လောင့်အရပ် ကို မျက်နှာမူပြီး သုနက္ခတ္တံ၊ သုမင်္ဂလာ၊ သုပ္ပဘာထံ သုဟုတ္တိတံ" ကို ၉ ခေါက် ရွတ်ဆိုအမှုကို နိစ္စမပြတ် ပြုကျင့်ပါလေ။

၅၇ အတွဲဖြစ်ရင် -

အခက်ခဲကျော် လွှားမယ်။ အစားကောင်း စားရတတ်သည်။ အိမ် တွင်းရေးသာယာမည်။ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့် ကြုံမည့် အခြေအနေပေးမည်။ မိဘဆရာ သမားတို့ရဲ့ အေးမြသော မေတ္တာကို ရတတ်သည်။ လောကကြီးရဲ့ သဘော

သဘာဝကို နားလည်တဲ့ လူကြီးမင်းသည်
စိတ်ချမ်းသာစွာ မိမိကိုယ်ကို တည်
ဆောက်ရမည်။ ဦးစီး ဦးဆောင်ရတတ်
သည်။ ဒေါသဖြစ်လွယ်တာ လျော့လိုက်
ရင် လူကြီးမင်းသည် ချစ်စရာကောင်း
သည်။ မိဘတစ်ဦးဖြင့်လည်းကောင်း၊
ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ဦးဖြင့်လည်း
ကောင်း။ ချစ်ခင်ရိုသေမှုကိုရမည်။ ဘာသာ
ရေးကို ဆောင်ရွက်ရတတ်သည်။ မိမိဖုန်း
Cover ကို အဝါဖြင့်သုံးပါ။ နံနက်တိုင်း
ဖုန်းကို မိမိရဲ့ သီရိအရပ်သို့လှည့်ပြီး
“နမောတေ” ဂါထာတော်ကို ဝမ်း ခေါက်
ရွတ်ဆိုပါ။

၅၇ အတွဲသည်

မိတ်ကောင်းတွေ့မည်။ လူငယ်
များ၊ ပွဲလမ်းသဘင်များတွင် ဖူးစာဆုံတတ်
၍ “၅၇” သည် ဖူးစာရေးနတ်ရဲ့ သင်္ကေတ
ဆိုပါက မှားအံ့မထင်၊ ပျော်ပျော်နေတတ်
သည်။ လောကကြီးကို အကောင်းမြင်
တတ်သည့် အလေ့ကြောင့် အောင်မြင်သူ
ဖြစ်နေမယ်။ သူများကို ကူညီသလို မိမိ
အလှည့်မှာ အကူအညီမဲ့နေမည်။ ဒါပေမဲ့

မိမိကောင်းသော စိတ်ထား၊ သဘောထား
ကို ယိမ်းယိုင်စေမည် မဟုတ်ပါ။ ဤ
ဖုန်းကို ကိုင်ဆောင်မည့် လူကြီးမင်းမှာ
အချိန်ကို လေးစားဖို့ လိုပါသည်။
သို့မဟုတ်က နောင်တရစရာ၊ အခွင့်
အရေးများ လွဲချော်ကုန်ရောမည်။ ပုတီး
စိပ်တိုင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တိုင်း၊ ဖုန်းကို ဖွင့်
ထားပါ။ စက်မပိတ်မိပါစေနဲ့။ ဖုန်းကို ည
အချိန်တွင် လက်ကိုင်ပုဝါ အဖြူသန့်သန့်
တွင် တင်ပါ။ ပွဲစားလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်
မွေးဝမ်းကြောင်းပြုသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၊
စားသောက်ဆိုင်လုပ်ငန်းရှင်များ၊ ဘုရားဖူး
လုပ်ငန်းရှင်များ၊ ဝန်ထမ်းများနှင့်
သင့်တော်ပါသည်။ နံနက်ချိန် ဖုန်းကို
ညာလက်ပေါ်တင်ရင်း “စိန္တမဏိ ဂါထာ
တော်” ကို ကိုးခေါက်ရွတ်ဆိုပြီးမှ ပြော
စရာ၊ ဆိုစရာများ စတင်ရွက်ဆောင်
ပါလေ။

၅၉ နောက်ဆုံး ၂ လုံးတွဲဖြစ်ပါက
ထင်ပေါ်မယ်။ စာပေထူးချွန်
မယ်။ အပြောအဆိုကောင်းမည်။ အပူ
အပင်များကို ကျော်ဖြတ်နိုင်မယ်။ ပိတ်ဆို

မှုများကို ကျော်လွှားနိုင်မည်။ ဆွေမျိုး
မိဘများ၏ ချီးကျူးရမည့် အောင်မြင်
သည့် နေရာဌာနရောက်မည်။ နတ်ကောင်
စောင့်ရှောက်မယ်။ ငွေကြေးကိစ္စထံ
ပြောဆိုရပါက ငါးနံပါတ်ကို ၉ ခါရိုက်ပြီး

**“ငါ ပြောရင် အ
ငါ ပြောရင် ရ
ငါ ပြောရင် ဟံ (အရတ်**

ကိုးကြိမ်ရွတ်ဆိုပြီးမှ ...

တစ်ဖက်လှရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်
ပြန်နိပ်ပြီးမှ စကားစတင်ပြောပါ။

နံနက်တိုင်း ဖုန်းကိုကိုင်ရင်

“အစိန္တယလေးပါး” ဂါထာတော်မြတ်ကို

၉ ကြိမ်ရွတ်ပြီးမှ လုပ်ငန်းဆောင်တာများ

စတင်ဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်း စေတနာ

ကောင်းဖြင့် ထပ်လောင်းတင်ပြအပ်ပါ

သည်။

နတ်မျက်စိဆရာအောင်နီ

ကျန်းမာရေးအတွက်

ကလေးချောင်းဆိုးလျှင်

ဒေါက်တာလွင်သန်း(ဆေး-၂)

ကလေးငယ်များ အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် ချောင်းဆိုးတတ်ကြ တယ်။ အများအားဖြင့် ရောဂါကြောင့် ဖြစ်တယ်။ အချို့ကလည်း မိဘတွေ ကိုယ်တိုင် ရင်ကျပ်ချောင်းဆိုးရှိလို့ မျိုးရိုး ကြောင့်ဖြစ်တယ်။ ရောဂါကြောင့်ဖြစ်ရင်

(၁) တုပ်ကွေးရောဂါ။ တုပ်ကွေးရောဂါ ကိုယ်၌က ဗြန်းကနဲများခြင်း၊ ခေါင်းကိုက် ခြင်း၊ အရိုးအဆစ်ကိုက်ခြင်း၊ နှာရည်ယို ခြင်းတို့ရှိနိုင်တယ်။

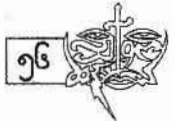
ကာကွယ်ဆေး။ တုပ်ကွေး ကာကွယ် ဆေးပေးပြီးဖြစ်လို့ နှစ်စဉ် တစ်ကြိမ်ထိုးထား သင့်တယ်။

(၂) အအေးမိနာစေး။ အအေးမိ နာစေး ၌ ချောင်းဆိုးတာဖြစ်နိုင်တယ်။ အအေး မိခြင်းလက္ခဏာတွေက ခေါင်းမူးဝေခြင်း၊ အားအင်ကုန်ခမ်းခြင်း၊ နှာရည်ယိုခြင်း၊ ခေါင်းကိုက်ခြင်း၊ မူးခြင်းတို့ကို တွေ့ရ တယ်။ အအေးမိဖျားတာက နေ ဒုတိယ ဘက်တီးရီးယား ကူးစက်ရောဂါ ဝင်နိုင်လို့

သေချာ ဆေးသောက်ကုသသင့်တယ်။ အမောက်ဆလင် (၂၅၀) မီလီဂရမ် တစ်နေ့တစ်လုံး (၄) ကြိမ်နဲ့ ဘိုက်ဆိုဗင် (၁) ပင်တိုလင် (၁) လုံး (၃) ကြိမ် (၄-၇) ရက်ပေးရမယ်။ ချောင်းဆိုးပျောက် ဆေးရည် (cough syrupo) ပေးရမယ်။

(၃) ကြက်ညှာချောင်းဆိုး။ (Pteriss) ကြောင်းပြရင် ကိုယ်အနည်းငယ်ပူ၍ ဖျားခြင်း၊ နှာရည်များစွာယိုခြင်း၊ ခေါင်း ကိုက်ခြင်း၊ မူးခြင်း၊ ချောင်းခြောက်ဆိုး

ကူးစက်ခြင်း။ လေကြောင့် ထွက်သက် ဝင်သက်ထိတွေ့ရာမှ ရောဂါရှိသူရဲ့အခန်း၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း၊ ပန်းကန်ခွက် ယောက်များ၊ အိပ်ရာခင်း၊ ခြင်ထောင်း၊ အဝတ်အစားများ၊ ဂျော့ပြစ်သူရဲ့ကျန်တဲ့ အစားအစာများမှ ကူးစက်တယ်။ တုပ်ကွေးအတွက် ကိုယ်ပူလာရင် ကိုယ်ပူ ကျဆေး ပါရာစီတမော (Paracetomal) အမောက်ဆလင် (Amoxil 250 mg) (၁) လုံး (၄) ကြိမ်စီနဲ့ (၅-၇)ရက်အထိ ပေးနိုင်တယ်။ ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးရည် (cough syrupo) ပေးနိုင်တယ်။

ခြင်း၊ တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်လာကာ ည
ဘက်ပိုဆိုးခြင်း၊ တစ်ပတ်ကြာရင် မရပ်
မနား ချောင်းဆိုးခြင်း၊ ချောင်းက သလိပ်
ကပ်၍ သလိပ်မရှိခြင်း၊ မျက်စိ၊ နား၊
နားခေါင်း၊ နားကပင်သွေးထွက်အောင်
ထိုးခြင်း၊ အခြားသူများ ကူးစက်နိုင်ခြင်း
တို့ဖြစ်သည်။

မွေးစကားလ (ဆ-က-မ ဆုံဆုံ
ကြက်ညှာ၊ မေးခိုင်၊ ကာကွာဆေး (သို့)
ဆေးငါးမျိုး ကာကွယ်သော ကြက်ညှာ၊
ချောင်းဆိုး၊ မေးခိုင်၊ အသည်းရောင်ဘီ၊
နှီးနက်အမြှေးရောင်ရောဂါ ကာကွယ်
ဆေးကို ကလေး (၂)လ၊ (၄)လနှင့် (၆)
လသားတွေမှာ သုံးကြိမ်ဖြည့်ထိုးနံပေး
သင့်တယ်။ မကူးစက်နိုင်အောင် လူနာ
အခြားထားပေး ကုသသင့်တယ်။ နို့စို့
ကလေးနှင့် (၁-၅) နှစ်ကြား ကလေးများ
သူနာနှင့် ထိတွေ့ချိန်မှစ၍ (၃) ပတ်ကြာ
ဆေးကြည့်ရမယ်။ ရောဂါဖြစ်စမှ ပျောက်
ဆေး ခွင့်ယူရမယ်။ သေချာတိကျ ကုသမှု
ယူရမယ်။

(၆) ဆုံဆုံနာ ကြောင့် ပျော်ဆိုးနိုင်တယ်။

အခြားလက္ခဏာတွေက အနည်းငယ်
ဖျားခြင်း၊ လည်ပင်းနာခြင်း၊ ခေါင်းကိုက်
ခြင်း၊ ထိုင်းမိုင်းခြင်း၊ လည်ချောင်းတွင်
အမေးဖြူများပိတ်ဆိုးခြင်း၊ အသက်ရှူ
ကျပ်ကာ သေဆုံးခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

ကူးစက်ခြင်း၊ လူနာနှင့် တိုက်
ရိုက်ထိတွေ့ခြင်း၊ ရောဂါသယ်ဆောင်သူနှင့်
တွေ့ထိကူးစက်ခြင်း၊ လူနာရဲ့ အစား၊
အသုံးအဆောင်၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်၊
အဝတ်အစား၊ နွားနို့က တစ်ဆင့်
ကူးစက်စေတယ်။ အစား၊ ရေ၊ အသုံး
အဆောင် သီးခြားထားသင့်တယ်။
ကြက်ညှာချောင်းဆိုးကဲ့သို့ ကလေးဘဝ
ကာကွယ်ဆေး အပြည့်ထိုးထားရမည်။

ရောဂါဖြစ်သူကို ဆေးရုံပို့ပြီး
နှစ်ပတ်ကြာ သီးခြားကုသမှုယူရမယ်။
အိမ်သားများဖြစ်ခဲ့ရင် အိမ်ရှိကလေးများ
(၁၀) ရက်ကျော်တိတိ ရောဂါပျောက်
ကင်းပြီး လည်ချောင်း၌ ပိုးရှိမရှိစမ်းပြီးမှ
လာရမယ်။ ရောဂါဖြစ်တဲ့နေ့မှ နှစ်ပတ်ထိ
ခွင့်ယူရမယ်။ (သို့) ဆရာဝန်က ညွှန်ကြား
ရင် ကျောင်းပိတ်ရမယ်။

ကာကွယ်ခြင်း။ ရောဂါ မကူးစက်နိုင်
အောင် သီးသန့်ထားရမယ်။ လည်ချောင်း
တွင်း ပိုးရှိမှိုစမ်းသပ်ရမယ်။ လုံလောက်
တဲ့ ကုသချက် လူမောက်ဆလင်၊ ပါရာ
စီတမောဗင်တိုလင် (၁) မျိုးစီ (၃) မျိုး
တစ်နေ့လေးကြိမ် (၅-၁၀) ရက် တိုက်
ကျွေးရမယ်။ ပုံမှန်သွားလာနေသင့်တယ်။
ဆရာဝန်ရဲ့ တိကျသေချာတဲ့ ကုသမှု
ရယူရမယ်။

(၅) ရင်ကျပ်။ မွေးရာပါ ရင်ကျပ်ကလေး
ငယ်များမှာ ရာသီဥတု ကူးပြောင်းရင်၊
ပတ်ဝန်းကျင် ဓာတ်မတည့်ခြင်းဖြစ်ပြီး
ချောင်းဆိုး၍ ခွဲကျပ်လာတယ်။ “တာဗျူ
တမောရှူဆေး” သုံးရတယ်။ အဖောက်
ဆလင်၊ အမိုင်းနို ဘိုင်ဘိုဗင် (Amoxil,
Amio, Bisolum) (၃) မျိုး (၃) ကြိမ်
(၅-၁၀) ရက်ပေးရမယ်။ နွေးနွေးထွေး
ထွေး ထားပါ။

ဒေါက်တာလွင်သန်း(ဆေး-၂)

ဇာတိဗွေထိက

အိုင်းစတိုင်း၏ ဘဝကံဗေဒ

အောင်ဖုန်းမြင့်၊ တချစ်မြေ

TAKM.2014

အိုင်းစတိုင်း

ကမ္ဘာ့ကော်သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး အိုင်းစတိုင်းသည် ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၄-၃-၁၈၇၉ ခုနှစ် ဒေသစံတော်ချိန် နံနက် ၁၁ နာရီ ၃၀ မိနစ်တွင် မြောက်လတ္တီတွဒ် ၄၈ ဒီဂရီ အရှေ့လောင်ဂျီတွဒ် ၁၀ ဒီဂရီ ၅၇ မနီနိုင်းငံ၏ ရှေးဟောင်းအုပ်စိုးကြားလေးတွင် မွေးဖွားသန်စင်ခဲ့သော ဂျာမန်လူမျိုးဖြစ်သည်။ ဝါယောဓာတ် ဦးမိုးသော မေထုန်လေရာသီလက်တွင် ဖွားမြင်သောသူဖြစ်သောကြောင့် အရာရာ နှင့် သိလွယ်တတ်လွယ် နားလည်သဘော ဆီကလွယ်သူဖြစ်သည့်အပြင် လေ့လာ သင်ယူတတ်မြောက်လွယ်သူလည်း ဖြစ် သည်။ ပညာရပ်တိုင်း၌ မနားမနေ ကြိုးစား ဆည်းပူးတတ်သော သဘာဝကြောင့် ညာထူးချွန်ပြောင်မြောက်သူဖြစ်လာခဲ့ ခြင်းဖြစ်လေ၏။ မေထုန်ရာသီသည် သောက်ရုံ၊ မိန်းမ လက်ချင်းယှက်၍ နှင်းလမ်း လျှောက်လှမ်းနေပုံဆောင် သော ခွီဟအပူရာသီအိမ်ဖြစ်သော ညောင် နှစ်မျိုးနှစ်ခွ ခွန်တွဲ၍ ဖြစ်ပေါ်စေ

တတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဇာတာရှင်၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဘာပဲလုပ်ရ လုပ်ရ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတည်းနှင့် အောင်မြင်ပြီးမြောက်နိုင်ခြင်းမရှိတတ်ဘဲ အနည်းဆုံးနှစ်ကြိမ် (သို့) သုံးကြိမ်ထက် မနည်း ကြိုးစားအားထုတ်ပြီးမှသာ အောင်မြင်မှု ဆွတ်ခူးရရှိတတ်သူဖြစ် သည်။ ပူးခြင်း၊ ခွဲခြင်း၊ ခွန်တွဲ၍ဖြစ်တတ် ခြင်းတို့ကြောင့် ဇာတာရှင် အိုင်းစတိုင်း သည် နိုင်ငံ မကြာခဏ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ခဲ့ရခြင်း၊ ရာထူးဌာနနှံ့ရ မကြာ မကြာ အပြောင်းအလဲနှင့် ကြုံရခြင်း၊ အတတ်တစ်မျိုးထက်မက အတတ်ပညာ မျိုးစုံ သင်ယူတတ်မြောက်နိုင်ခဲ့ခြင်း စသည်တို့၌ ကျင်လည်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ပြင် ဘဝအမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲခဲ့ရသူ လည်းဖြစ်သည်။

နှစ်တန့်သခင်

အိုင်းစတိုင်း၏ ဘာဝဇက် ဇာတာတွင် လက်မှ ၂ တန့် စီးပွား ချမ်းသာ အိမ်၏ဘာဝသခင် တနလာ ဂြိုဟ်သည် လက်မှ ၆ တန့် အာရီခေါ် ရန် အိမ်တွင် မကောင်းသော အဖျက် သမားဖြစ်သည့် နိမ်ဂြိုဟ်အဖြစ် ထင်ထင် ရှားရှား တည်ရှိစနေခြင်းသည် အလွန် မကောင်းပါ။ သို့ဖြစ်၍ ဇာတာရှင်သည် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝ အလွန် ကြမ်းတမ်းသော အတားအဆီး အခက် အခဲပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ရင်ဆိုင် ရုန်းကန်ကျော်လွှားခဲ့ရပြီးမှ ဘဝမှန်ကို တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ အဆို ဒေသန၏ ထိပ်ဆုံးနှစ်ဖြစ်သော ၁၉၃၀ ခုနှစ်ထဲတွင် မမျှော်လင့်ထားသော ဝရမ်း ပြေးဘဝမျိုးထိ ဆိုးဝါးနိမ့်ကျခဲ့ခြင်းသည် ထိုမကောင်းသော တနလာနိမ်ဂြိုဟ်၏ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် စိုးမိုးချယ်လှယ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ နက္ခတ်ဇာတာတွင် နိမ်ဂြိုဟ်

သည် မကောင်းသော ဆိုးကျိုးပေးတတ်
ပါသည်။

ကောင်းသောသုဘအိမ်

ဘာဝဇာတာ၏ ၅ တန် သခင်
သောကြာဂြိုဟ်သည် အလွန်ကောင်း
သော ကျက်သရေအောင်မြင်မှုကို ရရှိစေ
တတ်သော ၁၀-တန် ကမ္မအိမ်နှင့် လက်
မှ ၇-တန်သခင် ကြာသပတေးဂြိုဟ်သည်
သုခချမ်းသာ ဂုဏ်သိက္ခာအိမ်ဖြစ်သော
သုဘအိမ်တွင် အသီးသီးအားကောင်းစွာ
တည်ရှိနေကြသဖြင့် အလွန်ကောင်းသော
ယုဂ်ကို ရရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဇာတာ
ရှင်သည် ၁၉၀၁ ခုနှစ်ထဲတွင် သင်္ချာ
ပညာရှင် မာလီဘာမာဘလံ နှင့်
အိမ်ထောင်ပြုနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သင်္ချာပညာရှင် မာလီဘာမာဘယ်သည်
သင်္ချာဘာသာရပ်၌ အလွန်ထူးချွန်
ထက်မြက်သူဖြစ်သောကြောင့် အိုင်း
စတိုင်းကို ရူပဗေဒပညာရှင်ကြီးဖြစ်လာနိုင်
စေရန် ကြီးမားသော အထောက်အကူ
ကောင်းပေးနိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ အိုင်းစတိုင်း
သည် သောကြာသားဖြစ်ပြီး ဇနီး မာလီ

ဘာမာဘယ်သည် တနင်္ဂနွေသမီးဖြစ်
သောကြောင့် ဦးသာစိန်ပန်းဓာတ်ကို ရရှိ
ထားလေသည်။

နိစ္စဘင်္ဂါဂြိုဟ်

ဘာဝစက်တွင် အလွန်အရေး
ကြီးသော လက်သခင် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်သည်
မကောင်းသော နိမ်အိမ်ထဲရောက်ရှိ
စံနေသော်လည်း ကောင်းသော သောကြာ
ဂြိုဟ်၏ ဖေးမကူညီပေးမှုကြောင့်
“နိစ္စဘင်္ဂါ” မကောင်းသော ဂြိုဟ်ဆိုးဘဝ
မှ “နိစ္စဘင်္ဂါရာဇ” ကောင်းသော ဂြိုဟ်
ကောင်းသို့ ဘိသိတ်ဆက်တင်မြောက်ခံရ
သဖြင့် ၁၉၁၄ ခုနှစ်တွင် မဟာသိပုံ
သုတေသနအဖွဲ့ကြီး၏ ညွှန်ကြားခြင်းကို

ပေးတတ်သော တနင်္ဂနွေ၊ အသိပညာ
အတတ်ပညာကို ထောက်ပံ့ပေးတတ်
သော ဗုဒ္ဓဟူး စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ယူ
ဆောင်ပေးတတ်သော သောကြာဂြိုဟ်
များနှင့် အခက်အခဲအတိဒုက္ခများကို
ရုန်းကန်ကျော်ဖြတ်နိုင်ပြီးမှ အောင်မြင်မှု
သရဖူဆောင်းခွင့်ပြုတတ်သော စနေဂြိုဟ်
ပူး၍ တည်ရှိနေခြင်းသည် အလွန်ကောင်း
ပါသည်။

ထို့ကြောင့် အိုင်းစတိုင်းသည်
လူသေသော်လည်း နာမည် မသေဘဲ
ထင်ရှားကျော်ကြားသော ကမ္ဘာကျော်
သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးဘဝကို ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။ နိစ္စဘင်္ဂါမကောင်းသောဂြိုဟ်သည်
နိစ္စဘင်္ဂါရာဇလျှင် အလွန်ကောင်းသော
ဂြိုဟ်ကောင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပါ
သည်။

ပရိဝတ္တနယောဂ

လက်အိမ်မှကောင်းသော သုဘ
၉-တန် သခင်စနေဂြိုဟ်နှင့် ကောင်းကျိုး
ဖြစ်စေတတ်သော ကမ္မ ၁၀-တန် သခင်
ကြာသပတေးဂြိုဟ်သည် ပရိဝတ္တ

ယောဂခေါ် ရာသီအိမ်ခြင်းလဲလှယ်
 လှယ်၍ အလွန်ကောင်းသောယုဂကို
 ဖြစ်စေသဖြင့် သိပ္ပံပညာရပ် သူမတူ
 အောင် ဆန်းသစ်တီထွင်နိုင်ပြီး ဂန္ဓာရီ
 ပညာ၊ ဂန္ဓီရပညာ၊ ဝိဇ္ဇာပညာ၊ သိပ္ပံပညာ
 ရပ်များတွင် သိမြင်နိုင်စွမ်းရှိခြင်းဖြစ်သည်။
 အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးမှ လွတ်မြောက်လာ
 နိုင်ခဲ့ခြင်းသည် လက်မှ ၈-တန်း မရဏ
 အိမ်တွင် ဥစ်အင်္ဂါဂြိုဟ်ကို ရာဟုဂြိုဟ်က
 နူးကပ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။
 အင်္ဂါသည် ကောင်းသောဥစ်ဂြိုဟ်ဖြစ်သော်
 သည်း မေထုန်လက်အတွက် အကောင်း
 အဆိုး နှစ်မျိုးခွန်တွဲနေပြီး ရာဟုသည်
 ခြေဂြိုဟ်ပေမယ့် စနေမိတ်ကောင်းအိမ်
 သွင် စံနေသဖြင့် ကယ်တင်ရှင်ဂြိုဟ်
 အောင်ဖြစ်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။ မေထုန်
 သက်အတွက် ရာဟုသည် ကယ်တင်ရှင်
 ဖြစ်ပြီး စနေ၊ ကြာသပတေး ပရိဝတ္တန
 ဖြစ်သည် ဇာတာရှင်ကို အကျိုးပြုခဲ့
 သည်။

ဥစ်ဂြိုဟ်၏ အန္တရဒဿနစ်တွင် တစ်
 ကမ္ဘာလုံးက အသိအမှတ်ပြုခံရပြီး နိဗ္ဗယ်
 ဆုကြီးကို ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့သည်။ ဥပစာနိစ်
 တနင်္လာ၏ ထူလဒဿ အပိုင်းအခြား
 အတွင်း၌ ၁၉၃၀ နှစ်တွင် ဂျာမနီနိုင်ငံမှ
 နှင်ထုတ်ခံရသဖြင့် ဝရမ်းပြေးဘဝမျိုးနှင့်
 ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေခဲ့ရသည်။ အန္တရ
 ဒဿနစ်တို့သည်မျှ အားကောင်းနေစေကာ
 မှု ထူလဒဿဖြစ်သော အန္တရနှင့် ထူလရန်
 ဖြစ်သည်။ နက္ခတ်ပညာတွင် “ဥစ်” ဂြိုဟ်
 သည် ကောင်းကျိုးပေးပြီး “နိစ်” ဂြိုဟ်
 သည် မကောင်းကျိုးကိုပေးတတ်ပါသည်။
 ဤဇာတာတွင် သောကြာသည် ဥစ်ဂြိုဟ်
 ကောင်းဖြစ်၍ တနင်္လာသည် နိစ်ဂြိုဟ်
 ဆိုး ဖြစ်လေသည်။ အလုပ်အကိုင်ကို
 အောင်မြင်ကျော်စောမှုဖြစ်စေသော ကမ္မ
 ဘာဝတွင်တည်ရှိနေသည့် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်
 ၏ အန္တရဒဿနစ်တို့ ကာလတွင်
 အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ပြောင်းရွှေ့
 နေထိုင်ရပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် ၁၉၃၇ မှ
 ၁၉၅၅ ခုနှစ်အထိ အလွန်အောင်မြင်

လာခဲ့ခြင်းသည် အလုပ်နှင့်ပတ်သက်
 သော ၁၀-တန်း ကမ္ဘာ့ဘဝ အောင်မြင်
 ကျော်ကြားမှုနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာမြင့်မားစေ
 တတ်သော ၉-တန်း သုသာဘာဝ၊ ၈-တန်း
 မရဏအဆိုးအိမ်များ အလွန်ကောင်းနေ
 သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အိုင်းစတိုင်းသည်
 မရဏအိမ်တွင် တည်ရှိနေသော အင်္ဂါ
 ဂြိုဟ်၏ အန္တရဒဿနှင့် ရာဟုဂြိုဟ်၏
 ထူလဒဿဖြစ်သော အန္တရနှင့် ထူလရန်
 ဂြိုဟ်ချင်းဆုံသည်နှစ်တွင် ကွယ်လွန်
 အနိစ္စရောက်သွားခြင်းသည် နက္ခတ်
 ဗေဒပညာအယူအဆနှင့် ကိုက်ညီနေ
 သည်ကို တင်ပြရပါသည်။ ဇာတာရှင်
 သည် တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနိစ် အင်္ဂါ
 သောကြာ ဂြိုဟ်ဥစ်တွင် မွေးဖွားသော်
 လည်း လက်သခင် ဗုဒ္ဓဟူးပညာဂြိုဟ်သည်
 နိစ္စဘင်္ဂရာရထား သူဖြစ်ပါသည်။

ပန်းလိုစမ်းလို လမင်းလို
 သာယာချမ်းမြေ့ ကြပါစေ။

အောင်ချင်အင်္ဂါ

အိုင်းစတိုင်းသည် သောကြာ

ကျော်ကြားသော သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး ဖြစ်

အောင်ဘုန်းမြင့်

(ကချင်မြေ)

နမူနာပြုရန် ဘိန်းစိမ်းနှင့် စိတ်ကြွဆေးပြားများဖမ်းဆီးရရှိ

ဘိန်းဖြူနှင့် စိတ်ကြွဆေးသွပ်ဆေးပြားများ ဖမ်းဆီးရရှိ

စိတ်ကြွဆေးသွပ်ဆေးပြားများ ရာဂဝတ်ဘေး ဝင်ပြေးမလွတ်ပါ

TAIRM 2014

မူးယစ်ဆေးဆီ ဝေးဝေးရှောင်

မေချို(ဗျဉ်းမနား)

ဘိန်းဖြူ ဘိန်းစိမ်း WY စာလုံး
 ပါသည် စိတ်ကြွရူးသွပ်ဆေးပြားများနှင့်
 အခြားမူးယစ်ဆေးဝါးများကို မြန်မာနိုင်ငံ
 ဒေသအသီးသီးတွင် ဖမ်းဆီးမိကြောင်းကို
 နေ့စဉ်သတင်းစာများ၌ နေ့စဉ်မပြတ်
 ဖတ်ရှုနေရပေသည်။ ဤ အခြေအနေများ
 တို့ သိရှိရခြင်းဖြင့် ဘိန်း အစရှိသော
 စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများ
 သည် တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက်
 အလွန်ကြီးမားဆိုးဝါးသော အန္တရာယ်ကြီး
 ဖြစ်ရပ်ဖြစ်နေသည်ကို လူတိုင်းသိရှိ
 ခံစားရမည်ဖြစ်ပေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်
 မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲသူ နှစ်သိန်းကျော်ရှိ
 သည့်အနက် အသက် ၁၅ နှစ်မှ ၃၀
 အထိ လူငယ်လူရွယ်နှင့် လူလတ်ပိုင်း
 အများဆုံးသုံးစွဲသည်ဟု လေ့လာသိရှိ
 ရသည်။

လူငယ်တို့ အများဆုံးသုံးစွဲကြ
 သော အတွေ့အကြုံသစ် အသစ်အဆန်း
 များကို စိတ်ဝင်စားခြင်း၊ စူးစမ်း စမ်းသပ်
 ခြင်း၊ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းကို
 ချစ်ခင်တွယ်တာခြင်းဖြင့် (မူးယစ်ဆေးဝါး

လောင်းကစား စသည့် ရှောင်ရှားရမည့်
 ကိစ္စများတွင်) သူငယ်ချင်းများနှင့် လိုက်ပါ
 စမ်းသပ်ရင်းက စွဲလန်းသွားခြင်း၊ တန်ဖိုး
 ကြီးစွာပေးရသော မူးယစ်ဆေးဝါးကို
 ဝယ်ယူသုံးစွဲရန် ငွေကြေးရှိခြင်း၊ မူးယစ်
 ဆေးဝါးများကို လက်တစ်ကမ်းတွင်
 ဝယ်ယူ၍ရနိုင်ခြင်း၊ ငွေကြေးမတတ်နိုင်
 သော်လည်း ဝိသမလောဘသားတို့၏
 ခိုင်းစေ အသုံးချရန် လုပ်အားခေါင်းပုံ
 ဖြတ် အသုံးချခြင်း၊ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး
 ညှဉ့်ဖျင်းသူများဖြစ်ခြင်းကြောင့် မူးယစ်ဆေး
 သုံးစွဲသူများ ဖြစ်သွားကြသည်။

မူးယစ်ဆေးသည် လူသားတို့
 အား တွေဝေမိန်းမော ထုံထိုင်းစေသည်။
 အချို့ဆေးများသည် လူကို ရက်အတန်
 ကြာ မအိပ်စက်ဘဲ လန်းဆန်းတက်ကြွ
 စေသည်ဟုလည်း သိရှိရသည်။ ငွေကြေး
 မတတ်နိုင်ကြသဖြင့် ကော်များကိုမီးရှို့ပြီး
 ရှူရှိုက်ကာ မူးယစ်ဆေးအဖြစ် အသုံးပြု
 ကြသည်ဟုလည်း သိရှိရပါသည်။ စာရေး
 သူတို့ လိုက်မမီသော အခြား မူးယစ်ဆေး
 များလည်း ရှိမည်ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ

ဆေးများသည် လူတို့၏ ကာယဉာဏာ
 စိတ်ဓာတ်စွမ်းအားများကို ချို့ယွင်း ပျော့ညံ့
 ပျက်ပြားစေသည်။ ငွေကြေးပစ္စည်းဥစ္စာ
 ဆုံးရှုံးခြင်း၊ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ စာရိတ္တများ
 ဆုံးပါးပျက်စီးစေသည်။ ယင်းတို့ဖြစ်နိုင်
 သည်ကို စာရေးသူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်များမှ
 တွေ့ကြုံသိရှိခဲ့ရသည်။ ငယ်စဉ်ကပင်
 ဘိန်းစား၊ အရက်သမားများကို တွေ့ခဲ့ဖူး
 ပါသည်။ မူးယစ်ဆေး မသုံးစွဲမီက အလုပ်
 လုပ်ရာတွင် လုံ့လ ဝီရိယရှိသူများ၊
 သိက္ခာရှိ တည်ကြည်သူများပင် ဘိန်းစား၊
 အရက်သမားဖြစ်သွားကြသည်။ ဘိန်းစွဲစ
 တွင် အရက်အကြောက်တရားကြောင့်
 ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး၊ ဘိန်းပုန်းစားဘဝ
 ဖြစ်သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် အစွဲကြီး
 စွဲကာ ဘိန်းစားဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားခဲ့
 သည်။

ဘိန်းစားဘဝသို့ရောက်သော
 ဘိန်းစားရရှိသော အဓိကဖြစ်သည်။ စီးပွားရေး
 လူမှုရေး၊ အိမ်ထောင်တာဝန်၊ သားသမီး
 ဇနီးမယားတို့အရေး မတွေးတော့ပါ။ ဘိန်း
 ရှူရန် ငွေကြေးတောင်းယူသည်။ ငွေမရ

လျှင် အိမ်ရှိတန်ဖိုးရှိ ပစ္စည်းများ ရောင်းချ ပေါင်နှံသည်။ ပေါင်နှံထားသည့် ပစ္စည်းများ မရွေးယူနိုင်တော့ “လယ်၊ ခြံ” များကို ရောင်းချ ပေါင်နှံ ဆုံးရှုံးသွားကြသည်။ မိမိတို့နေသော အိမ်ခြံများပါ ရောင်းချ ပေါင်နှံပြီး ဘိန်းစားကြသည်။ နောက်ဆုံး တွင် မိမိအိမ်ခြံမြေဖယ်ကာ ဖြိုပြင်၊ ရွာပြင်ထွက် တံထိုးကာနေတော့သည်။ သားသမီးများ ပညာမသင်နိုင်၊ ကြုံရာ ကျပန်းလုပ်ရ၊ လယ်ကူလီ အလုပ်ကြမ်း ဘဝဖြင့် ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။ အချို့ဘိန်းစားများသည် ရပ်ကွက်အတွင်း ရှိ အိမ်ဝင်းအတွင်း လျှော်ဖွတ်လှမ်းထား သော တန်ဖိုးရှိ အဝတ်အစားများပင် ခိုးယူရောင်းချကာ ဘိန်းရရှိခဲ့သည်ကို တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ရပ်ရေးရွာရေးတွင် အဆင့် မရှိ အောက်တန်းကျသောဘဝ၊ သေဆိပ် နံချာသောဘဝဖြင့် ဘဝနိဂုံးချုပ်သွားခဲ့ကြ သည်။ ဤသည်မှာ စာရေးသူ တွေဖူးခဲ့ သော ဘိန်းမည်းခေတ် ဘဝသရုပ်အမှန် ဖြစ်ပေသည်။

ဘိန်းမည်းထက် ငွေကြေးပိုပေး၍ သုံးစွဲ ရသည်။ ထို့ကြောင့် ချမ်းသာသောသူများ ၏ သားသမီးများ တက္ကသိုလ်ရောက်သော အခါ မိဘထံ ခေါင်းစဉ်အမျိုးမျိုးပြကာ လိုသည်ထက်ပိုတောင်းကာ ရသောငွေ ဖြင့် ဘိန်းဖြူကို သုံးစွဲကြသည်။ ထို့ ကြောင့် ပညာတတ် လူငယ်များ၊ ပညာ သင် ကျောင်းသားလူငယ်များ ဘိန်းဖြူစွဲ ကာ သွေးကြောထဲဆေးသွင်း၎င်း သေဆုံး ခြင်း၊ AIDS ရောဂါရကာ သေဆုံးသွား ကြသည်။ များစွာသော ဌာနဆိုင်ရာ အရာ ရှိလောင်းများ၊ တက္ကသိုလ်ပညာ ဆည်းပူး ရင်း လမ်းမှားလိုက်၍ ဘဝများစွာ

အနာဂတ်ကြွယ်ပွင့်များ နိဂုံးချုပ်သွားခဲ့ ကြသည်။ ပညာတတ်ဝန်ထမ်းများပင် ဘိန်းမှထုတ်လုပ်သည့် မော်ဖီယာ ပက်သီ ဒင်း ကော်ဖီသာဇင်ဆေးများ သုံးစွဲသူများ ရှိဖူးသည်။

စာရေးသူ၏ ဇာတိမြို့အနီး အချို့ကျေးရွာများတွင် ယောက်ျားများ ဘိန်းဖြူစွဲကာ ရောဂါရ သေဆုံးသွားကြ သဖြင့် မုဆိုးမရွာအဖြစ် ဖြစ်ခဲ့ရကြောင်း ကို သိရှိခဲ့ရပါသည်။ ဝေးလံသီခေါင်သည် အရပ်များတွင် စာပေမတတ်၊ အတတ် ပညာ ဗဟုသုတမရှိ အလွန်ဆင်းရဲသော တောင်ယာအခင်းလုပ် တောလိုက်မုဆိုး ဘဝဖြင့် နေထိုင် အသက်မွေးကြသည့် အချို့မှာ ဘိန်းထုတ်လုပ်သူများ၏ အလုပ် သမားများအဖြစ် လုပ်ကိုင်ကြသည့် တောင်ယာလုပ်ကိုင်စားသူများ ဘိန်းစား လာကြသည်။ မိန်းမများပါ အလုပ်လုပ်ကြ ရသည်။ ဆော့တတ်၊ ပူဆာတတ်သည့် သားသမီးကလေးငယ်များရှိလျှင် အလုပ် တွင်စေရန် ဖခင်စားသော ဘိန်းမည်း အနည်းငယ်ကို ကလေးအားခွင့် သိပ်ထ

မိတ်ကြွေးသွင်သေးပြားများ ဖမ်းဆီးရန်

ဖျေ့ညီတော် စစ်တပ်
 မျှော်လင့်မှန်းမရှိဘဲ (အထူး) အဖွဲ့ဖမ်းဆီးခဲ့သည့် စစ်တပ်သည်
 မြန်မာ့နိုင်ငံတော်အတွင်း နယ်လက်ကျန်ရှိနေသည့် မြို့များမှ
 မိတ်ကြွေးသွင်သေးပြားများ ဖမ်းဆီးရန် အစီအစဉ် ရေးဆွဲခဲ့ကြောင်း

ဘိန်းဖြူများ ပေါ်လာသောအခါ

ကာ အလုပ်လုပ်ကြသည်ဟု စာရေးသူ ကြားရသောအခါ ရင်ထဲတွင် စူးစူးနစ်နစ် မချမ်းမြေ့သော ဝေဒနာကို ခံစားမိပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသည် သယံဇာတ ပေါကြွယ်လှသည်။ ဖားကန့်ကျောက်စိမ်း တွင်းနယ်မြေ၊ မိုးကုတ် ပတ္တမြားနယ်မြေ ခိုင်းရှူးရတနာနယ်မြေ စသည့် အဖိုးတန် ရတနာကျောက်များထွက်ရာမြေနှင့် ရွှေ များ အများအပြားထွက်ရာ (မြန်မာပြည် နေရာတိုင်း ရွှေထွက်ပါသည်) ကောလင်း နယ်မြေ၊ ဗန်းမောက်ရွှေတော်နယ်မြေ၊ ရမည်းသင်း မိုးထိမိုးမိနယ်မြေတွင်လည်း မူးယစ်ဆေးဝါးများ ဖြန့်ဖြူးရောင်းချခြင်း၊ မူးယစ်ဆေးဖြင့် လုပ်အားခေါင်းပုံဖြတ် ခြင်းများရှိသည့်ဟု ရတနာမြေမှ အလုပ် ဆုပ်၍ ပြန်လာသောသူများထံမှ သိရ သည်။

မူခင်းသတင်းတစ်ခုတွင်လည်း ဘုမ္မဏီဝန်စမ်းတစ်ဦးသည် ချစ်သူ မိန်းကလေး မ... အား ချိန်းဆိုရာသို့ အထာသဖြင့် လူအများကြားထဲမှ ဆူပူ ခြင်းမောင်းကာ သူ့... နေသည့်အိမ်သို့

ကြိမ်မောင်း၍ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ ၎င်းသည် မ... အား အဝတ်အစားများ အဓမ္မချွတ်ကာ အလိုမတူဘဲ သားမယား ပြုကျင့်သည်။ မ... ၏ အဝတ်အစားမဲ့ ကိုယ်ကို ကြီးနှင့်တုတ်ကာ သူ၏ ဟင်းဖုန်း နှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူပြီး နောက်တစ်ခါ ချိန်း တာမလာရင်၊ အဆက်ဖြတ်မယ်ပြောရင် ဒီပုံတွေကို အင်တာနက်တင်မယ်ဟု ခြိမ်းခြောက်ခဲ့သည်။ မ... သည် ရက် ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်းများကြောင့် မည်သူမျှ မပြောဘဲနေခဲ့သည်။ နောက်သုံးရက် အကြာတွင် ကျူးလွန်သူက မ... ၏ ညီမထံ အဝတ်ပုံများကို ပို့လိုက်သဖြင့် အမူဖြစ်စဉ်များကို တရားစွဲဆိုသော ဖြစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

အရွယ်မပျောက်သူကလေး များ ၃ နှစ် ၅ နှစ်မှ ၁၃ နှစ် ၁၄ နှစ် အရွယ်များကိုလည်း အဓမ္မ (rape case) ပြုကျင့်မှုများကို သတင်းစာများတွင် ဖတ်ရှု ရသည်။ ဤကဲ့သို့သော ဖြစ်ရပ်များသည် မြန်မာလူမျိုးဘို့၏ အတိတ်ဖြစ်စဉ်များ၌ မကြားအပ် မထိထိုက်သော အဖြစ်များဟု

စက်ဆုပ်ရွံ့မုန်းကြသည်။ ဤဖြစ်စဉ်မျိုး မရှိခဲ့ဖူးပါ။ မျက်စိရက်၊ နားရက်သော ကိစ္စရပ်များဖြစ်သည်။ ယဉ်ကျေးမှု အစဉ် အလာကို ထိန်းသိမ်းသော လူသားဆန် ယောက်ျားပီသသော၊ စာရိတ္တမြင့်မြတ်မှု ကို တန်ဖိုးထားသော၊ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ မဲ့အစွန်းမခံသော ယောက်ျားမြတ်တို့ မလုပ်ဆောင်ကြပါ။ မြန်မာလူမျိုးတို့၏ စာရိတ္တမဏ္ဍိုင်များ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား သိက္ခာများကို မူးယစ်ဆေးသုံးခြင်းကြောင့် ယိုကျား ပေါက်ကျလျက်ရှိနေသည်ကို ရင်နှင့်စွာ ခံစားရပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသည် ယခင်က ဘိန်းများမရှိခဲ့ပါ။ ကုန်းဘောင်ခေတ် နိုင်ငံ တကာနှင့် ဆက်ဆံသောအခါမှ မြန်မာ တို့ ဘိန်းကို အသုံးပြုလာကြသည်။ နိုင်ငံ ခြားသားများ စီးပွားရေးနယ်ချဲ့ နိုင်ငံရေး နယ်ချဲ့ရာတွင် ဘိန်းကို သယ်ဆောင်လာ ကာ ကြားခံပစ္စည်းအဖြစ် အသုံးချခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၌ ကုန်းဘောင်ခေတ် တွင် ဘိုးတော်မင်းတရားလက်ထက်မှ စ၍ ဘိန်းအစရှိသည့် မူးယစ်ဆေးဝါး

ဥပဒေကို ဖြောင့်တတ်ပြန်ခဲ့သည်ဟု
လေ့လာတွေ့ရှိရသည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲလျှင်
ဆင်းရဲတွင်းနက်ရုံမက အသိဉာဏ်
ဆင်ခြင်တံတရား ကင်းမဲ့စေသည်။ တော
ရွာများတွင် ပွဲစားများက ဆင်းရဲသော
သူများထံ ချဉ်းကပ်၍ သားသမီးငယ်များ
ကို အလုပ်ကောင်းကောင်းရမည်။ လစာ
ကောင်းကောင်းရမည်ဟု မက်လုံးပေးကာ
အလုပ်လုပ်ရစေမည်ဟု အကြောင်းပြ
ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ မိဘများသည်
ဘိန်းစားရလိုခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းကြောင့်
သားသမီးများကို နယ်စပ်သို့ ယုံကြည်စွာ
ထည့်လိုက်ကြသည်။ သားသမီးများကို
ခေါ်မသွားမီ ပေးခဲ့သည့် ငွေအနည်းငယ်မှ
လွဲ၍ နောက်ထပ် ငွေလည်းမရောက်
လူပါပျောက်သွားခဲ့သော အကြမ်းဖက်
လူမောင်ခိုဇာတ်လမ်းများ များစွာရှိခဲ့
သည်။ စာရေးသူတို့ မြန်မာများ မျက်စိ
ဖွင့် နားစွင့်ကြပါဟု ပြောချင်ပါသည်။
တစ်ပါးသူတို့ပြောသမျှ မယုံကြစေလိုပါ။
ဗဟုသုတ အကြားအမြင်ရှိဖို့ လိုအပ်ပါ

သည်။
စာရေးသူငယ်စဉ်ကပင် ဘိန်း
စားသူများ တွေ့ဖူးပါသည်။ ဘိန်းမည်းစား
သူများ ဖခင်ဘိန်းစား၊ သားဘိန်းစား၊ မြေး
ဘိန်းစားအထိရှိသည်ကို ဝမ်းနည်းစွာ
တွေ့မြင်ရသည်။ လူ့ဘဝဖြစ်စဉ်၌ မိဘမဲ့
ဘဝတွင် ဆင်းရဲသော်လည်း သားသမီး
များကို ပညာသင်စေသည်။ သားသမီး
သည် မိဘထက် ပညာတတ်ဖြစ်လာပြီ
ဖြစ်၍ မိဘထက်လည်း စီးပွားရေးသာ
အောင် ကြိုးစားရပါမည်။ သားသမီးမှ
မွေးသော မျိုးဆက်များသည်လည်း
အဘိုး၊ အဘွားထက် အဖေ၊ အမေ
ထက် ပညာတတ်သော စီးပွားသာသော
စာရိတ္တကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ပိုမိုကောင်းမွန်
သော ဘာသာ၊ သာသနာကို ရိုသေ
လေးစား သီလစောင့်သော ကိုယ့်လူမျိုး
ဂုဏ်ကို ချစ်မြတ်နိုးထိန်းသိမ်းသောလူ
များဖြစ်အောင် ကြိုးစားရပါမည်။ ဘိန်းဖြူ
သုံးသူများက မျိုးဆက်ပါ ပျက်သုန်းသွား
စေခဲ့သည်။ ဤမှာ ကောင်းကျိုးမပေး
ဆိုကျိုးပေးကာ လောကကို အကျဉ်းတန်

အရပ်ခရီးစေသည်ကို တွေ့မြင်ကြားသိ
နေကြပါသော်လည်း မြန်မာလူငယ်တို့
စိတ်အလိုလိုက်မှုဖြင့် ပိုးဖလံမျိုးများ
ဖြစ်နေကြသည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးအန္တရာယ်များ
ကို လူငယ်များအသိ အသိဉာဏ်ထဲ
ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သိရှိပြီး ရောင်ကြည့်
စေချင်ပါသည်။ မိဘများသည်လည်း မိမိ
ရင်သွေးရတနာများကို မူးယစ်ဆေးဝါး
သုံးစွဲသူများအဖြစ် မတွေ့မြင်လိုကြပါ။
မူးယစ်ဆေးဝါးကို လူတိုင်း ရွံ့မုန်းစေချင်
ပါသည်။

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးရှိ
စည်းကားသောမြို့နယ်အတွင်း ညဉ့်အခါ
သွားလာသော ယာဉ်များကို ပြိုင်ကားများ
က ကျော်တက်ပိတ်ရပ်ကာ ယာဉ်မောင်း
နှင့် ကားပေါ်ပါ ခရီးသည်များကို ရိုက်နှက်
ထိုးကြိတ်ခြင်း ကားကို ဖျက်ဆီးခြင်းများ
မကြာခဏ ဖြစ်ပေါ်သည်ကို ကြားသိရ
သည်။ ပြိုင်ကားမောင်းသော လူငယ်များ
သည် စိတ်ကြွရှားသွပ်ဆေးများကို သုံးစွဲ
၍သာ ဤမျှဆိုးဝါးသော အမှုများ ပြုလုပ်

ကြခြင်းဖြစ်သည်။ စာရေးသူ တင်ပြသော အကြောင်းအရာများသည် မူးယစ်ဆေးဝါးကြောင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ကိစ္စရပ်အမှန်များဖြစ်သည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးကို လူတိုင်း ပါဝင်တိုက်ဖျက်ရန် လိုအပ်ပါသည်။ နိုင်ငံတော်မှလည်း မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း ဘိန်းစိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်မှု ကာကွယ်တားဆီးရန်အတွက် မိုးဟိန်းစစ်ဆင်ရေး၊ ငရဲပန်းစစ်ဆင်ရေး၊ တောင်ရန်ရှင်းစစ်ဆင်ရေး စသည်ဖြင့် စစ်ဆင်ရေးများပြုလုပ်၍ စိုက်ခင်းများ ထုတ်လုပ်မှုဌာနများကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးပြီး ဘိန်းအစားထိုးသီးနှံ (ပန်း၊ ငှက်ပျော၊ နှင်းသီး၊ လိုင်ချို၊ ကျွန်းပင်) များကို စိုက်ပျိုးစေခဲ့သည်။ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးအန္တရာယ်ကို အမျိုးသားရေးတာဝန်အဖြစ် တားဆီးကာကွယ်ရန် ၁၉၉၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်။ ရပ်ကွက်ကျေးရွာမြို့နယ်များတွင် မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးအန္တရာယ်များကို

စာသင်ကျောင်းများ၊ လူထုကြားတွင် ဟောပြောခဲ့ကြသည်။ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် ပတ်သက်သည့် ဝတ္ထုတို၊ ဆောင်းပါးကဗျာ၊ ပန်းချီ စသည်ဖြင့် ပြိုင်ပွဲများကို တစ်နိုင်ငံလုံးအတိုင်းအတာဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူလည်း စာရေးသူ ပါဝင်ရသော သင်တန်းများတွင် မူးယစ်အန္တရာယ်များကို ပြောခဲ့ပါသည်။ ယခုလည်း သိသမျှ မြင်သည်များကို စာရေးသူ နားလည်သလို ရေးပြလိုက်ပါသည်။
ကမ္ဘာပေါ်တွင်လည်း အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ မူးယစ်ဆေးဝါး အလွဲသုံးမှုနှင့် တရားမဝင်ရောင်းဝယ်မှု တိုက်ဖျက်ရေးနေ့ကို ဇွန်လ ၂၆ ရက်နေ့ကို သတ်မှတ်ထားပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအသီးသီးတွင် နှစ်စဉ် ဇွန်လ (၂၆) ရက်နေ့၌ မူးယစ်ဆေးဝါးတိုက်ဖျက်ရေးအထိမ်းအမှတ် ကျင်းပခဲ့သည်။ ဖမ်းဆီးရမိသော မူးယစ်ဆေးဝါးများကိုလည်း ဖျက်စီးခဲ့သည်ကို မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားမှ ထုတ်လွှင့်ပြသခဲ့သည်။
လူငယ်၊ လူရွယ်၊ လူကြီးများ

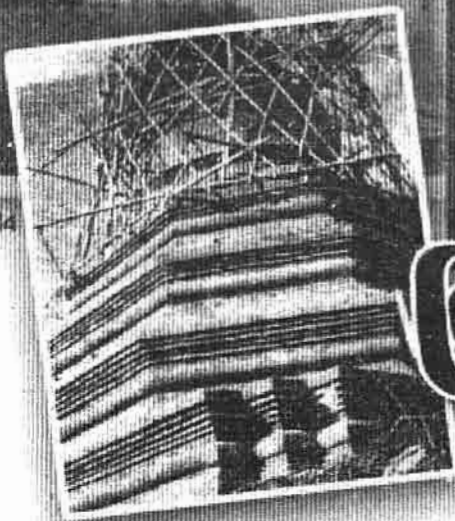
မူးယစ်ဆေးကို ရှောင်ကြဉ်စေလိုပါသည်။ စာရေးသူသည် ဝန်ထမ်းဖြစ်၍ ဇာတိမြေသို့ ရံဖန်ရံခါမှသာ ရောက်ပါသည်။ ရောက်ရှိသောအခါတိုင်း သူငယ်ချင်းများ၊ မိတ်ဆွေများနှင့် ဆွေမျိုးများ ဘိန်းဖြူဘိန်းမည်း၊ အရက်များကြောင့် ယုတ်လျော့သွားသည်သာ ကြုံခဲ့ရသည်။ အသက်အရွယ် ငယ်စဉ်ကပင် သေဆုံးသွား၍ဖြစ်သည်။ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ဘိန်းဖြူ ဘိန်းမည်း မူးယစ်ဆေးမှ လုံးဝလုံးဝ ကင်းဝေးစေချင်ပါသည်။ ကင်းဝေးစေရန် ရှောင်ရှားစွာ နေရပါမည်။ တွေ့ကြုံလာလျှင်လည်း မကျူးလွန်ရအောင် အသိဉာဏ်ပညာဖြင့် သတိထားပြီး အထူး ဂရုစိုက် ရှောင်ကြဉ်လိုက်နာရမည်ဖြစ်သည်။

မြန်မာပြည်သူပြည်သားတို့ မူးယစ်ဆေးကို ဝေးဝေးရှောင်နိုင်ကြပါစေဟု ဆန္ဒပြုပါသည်။

လေးစားလျက်
မေချို(ပျဉ်းမနား)

ဘုရားတည်ပြီးလျှင်

TAKM.2014

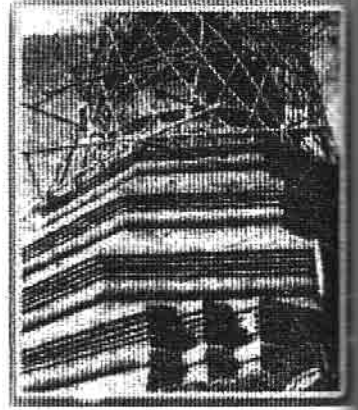
ငြိမ်း
မောင်မိုး

ထွန်းသောင်နှင့် လှညွန့်မေတို့
သည် ရန်ကုန်မြို့နှင့်မနီးမဝေးရှိ ကျေးရွာ
တစ်ရွာမှ သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြသည်။
သူငယ်တန်းမှစပြီး အငွေမတန်းအထိ
အတူတူ ကျောင်းတက်ခဲ့ကြပြီး နှစ်စဉ်
တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်ခဲ့ကြ
သည်။ လှညွန့်မေ၏ အနွဲ့တာကို ထွန်း
သောင် ခံရသော်လည်း အဲဒီအနွဲ့တာကို
ထွန်းသောင်က ပြုံးပြုံးကြီး ကျေကျေ
နှိပ် ခံယူတတ်သည်။ လှညွန့်မေက
တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ကောက်ပြီး မခေါ်
အပြာလုပ်နေလျှင် ထွန်းသောင်မှာ
အတတ်၊ မထိုင်တတ်။ ပထမတန်း
အောက်တန်းက လှညွန့်မေက ခဲတံ
အိုင်တန်းတာကို ချက်ချင်းမချွန်ပေးလို
အပြီ နှစ်ရက်လောက် စိတ်ကောက်ပစ်
အိပ်သည်။ ထိုအခါဖို့တွင် ထွန်းသောင်
အထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေတာကို လှ
ညွန့်မေကကြည့်ပြီး အကျေနပ်ကြီး
ကျေနပ်နေတတ်သည်။ ပြီးတော့လည်း
အထိအထိယောက် တစ်ပူးတွဲတွဲ။ တစ်ခါ
အထည်း ထမင်းအတူတူစားကြတော့

ထွန်းသောင်က ငရုတ်သီးအစပ်မစား။
လှညွန့်မေအိမ်ကချက်ပေးလိုက်တာက
ငရုတ်သီးစပ်စပ်ဟင်း။ ဒါကို ထွန်းသောင်
က မစားတော့...
“ဘာလဲ နင်က ငါ့ကိုရွံလို
လား”
လို တစ်ခွန်းပဲပြောလိုက်တယ်။
ထွန်းသောင် ငရုတ်သီးစပ်စပ်ဟင်းကို
ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီး စားပါတော့သည်။
ပြီးလည်းပြီးရော ရေအိုးစင်ရှိရာသို့ ပြေး
သွားပြီး ရေတွေခပ်သောက်လိုက် ပါးစပ်
ကို ယပ်ခတ်လိုက်နဲ့ မနေနိုင် မထိုင်နိုင်
ဖြစ်နေတဲ့ ထွန်းသောင်ကိုကြည့်ပြီး ခိုးခိုး
ခွက်ခွက်ရယ်ရင်း လှညွန့်မေ သဘော
တွေကျနေသည်။ တစ်ခါကလည်း ထွန်း
သောင်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဘောလုံး
ကန်ဖို့လုပ်ကြတော့ ထွန်းသောင်က လှ
ညွန့်မေကို ကျောင်းလွယ်အိတ်ပေးပြီး
အိမ်ပြန်ခိုင်းရာ...
“ခါတိုင်း အတူတူ ပြန်နေကြ။
နင်မပါရင် ငါလည်းမပြန်”
ဆို၍ ထွန်းသောင် သူငယ်ချင်း

များကို တောင်းပန်ပြီး ပြန်လိုက်ခဲ့ရသည်။
အဲသလိုများဆိုရင် လှညွန့်မေ
ပျော်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ထွန်းသောင်
ကလည်း ကျေနပ်နေတတ်သည်။ သူတို့
နှစ်ယောက်စလုံး ပညာရေးတွင် တော်
ကြသော်လည်း ရှစ်တန်းနှစ်တွင် မြင်း
လှည်းမောင်းသော ထွန်းသောင်အဖေ
ဆုံးသွားသဖြင့် မိဘ လက်ငုတ်လက်ရင်း
ဖြစ်သော မြင်းလှည်းမောင်းသည့်အလုပ်
ကို ထွန်းသောင်ယူလိုက်ရသဖြင့် ကျောင်း
နှင့်ဝေးခဲ့ရသလို လှညွန့်မေလည်း ဝေးခဲ့
ရပါတော့သည်။ လှညွန့်မေ ဆယ်တန်း
အောင်တော့ ရန်ကုန်က သူ့အမျိုးတွေ
အိမ်မှာနေပြီး တက္ကသိုလ်ဆက်တက်
သည်။ ကျောင်းပိတ်တိုင်း ပြန်လာတတ်
သည့် လှညွန့်မေကို ထွန်းသောင် မြင်း
လှည်းဖြင့် ကြို၊ ပို့လုပ်ရသည်။ ဒီနှစ်ထဲ
မှာ လှညွန့်မေ ဘွဲ့ရပေတော့မည်။ ထွန်း
သောင်တို့ရွာက ရန်ကုန်သွား ကားလမ်းမ
ကြီးနဲ့ (၃) မိုင်လောက်ဝေးသည့် ရန်ကုန်
ကားဂိတ်တွင် ထွန်းသောင်တို့ မြင်းလှည်း
ဂိတ်ထိုး၍ ခရီးသည် ကြို၊ ပို့ လုပ်ကြ

သည်။ ဒီနေ့လည်း လှည့်နေမေ ပြန်လာ
မည်ဖြစ်၍ ထွန်းသောင် တမျှော်မျှော်နှင့်
မြင်းလှည်း သူ့အလှည့်ရောက်သော်လည်း
နောက်လှည်းတွေကို ကျော်ပေးနေသည်။
ဂိတ်မှူးက အလိုက်တသိဖြင့်...

“ထွန်းသောင်က အော်ဒါမှာ
ထားလို့ပါကွာ”

ဟု အတည်ပေါက်နဲ့နောက်
သည်။ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော
ထွန်းသောင်ကတော့ ကားပေါ်မှဆင်းလာ
မည့် လှည့်နေမေကိုပဲ မျှော်ကြည့်နေသည်။

“ဟဲ့... ဘာတွေငေးကြည့်
နေတာလဲ။ ဒီမှာ လာကူသယ်ဦး”

လှည့်နေမေ ကားပေါ်မှဆင်းလာ
ပြီး ထွန်းသောင်ကို ပြောလိုက်သည်။
လာကူသယ်ဦးဆိုသော ပစ္စည်းမှာ လှ
ည့်နေမေ ကိုင်လာသော လက်ဆွဲခြင်းလေး
ဖြစ်သည်။ ဤမဟာကြီးမားသော လက်ဆွဲ
ခြင်းကိုပင် ထွန်းသောင် အပြေးအလွှား
သွားသယ်ရသည်။

“နင်ကလည်း ငါစောင့်နေတာ
ကြာလှပြီဟ”

ထွန်းသောင်က လက်ဆွဲခြင်း
ကိုယူ၍ မြင်းလှည်းဆီသွားကြသည်။
ထွန်းသောင် အပြေးနေသည်။

“ဗျို... ဂိတ်မှူးကြီး ကျုပ်
အော်ဒါရပြီဗျို”

“အေးပါ... အေးပါ။ မင်း
ကတော့ စောစောကတော့ လဒ်မိုင် မိုင်
နေပြီး ခုတော့လည်း ပိုရတဲ့မျက်နှာပါ
လားကွာ ဟေ”

“သူတို့ ဘာတွေပြောနေကြာ
တာလဲ ဟင်”

လှည့်နေမေက မေးသည်။
“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

“အံ့မယ်... ဘာမှမဟုတ်ရ
မှာလဲ။ သူတို့ပြောတဲ့အထဲမှာ မှီဆိုလား
ဘာဆိုလားပါတယ်လေဟာ”

“ဟုတ်တယ်လေဟာ။ စော
စောက ငါ ဟိုဘက်သွားရင်း မှီရလာလို့
ပြောနေကြတာ”

“ဘယ်မှာလဲ အဲဒီမို့”
“ဒီမှာလေ”

ထွန်းသောင်က လှည့်နေမေကို

စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဟယ်... ကောင်စုတစ်
ကြည့်စမ်း ငါက ဘာများလဲလို့။ န
တော်တော်တတ်နေနော်”

သူတို့နှစ်ယောက် စကား
တပြောပြောနဲ့ ရှင်မြူးနေကြသည့်အခ
သည် မြင်း၏ ချုံသံလေးများနှင့် ရော
သွားတော့သည်။ မြင်းလှည်းလေးသည်
လှုပ်လီလှုပ်လဲဖြင့် သွက်လက်စွာ သွား
နေသည်။ ဟိုယိမ်း သည်ယိမ်းဖြစ်
သော မြင်းလှည်းပေါ်မှ လူငယ်နှစ်ဦး
လည်း ဟိုယိမ်း သည်ယိမ်း ယိမ်းနေ
တော့သည်။ လမ်းဘေး လယ်ကွင်း
ထဲမှာတော့ ဗျိုင်းတို့သည် ရေစပ်ဘူး
ငြိမ်သက်စွာရပ်၍ သူတို့ရဲ့အစာ ငါ
စောင့်နေကြသည်။

ရွာနားနီးလာတော့ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းမှ အသံချဲ့စက်သံကို ပီပီပြင်ပြင်
ကြားရပြီ။ တံတေးသိန်းတန်ရဲ့ အသီး
သစ်ရာ အညှာတစ်ခု။ ထွန်းသောင်က
အိပ္ပာယရိုရိုဖြင့် လှည့်နေမေ့ကို ကြည့်
ထိုင်သော်လည်း လှည့်နေမေ့မျက်နှာ
ကတော့ ဘာမှထူးခြားတဲ့ အရိပ်
အယောင်ပင် မမြင်ရချေ။

“ဟဲ့...ဘုန်းကြီးကျောင်းက
ထဲသို့ အသံချဲ့စက်ဖွင့်နေတာလဲ”

“ဘုရားပွဲ နီးနေပြီလေဟာ။
အုတ်တော် ရွှေသင်္ကန်းကပ်နေတာဟာ။
ကာလသားတွေ ဟိုနေ့က ငြမ်း
သေချသေးတယ်”

“ဘုရားပွဲက ဘယ်နေ့လဲ”

“အခု လပြည့်နေ့လေဟာ။
ထည်း မေ့နေပြီလား”

“ပျော်စရာကြီးနော်။ ငါ အဲဒီ
အထိ ပြန်လာမယ်သိလား”

“တကယ်ပြောတာနော်”

“အေးပါဟ...နင်ကလည်း”
ထွန်းသောင်စိတ်ထဲ ကြိတ်၍

ပျော်သွားသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို
လည်း ယတိပြတ်ချလိုက်သည်။ လှည့်
မေ့ ပြန်လာမည်ဆိုသောနေ့တွင်မတော့
ထွန်းသောင် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။
ခါတိုင်းထက် သူ့မြင်းလည်းကိုလည်း
သန့်သန့်ပြန်ပြန်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ထား
သည်။ ဂိတ်မှူးကြီးက...

“ဟိတ်ကောင် . . . မင်း
မြင်းလည်း ရေမွှေးတွေ ဘာတွေများ
ဖြန်းထားဦးမှာလားကွ”

ဟု နောက်သည်။
“ဟာ . . . မဟုတ်ပါဘူးဗျာ
ဟဲဟဲ...”

ထွန်းသောင် ရှက်ရယ် ရယ်
သည်။ ပြောမဲ့သာ ပြောရသည်။ ဂိတ်မှူး
ပြောသလို ရေမွှေးတင်မဟုတ် ပန်းကုံး
များပင် ဆွဲထားလိုက်ချင်သေးသည်။

ထိုနေ့က လာချိန်တန်သည်
အထိ စောင့်သော်လည်း လှည့်နေမေ့
တစ်ယောက် ပေါ်မလာခဲ့ပါချေ။ ထွန်း
သောင် ခေါင်းခိုက်ခိုက်ချ၍ ပြန်ခဲ့ရသည်။
နောက်တစ်နေ့တွင် ထွန်း

သောင် နားထဲသံရည်ပူတွေ လောင်းထည့်
ခံရသည့်အလား သတင်းစကားကြားရ
တော့သည်။ ရန်ကုန်တွင် လှည့်နေမေ့ကို
ကျောင်းမှ ကျောင်းသားတစ်ယောက်နှင့်
လက်ထပ်လိုက်ပြီးဆိုသည့်သတင်းပင်
ဖြစ်တော့သည်။

“ဪ . . . ဒါကြောင့် သူ
ပေါ်မလာတာကို”

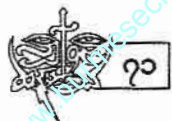
နောက်တစ်နေ့ ထွန်းသောင်
မြင်းလည်းမထွက်ဖြစ် ရွာဦးကျောင်း
ဆရာတော်ခေါ်၍ သွားရသည်။

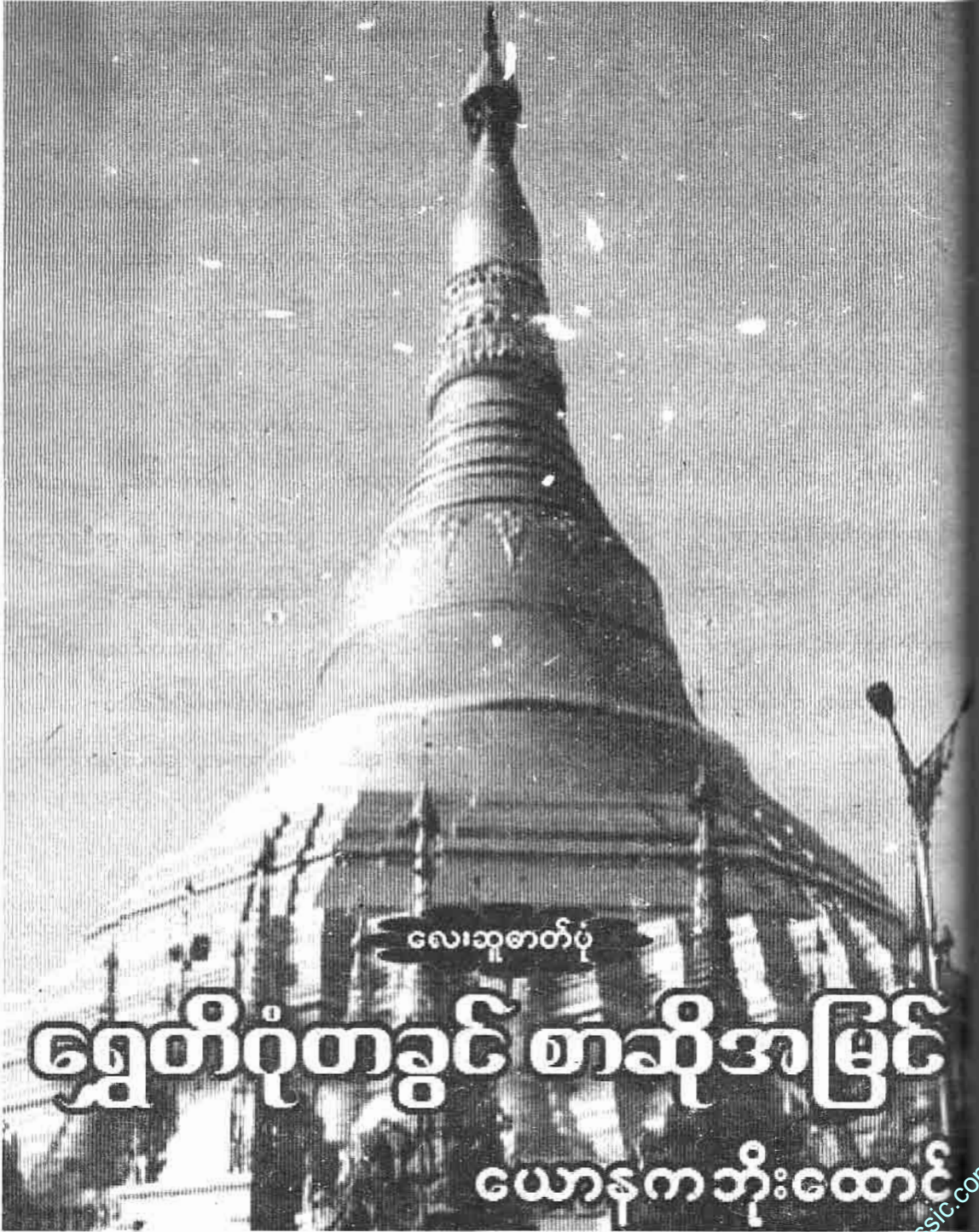
“ထွန်းသောင်ရေ။ ဘုရားကြီး
ရွှေသင်္ကန်းကပ်ပြီးပြီဆိုတော့ မင်းတို့
ကာလသားတွေ ငြမ်းတွေဖျက်ကြတော့
ကွာ”

ဟု မိန့်မှာသည်။
“ဪ . . . ဟုတ်ပေသားပဲ။

ရွှေချိုမြို့မှာတော့ ငြမ်းကြီးနဲ့ ဘယ်တင့်တယ်
ပါ့မလဲ။ ငြမ်းတွေ ဖျက်ကြရတော့မှာ
ပေါ့”

မောင်မိုး

လေးဆူဓာတ်ပုံ

ရွှေတိဂုံတစ်ခွင် စာဆိုအမြင်

ယောနုက ဘိုးထောင်

ရွှေထီးတစ်၍၊ ရွှေစင်ရောင်လျှံ
 ရွှေငြားခံလျှယ်၊ ထထထံတိမ်ခွင်
 ထောင်းထပ်ဝင်းဝင်း၊
 စိုးလုံးလင်းရွှေ
 ဝေခင်းစကြာ၊ ထူရိယာလျှပ်
 ထွန်းဝါဖြောင်ဖြောင်၊
 ခြည်တစ်ထောင်နှင့်
 တိမ်နှောင်လင်းပျောက်၊
 ခြန်လာရောက်ထို့
 ဝေျော်ချောက်နတ်ရွာ၊ ဗြဟ္မာထစ
 ထိုမှအများ၊ ထုံးထုံထားတို့
 ခုနစ်ဝါးရတနာ၊ တိုထံစိဝါလျှယ်
 ဈားစွာပျော်ပျော်၊ ဝူဇော်ကြလျာ
 ဆိုရာထူလှိုင်း၊ ဆုကြီးခိုင်းထ
 တောင်းတိုင်းပြည့်စုံ၊
 တန်ခိုးပုံထည်
 တိပုံစေတီလှ၏တည်း။

ရွှေတိပုံပျို့(ပေမူ)

စာဆို တို့ကလောင်သည်
 အသိပါ၏။ သတိလာ၏။
 ကဆိုရင်း ဖြတ်သန်းစီဆင်း

လာသော အလင်္ကာပန်းတို့သည် ထာဝရ
 အစဉ် မွှေး၏။ အေး၏။ စာဆိုအလင်္ကာ
 ပန်းကုံးသည် လှလည်းလှပါသည်။ မွှေး
 လည်းမွှေးပါသည်။ အေးလည်း အေးပါ
 သည်။ ရွှေတိပုံပျို့ပေမူလာ အလင်္ကာ
 သည် တိုတိုရှင်းရှင်း ဆိုလိုရင်းကို ထိမိ
 ပါပေသည်။ ရွှေတိပုံ ခြေရင်းမှ ထီးတော်
 အထိ မိုးလုံကောင်းကင်တစ်ခို ဝင့်ဝင့်
 ကြားကြား တလူလူရှိနေသည်။ နေမင်း
 စကြာ အသူရရောင်ခြည်တစ်ထောင်
 ကြောင့် ရွှေမျှစ်စိုအလား နနထွားထွား
 တိမ်မှောင်ကင်းကာ ထိန်လင်းဝင်းဝါလျက်
 ရှိနေသည်။ လူဘုံ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံ
 အထိတိုင် ရတနာ (၇) ပါး စီချယ်ထား
 သလို အသွင်တင့် အနေမြင့်လျက်ရှိပါ
 သည်။ ဤသို့သော ရွှေတိပုံစေတီအလှ
 တွင် တန်ခိုးထက်မြက်ကာ ဆုတောင်း
 တိုင်းသာ ပြည့်ဝလှပနေပါတော့မည်
 ဟူသော စာဆိုစကားကို ကြားယောင်
 မြင်သိလာအောင် ရေးဖွဲ့ထားပါသည်။
 စာဆိုတို့အမြင်နှင့် စာဖွဲ့နွဲ့
 တတ်သော စာဆိုတို့သည် ရွှေတိပုံစေတီ

တော်ကို အဝေးမှလည်းကောင်း။ အနီးမှ
 လည်းကောင်း ကြည့်ညိုဦးခိုက်ကြပါ
 သည်။ စာသ အလင်္ကာ အဆင်တန်ဆာ
 နှင့် အားမရ အခွင့်ရတိုင်း စာဖွဲ့၍ နွဲ့ခဲ့
 သွဲ့ခဲ့ကြလေသည်။ ဖွဲ့ကြသော စာများတွင်
 ဂါထာစီ၍ထားသော ဘုရားရှိခိုးမှအစ
 စေတီတော်ဘွဲ့၊ ပိုဒ်စုံရတု၊ လေးချိုး၊
 ဟေးထပ်များနှင့် မယ်ဘွဲ့၊ မောင်ဘွဲ့၊
 ဘုရားတိုင်ရတုများအထိ ပါဝင်လေသည်။
 အရပ်ထဲမှ ပွဲလမ်းသဘင်များတွင် သီဆို
 သည့် သီချင်းကဗျာများလည်း ပါဝင်သေး
 သည်။ စာဖွဲ့သူ စာဆို ပုဂ္ဂိုလ် အကျော်
 အမော်တို့မှ ထင်ရှားသူတို့၏ လက်ရာ
 အချို့ကိုပြရလျှင် မောင်းထောင်သာသနာ
 ပိုင် ဆရာတော်၏ အဖွဲ့ဂါထာများ၊
 နဝဒေးကြီး၊ ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာ၊ ကျည်း
 ကန်ရှင်ကြီး၊ စာဆိုတော် ဦးမင်း၊ ကင်းဝန်
 မင်းကြီး၊ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး
 စသူတို့၏ အဖွဲ့ကဗျာများဖြစ်သည်။

သက္ကရာဇ် ၁၁၅၅ ခုနှစ်တွင်
 မောင်းထောင် ဆရာတော်သည် အမရ
 ပူရမှ နောက်ပါရဟန်းရှင်လူ တစ်ထောင်

ကျော် ခြံရံလျက် ရွှေတိဂုံစေတီတော်သို့
အဖူးအမြော်တက်ရောက်ခဲ့ရာတွင် ဘုရား
ကြီးအား ကြည်ညိုသောစိတ်ဖြင့်...

“ယော ဒီ ပက်ရ မူလမိုး၊

ပခံ ဟတ္ထ ဂတံ စပိ။

သမ္မာ သမ္မောဓိ မာကဏိ။

ဝဇ္ဇေ တဿ သိရောရဟံ”

အစရှိသော ပါဠိဘာသာ
ထောမနာ ၁၂ ဂါထာကို ရေးဖွဲ့ခဲ့သည်။
အဓိပ္ပာယ်မှာ...

ဒီပက်ရ ဘုရားရှင် ခြေတော်
ရင်း၌ သဗ္ဗညုဘုရားဆုကို အလိုရှိတော်
မူသည်ဖြစ်၍ လက်တော်သို့ ရောက်လှဆဲ
ဘော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို စွန့်တော်မူသော
မြတ်စွာဘုရား၏ ဆံတော်ဓာတ်ကို
အကျွန်ုပ် ရှိခိုးပါ၏ ဟူ၍ဖြစ်သည်။

၎င်း = လည်းကောင်း

ခရစ်နှစ် ၁၅၆၀ ပြည့်နှစ်တွင်
ထင်ရှားခဲ့သော တောင်ငူခေတ်စာဆို
နဝဒေးကြီးကမူ သူရေးဖွဲ့သော “ဒဂုံ
မွေရှင်” ချီ ဘုရားတိုင်ရတု၌

“ဒဂုံမွေရှင်၊ သိဂုံတ်တွင်၌၊

ရှင်ပင်သစ္စာ၊ ပွင့်သောခါဝယ်၊ မြောက်
ဌာနလွန်၊ တဖန်ရက်စေ့၊ ပြည့်သည်နေ့၌၊
ကြံတွေ့လျှင်းအောင်၊ မြတ်ညီနောင်လျှင်၊
ရည်စောင်ကြည်ဖြူ၊ ပျားဆုပ်လှူ၍၊
မဉ္ဇူဆံမွေ၊ ကိုးကွယ်စေကာ ထိပ်ဗွေ
ဆောင်ရွက်၊ သည်တောင်ထက်ဝယ်၊
ကျိုက်ပွက်ကြေညာ၊ ကျော်မှန်ဝါသာ၊
ဌာပနာတွေ့ တည်ခဲ့ပေသည့်၊ ဆံပွေရုံးစု၊
သဗ္ဗညုကို”

အစရှိသဖြင့် သိဂုံတ္ထရကုန်း

တွင် တဖဿ၊ ဘလ္လိကညီနောင်တို့
ဘုရားထံမှ ယူဆောင်လာသော ဆံတော်
များကို တည်ထားကိုးကွယ်ပုံကို ဖွဲ့ဆိုထား
ပြီးလျှင် ဒုတိယပိုဒ်၌

“မစုံပေချင်၊ ချက်တွေမြင်က၊

ရွှေစင်စတေ မြေကပြီးမောက်၊ ပေါက်တို့
သလော၊ တွေးတောမူးမော်၊ အောက်မေ့
သော်မူ ရှုမြော်မရ၊ တလဲလဲလျှင်၊ မစ
မည်၊ ရွှေတိလှုံမျှ...”

ဟူ၍ စေတီတော်ကြီးအား

ရွှေတောင်ကြီး မြေကပေါက်လာဘိ
သကဲ့သို့ ရှုမြော်ဖူးမြင်မဝနိုင်ပုံကို ရေးသား

ထားခဲ့သည်။ နဝဒေးမင်းကြီးသည် အခြေ
ဘုရားတိုင် ရတုများတွင်လည်း ဒဂုံခ
တော်ရှင်အကြောင်းကို စာဖွဲ့၍ ကြည်ညို
ခဲ့လေသည်။

ဝန်ကြီး ပဒေသရာဇာကမူ

“သိဂုံတ္ထရ၊ ကုန်းလှမြတ်စွာ

အမည်မှာမူ၊ သတ္တာဘုမ္မိ၊ ဘူရိဒဿ
ပေါက္ခရာဝတီ၊ သီဟရာဇာ၊ တမ္ဘာ ဂုဏ္ဍ
တိဂုမ္မဟု သတ္တနာမံ၊ ကမ္မည်းခံခံ
ကုန်းရံကိုးဆယ်၊ ကုန်းကိုးသွယ်ရှင်”

ဟူ၍ သိဂုံတ္ထရကုန်း၏ အမည်

ခုနစ်ပါးဖြင့် အစချီလျက် ရွှေတိဂုံသင်္ခါ
လင်္ကာကို ခရစ်နှစ် ၁၇၅၁ ခုနှစ်တွင်
ရေးဖွဲ့ခဲ့သည်။

ကျည်ကန်ရှင်ကြီး ရှင်နန္ဒ

ကလည်း ...

“(ဝါ) အမြိုင်အမြိုင်ဆံထော

ရင်းမှာ အပြိုင်ပြိုင် လှူဖွယ်ခင်းသို့
အလှိုင်အလှိုင် ပုသ်သီတင်းနှင့် ဝါတွင်
ဝါပ ကုသိုလ်ယူ၊ နတ်ရွာနိဗ္ဗာ၊ ဘယ်
ပုန်းမလဲ။ တိဟိတ်ကုသိုလ် စဉ်လာ
နှင့် ရဟန်းရှင်လူ ယူကာကျုံး၌

လုပ်တတ်သံ ပြုတ်ပြုတ်မြန်းနှင့်၊
 ဆိုင်သံစည်သံ ညံညံအန်းစ၊ ပရိသတ်
 ကြိမ်ကြိမ်အန်းနှင့် ကြီးကြီးငယ်ငယ်
 ဆစ်မြို့လုံးပင်၊ နိဗ္ဗာန်ယူမည် ယုံကြည်
 ဆန်းမိုး၊ နလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဘွယ်ရှိ
 သော၊ စသည်ဖြင့် ရန်ကုန်တစ်ဝိုက်
 လူများ၏ ရွှေတိဂုံတွင် ကုသိုလ်သီလ
 ဘာကြည်ညိုဆောက်တည်ကြပုံကို
 ချဲ့ခဲ့သည်။ ထိုကဗျာမှာ သီရိတ္တရေ
 သံရမ္မေ စသည်ဖြင့် ကျည်းကန်ရှင်ကြီး
 ချဲ့ခဲ့သော ပဏာမ ပတ္တနာပါဠိဂါထာ
 “ရမ္မေ” ပုဒ်၏ အနက် မြန်မာပြန်
 ဆစ်စိတ်တစ်ဒေသဖြစ်လေသည်။

ထို့ပြင် မင်းကွန်းတောရ
 ဆရာတော်အရှင် ပဏ္ဍဝံသနှင့် မန်လည်
 မင်းကျောင်းတိုက်နေ ဘဒ္ဒန္တဝေဓ
 ဝေဓရ (မန်လည်ဆရာတော်) တို့
 ပြန်အလှန် အမေးပုစ္ဆာထုတ်၍
 ဆိုထားသော သတပဒိကပုစ္ဆာဝိ သဒ္ဓ
 ကမ်းတွင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး၏
 အပန်း စေတီရုပ်၊ သီးရုပ်၊ ထီးဝ၊
 သီးဝန်း စသော အတိုင်းအထွာများကို

လည်း တွေ့ရပြန်သည်။

ကုန်းဘောင်ခေတ်တွင် ကျည်
 ကန်ရှင်ကြီးမေး၍ ကျီးသဲလေးတပ်
 ဆရာတော် ဖြေဆိုသော စွယ်စုံကျမ်းတွင်
 လည်း ရွှေတိဂုံစေတီတော်နှင့် စပ်လျဉ်း
 သော သိမှတ်ဖွယ်အကြောင်းတို့ကို
 တွေ့ရသေးသည်။ ထိုအမေး အဖြေများ
 များ ရွှေတိဂုံသမိုင်းနှင့် အကျုံးဝင်လေ
 သည်။ နမူနာပြရသော် ...

“သပိတ်လေးလုံး၊ လက်နှိပ်ဖုံး
 တလုံးတည်းဖြစ် ဘယ်နေနည်း။
 နတ်လေးယောက်လုံး၊ လှူ
 စည်းရုံး၊ မြင့်ဆုံးဘယ်နတ် သပိတ်နည်း။
 ပျားမဲ့ဆုပ်ဆွမ်း၊ ပေးလှူကမ်း။
 ဝန်ထမ်းကုန်သည် ဖြစ်လိမ့်နည်း။
 ရွှေဆံတော်တည်၊ ညီနောင်
 သည်၊ အတည်ခြား၍ တည်လိမ့်နည်း။”

စသည်တို့ဖြစ်လေသည်။ ဤ
 သည်မှာ စေတီတော်နှင့် စပ်လျဉ်းသော
 အကြောင်းများသည် ရသစာပေများ၌
 သာမက သုတစာပေကျမ်းများ၌လည်း
 ပါဝင်ခဲ့ကြောင်း သာဓကဖြစ်ပေသည်။

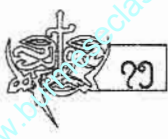
ကုန်းဘောင်ခေတ် စာဆို
 ဦးမင်းကမူ သူ၏လေးချိုး၌ ရွှေတိဂုံ
 တည်ရာ ကုန်းတော်ကိုဖွဲ့ရာတွင် ...

“မောက်လို့သာကဲတော့တယ်၊
 တောက်ဆဲသူရိန်လို့ ဘူမိန္ဒာမြေရိုက်တွင်
 မှ ရွှေသိုက်စောင်ပေါ်ထွန်းလို့၊ မော်ကွန်း
 အောင်သံကွန်ပါဘို၊ တောင်ညွန့်ရင်”

ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဘုရားရှင်
 ကိုယ်တော်နှင့်တင်စား၍ ဖွဲ့ဆိုရာတွင်..

“ဘုန်းမကိုင့်ပေမို့၊ သုံးတိုက်
 စက်ခွင်ကို မဂ္ဂင်ပျံ ဖောင်မွန်နှင့် ဆောင်
 ညွန့်ဆန်ကူးမယ်လို့၊ ဉာဏ်ထူးဗျာဆင်တဲ့
 မာရင်မုံ”

ဟူ၍လည်းကောင်း ကြည်ညို
 ဖွယ်ဖြစ်အောင် ရေးသားဖွဲ့ဆိုခဲ့လေသည်။
 ကင်းဝန်မင်းကြီးသည် ခရစ်နှစ် ၁၈၇၄
 ခုနှစ် မတ်လတွင် ပြင်သစ်ပြည် ပါရီမြို့
 တော်သို့ သံတော်အဖြစ်အသွား၌ ရန်ကုန်
 မြို့ရှိ ရွှေတိဂုံစေတီကို ဝင်ရောက်ဖူးမြော်
 ရင်း ဆွမ်းကပ်လှူသည်။ ထိုနောက်
 ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှ မီးသင်္ဘောဖြင့်
 ပင်လယ်သို့အထွက်တွင် အဝေးမှ လှမ်း၍

ဖူးမြော်ရသော ဒဂုန်ဆံတော်ရှင်အား ..
“သက်တံတံ့ သက်တံ့၊ ပွား
အကွန်း၊ ဖျားညွန့်သက်စုံခတယ် လေးပါး
ဓာတ်ပုံ”

ဟူ၍ ကြည်ညိုသောစိတ်ဖြင့်
စာဖွဲ့ကာ ဦးခိုက်ခဲ့လေသည်။

လယ်တီပုဏ္ဏိတ ဦးမောင်ကြီး
ကမူ...

“ယခိုက်မှောင်ရွှေ၊ တဝေဝေ
တည့်၊ မီးရေစံသာ၊ ဂုဏ်တော်အားဖြင့်၊
မြတ်ဖျားငေးယူ၊ တီဂုံဘ၏ ကေသ
ဆံတော်၊ ကိန်းဝပ်ပျော်သည်။ အကျော်
ထင်ရှား၊ နောင်တော်များဟု၊ ဘုရားဘုန်း
လူ၊ မြတ်သုံးဆူတို့ နန်းယူဘက်ကင်း၊
ဓာတ်မွေမင်းတို့ သီတင်းသုံးရာ၊ မှန်လှစွာ
တည့်၊ ကမ္ဘာမကိုင်၊ ဘုံသုံးတိုက်မှ၊ ဦးခိုက်
ခိုလှုံ၊ ရွှေတီဂုံဟု၊ သံ-ဂုံ-ပ-မ၊ လေးဘွဲ့
ရသည်၊ ထူပအကျော်၊ စေတီတော်ကို”

စသည်ဖြင့် မဟာဝဇီရ မကုဋ
မင်္ဂလာ စိန်ဖူးတင် ဩဘာရတပုဒ်စုံကို
ခရစ်နှစ် ၁၉၃၁ ခုနှစ်တွင် ရေးဖွဲ့ခဲ့သည်။
လေးဆူဓာတ်ပုံ ရွှေတီဂုံ

စေတီတော်မြတ်ကြီးသည် မြန်မာတို့၏
အမျိုးသား ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်
ဖြစ်ပါသည်။ ပြည်ပခရီးသည်များနှင့်
ပြည်တွင်းနေ တိုင်းရင်းသားများက အဆန်း
တကြယ် အထူးအမြတ်ပြုရသော စေတီ
တော်ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏
ဦးထိပ်ထားရာ သာမက မြန်မာနိုင်ငံတော်
၏ ပန်းပဲ၊ ပန်းရွှေ၊ ပန်းထိမ်၊ ပန်းတည်း၊
ပန်းတမော့၊ ပန်းရန်၊ ပန်းပု စသည့်
အနုပညာ ယဉ်ကျေးမှုအပေါင်းတို့၏
ခညောင်းရာ ဘဏ္ဍာတိုက်ကြီးဖြစ်သည်။

စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ၎က်
မြတ်နား၊ စိန်ဖူး၊ ထီးတော် အစရှိသည်
တို့တွင် တင်လှူထားသော စိန်၊ ရွှေ၊ မြေ
ပတ္တမြား စသော ကျောက်မျက် နဝရတ်
ရတနာများ၏တန်ဖိုး ခေတ်ကာလတန်ဖိုး
ကိုလိုက်၍ ခန့်မှန်းရန်ပင် ခက်ခဲပါသည်။
ခရစ်နှစ် ၁၉၇၀ ပြည့် စက်တင်ဘာလ
တွင် ငလျင်ဒဏ်ကြောင့် အတန်ငယ်
စောင်းသွားသော ပိန္နဲတိုင်ကို မတည့်မတ်
မီ အချိန်အထိ ၎က်ပျောဖူးမှအစ
ထီးတော်၊ စိတ်ဖူးတော်တို့ရှိ ရတနာတို့၏

တန်ဖိုးမှာ သိန်း ၄၀ ကျော်မျှဖြစ်သည်ဟု
ဆိုသည်။ စေတီတော်ကြီးရှိရာ ရတနာ
အစုစုကို တန်ဖိုးသင့်သော် ကုဋေနှင့်ချီ၍
ရှိပေလိမ့်မည်။

စေတီတော်ကို လွန်ခဲ့သော
နှစ်ပေါင်း ၂၆၀၀ ကျော်ဖြစ်သော မဟာ
သက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ်တွင် တည်စဉ်က
စေတီတော်အမြင့် ၆၆ (၄၄) တောင်မြင့်
သည်။ ယခုအခါ ဒါယကာ အဆက်ဆက်
တို့၏ ပြုပြင်လှူဒါန်းကြသော ကောင်မ
ကြောင့် ဖိနပ်တော်မှ စိန်ဖူးတော်အထိ
ဉာဏ်တော် ၃၂၆ ပေ အမြင့်ရှိသည်။
ပင်လယ်ပြင်မှ အထက် ၁၉၀ ပေ မြင့်
သော သိင်္ဂုတ္တရကုန်းတော်ထိပ်တွင် တည်
ထားသော စေတီဖြစ်သည်။ ဖိနပ်တော်
ပတ်လည်သည် ၁၄၂၀ ပေရှိပါသည်။
စေတီရံ ၆၄ ဆူနှင့် မုခ်လေးဝရှိ မုခ်ဦး
စေတီကြီးလေးဆူဖြင့် ဝန်းရံထားပါသည်။
ဖိနပ်တော်မှ စိန်ဖူးတော်အထိ ရွှေပြားခေတ်
၍ ဆက်ကပ်လှူထားသည်။

ရွှေတီဂုံစေတီတော်၊ ကောင်း
အစုစု အဖိုးတန်လက်ရာ ရတနာလှူ

တစ်ခေတ်တစ်ချိန်တွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော
 လူများ၏ ကောင်းမှုမဟုတ်ပေ။ မြန်မာ့
 သမိုင်းတွင် ခေတ်အဆက်ဆက်က မင်း
 နှင့်ပြည်သူ ပြည်သားတို့ ပြုခဲ့ကြသော
 ထုသိုလ်ဒါန အဆောက်အအုံကြီးပင်
 ဖြစ်လေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံကို “စေတီ
 ဖုထိုးနိုင်ငံ” ဟူ၍ တင်စားပြီး ခေါ်ဝေါ်
 ရေးသားခဲ့ကြသည်။ စေတီပုထိုး အမျိုးမျိုး
 တို့ကို ဗုဒ္ဓဘာသာ၌ သက်ဝင်ယုံကြည်၍
 ဗုဒ္ဓဘာသာ အဆုံးအမအရ ဒါနကုသိုလ်
 ၏ အကျိုးဆက် အကျိုးထူးများဖြစ်သည်။
 စေတနာ သဒ္ဓါတရားပေါက်သူတို့က
 ဘုရား၊ ငွေအား၊ ပစ္စည်းအားဖြင့် စုပေါင်း
 ဆည်ဆောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။
 စေတနာနှင့် အင်အားကို
 နှိုက်၍ သဲစေတီ၊ ထုံးသင်္ကန်းဖွေးဖွေးနှင့်
 ဆုတ်စေတီမှသည် ရွှေရောင်ဝင်းပြောင်
 သော ရွှေသင်္ကန်းနှင့် စေတီအမျိုးမျိုး
 ဆောက်ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ မြို့တကာ
 နယ်တကာတွင် ဒေသသမိုင်းနောက်ခံများ
 အရ အထူးပြု ကိုးကွယ်စောင့်ရှောက်
 ကြသော တန်ခိုးကြီးဘုရားများ ရှိတတ်

ကြစမြဲဖြစ်သည်။ ရွှေတိဂုံစေတီတော်မှာ
 မူကား တစ်တိုင်းပြည်လုံးရှိ တန်ခိုးကြီး
 စေတီ အဆူဆူတို့တွင် အကျော်အမော်
 တစ်ပါးဖြစ်သည်။
 ရွှေတိဂုံစေတီသည် ခင်ကြီး
 ဖျော် ဆရာတော်မှတ်သားထားသည့်
 တန်ခိုးကြီးဘုရား ၂၀ ဆူတွင် ဗောဓိ
 စိန္တောဘွဲ့ရ စေတီတော်ကြီးလည်းဖြစ်ပါ
 သည်။ ရွှေတိဂုံဘုရားပွဲတော် ရာသီဖြစ်
 သော တပေါင်းလပြည့်အခါများ၌ ရှေး
 မြန်မာမင်းများလက်ထက်ကပင် စည်ကား
 မြဲ ဖြစ်သည်။ ခေတ်ကာလအလျောက်
 ခြိမ်းခြိမ်းသဲသဲ ကျင်းပခဲ့သည်။ ဘုရားပွဲ
 တော်ကြီးကို တကူးတက လာရောက်၍
 ဘုရားဖူးတို့သည် နိုင်ငံတွင်းမျှသာ
 မဟုတ်ဘဲ၊ နိုင်ငံပြည်ပဖြစ်သော ဗုဒ္ဓ
 ဘာသာဝင် တိုင်းပြည်များမှ ရဟန်း
 ပုဂ္ဂိုလ်၊ လူပုဂ္ဂိုလ်များစွာပါဝင်ကြပါသည်။
 ထိုတိုင်းပြည်များမှာ အိန္ဒိယ၊ သီဟိုဠ်၊
 (ထိုင်း)ယိုးဒယား၊ လော (လာအို)၊
 ကိုရီးယား စသည့် အရှေ့တောင် အာရှ
 တခွင်မှ တိုင်းပြည်များ ပါဝင်သည်။

ရတနာပုံခေတ် မင်းတုန်းမင်း
 ကြီး၏ ထီးတော်ကို တပ်မတော် အစိုးရ
 လက်ထပ်တွင် “အောင်စစ်သည်တော်
 ထီးပူဇော်” နိုင်ခဲ့သည်။ မြန်မာ့သမိုင်း
 သစ်တွင် မော်ကွန်း ကမ္ဘည်း အောင်စည်
 အောင်မောင်းတီးနိုင်ခဲ့သည်။ ကမ္ဘာ
 အလယ်တွင် မြန်မာတို့၏ အမျိုးဘာသာ
 သာသနာရေး လုပ်ဆောင်မှုကြီးသည်
 စည်ပင်သာယာဝပြောလျက်ရှိပါသည်။
 ရွှေတိဂုံစေတီတော် နှစ် ၁၆၀၀ ပြည့်နှစ်
 တွင်လည်း မင်းနှင့်ပြည်သူ ကြည်ဖြူစွာ
 လက်တွဲ၍ အကောင်းတကားထိပ်ခေါင်
 အယဉ်အလှဆင့်မြှင့်တင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။
 ယခုကောင်းသလို နောင်တစ်ခေတ်တွင်
 ကောင်းအောင် ပြည်သူလူထုများ၏
 နှလုံးသား အလှဆင်လျက်ရှိပါတော့
 သတည်း။

**နုလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ၊
 ယောနကဘိုးထောင်**

ပြည်တွင်းမှောင်း

တန်တုတန်ကြီး

ကျော်ဝဏ္ဏကျော်

TAKIM.2014

“မာမီ”

ညှဉ်ခန်းနံရံတွင် ချိတ်ထားသော ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်းကိုအောင်လွင်ဦး၏ ဓာတ်ပုံကို တသလွမ်းဆွတ်သောစိတ်နှင့် ငေးမောကြည့်နေမိသော ဒေါ်ကြည်သာ မြိုင်တစ်ယောက် အငယ်ဆုံးသား စိုးဌေး ဦး၏ခေါ်သံကြောင့် နောက်ပြန်လှည့် ကြည့်ရင်း ...

“ရက်(၈)မိုင်ဆန်။ ဘာပြော လို့လဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။ အပြင် မှ ပြန်လာသော စိုးဌေးဦးက မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကြည်သာမြိုင်ကို ပြေးဖက်ရင်း နှစ် ဇယာကတိုင် ဆိုဖာခုံရှိရာသို့ ဆွဲခေါ်သွား ပြီး နှစ်ယောက်သား ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဒေါ်ကြည်သာမြိုင်က သားငယ် စိုးဌေးဦး ထံ ပြန်ဖက်လိုက်သည်။

“မာမီကို သား ပြောစရာရှိလို့။ သားလုပ်တာ မှန်သလား။ မှားသလား။ သေရမလားဟိ မာမီ”

“ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါ သားရယ်။ သားတို့ သမီးတို့ ဘာလုပ်လုပ်

မှန်တယ်လို့ မာမီအမြဲပြောနေတာ။ သားလေး မေ့သွားပြီလား”

ဒေါ်ကြည်သာမြိုင်တွင် သား နှစ်ယောက်နှင့် သမီးတစ်ယောက်ရှိသည်။ သမီး မြကြာဖြူက အကြီးဆုံး။ ဘွဲ့ရ၊ ပညာတတ်၊ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ လုပ်နေသူ။ သားလတ် ကြည်ဇော်ဦးကလည်း ဘွဲ့ရ၊ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ထူထောင် လုပ်ကိုင်နေသူ။ အငယ်ဆုံးသား စိုးဌေး ဦးတစ်ယောက်သာ ဆယ်တန်းမအောင်၊ အလုပ်အကိုင်မရှိ။ ဆယ်တန်း နှစ်ခါကျ ကျောင်းမနေတော့ဘဲ မိခင်ဖြစ်သူထံမှ လက်ဝါးပြန်တောင်းပြီး ပွေပွေရှုပ်ရှုပ်နေသူ။ စိုးဌေးဦး ပွေရှုပ်သမျှကို ခိုင်ခံမြေရှင်းပေး သူက ဒေါ်ကြည်သာမြိုင်။ မိခင်ဖြစ်သူ ကိုယ်တိုင်က သားသမီးများကို မျက်ကန်း ချစ် ချစ်နေသူ။ သားသမီးသုံးယောက်လုံး ကလည်း လှပို။ လူလွတ်တွေ့ မိခင်ကြီး နှင့်အတူနေထိုင်ကြလေသည်။ သမီးကြီး မြကြာဖြူရသောလစာကိုလည်း စိတ် ကြိုက်သုံးစွဲခွင့်ပေးထားသလို သားလတ် ကြည်ဇော်ဦးဆီကလည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်

မှ မတောင်း။ ဒေါ်ကြည်သာမြိုင်ကိုယ်တိုင် ကလည်း စိန်ပွဲစား။ အိမ်ပွဲစား။ ပြီးတော့ ကွယ်လွန်သွားရှာပြီဖြစ်သော ခင်ပွန်း ကိုအောင်လွင်ဦးကလည်း အစိုးရဌာန တစ်ခုမှာ အရာရှိတစ်ဦး။ မကွယ်လွန်မီ ဝန်ထမ်းဘဝက မတောင့်မတနေနိုင် အောင် ရှာဖွေထားခဲ့သည်။ ကိုအောင် လွင်ဦး သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်ကပင် ဘို ဆန်ဆန် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ မြန်မာ့ဓလေ့ ထုံးစံကို အထင်မကြီးဘဲ အနောက်တိုင်း ဓလေ့ထုံးစံများကို သင်ကြားခဲ့သည်။ သည်တော့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပွင့်ပွင့်လင်း လင်း ပြောဆိုကြသည်။ အမေနဲ့သား။ အဖေနဲ့သမီး စည်းခြားမထားတော့။ သူငယ်ချင်းများလို ပွင့်လင်းစွာပြောဆို ကြသော မိသားစုတစ်ခုဖြစ်လာသည်။

ဒေါ်ကြည်သာမြိုင်ကိုယ်တိုင် ကလည်း ခေတ်ရှေးပြေးနေသူမို့ သား သမီးများကို သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်း သည်။ ကိုအောင်လွင်ဦး ကွယ်လွန်သွား သောအခါ အဖမဲ့သားသမီးများအဖြစ် အကြင်နာပိုကာ ပို၍ပင် အလိုလိုက်ထား

ခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ဒေါက်တာသည် မြိုင်တို့ မိသားစုသည် အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုကို လွန်စွာ အထင်ကြီးသော ဘိုရူး ရူးနေသော မိသားစုပင်ဖြစ်ပါလေ၏။ စိုးဌေးဦးကိုယ်တိုင်ကလည်း အစ်မနှင့် အစ်ကိုကို အစ်မကြီး အမိရာ၊ အစ်ကိုကြီး အဖရာမထားတော့ နှင်နှင်ငါနှင့်သာ ပြောဆိုလေသည်။ သည်ကြားထဲ အငယ်ဆုံးဆိုပြီး အလိုလိုက်ထားပြန်တော့ အရိုင်းဆုံးနှင့် ဘဝင်အမြင့်ဆုံး ဖြစ်နေတော့သည်။

“မာမီ ဒီနေ့ သားလေ သားရဲ့ ကောင်မလေးနဲ့လျှောက်လည်ကြတယ်”

“ဘယ်ကောင်မလေးကို ပြောတာလဲ သားရဲ့။ သားမှာ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာလေ။ သူနဲ့သွားတယ်ဆိုတာ သားကပြောပြမှ မာမီက သိမှာပေါ့ကွာ”

ဒေါက်တာသည် မြိုင်က သားဖြစ်သူ၏ ပခုံးကိုဖက်ရင်း ပြန်မေးလိုက်သည်။ စိုးဌေးဦးက မိခင်ဖြစ်သူ၏ ပြန်မေးလိုက်သော မေးခွန်းကို သဘောကျ

စွာဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး-
“ဟိုဘက်ရင် ကွက်က စံပယ် ဖြူပါ မာမီရယ်”

ဟု ပြောချလိုက်သည်။

“ဒါများ အဆန်းတကြယ်လုပ်လို့ သားရယ်။ ခါတိုင်းလည်း သွားနေကြပဲ ဥစ္စာ”

“မာမီကလည်းဗျာ။ သားပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး။ ဒီနေ့ စံပယ်ဖြူနဲ့လျှောက်လည်ကြတာ OCEAN ကို ရောက်သွားကြတယ်။ အဲဒီမှာ စံပယ်ပွင့်ဖြူက ပူဆာတော့တာပဲ”

“ဘာပူဆာတာလဲ သားရဲ့”

“သူ့ကိုချစ်ရင် ကိုရီးယားကလာတဲ့ငါးသောင်းကျော်တန် ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီကိုဝယ်ပေးဖို့ ပူဆာတာ မာမီရေ”

စိုးဌေးဦးက ဟန်ပါပါ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“သားက ဝယ်မပေးလိုက်ဘူးလား”

“မာမီသားပဲ မာမီရယ်။ ဘယ်အထင်သေးခံပါ့မလဲ။ သူလိုချင်တာကို ဝယ်ပေးလိုက်ပြီးတော့ အဟဲ”

“ဘာရီ(ရယ်)တာလဲ သားရဲ့”

“သားလေ စံပယ်ပွင့်ဖြူကို

ဝယ်ပေးလိုက်တာနဲ့တန်အောင် တည်းခို
ခန်းကိုခေါ်သွားလိုက်တာပေါ့ မာမီရယ်”

စိုးဌေးဦးက နမချင်းမစာနာဟန်
နှင့် ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားစွာပြောလိုက်၏။
သားနှင့်အမိ ပြောသင့်သောစကားကား
ပြောသင့်သောစကားလား။ ဘာမှ
မစဉ်းစားတော့။ သူငယ်ချင်းချင်းပြော
သလို ပြောချလိုက်သည်။ ဒေါ်ကြည်သာ
မြိုင်ကလည်း သမီးမရှိသော မိခင်တစ်
ယောက်အလား မြောက်ထိုးပင့်ကော်
ပြောလိုက်သည်စကားကတော့...

“အို... ဒါ သားမှန်တာပေါ့။

ဆောင်းစာထဲက ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်
ဆန်းဖူးတယ် သားရဲ့။ ဆောင်းပါးထဲမှာ
နီလီယံဟီး(လ်)က ဆိုထားပါတယ်တဲ့။
ဆန်းဖူးတို့လိုချင်တာ အကုန်ဖြစ်စေရ
အောင် ဆင်များတို့က ထိုက်သင့်တဲ့ တန်ရာ
တန်ကြေးတော့ ပေးရမယ်လေတဲ့။ အဲဒီ
အထဲမှာ သားရယ်။ သားက သူလိုချင်တာ
အထဲမှာပေးလိုက်သလို သားလိုချင်တာ

ကို သားက ပြန်ယူလိုက်တာပဲကွယ်။
တန်ရာတန်ကြေးပြန်ယူလိုက်တာပဲပေါ့”
သားဖြစ်သူက နမချင်းမစာ
မနာသလို အမေဖြစ်သူကလည်း သမီး
ချင်း စာနာမှုမထား။ တင်စီးမခံ အကြော
မခံ အသာယူချင်သော လေသံဖြင့် သား
ဖြစ်သူ စိုးဌေးဦးကို အဆုံးမတုံ့အပြင်
မြှောက်ပင့်၍ပင် ပြောလိုက်လေတော့
သည်။

မြကြာဖြူ၏ အိပ်ခန်းတံခါးကို

ဒေါသတကြီးဆောင့်ပိတ်လိုက်သူက
ဒေါ်ကြည်သာမြိုင်။ တံခါးပိတ်လိုက်သံက
အခန်းထဲမှ မြကြာဖြူ၏ ငိုရှိုက်သံကို
ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ တံခါးပိတ်သံထက် ပို
ကျယ်တာက ဒေါ်ကြည်သာမြိုင်၏
တက်ခေါက်သံ။ ပိုးထိသော မြွေပွေးကဝ
ရောက်ရသည်မို့ မခံချီ မခံသာ။ သူများ
မျက်ခုံးမွှေးပေါ် စကြိုလျှောက်လာခဲ့သမျှ
သမီးဖြစ်သူ မြကြာဖြူနဲ့မ ကိုယ့်မျက်ခုံး
မွှေးကို သူများက ရိတ်သွားတာကို
ခံလိုက်ရတော့သည်။

ဒေါ်ကြည်သာမြိုင်သည် သူ၏
သားသမီးများကို ဂျင်ပေါ်ကထုံးဖြစ်အောင်
လှူပေါ်လှူဇော်လုပ်တတ်အောင် ငယ်စဉ်
ကပင် သွန်သင်ခဲ့သည်။ ပုံစံသွင်းခဲ့သည်။
ကတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်၊ အနာမခံဘဲ အသာ
စံတတ်အောင် ညွှန်ပြခဲ့သည်။ အတ္တမာန
ထားတတ်အောင်လုပ်ခဲ့သည်။ ဒီလောက်
ကြပ်မတ်ခဲ့သည်ကြားက မြကြာဖြူတစ်
ယောက် ခံလာရသည်ဆိုတော့ ဒေါ်ကြည်
သာမြိုင်တစ်ယောက် ဒေါသထွက်ဘဲ
ခံနိုင်ရိုးလား။ မိဘနှင့်သားသမီးဆက်ဆံ
ရေး မဟုတ်ဘဲ သူငယ်ချင်းလို ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်း ဆက်ဆံခွင့်ပေးထားခြင်းမှာ
လည်း တစ်ဦးနှစ်တစ်ဦး ရဲရဲတင်းတင်း
ပွင့်လင်စွာ ပြောဆိုရန်အတွက် ဖြစ်လေ
သည်။ မြကြာဖြူအကြောင်းတွေးလေ
တွေးလေ ဒေါသထွက်လေမို့ ဒေါသဖြစ်
ဖြစ်ဖြင့် နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်သို့
ဆောင့်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင်
အပြင်မှပြန်လာသော စိုးဌေးဦးတစ်
ယောက် လေချွန်သံပေးရင်း ဧည့်ခန်းထဲ
ဝင်လာသည်။ ဒေါ်ကြည်သာမြိုင်က

သားငယ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“သား မာမိတို့တော့ ခံလိုက်ရ ပြီကွဲ့”

မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဟာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သော စိုးဌေးဦးကိုပြောလိုက် သည်။

“ဘယ်လိုခံရတာလဲ မာမိ။ သားကိုပြောစမ်းပါ”

“မင်း မမလေ၊ မင်း မမ၊ အခု ဗုက္ခရောက်နေပြီ”

ဒေါသကြောင့် အသံကတုန် နေသည်။

“မင်း မမနဲ့ ဟိုအကောင် အောင်မင်းထိုက်တို့ လွန်လွန်ကျူးကျူး ဖြစ်ပြီးမှ အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်နေလို့တဲ့။ အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှန်း မာမိတော့ မသိတော့ ဘူး”

“ဒါလေးများ လွယ်လွယ်လေး ပါ မာမိရယ်။ မမကြီး ဘာမှမဖြစ်သေးဘူး မဟုတ်လား။ မမကြီးကို ပြောလိုက် ONE GO, TWO COME လို့။ ဒေါ်ကြည်သာ မြိုင်သမီး မဟုတ်သလိုဘဲ။ အောင်မင်း

ထိုက်ထက်သာတဲ့ကောင်တွေ တစ်ပြုံကြီး ထပ်ရှာလိုက်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မမကြီးရဲ့ အကောင်ကိုတော့ ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီလိုလုပ်ရင် ဒီလိုခံရမယ်ဆို တာ သိသွားအောင်လုပ်ပေးရမယ်။ ဒါမှ ဒေါ်ကြည်သာမြိုင် မိသားစုက တန်ရာ တန်ကြေး ပြန်ယူတတ်တယ်ဆိုတာ သိသွားအောင်လုပ်ရမယ် မာမိ”

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က သူများ သားသမီးကို အညွှန်းခူးလာခဲ့သော စိုးဌေး ဦးတစ်ယောက် ဝင့်ပြန်လည်တာကို မတွေးမိလိုက်။ တူဖြစ်တုန်းက မညှာ မတာ သာယာခဲပေမဲ့ ပေဖြစ်တော့ နာ လေပြီတကာ။ စံပယ်ပွင့်ဖြူကို တည်းခို ခန်းခေါ်သွားပြီး တန်ရာတန်ကြေး ပြန်ယူ ခဲ့သော သားဖြစ်သူကို မဆုံးမခဲ့ဘဲ အားပေးအားမြှောက် လုပ်ခဲ့သော ဒေါ်ကြည်သာမြိုင်တစ်ယောက် ဝင့်ပြန် လည်လာပြီဆိုတာ တွေးမှတွေးမိပါ လေစ။

“ဟုတ်တယ်သား။ မာမိတို့ မိသားစုကို ဒီလိုလုပ်ရင် ဒီလိုခံရမယ်

ဆိုတာ သိသွားအောင် လုပ်ကိုလုပ်ရ မယ်။ မင်း မမဆီကယူသွားတာနဲ့တန် အောင် လုပ်တော့ပြန်လုပ်ခဲ့။ ဖြစ်လာတဲ့ ပြဿနာကို မာမိရှင်းမယ်”

ဒေါ်ကြည်သာမြိုင်၏ စကားပင် မဆုံးသေး။ စိုးဌေးဦးက ထွက်သွားလေပြီ ကိုယ့်ကိုထိတော့ မချီအောင်နာလေ သော သားအမိ၊ ဒေါ်သကို ရှေ့တန်း တင်လိုက်ကြလေပြီ။

ညဆယ်နာရီထိုးတော့မည်။ စိုးဌေးဦးတစ်ယောက် ပြန် မရောက်သေး။

ဒေါ်ကြည်သာမြိုင် တစ် ယောက် မျှော်တော်ဇောနှင့် မောနေပြီ သမီး မြကြာဖြူကို ကြောရရုံ ကြံသွား သော အောင်မင်းထိုက်ကို မတွေ့ရသေး အောင်ရှာပြီး ဆုံးမပြီးနေလောက်ပြီ တွေးနေမိသည်။ သားငယ် စိုးဌေးဦး ငယ်ငယ်ကတည်းက အလိုလိုက်ထား သဖြင့် ခပ်ခိုခို၊ ခပ်ပေပေ။ အခါ အားကိုးဖြင့် ထင်တိုင်ကြံကာ ထစ်က

လျှင် လက်ပါလာတော့သည်။ ဒေါ်ကြည်
သာမြိုင်ကိုယ်တိုင်က...

“မာမီရီတယ်သား။ သား
ထုပ်ချင်တာလုပ်ခဲ့ မာမီရှင်းမယ်”

ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ သည်
တော့ စိုးဌေးဦးတစ်ယောက် ချိုတပ်ပေး
ထားသော မြင်းတစ်ကောင်လို ဖြစ်လာ
သည်။ ဒေါ်ကြည်သာမြိုင်ကိုယ်တိုင် ငွေ
ဆုပ်ပိုက်၍ လိုက်ရှင်းရသော ပြဿနာက
အနံ့အေး ဖြစ်လာသည်။ အခုလည်း စိုးဌေး
ဦးတစ်ယောက် မတော်လိုက်ရတဲ့
အောက်ဖလောင်း အောင်မင်းထိုက်နှင့်
ပြဿနာတက်ပြီး ရဲစခန်းရောက်ဖို့
ဆုတောင်းနေရလေပြီ။

“တင်တောင်...”

တံခါးဝမှ ဘဲလံတီးသံကြောင့်
ဒေါ်ကြည်သာမြိုင်တစ်ယောက် ဝမ်းသာ
...
“လာပြီ...သားရေ”

ဟု အသံပေးရင်း တံခါးဖွင့်
...
“ဟင်”

သူထင်ထားသလို သားငယ်
စိုးဌေးဦးမဟုတ် လမ်းလှူကြီး ဦးရဲဝင်းနှင့်
အတူ တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည်က ရဲ
အရာရှိတစ်ဦး။

သေချာပါပြီ။ သားလေး စိုးဌေး
ဦးတစ်ယောက် လူရိုက်မှုဖြင့် ရဲစခန်း
ရောက်နေပြီဟု တွေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ရဲစခန်းက
နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ခုရဲအုပ် ဝီလီသိန်း
ပါခင်ဗျာ။ အန်တီက မောင်စိုးဌေးဦးရဲ့
အမေပါနော်”

ရဲအရာရှိက ရည်ရည်မွန်မွန်
မေးလာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်။ သား
လေးကို ချုပ်ထားလိုက်ပြီလားကွယ်။
သားလေးက ဒီလိုပဲ စိတ်လိုက်မာန်ပါ
လုပ်တတ်တယ်ကွဲ့။ အခုလည်း အန်တီ
က တားပါသေးတယ်။ ပြီးတာတွေ ပြီးပါ
စေတော့ သားရယ်။ မာမီတို့ ဝင့်ရိုလို့
ခံရတာလို့ပဲ မှတ်ပါလို့ပြောတာ မရဘူး
လေ။ ဒီကောင်ကို သွားဆုံးမမယ်ဆိုပြီး
တားနေတဲ့ကြား ထွက်သွားတာပါပဲကွယ်။

အခုတော့ သားလေး အဖမ်းခံနေရပြီလား
ဟင်။ ရုံးရောက်၊ ဂတ်ရောက်နဲ့ ပြဿနာ
ရှင်းရတော့မယ်။ ဩော်... သားဇောနဲ့
မေ့နေလိုက်တာ အထဲဝင်ထိုင်ကြပါ
ကွယ်”

ဒေါ်ကြည်သာမြိုင်က မုသား
တစ်ဝက် အမှန်စွာကိုပြီး ခုရဲအုပ် ဝီလီသိန်း
ကို ရှင်းပြရင်း ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်
လိုက်သည်။

“ခဏနေပါဦး အန်တီ။
ကျွန်တော်ပြောတာကို အရင်ဆုံး
နားထောင်ပေးပါ။ ပြီးတော့မှ အန်တီ
ပြောချင်တာ ပြောပါနော်”

နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ခုရဲအုပ်
ဝီလီသိန်းက ပြောလိုက်သည်။

“အန်တီက အမှန်တွေပြောနေ
တာပါ။ အန်တီတို့က အစော်ကားခံရတဲ့
သူတွေပါ။ အန်တီ သမီးကို ဒီအောင်မင်း
ထိုက်ဆိုတဲ့ကောင်က ကြောရရုံကြံ
သွားတာလေ။ အဲဒီလို အစ်မနဲ့ပတ်သက်
ပြီး အစော်ကားခံရတာကို မကျေနပ်လို့
သားလေးက သွားဆုံးမတာပါကွယ်။

ဒေါ်ကြည်သာမြိုင်က သူပြော
ချင်တာကို ငွတ်ပြောလိုက်သည်။

“တခဏ် ကျွန်တော်ပြောတာ
ကို စိတ်အေးအေးထားပြီး အရင်ဆုံး
နားထောင်ပေးပါနော်။ ကျွန်တော်လာတာ
က အန်တီပြောသလို အန်တီသားက
ဆုံးမလို့လာတာမဟုတ်ဘူး။ အခုဟာက
အန်တီသား မောင်စိုးဌေးဦးက အဆုံးမ
ခံလိုက်ရလို့ လာအကြောင်းကြားတာပါ
ခင်ဗျ”

ရဲအရာရှိ၏ စကားပင်မဆုံး
သေး . . .

“ဘာ အန်တီသားက အဆုံးမ
ခံလိုက်ရတယ် ဟုတ်လား။ ဘယ်
ကလေးကဝတွေက အန်တီသားကို ဆုံးမ
ရတာလဲ။ ဒီကောင်တွေကို ထောင်ချပစ်
မယ်။ သားလေးက အခု ဘယ်မှာ
ရဲစခန်းမှာလား ဆေးရုံမှာလား”

ဒေါ်ကြည်သာမြိုင်၏ အော်ဟစ်
လိုက်သောအသံကြောင့် အိပ်ခန်းထဲမှ
သမီးကြီး မြကြာဖြူ ပြေးထွက်လာပြီး..

“ဘာဖြစ်တာလဲ မာမီ”

ဟု မေးလိုက်သည်။
“သမီးရဲ့မောင်လေး အရိုက်ခံရ

လို့တဲ့”
သမီးဖြစ်သူကို ငိုပြီး ပြောလိုက်
သူက ဒေါ်ကြည်သာမြိုင်။

“မောင်လေးကို ဘယ်သူ ရိုက်
သွားတာလဲဟင်။ အခု မောင်လေးက
ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီလိုပါခင်ဗျ။ စိုးဌေးဦးကို
ရိုက်တဲ့သူတွေက အောင်ထူးဝေနဲ့ သန်း
လှိုင်မိုးတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပါ။ စပယ်
ပွင့်ဖြူဆိုတာ စိုးဌေးဦးရဲ့ချစ်သူလို့ ပြောပါ
တယ်။ စိုးဌေးဦးက သူတို့ရဲ့ညီမလေး
စပယ်ပွင့်ဖြူကို အပျော်ကြံ့လို့ ဝိုင်းရိုက်
လိုက်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံထွက်ဆိုထားပါ
တယ်။ အစက အဲဒီလိုရိုက်ဖို့ အစီအစဉ်
မရှိပါဘူးတဲ့။ သူတို့ညီမလေးကို ပြစ်ပြစ်
ခါခါမလုပ်ဖို့ ပြေလည်ရာ ပြေလည်
ကြောင်းပြောရာမှာ စိုးဌေးဦးက ခါးခါး
သီးသီး ငြင်းတဲ့အပြင် သူကစပြီး ရန်လုပ်
လို့ အခုလိုဖြစ်သွားတာပါလို့ အောင်ထူး
ဝေက အစစ်ခံထားပါတယ်။ အန်တီ

အန်တီသား စိုးဌေးဦးကိုလည်း ဆေး
ပို့ထားတဲ့အကြောင်း လာပြောတာပါ
ခင်ဗျာ”

ဒုရဲအုပ် ဝီလီသိန်းက ဖြစ်စဉ်
ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“အန်တီသားလေး အရိုက်ခံရ
တယ် ဟုတ်လား။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သားကမှ
သူများကိုရိုက်မှာ”

အရူးမကြီးတစ်ယောက်လို
အော်ဟစ်ပြောလိုက်သူကတော့ ဘဝင်
လေဟပ်၊ မာနခေါင်ခိုက်၊ သားမိုက်ကို
အလိုလိုက်ခဲ့သော ဒေါ်ကြည်သာမြိုင်
တစ်ယောက်သာ ငြစ်ပါတော့သည်။

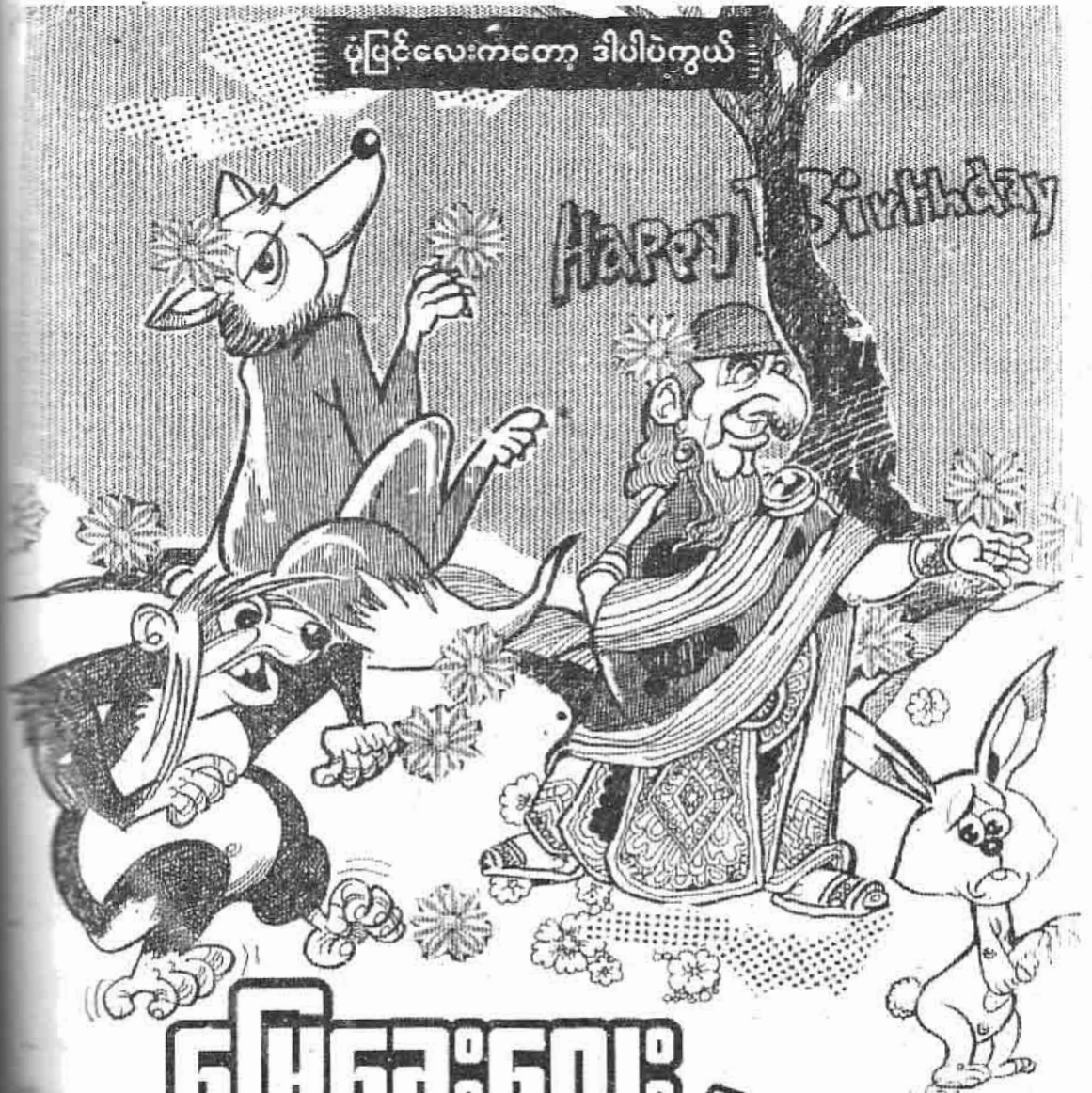
သမီး မြကြာဖြူအတွက်
တန်ရာတန်ကြေး ပြန်ယူရန် သားမိုက်
စိုးဌေးဦးကို မြှောက်ထိုးပင့်ကော်လုပ်ပြီး
လွှတ်လိုက်သော်လည်း တန်ရာတန်ကြေး
မရခဲ့ပဲ တန်ရာတန်ကြေး ပြန်ပေးခဲ့ရပြီ
ဆိုတာကိုတော့ ဒေါ်ကြည်သာမြိုင် တစ်
ယောက် သိမှသိပါလေစ။

ကျော်ဝဏ္ဏကျော်

ပုံပြင်လေးကတော့ ဒါပါပဲကွယ်

HAPPY Birthday

ပြေညွှန်းလေး

ပန်းကျာ

၀၆၄၅၆၇

၀၆၄၅၆၇

“ဟာ...တယ် သာယာတဲ့ နေ့ကလေးပါလား။”

မြေခွေးပေါက်စနလေး ဖိုးရှုပ် ဟာ အဲဒီလို ရေရွတ်လိုက်ပြီး အပြီး ကလေးကို ယမ်းကာ ယမ်းကာနဲ့ စတိုင် ကျကျ လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့သတဲ့။

“အလို...တယ် မွှေးတဲ့ အနံ့ ပါလား။ ဘယ်က လာတဲ့အနံ့ပါလိမ့်”

တစ်နေရာကိုရောက်တော့ မွှေး ကြိုင်တဲ့ ရနံ့ကိုရလို သူဟာ နှာခေါင်း တရှုံ့ရှုံ့လုပ်ပြီး အနံ့ခံရင်း လျှောက်လာ လိုက်တာ အနံ့လာတဲ့အိမ်ကို တွေ့ပါ လေရောတဲ့။

“ဒါ...ဝက်ဝံကြီး ဖိုးတိုးရဲ့ အိမ်ပဲ။ သူ့အိမ်ထဲကလာတဲ့ အနံ့ပဲ။ သေချာတယ်။ ဖိုးရှုပ်ဟာဘာမှ စဉ်းစား မနေတော့ဘဲ ဝက်ဝံကြီး ဖိုးတိုးရဲ့ ပြတင်း ပေါက် ဘောင်ကလေးအပေါ် လက် ကလေးကို အသာတင်လို့ အတွင်းဘက် ကို လှမ်းကြည့်ရင်း အော်ဟစ်ပြီး ခေါ် လိုက်တယ်။

“ဟာ...ကိုဖိုးတိုး မုန့်ဆီကြော်

တွေ ကြော်နေပါလား။ မွှေးလိုက်တာဗျာ။ ချက်ချင်း ဖိုက်ကိုဆာလာရောပဲ။ တစ်ခု

လောက် မှူပါလားဗျာ...ရှုလွတ်”
မြေခွေးဖိုးရှုပ် မုန့်သိတော့ ကိုဖိုးတိုးက ခပ်မာမာပြန်ပြောတယ်။

“ဘာကို ပေးရမှာလဲကွ။ ရာရာစစ ပေးဘူးကွာ”

“လုပ်ပါဗျာ။ တစ်ခုလုံးမပေးရင် တောင် တစ်ဝက်လောက်တော့ ဖဲ့ပေးပါ ဗျာ”

“ဟေ့ကောင်...ငရှုပ် မင်းဟာ နှာမညှိနဲ့လိုက်အောင် တော်တော်ရှုပ်တဲ့ ကောင်ပါလား။ မကျွေးချင်လို့ မပေးဘူး လို့ ပြောနေတာကို စွတ်တောင်းနေတယ် သွား သွား”

ဝက်ဝံကြီး ကိုဖိုးတိုးက ဖိုးရှုပ် ကို အဲဒီလို သူတောင်းစား နှင်ထုတ် သလိုဖိုး မောင်းထုတ်လိုက်တဲ့အတွက် သူ့ခမျာ ငိုမဲ့မဲ့နဲ့ သနားစရာ၊ အပြင်ကို ထွက်သွားခဲ့ရပါသတဲ့။

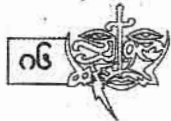
“တော်တော်စေးနဲ့တဲ့ ဝက်ဝံ စုတ်၊ ဝက်ဝံနာ မြန်မြန် မာလကပါစေ

ဗျာ”
ဖိုးရှုပ်ဟာ မုန့်ဆီကြော် စားဆင်

တဲ့စိတ်နဲ့ ဆာနေတဲ့ဖိုက်ကို အသာနဲ့ အပြင်ကိုထွက်လာခဲ့တာ တောအုပ်အနှစ် ရေကန်တစ်ခုအနားရောက်တော့ ရေထဲ က ဆူသံပွက်သံတွေ ကြားလိုက်ရပြန် သိ ရော။

“ရော်...ဘာလဲ...တွေ့ပါလိမ့် ကေန္တတော့ တစ်ကောင်ကောင် ရေနံ နေပုံရတယ်”

ကူညီချင်တဲ့ ဖိုးရှုပ်ဟာ က... ကတမ်းနဲ့ ရေကန်နား ပြေးသွားပြီး မ... နေတဲ့သူကို ကယ်တဲ့သဘောနဲ့ သူ့လ... ကို ကမ်းပေးလိုက်တော့ ရေနစ်တဲ့သူဟာ အပေါ်ကိုပါလာတော့တာပေါ့။ အပေါ်... ရောက်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ ဖိုးရှုပ် ကယ်တဲ့သူဟာ တိရစ္ဆာန်မဟုတ်ဘဲ အရပ်ပုပုနဲ့ အဘိုးအိုဖြစ်နေတာကို တ... တကြ တွေ့လိုက်ရတယ်။ လူပုအဘိုး... က အသက်ကို မနည်းရှူရင်း ဖိုးရှုပ်... မတွေ့ဘဲ ငဖိုးရှုပ်ရဲ့ လှုပ်ယမ်းနေတဲ့... ကို ကယ်တင်ရှင်ထင်ပြီး ကျေးဇူး...

ကား ပြောနေတယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အငြီး
လေးရာ၊ မင်းကယ်တဲ့အသက်ပဲရှိပါတယ်။
အဲဒီတော့ ငါက ဒီအသက်သခင် အငြီး
ပွားလေးကို ကျေးဇူးပြန်ဆပ်တဲ့အနေနဲ့
ဆုပြန်ပေးရမယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး အငြီး
လောကာမှာ ပန်းတွေ ဝေဝေဆာဆာပွင့်
စေဗျာ...လာ လေရော”

ဒါကိုကြားတော့ ဖိုးရှုပ်က
အံ့သြနေတာပေါ့။ မျက်စိမှန်တဲ့ လူပု
အဘိုးအိုက သူ့ကိုမတွေ့ဘဲ သူ့အငြီးကို
ကျေးဇူးတင် ဆုချနေတော့ အောင့်သက်
သက်ဖြစ်နေတာပေါ့။ စိတ်ထဲက မကျေ
မနပ်ဖြစ်နေတယ်။

“တော်တော်ရှုံးတဲ့ ဂျပုတာဘဲ။
ဘယ်နှယ်ကြောင့် ငါ့အငြီးကို ဆုချနေ
ရတာလဲ”

ဖိုးရှုပ်ဟာ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့
ရွံ့တွေရေတွေ ပေကျံ စိုစွတ်နေတဲ့က သူ
အငြီးကိုမပြီး ထွက်လာတယ်။ ဒီတော့
မှ လူပုအဘိုးအိုက ရယ်မောပြီး လှမ်း
ပြောလိုက်သတဲ့။

“မနက်ဖြန် မင်းရဲ့အငြီးမှာ
ပန်းတွေပွင့်လာတော့မယ်ကွ ဟား ...
ဟား”

နောက်တစ်နေ့ မနက်ရောက်
တော့ သာယာတဲ့ ရာသီဥတုကိုကြည့်ရင်း
ဖိုးရှုပ်ဟာ ကိုယ်လက်သန့်စင်နေရင်းက

လမ်းလျှောက်ထွက်ဖို့ စိတ်ကူးရလာပြန်
သတဲ့။ သူ လမ်းလျှောက်တာကိုမြင်တော့
ရှဉ့်ကလေးတွေက အလန်တကြား ထွက်
ပြေးကြလို့ အံ့သြသွားပြီး သူ့ အငြီးကို
ကြည့်လိုက်တော့ လူပုတဲပန်းတွေ အငြီး
မှာ ပွင့်နေကြတာကို တွေ့လိုက်ရတာပေါ့
ကွယ်။ သူက လန့်ဖျပ်ပြီး အငြီးကို
လှုပ်ယမ်းလေ အငြီးထဲက ပန်းတွေ
တစ်ပွင့်ပြီးတစ်ပွင့် ခုန်ပြန်ကျလာလေ
ပေါ့ကွယ်။ ဖိုးရှုပ်က အံ့သြစရာကောင်း
လှတဲ့ သူ့အငြီးကိုကြည့်ပြီး လူပုဘိုးအို
ရဲ့စကားကို ကြားယောင်ရင်း ဝမ်းသာ
အားရနဲ့ ရယ်နေမိတယ်။

သူ့အငြီးနားမှာ ပန်းပွင့်တွေက
ပုံနေတော့တာပဲ။ လှုပ်လေ ပန်းတွေက
ဝေပြီး ကြွနေတာဆိုတော့ အထူးအထူး
ဖြစ်တဲ့ သူ့အငြီးကို တိရစ္ဆာန်အပေါင်းက
တအံ့တသြနဲ့ လာကြည့်ကြတာပေါ့။
ပန်းတွေကို ခူးကြ၊ ပန်းတွေကိုပန်ကြ၊
ပန်းကုံးတွေလုပ်ကြနဲ့ သာယာတဲ့ မြက်ခင်း
ဟာ ဖိုးရှုပ်ရဲ့အငြီးကြောင့် ပိုပြီးပျော်စရာ
ကောင်းသွားခဲ့ရတာပေါ့ကွယ်။

မြေခွေးလေး ဖိုးရှုပ်ဟာ ပျော်
လွန်းလို့ သူ့အမြီးကို တခါတည်း ခါယမ်း
နေလိုက်တာ အမြီးထဲက ကျလာတဲ့
ပန်းပွင့်တွေကို အကောင်ငယ်လေးတွေ
က ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ လိုက်ကောက်ကြတယ်။

“ဟေး . . . ဦးတိုးရဲ့ မေးနေ
အတွက် ပန်းစည်းလက်ဆောင်တွေလုပ်
ပြီး ယူသွားလို့ရပြီကွ”

လို့ မျောက်ကလေး ငညိုက
ပြောတယ်။

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်။
ဖိုးရှုပ်ကြောင့် ငါတို့ အဆင်ပြေသွားပြီ”

ယုန်ကလေး ဖိုးစီကပါ
ထောက်ခံတယ်။ ဒါကိုကြားတော့ ဖိုးရှုပ်
က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ပြောလိုက်
တယ်။

“ဘာကွ . . . ဝက်ဝံကြီးကိုဖိုး
တိုးရဲ့မွေးနေ့လက်ဆောင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ သူ့မွေးနေ့ပွဲ
ကို ဒီနေ့ နေ့ခင်းလုပ်မယ်လို့ တစ်တော
လုံးကို လိုက်ပြီး ဖိတ်ထားတာလေ”

“ဘာ . . . သူက မင်းတို့အားလုံး

ကို ဖိတ်ထားတာ ဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင်
ငါ့အမြီးက ပွင့်လာတဲ့ပန်းတွေ ပြန်ပေး
တော့ မင်းတို့ကို ငါ မပေးတော့ဘူး”

ဖိုးရှုပ်ရဲ့ လေသံမာမာနဲ့ ပြော
လိုက်တဲ့စကားကြောင့် အားလုံးဟာ
အံ့သြသွားကြတာပေါ့။ ဖိုးရှုပ်က . . .

“အလကား ကပ်စေးနည်း
ကော်တရာ ကောင်ကြီး ငါ့ကို မုန့်ဆီ
ကြော် တစ်ဖဲ့ကျွေးပါဆိုတာတောင်
မကျွေးဘဲ သူတောင်းစားလို မောင်းထုတ်
ခဲ့တာ ငါမကျေနပ်ဘူး”

“မင်း အထင်မှားနေတာပါ
ဖိုးရှုပ်ရာ။ ကိုဖိုးတိုးကြီးက စိတ်သဘော
ကောင်းပါတယ်ကွာ။ သူက ငါတို့ အံ့သြ
သွားအောင်လုပ်ဖို့ အကြံအစည်ရှိတယ်
ကွ။ မင်းကိုလည်း ဘာရယ်မဟတ်ဘူး။
အလုပ်ရှုပ်နေလို့ အော်မိတာပါကွ။
အထင်မမှားပါနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ ငါ့ကို
တောင် သူကမေးတယ်။ ဖိုးရှုပ်ကို တွေ့
သလားတဲ့။ သူ ငါ့အပေါ် စိတ်ဆိုးသွား
တယ်တဲ့။ သူ့ကိုတွေ့ရင် ငါ မွေးနေ့မှာ

မုန့်ဆီကြော် တဝကြီးလာစား
ဖိတ်လိုက်ပါလို့တောင် ငါ့ကို သေ
ချာချာ မှာသွားသေးတယ်”

ရှင်ညိုလေး ငပြူးရဲ့ စကား
ကြားတော့ ဖိုးရှုပ် တွေခနဲဖြစ်သွား
တယ်။

“လာပါ ဖိုးရှုပ်ရာ တစ်ကောင်
နဲ့တစ်ကောင် တစ်တောတည်း
တစ်ရေတည်းသောက်တွေပဲ စိတ်ဆိုး
လည်း ခဏပေါ့။ သူ မင်းကိုချစ်
ဖိတ်တာ သွားရမှာပေါ့။ လာပါကွာ
ငါတို့အားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါး ပန်းစည်း
တွေ၊ ပန်းကုံးတွေယူပြီး သူ့ဆီသွား
ရအောင်”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ . . . လာကွာ
အချိန်ပီ သွားရအောင် ကိုဖိုးတိုးကြီး
မျှော်နေရော့မယ်”

သူတို့တတွေ အားလုံး
တွေခဝနေတဲ့မြေခွေးလေး ဖိုးရှုပ်
အတင်း မရမကဆွဲခေါ်ပြီး တပျော်တပျော်
နဲ့ သီချင်းတွေဆိုပြီး ဝက်ဝံကြီး ဖိုး
ရှိရာ ဂေဟာကို ချီတက်သွားကြပါတယ်။

အထူးအားဖြင့်

“ဟေး ... မုန့်ဆီကြော်ကြီး

အယ်လိုတီးမယ် ... ဘေးလေးဆပ်

ဘေးလေးဆပ်”

“မုန့်ဆီကြော်ရယ် နှုတ်ခမ်းနာ

တည်ပါ့မလား ... ဟေ့လာ မောင်ရို

“ဟက်ပီးဘတ်ဒေးတူယူ ...

ဘတ်ပီဘတ်ဒေးတူယူ”

“မှော်အမြီးပိုင်ရှင် ဖြစ်ကလေး

ပျော်လွန်းလို့ အမြီးကို လှုပ်ခါလေ

မိမိတွေက ကျလာလေနဲ့ ဝက်ဝံကြီး

အိမ်ထဲမှာ အိမ်ဂေဟာကြီးဟာ ပန်းတွေနဲ့

အိမ်အိမ်လုံး ပြည့်သွားတော့တာပဲတဲ့

အဲဒီနေ့ကစပြီး မြေခွေးလေး

အိမ်ထဲမှာ တောအရပ်ကို ပန်းတွေနဲ့

ပြည့်နေတာမို့ ပန်းတောလို့ နာမည်တွင်ခဲ့

ဒီနေ့ထက်ထိပါပဲကွယ်။

ဝနေစော

မဂ္ဂဇင်း မန္တလေးဖြန့်ချိရေး

နဂါး

စာပေ

မဂ္ဂဇင်း ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေး

ငြိမ်း

စာပေ

တိုက် (၉)၊ ၃၀၁၊ ပီတောက်လမ်း၊ ယုဒနပလာဇာ။

ကျော်ဆီနိုး

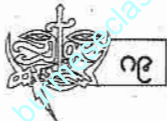
စာပေ

၃၂-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

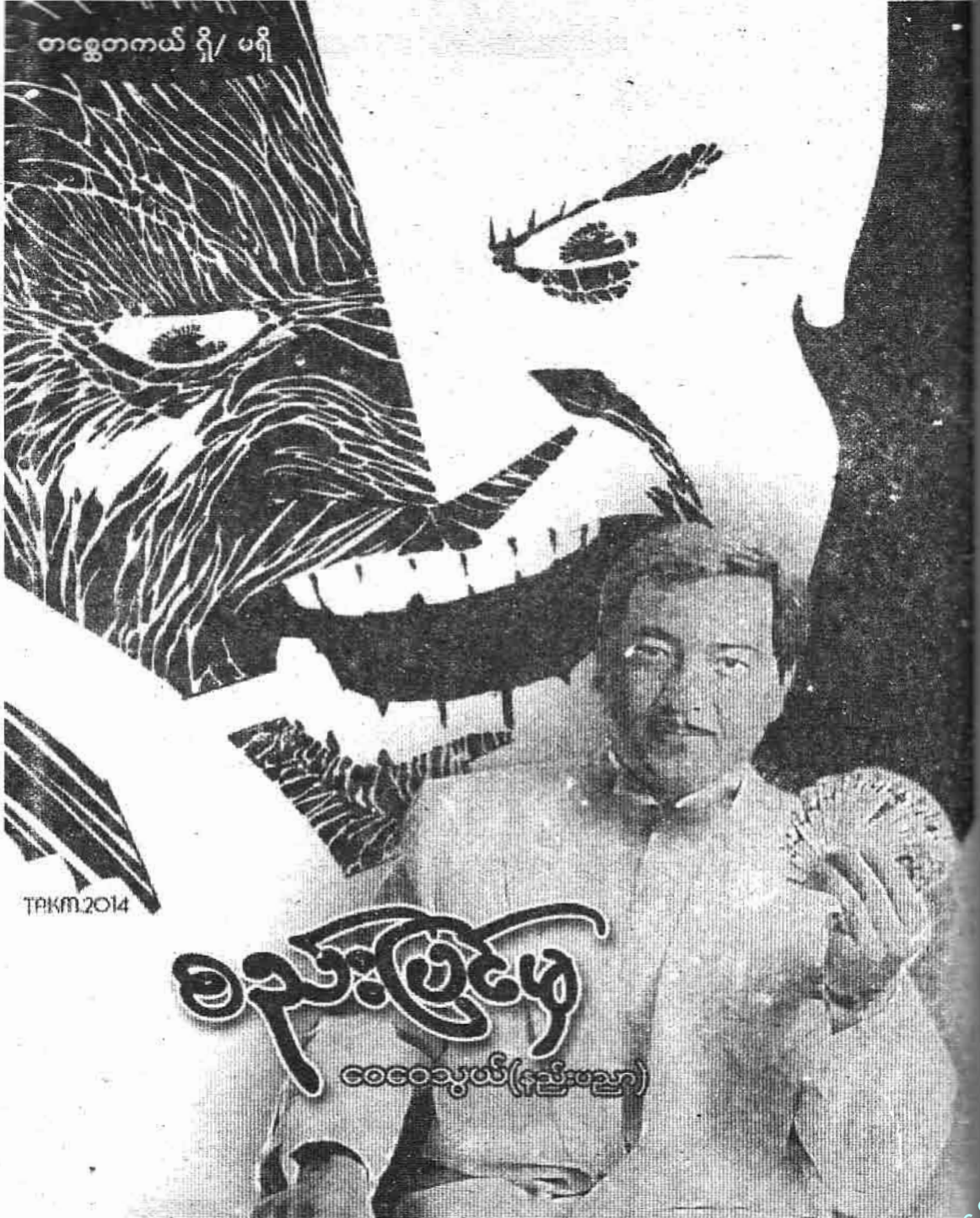
စောဦး

စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

တစ္ဆေတကယ် ရှိ/ မရှိ

TAKM.2014

စာမေးမြန်း
 မေတ္တာပေးပေး (နှစ်ပညာ)

ညိုလုံးသည် ဦးဝင်းမင်း ဖဲရိုက်
သွားရာသို့ လိုက်ခဲ့သည်။ ဦးဝင်းမင်းက
နောက်ပြောင်ကာ မိမိနှင့်အနေရင်းသော
ဘဝညိုလုံးကို ရွာထဲလိုက်ရန် ခေါ်ခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။ လိုက်လိမ့်မည်ဟုလည်း
ထင်မထားပေ။ ညိုလုံး၏သခင် ဆရာမုံက
ညိုလုံးကို မည်သည့်အရပ်မှ မသွားရန်
အတိတ်အကျမ်းကို ဦးဝင်းမင်း အသိပင်။
သခင်ကြောက်သော ညိုလုံးမှာ သခင်
အစကားကို ဘယ်သောအခါမှ ပယ်ရှားရိုး
မရှိသဖြင့် စနောက်၍ ခေါ်မိခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဦးဝင်းမင်း ရွာအဝင်သို့ရောက်
သော် နောက်မှ အင်္ကျီကို ဆွဲခံလိုက်ရ
သဖြင့် ခြေလှမ်းတန်သွားခဲ့သည်။ နောက်
သွယ်ကြည့်ရာ ညိုလုံးကိုတွေ့သဖြင့်
အံ့ဩအံ့ဩ အံ့ဩမိသည်။ ညိုလုံး ဘယ်လို
ထွက်ကြောင့် မိမိနောက် လိုက်လာမှန်း
မသိသဖြင့် မခေါ်ရဘဲ ရွာထဲဝင်ရန်
ကြိုးစားရာ မအောင်မြင်ပေ။ ထို့ကြောင့်
ရွာထဲမှ ဝဲထဲ တောင်းပန်ပြီး ညိုလုံးကို
ရွာထဲသို့ ခေါ်ခဲ့လေသည်။

ညိုလုံးကိုမြင်လျှင် ခွေးများ
ကြောက်လန့်တကြား ဟောင်ကြသဖြင့်
ဦးဝင်းမင်းမှာ လန့်သွားသည်။ ညိုလုံးကို
ခေါ်လာမိတာ မှားပြီလားဟု အတွေးဝင်
မိသည်။ ဟိုကြည့် သည်ကြည့် ကြည့်
နေရင်း ခွေးဟောင်းသံ စဲသွားသဖြင့် ရွာ
ထဲသို့ ဆက်ဝင်ခဲ့သည်။ ဖဲရိုင်းရှိသော
အိမ်သို့ရောက်လျှင် အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ ဦးဝင်း
မင်း ခြေချရန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာ နောက်မှ
ဆွဲခံလိုက်ရသဖြင့် ညိုလုံးကိုသတိရကာ
ခြံဝိုင်းစောင့်နတ်ကို တောင်းပန်ပြီး ညိုလုံး
ကို ခေါ်ခဲ့ပြန်သည်။ ဖဲရိုင်းအိမ်ရှင်ပိုင်သော
ခွားများမှာ ညိုလုံးကိုမြင်သဖြင့် လဲနေရာ
မှ ထကာ နာမူတ်ကြ ကြိုးရုန်းကြနှင့်
ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေလေသည်။

ဦးဝင်းမင်းကိုပြင်သော အိမ်ရှင်
က...

“ဒီည နောက်ကျတယ်နော့။
မလာတော့ဘူးမှတ်နော့”

ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး ရူးရူးရှားရှား
ဖြစ်နေသော ခွားများကို လှည့်ပတ်စစ်ဆေး
နေသည်။ ဦးဝင်းမင်းမှာ စကားပြန်မပြော

တော့ဘဲ ဖဲရိုင်းရှိရာသို့ တန်းဝင်လာခဲ့
သည်။ အိမ်စောင့်နတ်ကိုလည်း ညိုလုံး
ဝင်ခွင့်ရရန် တောင်းပန်ခဲ့သည်။ ဖဲကစား
နေသူများမှာ ညိုလုံးပါလာသည်ကို
မည်သူမျှ မသိကြ။ ဦးဝင်းမင်းလည်း
တစ်အိမ်လိုသော မိမိကစားနေကျဝိုင်းသို့
ဝင်၍ ဖဲကစားလေသည်။ ဦးဝင်းမင်း
စတိုင်သည့်အချိန်မှစ၍ ခုနစ်ခွင်တိုင်တိုင်
ဆက်တိုက်နိုင်သဖြင့် အိမ်ပြောင်း၍
ကစားကြသည်။ အိမ် (နေရာ) ပြောင်း
ကစားသော်လည်း ဦးဝင်းမင်းသာ အနိုင်ရ
ရှိနေခဲ့သည်။ မိသားစုလည်း ဦးဝင်းမင်း
မရုံးခဲ့။ ထို့ကြောင့် ကစားသမားတစ်ဦး
က...

“ဦးဝင်းမင်း ဒီနေ့ ခင်ဗျား
တော်တော်မိုက်နေတာပဲ စန်းတက်လာ
တာထင်တယ်”

ဟု ဆိုကာ ဝိုင်းသိမ်းခဲ့ကြ
သည်။

ဒုတိယညတွင်လည်း ဆရာမုံ
နယ်မှ ခရီးပြန်မရောက်သေးသဖြင့် ဦးဝင်း
မင်းနောက်သို့ ညိုလုံးလိုက်ခဲ့ပြန်သည်။

... နှစ်... မိမိနောက်မှ ထိုက်လာသော
ညီလုံးကို နှစ်ထုတ်ရက်သဖြင့် ရွာစောင့်
နတ်၊ ဝိုင်းစောင့်နတ်၊ အိမ်စောင့်နတ်များ
ထံ တောင်းပန်ပေးခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓိယညတွင်
လည်း ဦးဝင်းမင်း နိုင်သဖြင့် တစ်ဝိုင်းလုံး
အံ့ကြနေကြသည်။ ဝိုင်းကို ခိုင်ခံ့သူက...

“ဟေ့ကောင် ... ဝင်းမင်း
တကယ်လို့ မင်းသာ တခြားရွာက တို့
မသိတဲ့ ဖဲသမားဆိုရင် ဖဲလိမ်ရိုက်တယ်
ဆိုပြီး ပွဲကြမ်းမိမှာ အမှန်ကွ။ အခုတောင်
သံသယနည်းနည်းဖြစ်တဲ့သူ ရှိနေလောက်
ပြီနော့”

ဟု တောပြန်ကာနီးတွင် သတိ
ပေးစကားပြောလိုက်သည်။

မိမိလည်း ညီလုံးက ကူပြီး
ဖဲရိုက်ပေးနေတာလားဟု စဉ်းစားနေမိ
သည်။ သို့ရာတွင် ညီလုံးမှာ ဖဲဝိုင်းအိမ်
ရောက်၍ စထိုင်သည့်နေရာမှ မည်သည့်
နေရာသို့ ကူးပြောင်းခြင်းမရှိခဲ့။ ဝိုင်း
ရောက်ပြီဆိုလျှင်ထိုင် ပြန်ချိန်ကြပြီဆို
ထပြန်သည့် လှုပ်ရှားမှုထက် မပိုခဲ့ပေ။

ဦးဝင်းမင်းလည်း တောင်း၊ မြောက်
လျှောက်စဉ်းစားရင်း ခေါင်းရှုပ်သဖြင့်
မစဉ်းစားတော့ပေ။ အိမ်ရောက်လျှင်
ရောက်ခြင်း အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။
နောက်ညများတွင် ဆရာမုံ
ပြန်ရောက်လာသဖြင့် ညီလုံးမှာ အပြင်
ထွက်ခွင့် မရတော့ပေ။ ဆရာမုံ၏ ခိုင်းစေ
တစ်ညလုံးကစားမှုခိုင်အောင် ညီလုံး

ချက်များကို လုပ်ဆောင်နေရသည့်
ထိုသို့သော ညများတွင် ဖဲဝိုင်းသို့ ဦးဝင်း
မင်းတစ်ယောက်တည်း သွားရသဖြင့်
နိုင်တစ်လှည့်၊ ရုံးတစ်လှည့်ဖြင့် ကစား
သည်။ ရုံးသည့်ညတွေက ပိုများလာ
လေသည်။ ထိုအခါမှ ဦးဝင်းမင်းမှာ
တစ်ညလုံးကစားမှုခိုင်အောင် ညီလုံး

ပြုလုပ်ပေးသည်ဟု ခံယူမိလေသည်။
ထို့ကြောင့် မိမိ၏ ကျေးဇူးရှင် ဆရာမုံ
မရှိသော ညများတွင် ညိုလုံးကို ဖဲဝိုင်းသို့
အမြဲခေါ်မည်ဟု စဉ်းစားနေလေသည်။

ဆရာမုံက ဦးဝင်းမင်းကို မိမိ
တစ်လနီးပါးလောက် ခရီးထွက်စရာရှိ
သဖြင့် ညိုလုံးနှင့် မိမိပိုင်သောထန်းတော
ကို ဂရုစိုက်ရန် မှာကြားနေလေသည်။

ဆရာမုံ ခရီးထွက်သွားသဖြင့် ညိုလုံးကို
တစ်နေ့ အမဲသည်း တစ်ပိဿာကျွေးရ
သည်။ ထို့ကြောင့် ညိုလုံးနှင့် ပို၍ ရင်းနှီး
ခဲ့သည်။ ညိုလုံး တောထဲတွင်ရှိနေသည်

ထို မိမိ၏ သားသမီးများ မသိရှိကြပေ။
ဆရာမုံကလည်း သိခွင့်မပေးခဲ့သလို မိမိ
ကိုယ်တိုင်ကလည်း ညတွင် ဖဲရိုက်မသွား
အားစိုးသဖြင့် ပြောမပြခဲ့ပါ။ ယခုလည်း

ဆရာမုံ မရှိသဖြင့် ညိုလုံးကိုခေါ်၍ ဖဲရိုက်
ချွတ်လေသည်။ ညတိုင်းနီးပါး ခေါ်ခဲ့
သည်။ ညိုလုံးမှာလည်း ရွာထဲကို လိုက်
နိုင်နေပုံရသည်။ ရွာထဲတွင် မည်သူ့ကိုမျှ

အာမပေးသဖြင့် ဦးဝင်းမင်း စိတ်အေးရ
သည်။ ညစဉ်ညတိုင်း ညိုလုံးလိုက်၍

ဖဲရိုက်ရာ တစ်လနီးပါးကြာလေလျှင်
ဖဲသမားများအားလုံးက ဦးဝင်းမင်းကို
မယုံသင်္ကာဖြစ်လာကြသည်။ အမျိုးမျိုး
ရန်မူလာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးဝင်းမင်း

မှာ နောက်ညများတွင် ညိုလုံးကို မခေါ်ဘဲ
မိမိတစ်ယောက်တည်းသာ ဖဲကစား
သွားတော့မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်လေ
သည်။

ဦးဝင်းမင်းသည် ညိုလုံးကို
အမဲသည်းကျွေးပြီး နေဝင်စအချိန်
ကတည်းက ရွာထဲသို့လာခဲ့သည်။ အချိန်
ကျခါနီးမှ ဖဲဝိုင်းသို့သွား၍ ကစားလေ

သည်။ ခါတိုင်း ထွက်နေကျအချိန်မှ
တောက ရွာထဲသို့လာလျှင် ညိုလုံးလိုက်
လာမည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
ဝိုင်းတွင်ညိုလုံးကလည်းမပါ တခြား

သူများကလည်း အရင်ညတွေ မကျေနပ်
ချက်ဖြင့် ဖဲကစားမှုကြောင့် ဦးဝင်းမင်း
ရှုံးနေခဲ့သည်။ အရင်ညများ နိုင်ထားသဖြင့်
သာ ကျေနပ်မှုပျက် ကစားနိုင်ခြင်းဖြစ်

သည်။ ညနက်လာသော် လေးဘက်
လေးတန် ရွာအဝင်လမ်းများဆီမှ ခွေး

ဟောင်သံကို တစ်လှည့်စီကြားရသည်။
ခွေးဟောင်သံ အချိန်ကြာသဖြင့် ဖဲကစား
နေသူများထဲမှ တစ်ဦးက...

“သူ့ခိုအိပ်လျှင်လည်း ဝင်လာပြီး
ခိုးပြီးလောက်ပြီ။ ဓားပြဆိုလျှင်လည်း
ရွာထဲကိုရောက်ပြီး ပြန်ချိန်တိုင်နေပြီ
သူ့ခိုးလည်းမဟုတ်၊ ဓားပြလည်းမဟုတ်
ဆိုရင် ဘာဖြစ်မလဲကွာ။ ဘာကြောင့်
ဒီလောက်အကြာကြီး ခွေးတွေက ဟောင်
နေရတာလဲ”

ဟု ပြောလျှင် တခြားတစ်
ယောက်က...

“ခွေးဟောင်သံက ကြောက်
အား လန့်အားနဲ့ ဟောင်တဲ့အသံ နည်း
နည်းတော့ ထူးဆန်းနေတယ်။ ကျော့ချမ်း
စရာကြီး”

ဟု ပြောပြန်သည်။

ထိုအခါမှ ဦးဝင်းမင်း သတိရ
လိုက်သည်မှာ ညိုလုံးဖြစ်သည်။ ညိုလုံး
မှာ မိမိနောက်လိုက်လာပြီး ရွာထဲဝင်ခွင့်
မရတာကြောင့်လားဟု ဖဲဝိုင်းအတွင်း
စိတ်ရောက်သွားသဖြင့် ညိုလုံးကို မှေ့သွား

သွားပြန်သည်။ မိမိတို့ကစားနေသော အိမ်အပြင်ဘက်မှ ဆူဆူညူညူအသံကို ကြားရသဖြင့် ဝိုင်းအတွင်းမှလူများ ဝိုင်းဖျက်ကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားကြသည်။ အားလုံး အပြင်ရောက်သွားသဖြင့် ဦးဝင်းမင်းလည်း အိမ်အပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။ အိမ်အပြင်ရောက်လျှင် ဒုံးကြဲသွားမိသည်။

ညိုလုံးမှာ အိမ်ဝိုင်းအလယ် ချွတ်ထားသော နွားလှည်းကို ဖျက်ဆီးနေသည်။ ဦးဝင်းမင်းသာ ညိုလုံးကိုမြင်ရပြီး ကျန်လူများမှာ မြင်ပုံမရပေ။

“ဟာ...ဘာကောင်မှလည်း မရှိဘဲ လှည်းက တံပိုးတုံးကြီး ကျွတ်ထွက်လာပြီ။ ဘာလုပ်မှာလဲ မသိ”

ဟု ပြောနေချိန်တွင် တံပိုးတုံးကြီးမှာ ထက်ပိုင်းကျိုးသွားခဲ့သည်။

လှည်းရံတိုင်များကို ဆွဲချိုး၊ လှည်းကိုလည်း တစ်စစီ ရိုက်ချိုးပစ်လေသည်။ ကြည့်နေသူအားလုံးမှာ...

“ဟာ...ဟင်...”

စသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးနေကြသည်။

ခါတိုင်းအချိန်များတွင် ဦးဝင်းမင်းမှာ မိမိနှင့်တွေ့နေကြဖြစ်သော တစ္ဆေညိုလုံးကို သေချာမကြည့်မီ။ ယခုမှ ညိုလုံးပုံစံကိုကြည့်ပြီး ကြောက်သလိုလို ခံစားမိသည်။ ညိုလုံး ခန္ဓာကိုယ်က အပေါ်ပိုင်းကြီးကြီး အောက်ပိုင်းသေးသွားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အမွှေးအမျှင်များ ဖုံးနေသည်။ နားရွက်မှာလည်း မြေကြီးနားထိရောက်အောင် ရှည်လျားကြီးမားသည်။ မဲမှောင်နေသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မျက်တွင်းဟောက်ပက်၊ ရှည်လျားသော လျှား ထွက်နေသော အစွယ်များကို ကြည့်ပြီး ခွေးများလန်မည်ဆို လန်ချင်စရာဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် လူအုပ်ကြား

ထဲ၌ ဆရာမုံကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဦးဝင်းမင်း ဝမ်းသာသွားသည်။ ဆရာမုံ ရောက်မလာခဲ့လျှင် ညိုလုံးသည် လှည်းတစ်စီးသာမကဘဲ မည်မျှ ဖျက်စီးနေမည်မသိ။ ယခုအခါ ညိုလုံးမှာ မီးကိုရေနှင့်ဖျက်လိုက်သကဲ့သို့ အေးဆေးစွာ လာလမ်းသို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။

လူအုပ်ကြီးလည်း ဖျက်စီးမှု မရှိဘဲ ဖျက်စီးသွားသော လှည်း၊ ဝင်းထဲမှားကိုကြည့်ကာ ထင်ကြားဖြင့် အဖျိုးနဲ့ ပြောဆို၍ မိမိအိမ်သို့ ပြန်ကြလေသည်။ ဦးဝင်းမင်းလည်း မိမိနေထိုင်ရာ ရွာပြင်ထန်းတောထဲသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ လရောင်အောက်တွင် မိမိရေမှ သွားနေသူ ဆရာမုံဖြစ်မှန်း သိသဖြင့် မိအောင် သုတ်ခြေတင်ခဲ့သည်။ ဆရာမုံကိုမိလွှင် ညိုလုံးမည်သို့ဖြစ်သည်ကို မေးမိသည်။

“ညိုလုံးကို ငါမရှိတုန်း ရွာထဲ ခေါ်သွားတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ပထမတော့ စနောက်ပြီး ခေါ်မိရက”

“အေး ... မင်းက ညိုလုံးပါ”

နိုင်တယ်ဆိုပြီး ခေါ်သွား။ ညတိုင်း ဖဲနိုင်
နေတော့ ကျန်တဲ့သူတွေက မကျေနပ်
တော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ညိုလုံးကို ပစ်လား
ခဲ့တာ မဟုတ်လား။”

ဟု မေးလျှင် ဖြေစရာ စကား
ဆိုဖြစ်နေလေသည်။

“မင်း သွားနေကျကိုသိတဲ့
ညိုလုံးဟာ မင်းနောက်ကိုလိုက်ချင်တဲ့
အင်္ဂါလိုက်လား။ ရွာစောင့်နတ်က အဝင်
နေတော့ စိတ်ဆိုးသွားတာပေါ့ကွာ။ ရွာ
စောင့်နတ်အလစ်ဝင်လာတော့ ဝိုင်းစောင့်
နေတော့။”

အဲဒီမှာ ဒေါသထိန်းနိုင်တော့
ညိုလုံးကို ချီးတော့တာပေါ့။ ဒါတောင်
ညိုလုံးကို ဒုက္ခပေးနေကြကောင် မဟုတ်
ဘူး။ သူတွေကို ဒုက္ခပေးရင် မလွယ်ဘူး။

ဟုပြောမှ ကြောက်စိတ်ဝင်ခဲ့

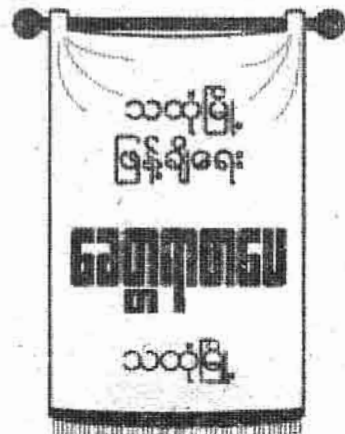
“ဆရာက ဘယ်အချိန်က ပြန်
ကျွန်တော်တို့ဆီ ဘာဖြစ်လို့
လာတာလဲ”

ခါတိုင်း ငါ ဘယ်ကပြန်လာ
ပြန်လာ ဘယ်လောက်ပဲ အချိန်နောက်ကျ
ပါစေ ညိုလုံးက ထွက်ကြိုမြဲပဲ။ ဒီနေ့ ငါ
ပြန်ရောက်ချိန်မှာ ညိုလုံးက ကြိုဆိုဘူး
ဆိုတော့ နည်းနည်းထူးဆန်းသွားတာပေါ့။
တဲရောက်တော့ ညိုလုံးကို ရောက်နေတဲ့
နေရာက ပြန်လာဆိုပြီး ငါခေါ်လိုက်တာ။
အဲဒီကောင် ပြန်မလာဘူးလေ။ ဒါကြောင့်
ဒီကောင် ဒေါသထွက်နေတာလို့ ငါ
သိခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး ဆက်စပ်တွေး
ကြည့်တော့ ဒီကောင်နဲ့ အနေရင်းတာဆို
လို့ ငါပြီးရင် မင်းပဲရှိတာလေ။ ဒါကြောင့်
မင်းနောက်လိုက်လာခဲ့တာပေါ့။ ထင်ထား
တဲ့အတိုင်းပဲ ညိုလုံး သောင်းကျန်းနေတာ
ကို တွေ့ရတာလေ။”

တဲအပြန် လမ်းတစ်လျှောက်
တွင် ဦးဝင်းမင်းမှာ တစ္ဆေညိုလုံး ဒေါသ
ထွက်နေသောပုံ၊ ဆရာမုံကို စိတ်ဆိုးပြီး
မိမိတဲတွင် သားသမီးများ မွေးပြုထားသော
ကြက်၊ ဝက်များကို အတွင်းကလီစာများ
ဖောက်စားထားပုံကို သတိရပြီး ညိုလုံး
အကြောင်း ဘာမှမသိရှာသော ဇနီးနှင့်

သားသမီးများအတွက် စိတ်ပူမိသည်။
ညိုလုံးသည် ဆရာမုံရှိနေလျှင်တောင်မှ
ဒေါသထွက်လျှင် ထင်ရာလုပ်တတ်သည်။
တကယ်လို့ ညိုလုံးသာ စိတ်ဆိုးပြီး မိမိနှင့်
မိသားစုကို ဒုက္ခပေးလျှင် မလွယ်ပါလား
ဟု တွေးမိသည်။ ဘုရားလွတ်၊ တရား
လွတ်နေသော တောထဲတွင် မိမိတို့က
အရှုံးဘက်က ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်
ဦးဝင်းမင်းမှာ စည်းလွတ်၊ ဝါးလွတ်၊
ဘုရားတရား မရှိသောတောမှ လုံခြုံသော
ရွာသို့ ပြောင်းရန် စိတ်ကူးမိလေသည်။
စိတ်ကူးတဲ့အတိုင်းလည်း ရွာသို့ပြောင်းရွှေ့
နေထိုင်မှုဖြင့် အေးချမ်းခဲ့လေပြီ။

ဝေဝေသွယ်(နည်းပညာ)

နွယ်မြက်သစ်ပစ် ဆေးဖက်ဝင်၏

TAKIM 2014

အစွမ်းထက် ဆင်တုန်းပဋ္ဌာယ်

အောင်ဆန်းလင်း(ဘီအေ)

လွန်ခဲ့သော (၁၅) နှစ်ခန့်က ကျွန်တော်သည် မိသားစုဘဝ ရပ်တည် နိုင်ရေးအတွက် ဗီဒီယိုရုံဖွင့်ပြီး ဝင်ငွေရှာခဲ့ သည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်၏ ဗီဒီယို ရုံ၌ ကုလားကားပြသပါသည်။ ကုလား ကား အလွန်ကြိုက်သော မနော်ခဲသည် သည်း ပွဲမစီကတည်းက ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

သူသည် ဗီဒီယို ရုံ ထဲ မှာ နေထိုင် ကျွန်တော်၏ အိမ်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး ဗီဒီယို ကြည့်သည်။ ရင်ဘတ်တွင်လည်း ကြောက်တစ်ထည်ဖြင့် စည်းထားလျက် ဖြစ်သည်။ ထူးခြားသောသူ၏အသွင်ကြောင့် ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ မနော်ခဲ”
“နေမကောင်းဘူး အစ်ကို။ ကြောတွေ အရမ်းဘက်တယ်။ ည နေရင်း တစ်မေးမှ မအိပ်ရပါဘူး။ နေရင်း ဆေးရုံကိုသွားပြမလို့ အိမ်က ထွက်လာတာ။ အစ်ကိုတို့ရဲ့မှာ ကုလား ကားပြသပုံ ဆိုတော့လည်း မကြည့်ဘဲ ကြောက်လ ဟဲ ဟဲ” ဝေဒနာ ကြားက

မနော်ခဲသည် ရယ်လိုက်သေးသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရေခွေးကြမ်း ပန်းကန်တွင် အသင့်ရှိနေသော ဆေးရည် ကို မနော်ခဲအား ပေးလိုက်သည်။

“ရှေ့ . . . မနော်ခဲ ဒါလေး သောက်ကြည့်လိုက်ပါလား။”
ကျွန်တော် ကမ်းပေးလိုက် သော ဆေးရည်နှင့် ပန်းကန်ကို လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ထားရင်း သူ့က ပြန်မေး သည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား အစ်ကို”
ဆေးဆရာတစ် ယောက် မဟုတ်သော ကျွန်တော်၏ဆေးကို ယုံကြည်ရဲဟန်မတူပေ။

“ကျွန်တော် သောက်နေတဲ့ ဆေးပဲလေ။ ဘေးဥပါဒိတော့ မဖြစ်နိုင် ပါဘူး။ ရောဂါပျောက်တာ မပျောက်တာ ကတော့ မနော်ခဲရဲ့ကံပေါ့လေ။ ကံနာ ဝင့်နာဆိုရင်တော့ ဆေးမတိုးတတ်ဘူးလို့ ဆိုတာကိုး”

မနော်ခဲသည် ဘာမျှမပြော တော့ဘဲ ဆေးခွက်ကို ပါးစပ်တွင်တေ

ကာ မော့ရှုလိုက်လေသည်။ နောက်တစ်နေ့ တွင် သူမသည် ကျွန်တော်တို့ကို လိုက် သော ဆေးပြီးတိုတစ်ခွက်ကြောင့် ရောဂါ လုံးဝ ပျောက်ကင်းသွားပြီဖြစ် ကြောင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လာပြောလေသည်။

ဆေးနည်းမှာ

ဆင်တုံးမနွယ် (အစို) တစ် လက်မခန့်ကို ဖြတ်ယူလိုက်ပါ။ ပြားသွား အောင် ထုပါ။ ထိုနောက် ရေခွေးကြမ်း ပန်းကန်တွင်ထည့်ပါ။ ဆားအနည်းငယ် ထည့်ပါ။ ပန်းကန်ထဲကို ကျိုက်ကျိုက်ဆူ နေသော ရေခွေးကို လောင်းထည့်ပါ။ သောက်၍ရနိုင်လောက်အောင် စောင့်ဆိုင်း ပြီး နံနက်၊ ည တစ်ကြိမ်စီသောက်ပေး ပါ။ ဆင်တုံးမနွယ် တစ်လက်မကို ရေခွေး သုံးကြိမ်စီမိနိုင်သည်။ ရောဂါသက်သာလျှင် ဆေးသောက်ရပ်လိုက်ပါ။

(အရပ်တစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့ သွားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော မနော်ခဲ သို့ အမှတ်တရ)

အောင်ဆန်းလင်း(ဘီ-အေ)

မေတ္တာဆိုသည်မှာ

ရန်သူမိတ်ဆွေ

မောင်ရိုးကောင်း

တစ်ခါသော် ကောသလ
မင်းကြီးသည် ကျေးဇူးရှိသော အမတ်
တစ်ယောက်ကို လေ့လာအကဲခတ်၏။
အဲဒီအမတ်မှာ ကောသလမင်းကြီးပေါ်
တွင် ကျေးဇူးပြုခဲ့သည်မှာမှန်၏။ သို့သော်
ကောသလမင်းကြီးက ချစ်ခင်မြတ်နိုး၍
မြှောက်စားသောအမတ်ကို အခြား
အမတ်များက...

“မင်းကြီး ထိုအမတ်သည်
မင်းကြီး၏ ပျက်စီးခြင်းကိုပြု၏”

ဟု ပြောဆိုကြလေသည်။
အမတ်တို့ တင်လျှောက်သော
ကြောင့် ကောသလမင်းသည် ချစ်
မြတ်နိုးသောအမတ်ကို လေ့လာကြည့်
အခါ သူ၏အကျိုးမဲ့ကိုပြုသည်ဟု
ခံစားရမှု မမြင်ပေ။

“အင်း... အပျားပြောသလို
ပြည်တော့လည်း ဒီအမတ်ဟာ ငါ့
အကျိုးမဲ့ကိုပြုတာမမြင်၊ ဒီအမတ်ဟာ ငါ့ရဲ့
အကျိုးမဲ့ထက် မိတ်ဆွေလားဆိုတာ ငါမသိ။
ငါ့အကျိုးမဲ့ ငါ့အကျိုးမဲ့ နိုင်တာကတော့ လူသုံးပါးတို့
ပတ္တမြားသင်းကျစ်ဖြစ်တော်မူတဲ့

မြတ်စွာဘုရားသာ သိမှာပဲ။ မြတ်စွာ
ဘုရား ကျောင်းတော် သွားလျှောက်ရင်
ကောင်းမယ်”

ကောသလမင်းကြီးမှာ သူ
ချစ်မြတ်နိုးသောအမတ်ကို “ရန်သူလား”
“မိတ်ဆွေလား” ဟု သိလို၍ မြတ်စွာ
ဘုရားကျောင်းတော်သို့ သွား၍လျှောက်
ထားလေသည်။

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်
သည် လူတစ်ဦးကို ရန်သူဟုလည်း
ကောင်း၊ မိတ်ဆွေဟုလည်းကောင်း ခွဲခြား
၍ သိနိုင်စရာ မမြင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ရန်သူ
ဆိုသည်မှာ မည်သည့် လက္ခဏာရှိ၍
မိတ်ဆွေဆိုသည်မှာ မည်သည့်လက္ခဏာ
ဖြစ်သည်ကို ခွဲခြားဟောပြတော်မူပါ
ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားလေ၏။
ထိုအခါ လူသုံးပါးတို့၏
ပတ္တမြားသင်းကျစ်ဖြစ်တော်မူသော
ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသည်...

“ဒကာတော်မင်းကြီး ရှေး
အခါကလည်း ဤ ပြဿနာကို ပညာရှိ

တို့အား မေးမြန်း၍ ပညာရှိတို့သည်
ဖြေဆိုကြသောကြောင့် ရန်သူကို ရှောင်
ကြဉ်၍ မိတ်ဆွေတို့နှင့် ပေါင်းဖော်နေထိုင်
ခဲ့ကြရဖူးပြီ”

ဟု ဆိုကာ အတိတ်ဇာတ်ကို
ဟောတော်မူလေသည်။

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ
ဗာရာဏသီပြည်တွင် မြဟ္မဒတ်မင်းပြု၏။
ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ဗာရာဏသီ
မင်း၏ ပညာရှိအမတ်ဖြစ်လေသည်။

မင်းကြီး၌ အကျိုးစီးပွားများ
ကို ဆောင်သောအမတ်တစ်ဦးရှိ၏။ ထို
အမတ်ကို ဗာရာဏသီမင်းကြီးက
ချီးမြှောက်သောအခါ အခြားအမတ်များ
က မင်း၏အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်သော
အမတ်ကို မနာလိုသောကြောင့် မင်းကြီး
အား အကျိုးမဲ့ စီးပွားမဲ့ကို ထိုအမတ်
ပြုနေသည်ဟု ချောက်တွန်းသော ကုန်း
စကားကို ပြောကြားကြ၏။

ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းကြီး
သည် ရန်သူ၏ လက္ခဏာနှင့် မိတ်ဆွေ၏
လက္ခဏာကိုသိစေရန် ဘုရားလောင်း

ပညာရှိအမတ်ကို မေးမြန်းလေသည်။
ဘုရားလောင်း ပညာရှိအမတ်
က...

“မင်းကြီး လူတစ်ယောက်မှာ
ဝိသေသလက္ခဏာဆိုတာ ရှိပါတယ်
ဘုရား။ ဥပမာ - ရန်သူဆိုပါတော့ ရန်သူ
ဟာ မိမိရန်ဘက်ကို မြင်တဲ့အခါ မပြုံး
တတ်၊ မရယ်တတ်ပါ။ ရန်ဘက်ရဲ့မျက်နှာ
ကို မကြည့်ချင်လို့ မျက်နှာလွှဲနေတတ်
ပြီးတော့ မနှစ်သက်၊ ဆန့်ကျင်ဘက်ကို
လည်း ကျင့်ကြံတတ်ပါတယ်။

မင်းကြီး “ရန်သူ”ဟာ မိမိ
ရန်ဘက်ရဲ့ ရန်သူကို ပေါင်းသင်းမိတ်ဖွဲ့
နေတတ်တယ်။ ရန်ဘက်လူရဲ့ အဆွေ
ခင်ပွန်း မိတ်ဆွေ ရင်းနှီးသူတို့ကို မပေါင်း
သင်း။ ရန်ဘက်ဖြစ်တဲ့သူကို ချီးမွမ်းတဲ့
လူတွေကို တားမြစ်တယ်။ မကောင်း
ပြောတဲ့ ဆဲရေးတဲ့သူတွေကိုတော့ ချီးကျူး
တယ်။

မင်းကြီး ရန်သူဟာ သူ့ရန်ဘက်
ကို ဘယ်တော့မှ လျှို့ဝှက်တဲ့စကားကို
မပြောကြားတတ်။ ရန်ဘက်ဖြစ်သူ လုပ်

သမျှ မချီးကျူး။ ရန်ဘက်ရဲ့ပညာကိုလည်း
မချီးမွမ်း ဂုဏ်မပြုတတ်ပါ။

မိမိရန်ဘက်ဖြစ်တဲ့သူရဲ့ စီးပွား
ချမ်းသာ ပျက်စီးခြင်းကို နှစ်သက်သဘော
ကျတယ်။ ရန်ဘက်ရဲ့ စီးပွားတိုးတက်မှု
ကို မနှစ်သက်။ ကောင်းမြတ်တဲ့ စားစရာ
ရရန် ရန်ဘက်ကို ဘယ်တော့မှ ပေးလို
စိတ်မရှိ။ ရန်ဘက်က ကောင်းမြတ်တဲ့
စားစရာရတယ်ဆိုရင် စိတ်မချမ်းမသာ
ဖြစ်တတ်တယ်။ မရွှင်မပျူဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲ
နေတတ်တယ်။ ဒီအကြောင်းတွေနဲ့
ရန်ဘက်ဖြစ်သူကို ဘယ်တော့ မစောင့်
ရှောက်။

မြတ်သောမင်းကြီး အဲဒါဟာ
ရန်သူရဲ့ လက္ခဏာ၊ ရန်သူရဲ့ သဘောပုံ
ဖြစ်တယ်။

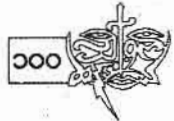
ဒကာတော်မင်းကြီး မိတ်ဆွေ
ကောင်းတို့ရဲ့ လက္ခဏာမှာတော့ အောက်
ပါအတိုင်းဖြစ်ပေတယ်။

မိတ်ဆွေသည် မိမိရဲ့ အဆွေ
ခင်ပွန်းနဲ့ ခွဲခွာရတဲ့အခါ အောက်မေ့
တတ်တယ်။ အဆွေခင်ပွန်းရောက်လာ

တာ မြင်ရရင် အလွန်နှစ်သက်တယ်။
အဆွေခင်ပွန်းကို ရွှင်လန်းပြီး ကြီး
တတ်၊ အလိုရှိတတ်တယ်။ အဆွေခင်ပွန်း
က ပြောသမျှ စကားတွေကိုလည်း
သဘောကျ နှစ်သက်တတ်တယ်။

မိမိမိတ်ဆွေနဲ့ ရင်းနှီး
မိတ်ဆွေတွေကိုသာ ပေါင်းသင်းဆက်
တတ်တယ်။ မိမိ အဆွေခင်ပွန်းရဲ့ ရန်သူ
တွေကို မပေါင်းသင်း။ အဆွေခင်ပွန်း
ဆဲရေးတဲ့သူတွေကို တားမြစ်တတ်တယ်။
အဆွေခင်ပွန်းရဲ့ကျေးဇူးကိုခံတဲ့သူတွေ
ကို ချီးမွမ်းတတ်တယ်။

ကိုယ့် အဆွေခင်ပွန်းကို လှိုင့်ရက်တဲ့စကားကို ပြောကြားတတ်တယ်။ အဆွေခင်ပွန်းကပြောတဲ့ လှိုင့်ရက်စကားကိုလည်း စောင့်စည်း ထိန်းသိမ်းထားတတ်တယ်။ ကိုယ့်အဆွေခင်ပွန်းခြင်ပျက်မှုကို ချီးကျူးတတ်တယ်။ အဆွေခင်ပွန်းရဲ့ ဉာဏ်ပညာကိုလည်း ချီးကျူးတတ်တယ်။

မိမိအဆွေခင်ပွန်းရဲ့ စီးပွားဥစ္စာ နှိပ်စက်တာကို နှစ်သက်တယ်။ အဆွေခင်ပွန်းရဲ့ စီးပွားပျက်တာကို မနှစ်သက်။ အသိုလား။ အစားကောင်း အသောက်ကောင်းကိုရတဲ့အခါ ကိုယ့်မိတ်ဆွေကို အစားပေးရပြီဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာလည်း ပျော်ရွှင်တတ်တယ်။ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ စားကောင်းသောက်ကောင်း ဆိုတဲ့အခါက အစားပေးရတာကိုလည်း စောင့်ကြည့်တတ်တယ်။

မင်းကြီး ဒီဖော်ပြတဲ့ ၁၆ ပါးအကြောင်းတွေဟာ မိတ်ဆွေအကြောင်းတွေရဲ့ သဘောပဲ။ ပညာရှိတွေ

ဟာ ဒီ ၁၆ ပါးသော အကြောင်းတွေနဲ့ ရန်သူကိုလည်း သိတယ်။ မိတ်ဆွေကိုလည်း သိနိုင်ပေတယ်။

ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည် ဘုရားလောင်း၏ စကားကြောင့် ရှင်လန်းနစ်သက်မှု ဖြစ်ရလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသလမင်းကြီးကို ထို အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောပြီးသောအခါ ထိုအခါက အာနန္ဒာသည် ဗာရာဏသီမင်းဖြစ်ဖူးပြီ။ ပညာရှိအမတ်သည် ငါ ဘုရားဖြစ်ပြီဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းတော်မူလေသည်။

မှန်သည်။ လောကတွင် ရန်သူနှင့် မိတ်ဆွေသည် ရောထွေး၍နေတတ်သည်။ ရန်သူကလည်း မိတ်ဆွေအသွင်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မိတ်ဆွေကလည်း ရန်သူအသွင်ဖြင့်လည်းကောင်း ရှိ၍နေတတ်၏။

ရန်သူ၊ မိတ်ဆွေ မခွဲခြားတတ်ပါက ကိုယ့်အကျိုးမဲ့ကို ပြုသူကိုလည်း အဟုတ်မှတ်၍ ယုံကြည်နေမိတတ်သည်။

အကယ်၍ “ရန်သူကို မိတ်

ဆွေ” ထင်မိလျှင် စီးပွားဥစ္စာ ပျက်သုန်း၍ လောက၌ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ရတတ်ပေသည်။

ရန်သူကိုလည်းကောင်း၊ မိတ်ဆွေကိုလည်းကောင်း၊ ခွဲခြားသိမြင်ကာ ပညာဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်၍ လောက၌ နေတတ်ထိုင်တတ်ရန် ထို ငါးရာငါးဆယ်အသိပေး ညွှန်ပြနေလေသည်။

ငါးရာငါးဆယ် ဇွာဒသကနိပါတ် မိတ္တာမိတ္တဇာတ်ကို ရေးဖွဲ့ပါသည်။

မောင်ရိုးကောသီး

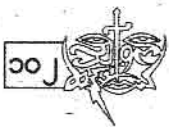

အားလုံးချစ်မြတ်နိုး

ဝင်္ဂ္ဂဇာတ်

စကားရေးချစ်သောအုတ်စာပေ

TAKM.2014

တနင်္ဂနွေ အလုပ်နားရက်တွင် ဦးမြင့်ဟန်တို့အိမ်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်၍နေသည်။ ဦးမြင့်ဟန်နှင့်သူ၏ မြေး မလေး ဥမ္မာကျော်တို့သာ အိမ်စောင့် အနေဖြင့် ရှိနေသည်။

ကျွန် အိမ်သားများအနက် အချို့က ဘုရားဖူးသွားကြသည်။ အချို့က ဆွေမျိုးသားချင်းများအိမ်သို့ သွားကြသည်။ တစ်ပတ်လုံး အိမ်နှင့်အလုပ်၊ အလုပ်နှင့် အိမ်သည် နှစ်ဌာနသည်သာ သွားလိုက် ငြိမ်လိုက် လုပ်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

အမှန်တော့ ဥမ္မာကျော်လည်း သူ့အဘွားနှင့်အတူ ဘုရားဖူးသွားမည့် အစီအစဉ်ရှိသည်။ သို့သော် ဥမ္မာကျော် သည် ယခုနှစ် စန္ဒယားအတီးပြိုင်ပွဲဝင်ရန် အစီအစဉ်ကို အကောင်အထည်ဖော်နေ သည်။

အချိန်ရလျှင် ရနိုင်သည့် အချိန် အတောအတွင်း စန္ဒယားလက်ကျနှင့် အိမ်ထဲသို့ မှန်ကန်စေရန်အလို့ငှာ အချိန် အတော် စန္ဒယားအတီးနှင့် အဆို မပိုင်ပိုင် အောင် အဘိုး၏ စန္ဒယားတွင် ဥမ္မာကျော်

သည် နားနေသည်ပင် လုံးဝမရှိ။ အချိန် ပြည့်လိုလို လေ့ကျင့်နေလေ၏။

ပြိုင်ပွဲနှင့်ပတ်သက်သော ခံယူ ထားရမည့် ပညာ၏ လျှို့ဝှက်ချက် တစ် ချက်ကို အဘိုးဦးမြင့်ဟန်က သူ့မြေး ဥမ္မာကျော်အား ပြောပြထားပြီးဖြစ်သည်။

“ပြိုင်ပွဲဝင်တော့မယ်ဆိုရင် အကြိမ် ၁၀၀ လေ့ကျင့်ရုံနဲ့ မိမိပြိုင်ဘက် ကို အနိုင်ရမယ်မှန်းသိထားလို့ လုံလောက် တယ်ဆိုပေမယ့် အဲ့ဒါ အာမခံချက်ရှိလှ တာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ် အာမခံချက် ရှိဖို့ဆိုတာ အဲဒီအကြိမ် ၁၀၀ လေ့ကျင့် ရမယ်အစား အကြိမ် ၁၀၀၀ လေ့ကျင့်ဖို့ လိုတယ်။ အဲ့ဒါမှ ဒီပွဲမှာ ဘယ်လောက် ကြီးပဲ တော်တော် တတ်တတ်၊ ကိုယ့်ကို ယှဉ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝ မလွယ်တော့ဘူး။ ဒါဟာ ပြိုင်ပွဲသီဝရိပဲ”

ဟူသောစကားဖြစ်သည်။ ဥမ္မာကျော်သည် လက်အစုံက စန္ဒယားခလုတ်တွေပေါ် ပြေးလွှားနေပြီး ပါးစပ်က သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အသံထိန်း ၍ ဆိုနေသည်။ သူ သီဆိုနေသော သီချင်း

မှာကား ရှင်သီဝလီသီချင်းပါပေ။ သည်သီချင်းကို စစ်ကိုင်းဆရာ ကြည်က တေးပြုခဲ့ပြီး အဆိုတော်ကြီး ပြည်လှဖေက သီဆိုခဲ့လေသည်။

သီဝလီစ၊ မဟာထေရ်၊ တံတဿ တောဇေန ဂစ္ဆန္တိ၊ သဗ္ဗဂဘော၊ ဂေါတမမြတ် ပရမေတေတဒင်္ဂတော်ဝင်၊ ထေရ်ရှင်သီဝလီ ကောလိယဝိတာ၊ သာကီ ဆွေ၊ သုပ္ပဒါသာ မယ်တော်ပေ။ အေဝမ်း ရွှေကျမ်းထုတ်လို့ဝေ။ ကုန္ဒိကမြို့ အခြေ ကုန္ဒန်ဝနေ ဂေါတမမိန္ဒေဝါတော်ဆိုရာမြေ အေဝမ်းရွှေကျမ်းထုတ်လို့ဝေ ရှင်သီဝလီ ဂါထာ ကမ္ဘာကုန်ဆောင်ပါစေ။ တိုးတက် မည် ရွှေငွေ မြန်မာနိုင်ငံကောလိဓာတ်က နိုးဆော်၊ သောင်း ဇမ္ဗူပေါ် အလှူတော် ပေးနိုင်ကြပါစေ။

xxx

ဥမ္မာကျော်၏ စန္ဒယားလက်သံ မှာ လေ့ကျင့်မှုများလာသည့်အလျှောက် လက်ကျန်ရီစည်းပါးမှန်ကာ နားသောတ ဆင်သူတို့ကို ပို၍ သာယာငြိမ်းအေးစေ သည်။

ဦးမြင့်ဟန်သည် မြေးဖြစ်သူ ဥမ္မာကျော်၏ တိုးတက်မှုကို တွေ့မြင် ခံစားနေရသဖြင့် အလွန်ပီတိဖြစ်၍နေ သည်။ သူက သားသမီးများ အရွယ် ရောက်စအချိန်ကလည်း ဥယျာဉ်မှူး ကောင်းတစ်ယောက် သူ၏ ပို့ပင်ကလေး များ ရှင်သန်ကြီးထွားကာ အကောင်းဆုံး သီးပွင့်ဝေဆာသကဲ့သို့ ထို သားသမီးများ ကို ကောင်းရာညွှန်၍ အတတ်သင်စေခဲ့ ပြီး ဖြစ်သည်။

မကောင်းတာ မမှန်တာ မှန် သမျှ မလုပ်မရှုပ်ရန်လည်း တားမြစ်ခဲ့ သည်မှာ ယခုထိပင်။ အရင်းအနှီးဆိုတာ လည်း တစ်နိုင်တစ်ပိုင်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ထိမ်းမြားခြင်းတွေလည်း သူတို့စိတ် သဘောနှင့်အညီ ခေတ်ကာလနှင့်ယှဉ်၍ ဖန်တီးပေးခဲ့ပြီးပြီ။

ဦးမြင့်ဟန်ကား မိမိတို့ မိဘ များဘက်က တာဝန်ကျေသည်ဟု ယူဆ ထား၏။ ယခု ဥမ္မာကျော်ကလေးအား ကျောင်းပညာသင်ပေးရုံမက အနုပညာ ကိုပါ သင်စေခဲ့သည်မှာကား အဘိုး

အဘွားတို့၏ နောက်ဆက်ပွဲ စေတနာ မေတ္တာဟုပင် ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

ဒါကလည်း သားဖြစ်သူက...
“အဖေမြေး ကျောင်းပြီးသွား ပေမဲ့ အလုပ်ခွင်ကို ရောက်သေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုအချိန်မှာ စိတ်မပျံ့လွင့် စေချင်ဘူး အဖေ။ အဲဒါကြောင့် ဥမ္မာ ကျော်ကို စန္ဒယားတီးသင်တန်း ဘက်ခိုင်း မယ်လို့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးထားတာ” ဆိုသော သားဖြစ်သူ၏ စိတ်ကူး

ကို ဦးမြင့်ဟန်က ထောက်ခံအားပေးခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။ လူငယ်ဆိုသည်မှာ အတန်းပညာတတ်ရုံနှင့် ဘဝလမ်းကို ဖြောင့်ဖြောင့် လျှောက်နိုင်စွမ်းသည် မဟုတ်သေးပေ။

သည်တော့ ဘေးက ရောက်ဆီ တွေ မဝင်ရလေအောင် ကိုယ်ခံအား ကောင်းစေရန် ကြိုတင်ဖန်တီးပေးရမည် ဖြစ်သည်။

“ရှင်သီဝလီတန်ခိုးတော်
 ရောင်ပေ၊ တို့ပြည်တို့နန်း ဦးကင်း
 တော်ဝေ၊ စိန်ရောင်လျှမ်းလို့ ဝမ်း
 မြောက်ဝမ်းသာ ချမ်းသာစရာတွေ၊
 နေ့စဉ်တိုးမည် ဟေလိလာဘ် နေ့စဉ်
 ဆက်မည် ဟေလိနန် ပုဂံမြို့အခြေ၊
 ချားတန်ဆောင်းကျောင်းရပ်
 အောင်ကြီးတွေ ရှေ့ပျော့ ဝေပျူကျွန်း
 သိမ်းကျုံးပေါင်းရုံး လယ်ယာ
 ချေမြေအေဝမ်းမေတ္တာ ရှင်သီဝလီထံ
 ဆန်တောင်းလို့ သောင်းဝေပျူပေါ်
 တော်ပေးနိုင်ကြပါစေ”

ဥမ္မာကျော်သည် ဆိုတီး
 တွင် ထူးချွန်သူကလေးဖြစ်သည်။
 ပညာရှင်များက အဆိုသာရသည်။
 အတီးမရ အချို့ပညာရှင်က အတီး
 သည် အတီးအဆိုမရ။

အဆို အတီး ကျွမ်းကျင်ရန်မှာ
 မလေ့ကျင့်ဘဲ မရ။ လေ့ကျင့်မှုက
 လေ့ကျင့်မှုပိုမိုမရ။ ပြင်းပြင်းထန်
 ထန် ဆွဲ ကျင့်ရလေသည်။

တွေးခေါ်ပညာရှင်ကြီးများက

လောကတွင် မည်သည့်အရာကိုမျှ
 အလကားမရဟု ဆိုလေသည်။ လေ့ကျင့်
 မှုများသည် မိမိတို့ဘက်က ပေးရသည်ပဲ
 မဟုတ်ပါလား။

“အောင် စည်ဟိန်းလီ၊
 ငြိမ်းချမ်း အောင်သပြေအောင်စေ၊
 မြရောင်ထန်းတ လယ်ယာကျွန်းမြေ
 စိန်ရွှေငွေ လယ်ယာဥစ္စာ စည်းစိမ်
 ဂုဏ်ရောင်ရွှိန်တိုးစေပေါ်ပြည့်ဝစေ
 ဇောတိကပမာခြေ လောကပါလ
 သသနာစောင့်နတ်တွေ စောင့်ရှောက်
 တဲ့ မြန်မာပြည် နေ့စဉ်ဓါန သီလ
 ပုညဘာဝေ သိကြားနတ်လူတို့ အမျှ
 သဒ္ဓါဝေ ရကြပါစေ လယ်ယာရွှေမြေ
 အေဝမ်းမေတ္တာရှင်သီဝလီထံ ဆုပန်
 တောင်းလို့ သောင်းဝေပျူပေါ် အလှူ
 တော်ပေးနိုင်ကြပါစေ”

ဥမ္မာကျော်က သူ့သီချင်းကို
 သူ၏ စန္ဒယားလက်သံ အဖိအဖော့
 တီးလုံးကွက်ကလေးများနှင့်အတူ ပြေပြေ
 ငြိမ်ငြိမ် အဆုံးသတ်ပေးလိုက်လေသည်။

“ငါ့မြေရဲ့ အဆိုရော အတီးမှာ

ပါ အတော်ကို အသားကျနေပြီပဲ။
 လေ့ကျင့်မှုကကောင်းတော့ တကယ့်
 စန္ဒယားဆရာကြီးများရဲ့ အဆိုအတီး
 အတိုင်းပါပဲ”

ဦးမြင့်ဟန်က သူ့မြေးကို
 အားပေးလိုက်လေရာ ဥမ္မာကျော်က...
 “အတိုးမြှေးဖြစ်နေလို့ မြှောက်
 ပေးနေတာလား အတိုးရယ်”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။
 “မဟုတ်ရပါဘူး ငါ့မြေးရယ်။
 အတိုးက အမှန်အတိုင်းပြောတာပါ”
 ဥမ္မာကျော်သည် စန္ဒယားမှ
 ထလာပြီး ဦးမြင့်ဟန်ရှေ့ ဆက်တီထိုင်ခုံ
 တစ်လုံးတွင်ဝင်၍ ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ငါ့မြေးမဟုတ်လည်း ဒီလို
 တေးဂီတမျိုး ဖန်တီးတဲ့လူကို အတိုးက
 ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပါ”

ထိုအခါ ဥမ္မာကျော်မှာ ပီတိ
 ဖြစ်၍နေ၏။
 ဦးမြင့်ဟန်က...
 “အခု ငါ့မြေးဆိုလိုက်တဲ့ ရှင်
 သီဝလီသီချင်းကလည်း ရှင်သီဝလီဂါထာ

ကို ရွတ်လိုက်တဲ့အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိပါ။ အင်မတန် အကျိုးကြီးမားပါတယ်။ မသိသူကျော်သွား သိသူဖော်စားဆိုတာ ဒါမျိုးပဲပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဥမ္မာကျော်သည် သူ့အဘိုး ပြောနေသည့်စကားကို တစ်လုံးမကျန် နားစိုက်ထောင်လျက်ရှိ၏။

“ရှင်သီဝလီဂါထာကို ငါ့မြေး ရထားသင့်တယ်။ တစ်သက်တာလုံး အတွက် ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မက ကျက်ထားပါတယ်။ သီဝလီဝ မဟာနာမံ သဗ္ဗလောဘံ အဝိဿတိ ထေရဿ အာနဘာဝေန သဗ္ဗေဟောန္တ ဝိယံ အစချီတဲ့ ဂါထာမဟုတ်လား အဘိုး”

“အေး... ဟုတ်တယ်။ ဒီဂါထာပဲ။ ငါ့မြေးက အလွန်တော်တာပဲ။ လူငယ်တွေဆိုတာ ဒီလို အမြင်ကျယ်နေမှ လူငယ်ပီသတာ”

“အဘိုး”

“ဘာလဲ ငါ့မြေး။ ဘာသိချင်

လို့လဲ”
ဦးမြင့်ဟန်သည် သူ့၏မြေးကလေးတွေအကြောင်း သိထားသည်။ သူတို့လေးတွေ ဘယ်လိုစကား ဘာကြောင့်ပြောလာသည့်အကြောင်း သိထားပြီးဖြစ်သည်။

“အဓိပ္ပာယ်သိချင်လို့ပါ”

“ပြောပြရတာပေါ့ ငါ့မြေးရယ်။

ကဲ...နားထောင်၊ ဒီ ရှင်သီဝလီ သီချင်းရော၊ ဂါထာမှာပါ လျှို့ဝှက်ချက်တွေပါနေတယ်။ သိသည်ဖြစ်စေ မသိသည်ဖြစ်စေ အကျိုးသက်ရောက်စေတယ်ဆိုပေမဲ့ သိထားရင် ပိုပြီး အကျိုးသက်ရောက်စေတာပေါ့။

“ဂါထာဆိုတာ အသံထွက်ပြီး ရွတ်ရတယ်။ ရွတ်နိုင်လေလေ အကျိုး

သက်ရောက်လေလေပဲ။ ရှင်သီဝလီ ဂါထာဟာ တစ်ဂါထာတည်းမဟုတ်ဘူး။ ငါ့မြေးနဲ့ ရွတ်ပြတာ တစ်ဂါထာပဲ။ နောက်ထပ် ၉ ဂါထာရှိသေးတယ်။ ဒီဆယ်ဂါထာ နေ့တိုင်းရွတ်ရင် ရွတ်တဲ့ သူဟာ ဆေးခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းမှုရနိုင်တယ်။ နောက်သူ ခပ်သိမ်းတို့ရဲ့ ပူဇော်သက္ကာရကို ခံနိုင်တယ်။ အထူးသဖြင့် လောဘ်လောဘာ ရောက်လာတယ်။ သူ့ခပ်သိမ်းက ကိုယ့်အကျိုး မြင်တာနဲ့ ချစ်ခင်မြတ်နိုးစုံမက်ထားတယ်။ ကိုယ် ဘာပြောပြော အသိအမှတ် ပြုခံရတယ်။ မကောင်းတဲ့ အိပ်မက်ပယ်တယ်။ ကောင်းတဲ့ အိပ်မက်ပယ်မက်စေတယ်”

“အလွန် အကျိုးအာနိသိ တာပဲနော်”

“ဒါပေါ့...ငါ့မြေးရယ်”
အဘိုးဦးမြင့်ဟန်သည် သူ့အသိချင်တာ ပြောပြလိုက်၍ အလွန်အကျွံ ဖြစ်၍ သွားပါလေတော့၏။

ဒို့ဘာသာ ဒို့သာသနာ

ရွေးဟောင်းသမိုင်းဝင် လောင်းတော်ဦးစေတီတော်သို့

ခင်ခင်ပု (အင်းစိန်)

ယခင်လမှအဆက်

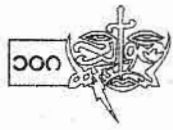
လောင်းတော်ဦးစေတီတော်
 အကြောင်းများကို ပြောကြသော်လည်း
 တိုက်ဆိုင်သော အကြောင်းအရာများ
 ရှိသဖြင့် ဆက်လက်ရေးသားလိုသည်။
 အနော်ရထာမင်းကြီးသည် ယခုပွဲစမြိတ်
 ရွာမှ နားနေတော်မူပြီး တိုင်းရင်းသား
 လူမျိုးစု ချစ်ကြည်ရေး မိတ်ဆုံပွဲတော်
 ကြီး ဆင်နွှဲရန်အတွက် နိုင်ငံတော်အတွင်း
 ရှိ လူမျိုးစုများကို ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်သာမက
 မြန်မာနိုင်ငံတော် အရပ်ရပ်၌ နေထိုင်ကြ
 ကုန်သော ဒေသနတ်များ၊ ဘီလူးများကို
 လည်း ချစ်ကြည်ရေးပွဲတော်သို့ လာ
 ရောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်အမိန့်ထုတ်ခဲ့၍
 ပင်လယ်ကမ်းနား၌ နေထိုင်သော ဘီလူး
 (ငါးကြောင်) သည် မင်းကြီး၏ အာဏာ
 တော်ကို မလွန်ဆန်ဝံ့သောကြောင့် မယား
 မယ်ဂလိန်၊ သားငယ်ငွေ့တို့နှင့်အတူ
 များစွာသော ဘီလူးအပေါင်းတို့သည်
 လောင်းလှေကြီးစီး၍ မိတ်ဆုံကျင်းပရာ
 ဌာနသို့ လာခဲ့ကြသည်။

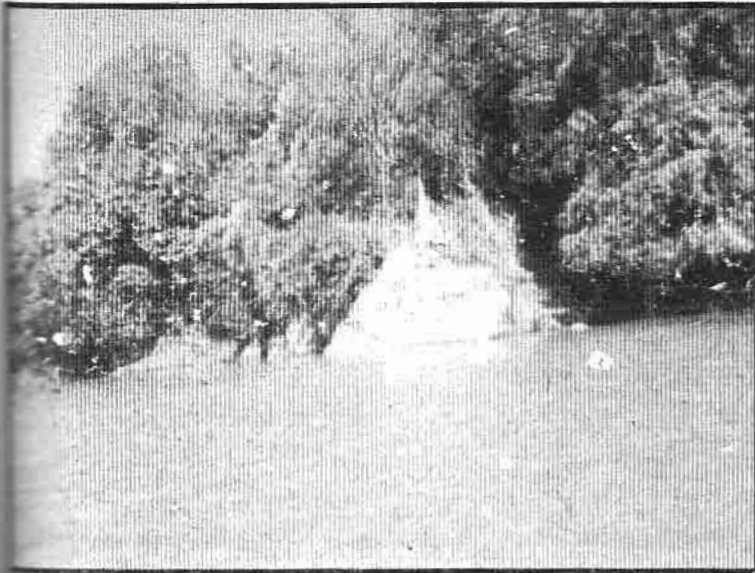
မိတ်ဆုံပွဲကျင်းပရာ ယခု
 ပွဲစမြိတ်ရွာ၌ လူပရိသတ်၊ နတ်ပရိသတ်၊
 ဘီလူးပရိသတ်များ အလွန်များပြားလှ
 သော ဘီလူးငါးကြောင်ဦးစီး၍ ဘီလူးများ
 စီးခဲ့သော လောင်းလှေကြီးသည်အလွန်
 ကျက်သရေရှိလှသဖြင့် အနော်ရထာမင်း
 ကြီးသည် ဤသို့ အကြံဖြစ်တော်မူ၍ ဤ
 အရပ်ဒေသ၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသာသနာကြီး
 သည် အရည်တည်တံ့မည်ဖြစ်ပါကမူ ဤ
 လောင်းလှေကြီးသည် စေတီတော်တည်
 ရာ ကုန်းမြေဖြစ်ပါစေသတည်းဟု အဓိဋ္ဌာန်
 ပြုတော်မူခဲ့ရာ ဘီလူးများ စီးနင်းလာခဲ့
 သော လောင်းလှေကြီးသည် ကုန်းအဖြစ်
 သို့ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ဘီလူးငါးကြောင်၏ မယား
 မယ်ဂလိန်သည် အလွန်စည်ကားသော
 ပွဲတော်တွင် လှည့်လည်ပျော်ပါးရင်း
 သားငယ်ငွေ့ ပျောက်ဆုံးခဲ့လေသည်။
 အပျော်လွန်၍ သားပျောက်နေသည်ကို
 မသိခဲ့ချေ။ ပွဲတော်ကြီးပြီး၍ မိမိနေရာသို့
 အပြန်ခရီးရောက်မှ သားပျောက်မှန်သိ၍
 ထိုသားပျောက်သိသော နေရာကို ယခု

အခါ သားပျောက်ရွာဟု ခေါ်ကြသည်။
 သားငွေ့ တင်ကျန်ခဲ့သောစဉ်က
 (သားသောင်တင်ကုန်း) ဟုလည်းကောင်း
 သားအလောင်းကတ္တူ ဘီလူးမ မယ်ဂလိန်
 မျက်လုံးနှစ်ခု မျက်ရည်ကျသော နေရာကို
 (ဘီလူးမျက်ကွင်း) ဟုလည်းကောင်း
 ငိုသောနေရာကို (မယ်ငိုရွာ) ဟူ၍ လည်း
 ကောင်း။ အလောင်းကို တုတ်ခင်း၍
 တင်ယူသောနေရာကို (တုတ်ခင်းရွာ) ဟု
 ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ယခုအခါ လယ်ယာ
 လုပ်ကိုင်နေသော တဲများသာ ရှိတော
 သည်။ သားငယ်အလောင်းကို ပျဉ်ခေါင်း
 ၌ထည့်ရန် ပျဉ်ကြီးတောင်းသော နေရာကို
 ပျဉ်တောင်ကြီး၊ ပျဉ်ငယ်တောင်းသည်
 နေရာကို ပျဉ်တောင်လေး ဟုခေါ်
 ခေါင်းစပ်ရန် သံတောင်းသည်နေရာကို
 သံတောင်ရွာဟု ခေါ်ခဲ့ကြသည်။

ဘီလူးမမယ်ဂလိန်သည်
 သားငယ်အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီးနောက်
 မိမိနေရာအရပ်သို့ ပြန်ရာလမ်းခရီးမှာ
 ရင်ကွဲနာကျ၍ သေဆုံးသောနေရာကို
 (စိဖွား) ရွာဟု ယနေ့တိုင် ခေါ်ဝေါ်ကြ

ရွှေလီမြစ်မှ ဘိုးလူတင်ဘုရား

ရွှေလီမြစ်ပေါ်ရှိ ငါးအိုးတံတား

ရှိပါသည်။ ဘီလူးကြောင်ခေါင်းဆောင်၍
 စီးနင်းလာသော လောင်းလှေကြီးသည်
 အနော်ရထာမင်းကြီး၏ အဓိဋ္ဌာန်ကြောင့်
 လောင်းလှေသဏ္ဍာန်ကုန်းတော်ကြီးဖြစ်
 လာပြီး တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်ရေး
 ချစ်ကြည်ရေးနယ်ခြားစေတီအဖြစ် တည်
 ထားခဲ့ပြီး လောင်းတော်ဦးစေတီတော်ကြီး
 အဖြစ် တည်ထားခဲ့သည်။ သက္ကရာဇ်
 (၉၃၇) ခုနှစ်တွင် ဟောင်းမွမ်းပျက်စီးလျက်
 ရှိသော လောင်းတော်ဦးစေတီကို
 ဟောနန်းတက်သော မိုးမိတ်စော်ဘွားကြီး
 (ဆေစောမ) က ပြန်လည်ပြုပြင်ခဲ့ပြီး
 (၉၄၁) ခု ကဆုန်လ (၁) ရက်နေ့တွင်
 (သိုဝ်စော်ဘွား) က အသစ်မွမ်းမံပြုပြင်
 ခဲ့ပြန်သည်။ ပထမစေတီ ဉာဏ်တော် (၉)
 တောင်၊ ဘိနပ်တော် (၇) တောင်ရှိခဲ့ရာမှ
 ထပ်မံ၍ ဘိနပ်တော် (၁၀) တောင်၊
 အမြင့်ဉာဏ်တော် (၁၅) တောင်ကို
 တိုးမြှင့်ပြုပြင်ခဲ့ကြသည်။ လောင်းတော်ဦး
 စေတီတော်ပဲ့ပိုင်းတွင် အင်းတော်ကြီး
 ဆရာတော်မှ (၉) တောင်ပြည့်စေတီ
 တော်တစ်ဆူနှင့် ကသာမြို့ ယုစင်ရွှေဆိုင်

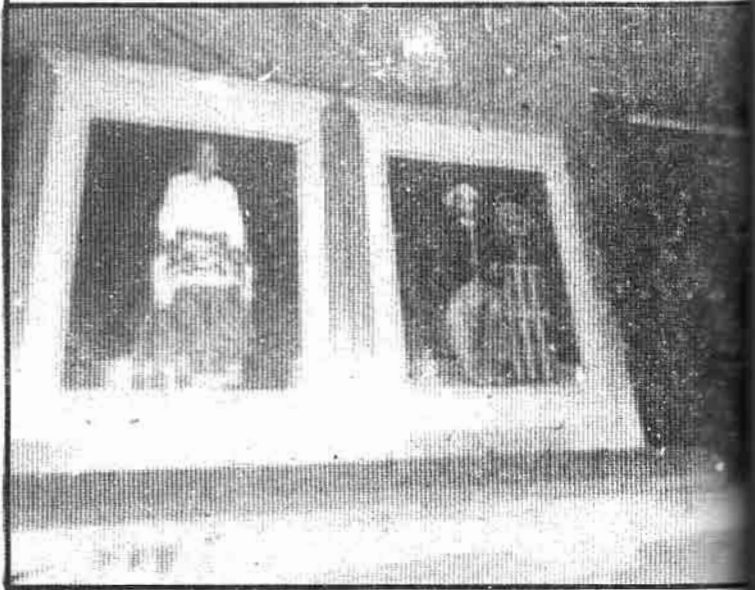
ဘုရားဒကာဦးကျော်အောင်မှ နဂါးရုံရှပ်ပွား
တော်တစ်ဆူ တည်ခဲ့သည်။

လောင်းတော်ဦးစေတီတော်
မြတ်ကြီးတည်ရှိရာ ဌာနနယ်မြေသည်
ရှေးမြန်မာမင်းများ လက်ထက်က
မြတောင်မြို့နယ်ဖြစ်ပြီး ယခုအခါ ကသာ
မြို့နယ်အပိုင်ဖြစ်ပြီး ရှမ်းပြည်နယ်၊ မဘိမ်း
မြို့နယ်နှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသည်။ ကသာ
မြို့နယ်မှ အင်းကြီးရွာ၊ လှေတိုရွာများသည်
စေတီတော်နှင့် အနီးဆုံးရွာများဖြစ်ကြ
သည်။ (၉၄၁) ခုနှစ် သိုင်စော်ဘွားပြုပြင်
ပြီးနောက် အင်္ဂလိပ်အုပ်စိုး၍ လွတ်လပ်
ရေးရသည့်တိုင်အောင် ပြုပြင်မည့်သူ
ဒါယကာ မပေါ်ပေါက်၍ တော်မြို့နယ်များ
ဖုံးလွှမ်းပြီး စေတီတော်ရှိမှန်းမသိနိုင်အောင်
ပင် ပျက်စီးပြီး အုတ်ပုံသာ ကျန်ရှိနေတော့
သည်ဟု သိရှိခဲ့ရသည်။

ကောဇာသက္ကရာဇ် (၁၂၇၉)
ခုနှစ် ပွဲစဉ်ကျေးရွာမှ ကြက်ထောင်နေ
သော တောမုဆိုး "ငအုပ်" ဆိုသူသည်
စေတီတော်တည်ရှိရာ မြစ်၏ အရှေ့ဘက်
ကမ်း တောကြက်ထောင်နေရာမှ လောင်း

လောင်းတော်ဦးစေတီ ပုံပိုင်း

ဆရာတော်အရှင်ပညာဇောတ
ခမည်းတော်နှင့် မယ်တော်

တော်ဦးဘုရားတည်ရှိရာ ကုန်းတော်ပေါ်မှ
 ရောင်ခြည်တော် ကွန်မြူးနေသည်ကို မြင်
 ရသည့်အတွက် စေတီတော်တည်ရှိရာ
 ကုန်းတော်သို့ကူးလာပြီး တောခြံနွယ်ပိတ်
 ပေါင်းများကို ရှင်းကြည့်ရာ အုတ်ပုံနေရာ
 မှ ရောင်ခြည်တော်လွှတ်ကြောင်း သိလာ
 သော် ဓားဖြင့်ခြံနွယ်များကို ခုတ်ထွင်
 နှင်းလင်းပြီး ဘုရားပြုပြင်ရန် စိတ်ထက်
 သန်၍ သဒ္ဓါအားကောင်းနေသဖြင့် ဘုရား
 ပြုပြင်လို့ မပြီးမချင်း အင်္ကျီမဝတ်ဟု
 အမိဇွန်ဖြင့် အင်္ကျီမဝတ်ဘဲ ဘုရားပြုပြင်
 နေ အားထုတ်ပါတော့သည်။ ဒကာ
 (အုပ်) သည် ဘုရားကုန်း တောင်ပေါ်ရှိ
 အောက်များ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး လောင်း
 တော်ဦးစေတီတည်ရှိရာ နယ်မြေသည်
 အလှပအတိအကျ မြေဝင်အပိုင်ဖြစ်၍
 မြေတောင်မြို့၊ တောင်ပေါ်ကျောင်း
 တောင်တော်ဦးဆရာတော် (ဦးဇာဂရ) ထံ
 သွားရောက်လျှောက်ထားရာ ဆရာတော်
 သစ်မြောက်စွာဖြင့် ကြွရောက်တော်
 မြို့ပြုပျက်နေသော စေတီတော်အား
 မြေကြည့်ပြီး ရွှေလီမြစ်ရိုးရှိ ချောင်းဝ

ကျောင်း ကျောင်းဆရာတော် ဦးသုဝဏ္ဏ
 အား အကြီးအမှူးထား၍ လှေဘိုဆရာ
 တော်၊ ကွန်းချောင်းဆရာတော်၊ မယ်ညို
 ဆရာတော်နှင့် ညှိနှိုင်း၍ (၁၂၇၉) ခု
 ကဆုန်လဆန်း (၃) ရက်နေ့တွင်
 အုတ်မြစ်တော်ချခဲ့သည်။

မြို့ပြုပျက်နေသော စေတီတော်
 ကို အုတ်မြစ်ချရာ၌ ပြုပျက်နေသော
 အုတ်ချပ်များ ထုတ်လိုက်သောအခါ
 (သုံးတောင်ခန့်) မြေကမူလေး ပေါ်လာ
 ပြီး ၎င်းမြေကမူလေးကို ပေါက်ပြားများဖြင့်
 ဖြိုရာ ဖြိုလို့မရဘဲ အသံတွေမြည်ဟီးပြီး
 တောင်တစ်ခုလုံး တုန်ခါနေခဲ့ကြောင်း သိခဲ့
 ရသည်။ မြတောင် ဆရာတော်ကြီးမှ
 တောင်းပန်၍ ဆက်ပြီးမတူးတော့ဘဲ
 တားမြစ်တော်မူခဲ့သည်။ ၎င်းကမူလေးကို
 သံကွန်ခြာအုပ်ဆောင်း၍ ငုံ့ပြီး တည်သွား
 ခဲ့ကြသည်။

(၁၂၇၉) ခုနှစ်မှာပင် မြတောင်
 ဆရာတော်မှ ရွှေလီနယ်မှ သံဃာတော်
 များနှင့် ဒကာ ဒကာမများ စုပေါင်းပြီး
 လောင်းတော်ဦးစေတီတော်ကို အုတ်မြစ်

ချ၍ ပြုပြင်ခဲ့ရာ (၁၂၈၀) ခု၊ ကဆုတ်
 လပြည့်ကျော် (၄) ရက်နေ့တွင် ပြီးစီး
 အောင်မြင်၍ တပေါင်းလပြည့်နေ့တွင်
 ထီးတော်တင်ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပနိုင်ခဲ့သည်။
 မြတောင်ဆရာတော်၊ ချောင်းဝဆရာတော်
 ကြီးများ (၁၂၇၉) မှ (၁၂၉၇) အထိ
 နှစ်ပေါင်း (၁၈) နှစ်တိုင်တိုင် တပေါင်း
 လပြည့်နေ့ရောက်တိုင်း ဘုရားပွဲတော်ကို
 ကျင်းပနိုင်ခဲ့သည်။ မြတောင်ဆရာတော်
 ဦးဇာဂရ မဟာထေရ်မြတ်သည် လောင်း
 တော်ဦးစေတီတော်မြတ်ကို ဒုတိယ
 အကြိမ် ပြုပြင်ခဲ့သော ဆရာတစ်ပါးဖြစ်
 သည်။

၁၂၉၇ ခုနှစ်၊ နွေရာသီတွင်
 မြေလျှင် ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ခါမှုကြောင့်
 လောင်းတော်ဦးဘုရားစေတီတော် ပြိုကျ
 မြေခဲ ပျက်စီးခဲ့ရပြန်သည်။ ၎င်းနှစ်မှာပင်
 မြတောင်ဆရာတော်ကြီး ရောဖိစီးမှုကြောင့်
 မကျန်းမမာသည့်အတွက် ချောင်းဝဆရာ
 တော် ဦးသုဝဏ္ဏအား လောင်းတော်ဦး
 ဘုရားအား ထပ်မံပြုပြင်ရန် တာဝန်ပေး
 တော်မူ၍ ချောင်းဝဆရာတော်ကြီးမှာ

သာသနာ့တာဝန်ကို မငြင်းဆိုဘဲ ထပ်မံ ပြုပြင်ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့သည်။ (၁၂၉၇) ခုနှစ်မှစ၍ (၁၂၉၉) ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့်နေ့တွင် ထီးတော်သစ် တင်လှူခဲ့ပြန်သည်။ (၁၂၉၉) ခုနှစ်မှ (၁၃၄၀) ခုနှစ်ထိ (၄၁) နှစ်တိုင်တိုင် မြတောင်ဆရာတော်၏ ဩဝါဒအတိုင်း တပေါင်းလပြည့်နေ့ ရောက်တိုင်း ဘုရားပွဲတော်ပြုလုပ်ရာ ပျံလွန်တော်မူသည့်အချိန်ထိ သာသနာ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်သွားခဲ့သည်။

ချောင်းဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်ပြီး (၁၃၄၀) ပြည့်နှစ် ပြာသိုလမှစ၍ အင်းကြီးဆရာတော် ဦးဣန္ဒာစရိယသည် ကိုရင်သာမဏေကျောင်းသားများနှင့် တောများကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း၍ နယ်တကာအနံ့အလှူခံပြုပြင်ခဲ့ရာ (၁၃၅၇) ခုနှစ်အထိ ဖြစ်သည်။ အင်းကြီးဆရာတော်သည်လည်း ကျန်းမာရေးမကောင်းမှုကြောင့် ဆက်လက်မပြုနိုင်ဘဲ အနားယူခဲ့သည်။

ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် လောင်းတော်ဦးဘုရားစေတီရှိရာနေရာသည် ရွာမနီး၊ လူသူမနီး တောကြီးမျက်မည်းဖြစ်

သေးကြောင့် ထာဝရသီတင်းသုံးနေထိုင်သူ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိ၊ သာသနိက အဆောက်အဦများလည်း မရှိ စောင့်ရှောက်မည့်သူများမရှိ၍ (၁၃၅၀) ပြည့် ပြာသိုလဆန်း (၂) ရက်နေ့တွင် ဌာပနာ ဖောက်ထွင်းခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ဌာပနာပစ္စည်းများ မပါသွားပါ။ အန္တရာယ်တစ်ခုခုကြောင့် ထွက်ပြေးရသည်ဟု ထင်ရသည်။ စေတီတော်၏ ထူးခြားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ နတ်နဂါးများ မကြာခဏ လာဖူးသည်ကို ဒိဋ္ဌမျက်မြင်တွေ့ဖူးသူများရှိခဲ့သည်။ (၁၃၅၇) ခုနှစ် တန်ခူးလပြည့်ကျော် (၁၁) ရက် အင်္ဂါနေ့ နေ့လယ် (၁၁) နာရီအချိန်တွင် လောင်းတော်ဦးစေတီတော်၏ အရှေ့မြစ်ထဲ ငါးဖမ်းပိုက် မေ့ရာနေသော ရေလုပ်သား မောင်းဦးနှင့် ဇနီးမခမ်းအေးတို့ လှေအနီး နဂါးတစ်ကောင်ပေါ်လာပြီး ဘုရားဖူးသည်ကို ကုန်းတော်ပေါ်မှ ဦးပွင်းကြီးများနှင့် ဒကာကြီးများအားလုံး မြင်တွေ့ကြရသည်။

လောင်းတော်ဦးဘုရားကြီး၏ ထူးခြားချက်များရှိပါသေးသည်။ ကသာ

မြို့နယ်၊ အင်းရွာမှ ဆေးဆရာကြီးဦးခင်မောင် တရားအားထုတ်ရန် လောင်းတော်ဦးဘုရားသို့ရောက်ခဲ့ရာ နီးစပ်ရွာများမှ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း ဆောက်ပေးခဲ့သော်လည်း ကျောင်းပတ်လည် သစ်ပင်များအား ဓားထစ်၍ နယ်မြေသတ်မှတ်သည့်အတွက် ညအချိန်ရောက်သော တောင်စောင့်နတ်ဘီလူးမှာ ကိုယ်ထင်ပြု၍ ခြောက်လှန့်မောင်းထုတ်သည့်အတွက် တရားအားမထုတ်နိုင်ဘဲ အင်းရွာသို့ပြန်ခဲ့ရသည်။ ကသာရွှေလီလိုင်း ပြေးနေသော ကျော်ဆန်းဝင်းမော်တော်ယာဉ်မှ စက်လှေမောင်းတစ်ဦးသည် လောင်းတော်ဦးကုန်းပေါ်မှ သရက်သီးများ နူးနှာရာ အိပ်မက်ပေးသဖြင့် ကြောက်လန့်၍ အမြန်ဆုံး ပြန်ပို့ပေးသည်မှာ ထူးခြားဖွယ်ရာဖြစ်တော့သည်။

ပဉ္စမအကြိမ် ဘုရားကြီးအား ပြုပြင်သူမှာ ယခုလောင်းတော်ဦးဘုရားသီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူသော ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပညာဇောတ ပင်ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်မှာ သက်တော် (၆၅) နှစ်

(၄၀) ဖြစ်သည်။ ခမည်းတော် ဆရာတော်များထံ နေထိုင်ပြီး တရား ကို မြင်ယောင်ခဲ့သည်။ တရားထိုင်၍ မရ
 - မယ်တော် ဒေါ်လှခင်ဖြစ်ပြီး ကျင့်ကြံ အားထုတ်တော်မူခဲ့သည်။ တောရ အောင်မြင်ခဲ့၍ ဘုရားကြီးကိုပဲ မျက်စိထဲ
 (၆) ယောက်ရှိသည့်အနက် ကျောင်းများတွင် (၃) နှစ်နေထိုင်ပြီး မြင်ယောင်နေခဲ့သည်။ ဘိုင်ပင်တွင် (၃)
 ယောက်မြောက်သားရတနာတစ်ပါးဖြစ်ပြီး ဝန်းသို၊ ခန္တီ၊ ကောလင်း၊ ဗဗွေကုန်း၊ နှစ်နေခဲ့စဉ် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်
 ယောင်မြောက်ပိုင်း မဘိမ်းမြို့နယ်၊ ဆင်ဂေါင်းတောင်တို့တွင် (၃) နှစ်နေထိုင် လှထွက်၍ ကျောင်းထိုင်လုပ်ရန် ဆရာ
 တောင်တွင် ဖွားမြင်ပြီး ရှမ်းဗမာလူမျိုး ခဲ့သည်။ လက်ပံချင်း၊ ဒီးတုတ်ကုန်း တော်အား တိုက်တွန်းခဲ့ကြသော်လည်း
 မဘိမ်းမြို့တွင် (၅) နှစ် နေထိုင် တောင်ကြားများတွင်လည်း တရားကျင့်ကြံ အရှင်ပညာဇောတမှာ ကျောင်းမထိုင်ခဲ့ပေ။
 တရားဖက်လိုက်၍ ဝန်းသို ကအားထုတ်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း တရား ကသာမြို့ လေးထပ်ကျောင်းဆရာတော်
 ခန္တီဆရာတော်၊ မုံလယ်တောရ အားထုတ်၊ တရားထိုင်တိုင်း အာရုံထဲတွင် ဦးစင်းကုလားဟုခေါ်သော ဦးပဉ္စင်းမှ
 နတ်ရေကန်တောရဦးဩဘာသ လောင်းတော်ဦးဘုရားကြီးအား ပြုပြင်ရန် လမ်းညွှန်သဖြင့် ရွှေလီဒကာ ဒကာမများ

သီလရှင်ဆရာလေးများကျောင်း

က လောင်းတော်ဦးစေတီတော်ကြီးတွင် သီကင်းသုံးရန် ပင့်ဆောင်လာကြသည်။

ဆရာတော်ဦးပညာဇောတ အရှင်မြတ်သည် လောင်းတော်ဦးစေတီ ရှိရာ ကုန်းတော်သို့ ကြွရောက်လာခဲ့သည်။ အင်းကြီးဆရာတော် ကျန်းမာရေးမကောင်း သဖြင့် ဆက်လက်မပြုနိုင်ဘဲ အနားယူ ခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ လောင်းတော်ဦးစေတီ တော်မှာ ငါးအင်၊ လေးအင်၊ နေပူအင်များ ကြောင့် ပျက်စီးယိုယွင်းပြီး တောခြံနွယ် များ ပိတ်ဖုံး၍ ဖူးမြင်သူတိုင်း စိတ် မချမ်းမြေ့စရာ ဖြစ်ရတော့သည်။ ဆရာ တော်ကြီး၏ စိတ်ထဲတွင် ရှေးဟောင်း သမိုင်းဝင် ရတနာကြီးဖြစ်သော ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာ မှတ်တိုင်ကြီး မကွယ်ပျောက် အောင်ဆက်လက်ပြီး သာသနာပြုမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး သစ္စာဆိုပြီး အဓိဋ္ဌာန် ပြုခဲ့သည်။ ငါသည် ဤသို့ ပြုကျလုနီးပါး ဖြစ်သော စေတီတော်ကြီးကို ထပ်မံပြုပြင် ပါမည်။ သာသနာအပေါ် ထားရှိသော ငါ့ရဲ့ မေတ္တာစေတနာ မှန်ကန်ပါက ပစ္စည်း လေးပါးလှူဒါန်းသူများ ပေါ်ပေါက်ပါစေ

သတည်း။ ပစ္စန်းဆက်ရှိသူများအားလုံး ဝိုင်းဝန်းကူညီရန် လာရောက်ပါစေဟု သစ္စာဆို၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့သည်။ စေတီကြီးပြိုကျတော့မည်ကို ဆရာတော်နှင့် ရွှေလီနယ်သားအားလုံး စိုးရိမ်သောကဖြစ်နေကြသည်။ ဘုရားကြီး ပြုပြင်ရန် ရွှေလီနယ်သားများက ဆရာ တော်အား လျှောက်ထားကြရာ အချိန် အခါ လိုပါသေးသည်ဟုသာ နှစ်သိမ့်စကား ပြော၍ ဖြေသိမ့်ပေးခဲ့သည်။ (၁၃၅၈) ခု ကဆုန်လ အင်းကြီးရွာ ရှင်ပြုအလှူတွင် အင်းကြီးဆရာတော်ဦးဣန္ဒာစရိယမှ ဦးပညာဇောတအား လောင်းတော်ဦး စေတီတော်ကြီးအား ပြုပြင်ရန် ဒကာကြီး ဦးစ၊ ဦးစံတင်နှစ်ယောက်နှင့် အလှူခံ ထွက်ပေးပါဟု ခိုင်းစေခဲ့သည်။ ဆရာတော် ဦးပညာဇောတမှာ အလှူခံရမည်ကို အလွန်ဝန်လေးရှက်ကြောက်မိသည့် အတွက် စိတ်မှ အမှတ်မထင်ပေါ်လာ သော အာရုံကို ရုတ်တရက်နှုတ်ဝစီမှ ဆရာတော်ဘုရား စိတ်သောက မရောက် ပါနဲ့ဘုရား။ မကြာခင်မှာ ဘုရားဒကာ

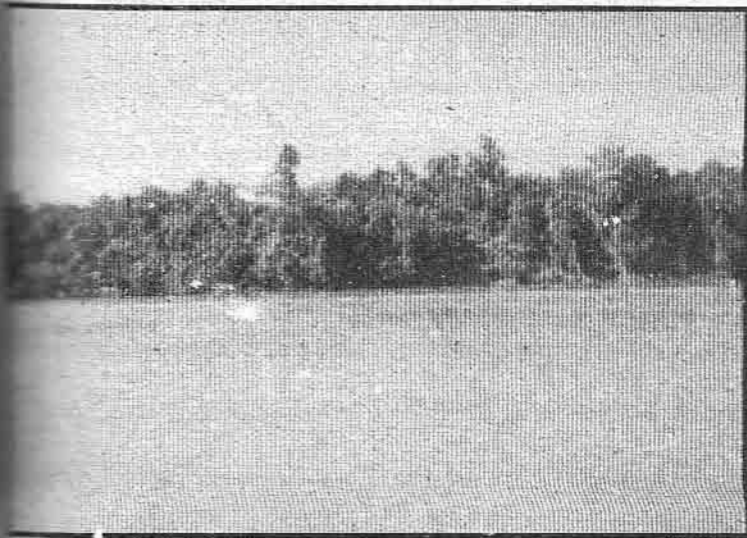
ရောက်လာတော့မှာပါ အလှူခံစရာမလို ပါဘူးဟု လျှောက်ထားမိခဲ့သည်။ ဦးပညာဇောတလည်း လောင်း တော်ဦးသာသနာ စည်ပင်ရန်အတွက် ဒကာ ဒကာမများကို မေတ္တာရပ်ခိုက်ခေါ် ၍ ကုန်းတော်ပေါ်ရှိ ခြံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး (၁၃၅၆) ခု စ၍ မဟာပဋ္ဌာန်းတရားတော်ကြီးကို နိဗ္ဗာန် ရာ သံဃာတော်များနှင့် ရွတ်ဖတ်ပူဇော် သည်။ လှူဒါန်းသူ ဒကာ ဒကာမများ လည်း ရောက်လာကြပါသည်။ စေတီ တော်ကြီးအတွက် အတိတ်နိမိတ်ကောင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်ခဲ့သည်။ (၁၃၅၆) ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်း လဆန်း (၁၄) ရက်နေ့ အင်းကြီးအလှူကထိန်ပွဲသို့ အရှင်ပညာဇောတ သွားရောက်ခဲ့ရာ အင်းကြီးဆရာတော် တွေတွေချင်း ဘုရားဒကာဘယ်မှသွား ဘယ်တော့လာမှာလဲဟု အားမလို အား မရဖြင့် မေးမြန်းခဲ့သည်။ ဘုရားဒကာ ရောက်လာတော့မှာပါဘုရား။ ယခု ရောက်လာမလား မသိပါဘူး။

လျှောက်ထားလိုက်သည်။ လောင်းတော်
 ဦးစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ တန်ခိုးတော်
 ကြောင့်လည်းကောင်း ၁၃၅၆ ခု၊ တန်
 ဆောင်မုန်းလဆန်း (၁၄) ရက်နေ့ ည
 (၅) နာရီအတွင်း မိုးလုံးရွာကျောင်းဒကာ
 ဦးဘတုတ်နှင့် ရန်ကုန်မြို့မှ ဒကာကြီး
 ဦးဝင်းထိန်တို့ရောက်လာပြီး ဆရာတော်
 ဆရာမ ပင့်လျှောက်ပြီး လောင်းတော်ဦး
 ဘုရား စေတီပြုပြင်မွမ်းမံရန် နဝကမ္မ
 အလှူငွေကို ညတွင်းချင်း ရေစက်ချ
 ထုတ်ပြီး ပြန်သွားပါသည်။ ဦးဝင်းထိန်
 ဆရာတော်ဦးပညာဇောတအား အရှင်

ဘုရား ဦးဆောင်ပေးတော်မူပါဘုရား
 မပြီးမချင်း တပည့်တော် ဆက်လက်
 လှူဒါန်းပေးပါမည်ဟုလည်း လျှောက်ထား
 ခဲ့သည်။ ရွှေလီနယ်ရှိ ရဟန်းသံဃာတော်
 များနှင့် ဒါယိကာ ဒါယိကာမများအားလုံး
 ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြစ်၍ သာဓုအကြိမ်ကြိမ်
 ခေါ်ကြရတော့သည်။
 (၁၃၅၉) ခုနှစ်တွင် လောင်း
 တော်ဦးဘုရားစေတီတော် ဘက်စုံပြုပြင်
 မွမ်းမံရန်အတွက် လိုအပ်သောပစ္စည်းများ
 စုဆောင်းပြည့်စုံပြီးမှ (၁၃၆၀) ခု၊ တော်
 သလင်းလဆုတ် (၂) ရက်၊ (၁၉၉၈)

ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ (၇) ရက် တနင်္လာ
 နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့မှ ဘုရားဒကာဦးဝင်း
 ထိန်နှင့် အဖွဲ့ဝင် (၉) ဦး ရောက်ရှိလာ
 ပြီး (၁၃၆၀) ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလဆုတ်
 (၆) ရက် သောကြာနေ့တွင် စေတီတော်
 ကို စတင်ပြုပြင်ခဲ့ကြသည်။ ကုန်းတော်
 ရင်ပြင်ချဲ့ခြင်း၊ ရင်ပြင်တော် ထာဝရ
 တည်တံ့ခိုင်မြဲရန် သံပင်၊ သံချောင်းနှင့်
 ဆွဲချုပ်၍ အာစီလောင်းခြင်း၊ စေတီ
 ကွဲအက်သည့် နေရာများပြုပြင်ခြင်း၊ စေတီ
 ဟောင်းကို ပတ်ဝန်းကျင် ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်း၊
 ဘက်စုံပြုပြင်မွမ်းမံတည်ဆောက်ခဲ့ရာ

စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ကိုယ်လုံးပတ်
 တော်အောက်ခြေတွင် (၄၅) တောင်၊
 ဉာဏ်တော်မှာ (၂၉) တောင် (၁) မိုက်
 ရှိခဲ့သည်။ အရံစေတီငယ် (၄) ဆူ၊
 ရုပ်ပွားတော် (၅) ဆူနှင့် ပလ္လင်တော်များ
 အုတ်လှေကားစောင်းတန်းများ ပြီးစီး
 အောင်မြင်ခဲ့သည်။ (၁၃၆၀) ခု၊ သီတင်း
 ကျွတ် လပြည့်ကျော် (၂) ရက်နေ့တွင်
 ထီးတော်တင်မင်္ဂလာ ကျင်းပပူဇော်နိုင်ပြီး
 (၃) ရက်နေ့နံနက်တွင် ကထိန်သင်္ကန်း

(ဘီလူးမမျက်ကွင်း)

ကပ်ကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့ ဘုရားဒကာ ဦးဝင်းထိန်+ဘုရားဒကာမ ဒေါ်အေးအေးယု မိသားစုနှင့် ရွှေလီမတီမ်းမြို့နယ်၊ ကသာ မြို့နယ်နှင့် ပါရမီရှင်များအားလုံး စုပေါင်း ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။

ယခုအခါ ဆရာတော်အရှင် ပညာတေတမှာ ဘိုင်ပင်ကျေးရွာ အောင် မင်္ဂလာကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေခဲ့ရာမှ ယခုလောင်းတော်ဦးတွင် (၁၉) နှစ်မျှ ကြာခဲ့ပြီး သာသနာပြုလျက်ရှိသည်။ သာသနာတော်နှင့် လောင်းတော်ဦးစေတီ တော် အရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲစေရန်ဟူ သော အကြောင်းများအတွက်သာမက သာမဏေ ရဟန်းများကို စာပေပို့ချခြင်း၊ တရားစခန်းများ ဖွင့်လှစ်နေခြင်း၊ ပရိယတ္တိ သာသနာ၊ ပဋိပတ္တိသာသနာနှစ်ရပ်ကို သင်ကြားပို့ချခြင်း၊ စာသင်သားများအား မွေးထုတ်၍ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး စာသင် တိုက်များသို့ ပို့ဆောင်၍ ပညာသင်ကြား စေခဲ့သည်။ ဓမ္မာစရိယ (၁) ပါး၊ အကြီး တန်း (၁) ပါး၊ ဆရာလေး (၁၁) ပါးတွင် ဓမ္မာစရိယ (၁) ပါးနှင့် ဘီအေဘွဲ့ရ

ဆရာလေး (၁) ပါးရှိသည်။ ဆရာလေး များမှာလည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးဘဲ လောင်းတော်ဦးစေတီတွင် လာရောက်ကြပြီး ပဋ္ဌာန်းရေစက်များ ကြောင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့တွေ့ချင်း ဖက်ပြီးငိုကြသည်မှာလည်း လောင်းတော် ဦးဘုရား၌ ဘဝအဆက်ဆက် တွေ့ဆုံခဲ့ ပြီး ပြန်လည်တွေ့ကြရ၍ ဝမ်းနည်းကြခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

တရားစခန်းဖြစ်မြောက်ရန် အတွက် မိုးလုံးရွာမှ ဒကာကြီးဦးတုတ်၊ ဒေါ်ခင်ညို၊ ဦးပွဲကြီး၊ ဦးချစ်မောင်၊ ဦးစ၊ ဦးစံတင်တို့ ရောက်ရှိလာပြီး တရားပွဲ လုပ်ရန်နှင့် တရားစခန်း ဖွင့်လှစ်ရန် လာ ရောက်လျှောက်တင်၍ တရားစခန်းများ ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ မိုးကုတ်နည်းဖြင့် တရား စခန်းဖွင့်ခဲ့ရသည်။ ယောဂီ (၈၀၀) ကျော် အထိ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ဓမ္မာရုံများ၊ ကျောင်းများ မလုံလောက်၍ နောက်ပိုင်း တွင် ရန်ကုန်မှ ဦးဝင်းထိန်၊ အင်းရွာမှ ဦးအုန်းဖေ၊ မန္တလေးမှ ဦးလှမျိုး၊ မန္တလေး မှ ဟိန္ဒူလူမျိုး ဦးမွတ်နားနှင့် ရွှေလီ

နယ်သား၊ ကသာမန္တလေးများမှ ဒကာများ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း၍ အဆောက်အဦ များဖြစ်လာပြီး ဘုရားကုန်းတစ်ခုလုံး တိုးတက်လာခဲ့သည်။ ယခုအခါ လောင်း တော်ဦးစေတီပဲ့ပိုင်းမှ တောင်ပေါ်သို့တက် လျှင် ကြီးမားသော ဓိမ္မာန်ကြီးတည် ဆောက်ထားပြီး အလှူရှင်မှာ ရန်ကုန်၊ ဦးထိန်ဝင်းဖြစ်ပြီး ပဋ္ဌာန်းပွဲဖြင့် ဖွင့်လှစ် သည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ပဋ္ဌာန်းပွဲမှ လောင်းတော်ဦးစေတီတော်အတွက် အကြိမ်ပေါင်း (၃၆) ကြိမ်ရှိပြီး တရား ပဋ္ဌာန်းပွဲသို့ ပွဲစမြိတ်ရွာ၊ အလယ်ရွာ၊ မအူကုန်း၊ ဘိုင်ပင်၊ အင်းကြီးရွာ၊ ခိုလှေ လှေဘို၊ ခိုတာ၊ ပိုင်လုံ၊ ကွန်းချောင်း သံချောင်း၊ မယ်ငိုရွာ၊ ပြည့်ဝရွာများ ဆရာတော်ကြီးများ ကွဲရောက်ပြီး ရွာရွာ သာ၊ ရွှေလီနယ်သားများ လာရောက် လာကြသည်။ တရားပွဲများပြီးဆုံး၍ အ ပေးဝေလျှင် ယခင်က တောင်ချိုင့် အ ဆောက်များမှ အသံနက်ကြီးဖြင့် ခေါ်သည်ကို တရားနာပရိသတ်များ ကြ ရသည်။ တရားပွဲလုပ်စဉ်တွင်

တို့ဘုရားဝင်းအတွင်း စိုက်ထားသော
ပန်းများပွင့်ကြပြီး ဘုရားပန်းအိုးမှ
ထူးထူးခြားခြား ထူးထူးထူးထူး
သည်ကိုလည်း သိခဲ့ရသည်။

ဘုရားသမိုင်းနှင့် အကြောင်း
များကို လောင်းတော်ဦးစေတီတွင်
သုံးသားသာသနာပြုနေသော ဆရာ
အရှင်ဦးပညာဇောတမှ တစ်ဆင့်
ရသည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် ဝေး
သောနေရာ၌ သာသနာပြုလုပ်ငန်း
ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ပစ္စည်းဆက်
အကာမများနှင့် လောင်းတော်ဦး
တော်ကြီးအား ပြုပြင်စောင့်ရှောက်
ရန်ကို ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်မိပါသည်။
မင်းများစွာမှ တံခွန်တိုင်ကြီးမှာ
မွယ်တွေ့ရသည်။ ခြင်္သေ့ (၄) ရပ်
သိမ်ဝတ်သဖွယ် အဝတ် (၄) ခု
တိုင်အတွင်း ဘုရားရုပ်တုနှင့် နတ်
တွေ့ရသည်။ ကျောင်းပတ်ဝန်း
ပန်းပေါင်းစုံနှင့် သစ်ပင်ကြီးများ

ထား၍ သာယာကြည်နူးဖွယ်
သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့်

ဆရာလေးများ သီတင်းသုံးသည့် ကျောင်း
ဆောင်ကြီးများ၊ ဆွမ်းစားကျောင်း၊ ဇရပ်၊
သိမ်များ အဆောက်အဦးများရှိသည်။
လှေကားထစ်များဖြင့်တက်၍ လောင်း
တော်ဦးစေတီတော်အား ဖူးမြော်ရာစေတီ
ရှေ့တွင် ငှက်ငါးဆူခေါင်းလောင်းကြီးတို့
ကို တွေ့ရသည်။ စေတီတော်အနောက်
ဘက်သို့သွားလျှင် ခြင်္သေ့တစ်ကောင်မှာ
မြစ်ဖက်သို့မျက်နှာမူပြီး စေတီ၏ဦးပိုင်းဖြစ်
၍ သင်္ဘောကြီးသွားနေသလို ခံစားရသည်။
ရွှေလီမြစ်ရေများ ဘုရားကြီးအား ဦးတိုက်
၍ စီးဆင်းသွားကြသည်။ စေတီတော်ပေါ်
မှကြည့်လျှင် ပွဲစမြိတ်ရွာနှင့် သောင်ထွန်း
နေသော ကျွန်းမော်များ၊ ရွှေလီမြစ်ရေမှာ
စီးဆင်းနေပြီး တစ်ဖက်တွင် ချိုင့်ကြီးများ
ရှိ၍ အုတ်ဖုတ်သော နေရာများ တွေ့ရ
သည်။ စေတီတော်ရင်ပြင်တွင် အနွေး
ဓာတ်များရှိ၍ လောင်းတော်ဦးစေတီ
အောက်တွင် နဂါးလိုဏ်ဂူရှိ၍ နဂါးတွင်း
လည်းရှိသည်ဟု ပြောကြသည်။

လောင်းတော်ဦးစေတီကြီး
အား ဖူးမြော်ပြီး ဆရာတော်ကြီးဦးပညာ

ဇောတနှင့် သီလရှင် ဆရာကြီး၊ ဆရာ
လေးတို့အား ကန်တော့ပြီး နံနက် (၁၀)
နာရီတွင် လောင်းတော်ဦးစေတီမှ ပြန်
လည်ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ ဆရာတော်ကြီး
ကျန်းမာစွာဖြင့် သက်တော်ရာကျော်ရည်
ပြီး သာသနာအကျိုးကို ဆက်လက်
ဆောင်ရွက်နိုင်ပါစေဟု မေတ္တာပို့
ဆုတောင်းခဲ့ပါသည်။

လောင်းတော်ဦးဆရာတော်
ကြီး ဦးပညာဇောတနှင့် သီလရှင်များ၊
လောင်းတော်ဦးဘုရားသို့ ပို့ဆောင်ပေးကြ
သော ကသာမြို့နယ်ရုံးမှ ဒုတိယမင်းဇော်
ဦးနှင့် ဇနီးမဒါလီခိုင်ဦး၊ ကသာရဲစခန်းမှ
တပ်ကြပ်ကြီး ဦးနေဝင်းနှင့် ဇနီးဒေါ်သီသီ
ခိုင်၊ အင်းရွာမှ ဒေါ်ခိုင်နွယ်သိန်း၊ အင်းရွာ
ရဲစခန်းမှ တပ်ကြပ်ကြီး မျိုးတင့်နှင့် ဇနီး
မသန်းသန်းစိစဉ်ပေးသော ကသာရဲစခန်း
မှ ဒုရဲအုပ် ဇော်ဝမ်း၊ အင်းရွာရဲစခန်းမှူး
ရဲအုပ် စိုးလှိုင်နှင့် အင်းရွာရဲစခန်းမိသားစု
အားလုံး ကျေးဇူးအထူးတင်ပါသည်။

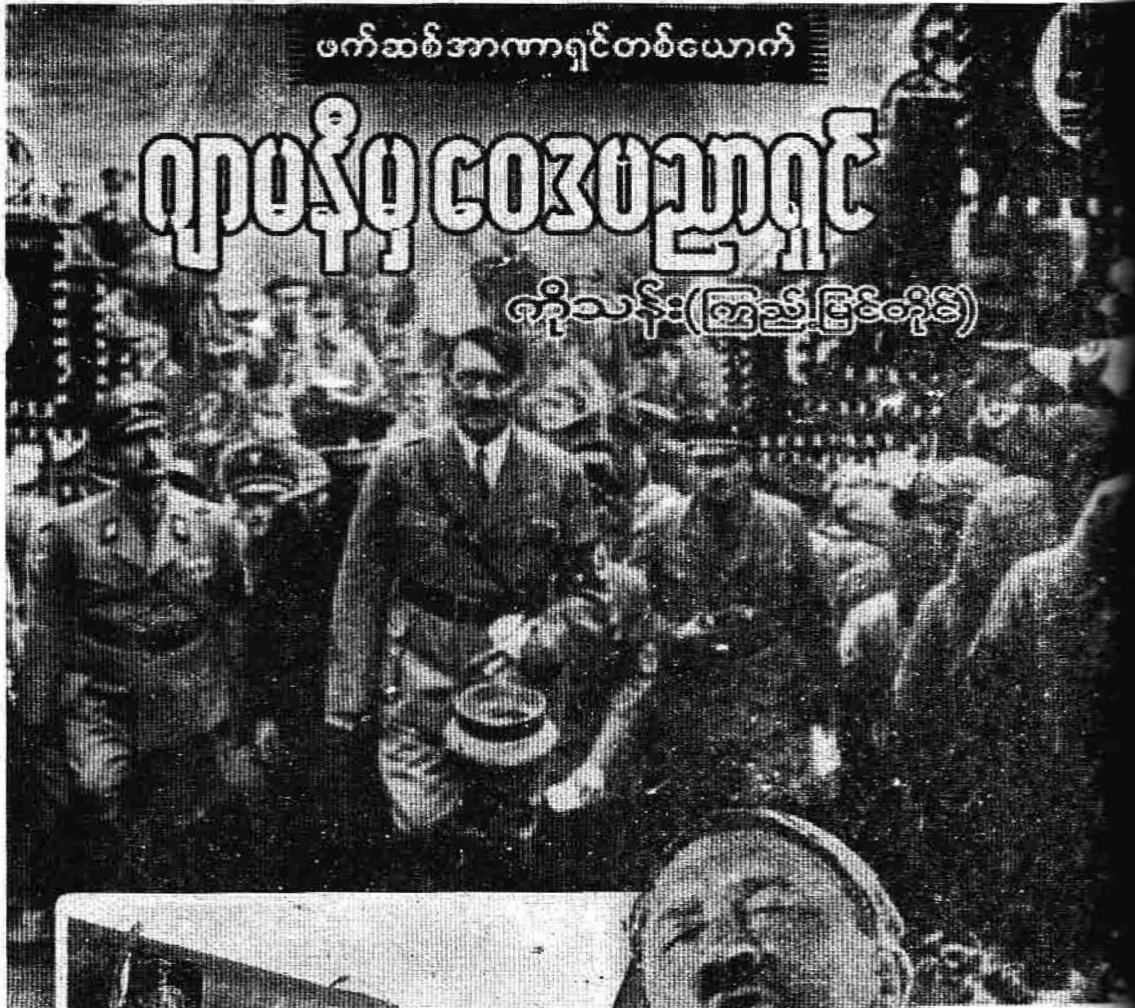
ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်)

ဖက်ဆစ်အာဏာရှင်တစ်ယောက်

ဂျာမန်နီ ဝေဒနာဗျူရင်

ကိုသန်း (အိန္ဒိယ ဇွဲင်ကိုင်း)

TAKMI 2014

စာရေးသူသည် ငယ်စဉ်ကပင် တာအံ့တကြသိရှိခဲ့ပါသည်။

ယင်း အနောက်နိုင်ငံများနှင့် အခြားနိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များ၏ မှန်ကန်မှုကို ထုတ်ဖော်ရေးသားခြင်းသည် မြန်မာ့လောကီပညာများကို ပြည်သူတို့ လေးစားယုံကြည်မှုကို အထောက်အကူပြုသည်ဟု ရိုးသားစွာ ယုံကြည်ပါသည်။

ယခုရေးသားဖော်ပြမည့် ဗေဒင်ဟောကိန်းနှင့် မှန်ကန်မှုကို တွေ့ရှိရသည်မှာ ဟူးဘရယ်ဗာ-ရိုဗာ (Hugh Trevor Roper) ရေးသားသည့် "ဟစ်တလာ၏ နောက်ဆုံးနေ့" စာအုပ်မှ ဖြစ်ပါသည်။ ထရယ်ဗာ-ရိုသည် နယ်နယ်ရပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ပါ။ ဗြိတိသျှလူမျိုး ပညာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်ပါသည်။ သူသည် အောက်စဖို့ဒ် တက္ကသိုလ်ခရိုက်ချပ်ချ်နှင့် ချာတာဟက်ခ်တွင် ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး ဟရာဗင်ဟတ်ဖို့ဒ် စကောလာ့ရှစ် ပညာသင်ဆရာများ ရရှိခဲ့သည့် ပညာများ ထူးချွန်သူဖြစ်ပါသည်။ သူသည် အောက်စဖို့ဒ် မာတင်ကောလိပ် သုတေသနပညာရှင်အဖွဲ့ဝင်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီးခေတ်တွင် ခရိုက်ခ်ချပ်ချ်တက္ကသိုလ် သင်္ချာအကြီးအကဲဖြစ်ပါသည်။ စစ်အတွင်းက သူသည် ဂျာမနီတွင် ဗြိတိသျှစစ်ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိကြီးတစ်ဦးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ၁၉၄၅ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလမှစ၍ "ဘာလင်ကျဆုံးကနီး ဟစ်တလာ တကယ်သေသလား" ရေငုပ်သင်္ဘော (သို့မဟုတ်) လေယာဉ်ဖြင့် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသလား" စသည့် ဟစ်တလာနောက်ဆုံးဘဝကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းခဲ့ရသူဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ "ဟစ်တလာ၏ နောက်ဆုံးနေ့" စာအုပ်သည် "စစ်ပြီးခေတ်တွင်" အင်္ဂလန်နှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတို့၌ ရောင်းအကောင်းဆုံးစာအုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဗေဒင်ဆရာမှာ ဝစ် (Wilt) ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် အဆိပ် သက္ကရိုက်ဘာသာရပ်များကို လေ့လာခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သူက ဟစ်တလာ၏ ကိုယ်ရံတော်တင်ဖွဲ့ (အက်စ်အက်စ်)နှင့် အာရ်အက်စ်အီပ်ချ်ဇေး

တရားတရားဖြင့် တရားအလှမ်းဝေးခဲ့ပြီး အလှမ်းဝေးခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လက္ခဏာပညာ၊ နက္ခတ္တပညာအသုံးအနှုန်းများနှင့်လည်း တွေ့နည်းပါးလှပါသည်။ သို့သော် စာရေးသူ စာရံဖတ်သူဖြစ်၍ လျှို့ဝှက်ကြယ်မဂ္ဂဇင်းတွင် အိမ်မက်၊ ဗေဒင်ကိန်း၊ နက္ခတ္တပညာနှင့်ပတ်သက်သည့်တို့ကို ရေးသားနေခြင်းမှာ မြန်မာမှုလောကီပညာနယ်၏ အတွေ့အကြုံများမှ ရေးသားခြင်း မဟုတ်ဘဲ အနောက်စာပေများမှ ထုတ်နှုတ်ရေးသားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ စာပေကို ဖတ်ရမှည့်လည်း လောကီပညာရပ်များကို ထာလိုက်စား ယုံကြည်လက်ခံကြခြင်း သိရှိရပါသည်။ ယင်းသို့ သိရှိရခြင်းနှင့် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ယင်းတို့ကိန်းများ၏ မှန်ကန်မှုကိုလည်း

(RSA) ခေါ် အမျိုးသားဗဟို လုံခြုံရေး ရုံး၏ ဌာနကြီးများ ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးဖြစ်သူ အက်စ်အစ်ဘာနိုဂိတ်ဒီယားကွင်နရယ်ဝါလ် ကာ ရခဲလင်ဘတ်ဖြစ်သည်။ သူက ဟစ် တလာပြီးလျှင် နာဇီဂျာမနီတွင် ဒုတိယ တန်ခိုးအကြီးဆုံးဖြစ်သည့် ဟင်းမလား၏ လက်ထောက်ဖြစ်သည်။

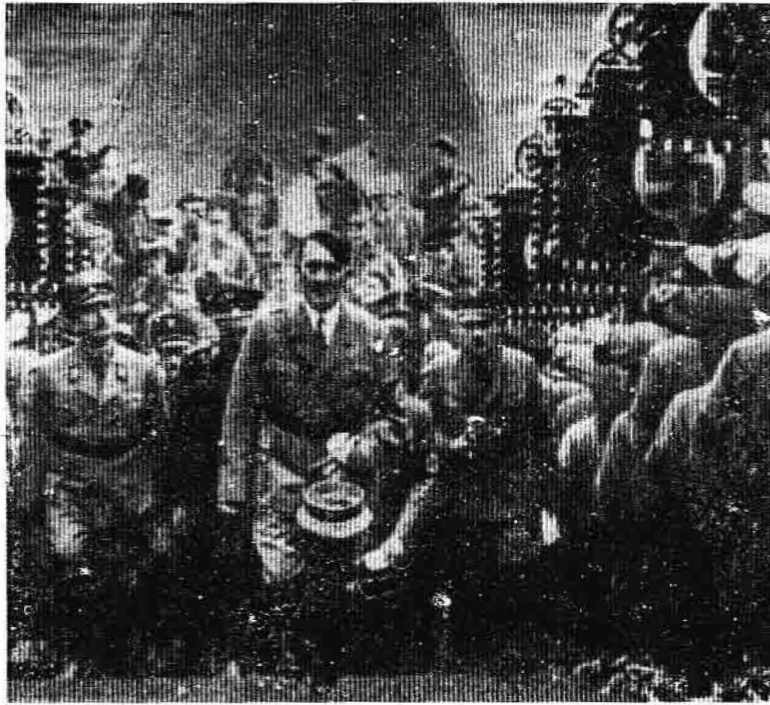
RSHA တွင် အရေးပါသည့် ဗျူရို (၃) ခုမှာ ဗျူရို (၃) 3D ဂျာမနီ ပြည်တွင်းလုံခြုံရေး ဗျူရို၊ ဗျူရို (၄) က်စတာပိုနိုင်ငံတော် လုံခြုံရေးရုံး ဗဟို

(၅) မူခင်းစုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးရုံး ဗျူရို (၆) နိုင်ငံခြားလျှို့ဝှက် ထောက်လှမ်းရေး တို့ဖြစ်သည်။ RSHA ၏ အကြီးအကဲမှာ ရိုမ့်ဟတ်ပေးဒရစ်ချ်ဖြစ်ပြီး ၁၉၄၁ ခုနှစ် တွင် ယင်း ချက်ကိုစလိုဗက်ကီးယား၌ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခံခဲ့ရသော ဒေါက်တာ ဒန်းစ်ကော်လ်တင်ဘရူးနား ဖြစ်ပါသည်။

ဂုဏ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သူ ရာချဲ လင်းဘတ်သည် ဟင်းမလား၏ လက်ထောက်ဖြစ်ပြီး RSHA ၏ အကြီး အကဲတစ်ဦးလည်းဖြစ်၍ ဂျာမနီတွင်

တန်ခိုးဩဇာကြီးမားသူ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူက ဟစ် တလာ ခေါင်းဆောင်မှုဖြင့် ဂျာမနီ လုံးဝပျက်စီး ဆုံးရှုံးခြင်းသို့ရောက်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည် သဘောပေါက်ထားသူဖြစ်သည်။ သူက ဟင်းမလားကို ငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေး စောစောပိုင်းကတည်းက အကြံပြုခဲ့ ဖြစ်သည်။ ဟင်းမလားကလည်း သူ အကြံ ပြုချက်အတိုင်း အမေရိကန် ဗြိတိသျှနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးရယူပြီး ဆိုဗီယက်တို့ ဦးတည်တိုက်ခိုက်ကြရန် ဆွစ်ဇာလန်၌ တွင် ဆွီဒင်ကြက်ခြေနီဥက္ကဋ္ဌ ကော့ ဘနာဒုတ်နှင့် အမေရိကန် မဟာဗျူ ထောက်လှမ်းရေး ကိုယ်စားလှယ် ဒေါ် လင်ဒါဒလက်စ်နှင့် ဆွေးနွေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ဘရယ်ဗာ-ရိုကာ ဂျာမန် ဆရာဟောကိန်းကို အကျယ်မရေ မှာ ပါ။ အရေးကြီးသည့်အချက်များကို ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ လင်ဘတ် ဂုဏ်ကို ဟမ်းဘတ်မြို့တွင် တွေ့နိုင် ဖြစ်သည်။

(၁) ဟစ်တလာသည်

ခုနစ် ငှက်လိုင်လ (၂၀) ရက်နေ့ အသက်
ထပ်ကြံခံရမှုကြီးမှ လွတ်မြောက်လာမည်။

(၂) ဟစ်တလာသည် ၁၉၄၄

ခုနစ် နိုဝင်ဘာလတွင် မနာမကျန်းဖြစ်
ပျက်

(၃) ၁၉၄၅ ခုနှစ် မေလတွင်

ရက်နေ့မတိုင်မီ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်
အခြေအနေတွင် သေဆုံးလိမ့်မည်
ပုဂံက ဟောခဲ့သည်။

ယင်း၏ ဟောကိန်းသည်

အကျမှန်ခဲ့သည်။ သို့သော် ယင်း
ဟောကိန်းများကို ဟစ်တလာအား
အော်ဖော်မပြောရကြ။ ဟောစာတမ်းကို
အစွဲမရှိ စာအိတ်ထဲ အလုံပိတ်ထားကြ
သည်။ နှုတ်မှ ဖွင့်ဟခြင်း မပြုရကြ။
အထူးသဖြင့် စပ်ကျမ်းသည် ပုဂံ၏
အစာတမ်းသည်လည်း မှန်ကန်သည်ဟု
အထူးတင်စားရုံကပါ ဆိုပါသည်။ မှန်ကန်
ကြောင်း မှတ်ချက်ပေးခဲ့သော်လည်း
အစွဲမရှိမှန်ကန်ကြောင်း အကျယ်ထုတ်
အော်လေးခြင်း မပြုခဲ့ပါ။

တကယ်ဖြစ်ရပ်မှာ ၁၉၄၄

ခုနှစ် ငှက်လိုင်လ (၂၀) ရက်နေ့တွင် ဟစ်
တလာ၏ တဖောက်ကန်းမိုက်ရှူးရဲလမ်းစဉ်

ကို ဆက်လက် လိုက်နာကျင့်သုံးနေပါက

ဂျာမနီနှင့် ဂျာမနီတစ်မျိုးသားလုံး အကျိုး
ပျက်ပြား နစ်နာဆုံးရှုံးတော့မည်ဟု ယုံ

ကြည်သည့် ဂျာမနီကြည်းတပ်မှ အရာရှိ

ကြီးအချို့က ချက်ကိုစလိုဗက်ကီးယား
ဘီယာခန်းမဆောင်တွင် ဗုံးဖောက်ခွဲကာ
လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။

ဗုံးပေါက်ကွဲပြီး ဟစ်တလာ ဒဏ်ရာ

အနည်းငယ်သာရကာ အသက်ဘေးမှ
လွတ်မြောက်သွားခဲ့ပါသည်။ ပုဂံ၏ဟော
ကိန်းအတိုင်း ကွက်တီမှန်ကန်ခဲ့ပါသည်။

လုပ်ကြံမှုတွင် ပါဝင်သည်ဟု

ထင်ရသော လူပေါင်းများစွာကို ဖမ်းဆီး
ခဲ့သည်။ ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်များပါဝင်
သည်။ ယင်းတို့အနက် ဂျာမနီစစ်ဦးစီး
ဌာနချုပ် စစ်ဦးစီးချုပ် ဂျယ်နရယ် ဖရန်ဇ်
ဟော်လ်ဒါ၊ ထောက်လှမ်းရေးဌာန အကြီး
အကဲ အက်ဒ်မိုင့်ရယ်ဝီလမ် ကနားရိုစ်၊
သူ၏လက်ထောက် ဂျယ်နရယ် ဟင်းစ်
အော်စတာ၊ ဂျက်စတာပို အကြီးအကဲ

မေဂျာဂျင်နရယ် ဟိန်းရစ်ချ်မြူလာ။ သူ
လက်ထောက် မေဂျာဂျင်နရယ် အာဝင်

လာဟိုဆင်၊ ဂျင်နရယ် သောမတ်စ်

စသူများအား သေဒဏ်နှင့် ထောင်ဒဏ်
ချမှတ်ခံခဲ့ကြရသည်။

ဒုတိယ ဟောကိန်းဖြစ်သည့်

၁၉၄၄ နိုဝင်ဘာလတွင် ဟစ်တလာ
အကြီးအကျယ် မကျန်းမမာဖြစ်မည်
ဟူသော အချက်သည်လည်း အလွန်ပင်
တိကျမှန်ကန်ခဲ့ပါသည်။

ဟစ်တလာသည် သူ့အသက်

ကို လုပ်ကြံသည့် ဗုံးပေါက်ကွဲမှုတွင်
အနည်းအကျဉ်းသာ ဒဏ်ရာရရှိခဲ့သော်
လည်း အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်သွားခဲ့ပြီး မည်သူ့ကိုမှ မယုံကြည်
တော့။ အားလုံးအပေါ် သူ့ကိုသစ္စာဖောက်
ထင်တာ မယုံသင်္ကာဖြစ်မှုများ ကြီးထွား
လာခဲ့သည်။ အပြင်သို့လည်း မထွက်တော့
ဘဲ အဓိပတိရုံးမြေအောက် ဘန်ကာထဲ
မှာသာ နေထိုင်ခဲ့သည်။

သူ့ကို ဆေးကုပေးနေသည့်

ဆရာဝန်များအနက် သူ အားအကိုးရုံး

ဆရာဝန်မှာ သမားတော်ပါမောက္ခ သီဟိုဠ် ခိုမိရဲဖြစ်သည်။ သူကတုန်းက သိပ္ပံနည်း မကျ။ စိတ်ကူးဖြင့် သူ မှန်ဆဲပြီး ဝိတာမင် များ။ ဟိုမှန်းများ။ စိတ်ကြွဆေးများ။ အားဆေးများနှင့် မော်ဖိန်းများကို ပေးခဲ့ သည်။ ဟစ်တလာ၏ ကျန်းမာရေးမှာ ပို၍ ဆိုးလာသည်။ သို့သော် ဟစ်တလာက အယုံကြီးယုံနေသဖြင့်၊ မိုးရဲအကြောင်း သူ့ကို မပြောရဲကြ။

ဟစ်တလာသည် မိုရဲ၏ဆေး များ အစမ်းသပ်ရာဖြစ်နေပြီး ကျန်းမာရေး ဆိုးရွားကျဆင်းလာပါသည်။ မိုရဲ၏ အပြင်း ကို ကံခဲမှုပျောက်ဆေးများဖြစ်သည် အဆိပ်ဆေးများ တဖြည်းဖြည်း ဟစ် တလာတွင် စုပုံများပြားလာနေသည်။ ယင်း အခြေအနေကို ရိပ်စားမိကြသော ဒေါက်တာကားလ်နှင့် ဒေါက်တာအားဝင်း ဝီဆင်ကိုလည်း ဟစ်တလာက မိုရဲစကား နားထင်ပြီး ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်တော့။ ဟစ်တလာလည်း တဖြည်းဖြည်းတော့ ပိန်နူးချိနဲ့လာသည်။ ပို၍ ခါးကိုင်းလာ သည်။ ခြေထောက်နှင့်လက်များ တုန်လာ

ပြီး ခြေထောက်တစ်ဖက်လည်း တရွတ်ဆွဲ လာသည်။ အသံကွဲပြီး တုန်လာသည်။ ဒေါသပိုကြီးလာပြီး မယုံသင်္ကာဖြစ်မှု ပို၍ ကြီးထွားလာသည်။ စစ်နိုင်ရမည်ဟူသော တစ်ဖက်သတ် အစွဲအလမ်းပိုကြီးကာ အသေခံ တိုက်ရမည်။ သွေးဖြင့်စတေးရ မည်ဟုဆိုကာ ပို၍လည်း သွေးဆာလာ သည်။

ယင်း အခြေအနေသည် သူ ပြေလ (၃၁) ရက်နေ့ သူ့ကိုယ်သူ စီရင် သွားသည့်အထိ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိခဲ့။ ဂျာမန် ဗေဒင်ဆရာ ဝုဖ်၏ ဟောကိန်း မှန်ခဲ့ပါသည်။

နောက်ဆုံးဟောကိန်းဖြစ် သည့် ဟစ်တလာ ၁၉၄၅ ခုနှစ် မေ (၇) ရက်နေ့မတိုင်မီ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် သော အခြေအနေတွင် သေဆုံးမည် ဆိုသော အချက်ကလည်း သွေးထွက် အောင် မှန်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ် ပြေလနောင်ပိုင်း တွင် ဂျာမနီသည် နှစ်ပိုင်းကွဲသွားသည်။ မဟာမိတ်တို့နှင့် ဆိုဗီယက်ပြည်တို့

အကြားတွင် ကျဉ်းမြောင်းသော စင်္ကြံ ကုန်းလမ်းကလေးသာ ရှိနေသည်။ အမေရိကန်တပ်များက အဲ့ဘဲမြစ်သို့ ရောက်နေပြီး ဆိုဗီယက် အိုဒါနီဆေးခြံ ပေါ် ရောက်ရှိကာ ဒရစ်ဒင်နှင့်ဘာလင်တို့ ခြိမ်းခြောက်နေသည်။ မြောက်ဘက်တွင် ဗြိတိသျှတပ်များက ဟန်ဘတ်နှင့် ဘင် သင်း ဗြိစ္စန်သို့ ရောက်နေပြီး ပြင်သစ်တပ် များက ဒင်ညာမြစ်အပေါ်ပိုင်း၊ ဆိုဗီယက် တပ်များက ဝီယင်နမြို့သို့ ရောက်ရှိနေကြ ပြီး ဂျင်နယ်ပက်တန်၏ အမေရိကန်တပ် များက နာဇီဝါဒ စတင်မွှေးဖွားရာ ဗာဆာ ရီးယားသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

ဟစ်တလာက မဟာမိတ် တို့ ကို ကြံကြံခံပြီး အနိုင်ပြန်တိုက်မည် ဝမေ့ကဲ ဝိလုပ်နေသည်။ ဘယ်စစ်မျိုး ကိုမှလည်း မသွား။ ဘာလင်နှင့် အခြေအနေသို့လည်း မထွက်ဘဲ ချွန်ဘာထံသို့ ရှိ ဟစ်ပတ်ရုံး မြေအောက်ဘန်ကာ က မထွက်ဘဲ အဲဒီနေ့သာ တွင်တွင် သေ သည်။ ထိုရောက်စွာ ခုခံတိုက်ခိုက်မှု တပ်များလည်း မရှိတော့။ သူ့အား

လိုက်နာသူ မရှိသလောက်ဖြစ်နေ
သူ အားကိုးသည့် ဂျင်နရယ်ဝါလ်
ဂျင်နရယ်ဖဲလစ်စတီန်းနား၊ ဂျင်
ယဲလ်ဖဲလ်မွတ်ဝေဒင်၊ ဂျင်နရယ် အဲ
ဘ်ဂျီလ် စသည့် ဗိုလ်ချုပ်မှူးလည်း
နိုင်ချေနကြပြီ။

ဧပြီလ ၂၇၊ ၂၈ ရက်နေ့များ
ဆိုဗီယက်တပ်မှ စစ်အမြောက်
သည် ချန်ဘယ်လာရီခေါ် အဓိပတိ
အိမ်ထဲသို့ တအံ့အနံ့ကျရောက် ပေါက်
နေသည်။ မြေအောက်ဘန်ကာတွင်
နေသည်။ အမြောက်ဆံထိချက်များ
ထိကျလွန်းလှသည်။ အဓိပတိရုံး
ထပ်ဖဟိုတည့်တည့်သို့ ထိမှန်နေ
သည်။

မီးတောက်မီးလျှံများနှင့်
အောက်အစီးများသာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ
ပြီးတော်နှင့် အမြောက်ဆံများက
အံ့အနံ့ ထိမှန်နေသော မြေအောက်
ဘန်ကာအတွင်း ပိတ်မိနေသည့် ဟစ်
ထောသုည ကိုယ်ကာယ ထိခိုက်
ပြီးပေးလို စိတ်လည်း မမှန်တော့။

သူ့အာဏာ ထိရောက်အောင်ပြုလုပ်နိုင်
သည့်အင်အားလည်း မရှိတော့။ လူများကို
ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းနိုင်သည့် အကျိုးသင့်
အကြောင်းသင့်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြော
ဆိုနိုင်ခြင်းမရှိတော့။ အကောင်အထည်
ဖော်ရမည့် ယန္တရားများလည်း မရှိတော့။
ပြင်ပနှင့်သူ ဘာအဆက်အသွယ်မှလည်း
မရှိတော့။ ဘာဆို ဘာမှ မရှိတော့။

ဧပြီလ (၂၉) ရက်နေ့တွင်
ဆိုဗီယက်တပ်များက ဘာလင်မြို့၊
ဘားလင်းစတရာဆေးလမ်း၊ ဝီလန်
စတာရဆေးလမ်းနှင့် လေကြောင်းဝန်ကြီး
ဌာနသို့ ရောက်လာနေကြပြီ။ ဟစ်တလာ
ကလည်း သူ့နောက်ဆုံးနေ့အတွက်
ပြင်ဆင်နေသည်။

နေ့လည်ပိုင်းတွင် သူ အနစ်
သက်ဆုံး အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေးကြီး ဘလွန်
ဒီကို သတ်ဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့ အတွင်း
ရေးမှူး နာဂိုးကို အဆိပ်ဆေးတောင့်များ
ပေးသည်။

“ဒါထက်ကောင်းတဲ့ . . .
လက်ဆောင်မပေးနိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါ

တယ်”
ဟု ဟစ်တလာက ပြောသည်။
သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်ရန်
ပြင်ဆင်နေဆဲတွင် ဆိုဗီယက်တပ်များက
ဖရက်ဒရစ်စထရဆေးလမ်းကို သိမ်းပိုက်
ထားပြီ။ အဓိပတိရုံးနှင့် ဆက်နေသည့်
ဗော့စ်ဆားဆေးလမ်းကိုလည်း တစ်စိတ်
တစ်ပိုင်း သိမ်းထားပြီဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်
အတွင်း ဟစ်တလာ အယ်ဗာဘရွန်တို့
အကျဉ်းချုံ့ လက်ထပ်သည်။ ဟစ်တလာ
က သူ့အရိုက်အရာကို အက်ဒီမိုင့်ရယ်
ဒိုနစ်ဒ်အား လွှဲအပ်သည်။ သူ့အပေါ်
တစ်လျှောက်လုံးသစ္စာရှိသူ နာဇီပါတီ
ခေါင်းဆောင် ဗာတင်ဘိုမင် ဆွေးသွား
သည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် ဟစ်
တလာနှင့်ဇနီးဖြစ်သူ အယ်ဗာဘရွန်တို့က
လူရင်းများဖြစ်သည့် ဂိုးဘဲလ်၊ ဘောမင်၊
အက်ဒီမိုတယ်၊ ဗော့စ်၊ ရက်တင်ဟူးဘား၊
ဟိုရယ်၊ ဝွန်ရှေး စသူများကို နှုတ်ဆက်
သည်။ နောက် ဟစ်တလာတို့ အခန်း
အတွင်းသို့ဝင်သွားကြသည်။ နှုတ်ဆက်ပြီး

သူများအားလုံး ထွက်သွားကြသည်။
 ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသာ ဟစ်တလာ
 တို့နှင့်အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဘုန်းတော်
 ကြီး ထွက်ခွာသွားပြီး ခဏအကြာတွင်
 သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။
 အခန်းတွင်းဝင်ကြည့်တော့ ဟစ်တလာ
 သည် ဆိုဖာပေါ်တွင် လဲကျနေသည်။
 ဆိုဖာတွင် သွေးများအိုင်ထွန်းနေသည်။
 ခြောက်လုံးပူးသေနတ်ကို ပါးစပ်မှတော့
 ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အယ်ဗာဘရွန်း
 လည်း ဆိုဖာပေါ် လဲကျသေဆုံးနေသည်။
 သူမဘေးတွင် ခြောက်လုံးပူးသေနတ်
 တစ်လက်ရှိနေသည်။ သူမက သေနတ်
 ကို မသုံးဘဲ အဆိပ်ဆေးတောင့်ကို မြို့
 လိုက်သည်။ သူတို့ သေဆုံးနေသည်ကို
 တွေ့ရသောအချိန်က ဧပြီလ (၃၁) ရက်
 နေ့ နေ့လယ် (၃) နာရီခွဲတိတိဖြစ်သည်။

သူတို့အလောင်းများကို ပြာကျ
 အောင် မီးရှို့ဖျက်ဆီးဖို့ ဟစ်တလာက
 မှာခဲ့သည်။ သူတို့အလောင်းများကို
 ဓာတ်ဆီဖျန်း မီးရှို့၍ မီးခိုးများ တလိပ်လိပ်
 တက်နေချိန်တွင် ယင်းတို့ဘန်ကာအနီး

အနားတွင် တိုက်ပွဲများ အပြင်းအထန်ဖြစ်
 နေသည်။
 သူတို့အလောင်းကို ဖျောက်ဖို့
 စွန့်စားသော်လည်း တစ်ပိုင်းတစ်စ ပြာကျ
 နေသော ဟစ်တလာ၏ အလောင်းနှင့်
 ဦးခေါင်းခွံကို ဆိုဗီယက် အမှတ် (၈)
 ပြည်တော်စောင့် ထောင်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့
 ဝင်များက ရရှိသွားသည်ဟု သိရပါသည်။
 ဆိုဗီယက်တို့က ယင်းအကြောင်းကို
 ဘာမှ မပြောဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်နေ
 လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်
 ကြီး ပြီးဆုံးသွား၍ နှစ်ပေါင်း (၃၀) ခန့်
 ကြာသည်အထိ ဟစ်တလာ သေ၊ မသေ
 အငြင်းပွားခဲ့ကြသည်။ ရေငုပ်သင်္ဘောဖြင့်
 ထွက်ပြေးသွားသလိုလို၊ လေယာဉ်ဖြင့်
 ထွက်ပြေးသွားသလို အမျိုးမျိုးပြောနေကြ
 ကာ အပြန်အလှန် အချီအချ အငြင်းပွား
 မှုများလည်း ရှိခဲ့သည်။

ဤသည်တို့က လျှို့ဝှက်ဆန်း
 ကြယ်သော အခြေအနေတွင် ဟစ်တလာ
 သေဆုံးရမည်ဟု ဂျာမန်ဗေဒင်ဆရာ ဝမ်

ဟောပြောချက် သွေးထွက်အောင်မှန်ထ
 သည် မဟုတ်ပါလား။
 သိပ္ပံပညာမဟုတ်၍ဟုဆိုကာ
 လောကီပညာကို အထင်အမှား၍ ဖေ
 ကြောင်း စာရေးသူ ကောင်းကောင်း
 သဘောပေါက်၊ ပညာရသွားခဲ့ကြောင်း
 ပါ။

(စကားချပ် - ဟစ်တလာ၏
 ဦးခေါင်းခွံကိုရသွားခဲ့သည့် ဆိုဗီယက်
 ထောက်လှမ်းရေးတို့က ဟစ်တလာ၏
 အံ့သွားကိုတွေ့ပြီး ဟစ်တလာ၏ သွား
 ဆရာဝန်ကို အမိအရ လိုက်လံရှာဖွေကာ
 ဟစ်တလာ၏ သွားဆေးကု မှတ်တမ်း
 ဓာတ်မှန်များဖြင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြည့်
 ရာ ယင်းဦးခေါင်းသည် ဟစ်တလာ၏
 ဦးခေါင်းအစစ်ဖြစ်ကြောင်း အမှန်အတိုင်း
 သက်သေထုနိုင်ခဲ့ကြောင်း ဖတ်ရှုရခဲ့
 ပါသည်။ - စာရေးသူ)

ကိုသန်း(ကြည်မြင်ထိုက်)
 ကျမ်းကိုး - The Last Day of Hitler
 by Hush Tervor - Roper
 PAN BOOKS Ltd.

www.burmeseclassic.com

မဟာသုတရစေတီ

စွယ်စုံလွန်သူအတွက် ရည်ရွယ်ပြုလုပ်ချည်ကုသိုက် ဒေရာဝင်း(သားကိန္ဓာ)

TAKM.2014

ကျွန်တော် ဘာသာရေးကို အသက် ၁၆ နှစ်အရွယ်ကပင် လိုက်စားခဲ့ပြီး ဂုဏ်တော်ပုတီးကို နေ့စဉ်လိုလို စိပ်ခဲ့ပါတယ်။ အသက် ၂၅ နှစ်လောက်ကစပြီး ညဉ့်တိုင်း ပုံမှန်ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်၊ ပရိတ်ရွတ်၊ မေတ္တာပို့ အမျှဝေ တဲ့လုပ်ငန်းတွေ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အသက် ၂၆ နှစ်လောက်စပြီး ပရလောကမှ ဝိဇ္ဇာကြီးများရဲ့စောင့်ရှောက်မှုကို ရရှိခဲ့ပါတယ်။ အသက် ၅၀ လောက် ရောက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ရေဖြစ်မည့် အိပ်မက်တွေ မြင်မက်ခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ ပုတီးစိပ်တဲ့အခါ တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးတဲ့ ဆရာတော်ကြီးများ ဖူးတွေ့ရခြင်း၊ ရသေ့များ၊ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ အာရုံမြင်ရခြင်း၊ ဘုရားရုပ်ပွားစေတီများ ဖူးမြင်ရခြင်း စတဲ့ ထူးခြားတဲ့အာရုံနိမိတ်တွေ ရလာပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ စကားပြောသံ မိမိနာမည်ခေါ်သံလိုလို ကြားရပါတယ်။ အသံကလည်း ဘယ်အရပ်က လာတယ်ဆိုတာ မဝေခွဲနိုင်ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့

ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်၊ ဂုဏ်တော်တွေ၊ မန္တန်တွေ ဝတ်မပျက် အားထုတ်လာခဲ့တာ ယခု ကျွန်တော် အသက် ၇၀ ကျော်အထိပါပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၀၀၆ ခုနှစ်ဆန်းပိုင်းကစပြီး ပရလောကနဲ့ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် စတင်အဆက်အသွယ်တွေ ရခဲ့ပါတယ်။ ဝိဇ္ဇာကြီးများ ဆာဇူးကြီးများနဲ့ ပထမ အဆက်အသွယ်တွေ ရလာပါတယ်။ နောက်တော့ နဂါးတွေ၊ ဘီလူးတွေ၊ သိုက်ကပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ တစ္ဆေတွေ၊ နတ်တွေနဲ့ပါ ဆက်ဆံလာရပါတယ်။ နတ်တွေမှာလည်း လူ့ဘောင်နဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ စတုမဟာရာဇ်နတ်ဘုံက နတ်တွေအပြင် နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်၊ အကာသစိုးနတ်မင်းကြီး၊ ကမ္ဘာစောင့်နတ်မင်းကြီး၊ နေနတ်သား၊ လနတ်သား၊ ဂြိုဟ်စောင့်နတ်တွေနဲ့ပါ ဆက်သွယ် လို့ရလာပါတယ်။

ဒီလို အဆက်အသွယ်တွေရ လာတဲ့အခါ သူတို့ခိုင်းတာတွေ ကျွန်တော်က ဆောင်ရွက်ပေးရသလို၊ ကျွန်တော်ကမေးတာ အကူအညီတောင်းတာ

တွေကိုလည်း သူတို့က ဆောင်ရွက်တာ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိတ်တွေရဲ့ ကျွန်မားရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ၊ နတ်မင်းကြီးတွေကို အကူအညီတောင်းပြီး ဖြေရှင်းတဲ့အခါ ပြေလည်သွားတာ များပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အစကတော့ သုတေသနလုပ်တဲ့သမားနဲ့ စမ်းသပ်ဆောင်ရွက်ကြည့်တာပဲ။ ကိစ္စတော်တော်များများ မေးမြန်းတာ တာရယ်၊ ဆောင်ရွက်တဲ့အခါ ပြေလည်သွားတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ် ကျွန်တော်နဲ့ ပြောတာဆိုတာ အမှန်အကန်တွေကြုံရတာပဲ။ မိမိအဖို့နဲ့ထင်တဲ့ အာရုံတွေ မဟုတ်ဘူး။ ယုံကြည်လာပါတယ်။

ယခု ကျွန်တော် တင်ပြတာက ကွယ်လွန်သူအတွက် ရည်ရွယ်ပြီးပြုလုပ်တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေက ကွယ်လွန်သူအတွက် တကယ်ရဲ့အဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။

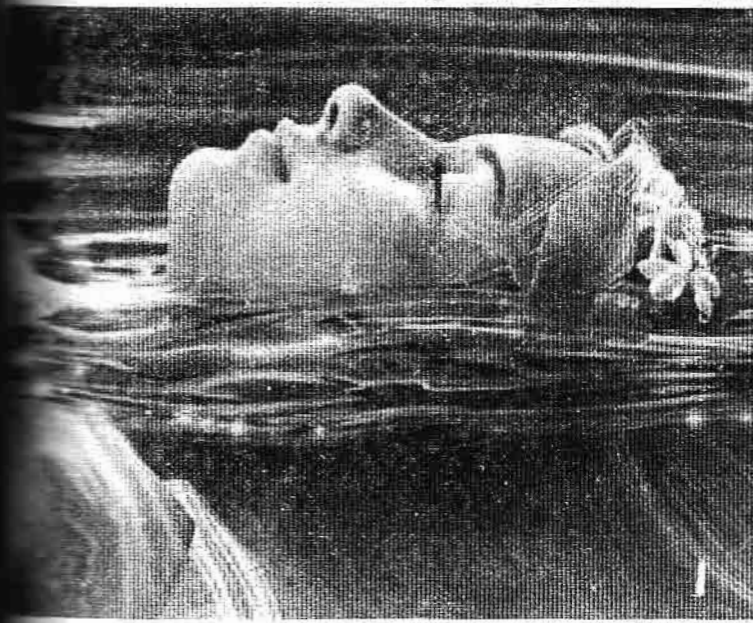
၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

တစ်ညမှာ ကျွန်တော် ၂ နာရီ နတ်လား။ သိုက်ကလား။ တစ္ဆေလားလို့
တော်မှာ အိပ်ရာကနိုးပါတယ်။ ကျွန် မေးတော့ တစ္ဆေလို့ လက်လှုပ်ပြီး ပြေ
တော် အိပ်ခန်းပြတင်းတံခါးတစ်ခုကို ပါတယ်။ ဘယ်ကတစ္ဆေလဲမေးတော့
တော် အိပ်လေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မန္တလေးက ငယ်သူငယ်ချင်း စိန်အောင်
တော် ခေါင်းလိမ်းဆီနဲ့ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ကြီး ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ
တော် နေပါတယ်။ ဒီအချိန်ကြီးမှာ ဘယ်က ရုပ်ရည်ကိုမြင်ရပါတယ်။ လူတုန်းက
တော် လိမ်းဆီနဲ့က ရနေပါလိမ့်လို့လည်း အတိုင်းပါပဲ။ သူက လွန်ခဲ့တဲ့ ၅ နှစ်
တော် နေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန် လောက်က နလုံးရောဂါနဲ့ အသက် ၆၀
တော် ညာဘက်လက် ထောင်ထားတော့ လောက်မှာ ကွယ်လွန်သွားတာပါ။ မင်း
တော် သူ့အလိုအလျောက် လှုပ်လာ ဘယ်မှာရောက်သလဲလို့မေးတော့ သူ
တော် ဒါ ထူးဆန်းတာပဲဆိုပြီး အခု မန္တလေးနန်းတော်ကြီး မြောက်ဘက်က
တော် ကိုလှုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဝိဇ္ဇာလား။ သုမ္မောဇရပ်မှာနေတယ်လို့ ပြောပါတယ်။

နတ်လား။ သိုက်ကလား။ တစ္ဆေလားလို့
မေးတော့ တစ္ဆေလို့ လက်လှုပ်ပြီး ပြေ
ပါတယ်။ ဘယ်ကတစ္ဆေလဲမေးတော့
မန္တလေးက ငယ်သူငယ်ချင်း စိန်အောင်
ကြီး ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ
ရုပ်ရည်ကိုမြင်ရပါတယ်။ လူတုန်းက
အတိုင်းပါပဲ။ သူက လွန်ခဲ့တဲ့ ၅ နှစ်
လောက်က နလုံးရောဂါနဲ့ အသက် ၆၀
လောက်မှာ ကွယ်လွန်သွားတာပါ။ မင်း
ဘယ်မှာရောက်သလဲလို့မေးတော့ သူ
မန္တလေးနန်းတော်ကြီး မြောက်ဘက်က
သုမ္မောဇရပ်မှာနေတယ်လို့ ပြောပါတယ်။

သူကွယ်လွန်သွားတော့ သူ့မှာ ဇနီးနဲ့သား
သမီးတွေ ကျန်ရစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့
ငါက မင်းအတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲလို့
မေးတော့ သူက မန္တလေးက သူ့အစ်မ
တွေ၊ နမတွေဆီကို သူ့အတွက် မဟာ
မြတ်မုနိဘုရားကြီးမှာ သူ့မွေးနေ့ အင်္ဂါနေ့
မှာ ဆွမ်းတော်ကပ်လှူဖို့ သီလ၊ သမာဓိ
နဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကိုလည်း
သင်္ကန်းကပ်လှူ အမျှပေးဝေဖို့ ပြောပါ
တယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်
မန္တလေးကို ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့မှာတာတွေ
ကို သူ့အစ်မ၊ ညီမတွေကို ပြောလိုက်ပါ
တယ်။ သူတို့လည်း ခိုင်းတဲ့အတိုင်း
ဆောင်ရွက်ပေးမယ့်အကြောင်း ပြောပါ
တယ်။ နောက်လေးငါးရက်နေတော့ သူ
အစ်မဆီက ဖုန်းလာပါတယ်။ သူ့ဟေင်
အတွက် မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးကို
ဆွမ်းကပ်တဲ့အကြောင်း၊ မစိုးရိမ်တိုက်က
ဆရာတော်တစ်ပါးကို သင်္ကန်းကပ်လှူတဲ့
အကြောင်း ဘုရားကြီး ဆွမ်းမကပ်ခင်
သူ့ရှိရာ သုဓမ္မဇရပ်ကို သွားခေါ်တဲ့
အကြောင်း၊ ဆွမ်းတော်ကပ်နေစဉ် အစ်မ

ဖြစ်သူ ကြက်သီးတွေထဲတွဲအကြောင်း ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်အိကို သူ့မောင်က ဘာတွေများလာပြောသေးလဲ၊ အမျှဝေတာရဲ့လားပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမျှ အဆက်အသွယ်မရသေးတဲ့ အကြောင်း၊ ရလျှင်ပြောပါမယ်လို့ ပြောလိုက်ရပါတယ်။

နောက်နှစ်ရက်လောက်နေတော့ ည နာရီပြန် ၁ ချက်လောက် ကျွန်တော် တစ်ရေးနီးနေစဉ်မှာပဲ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း ရောက်လာပါတယ်။ သူက နတ်ဝတ်နတ်စားနဲ့ ဖြစ်နေပါတယ်။ မင်း ဘယ်ဘုံကိုရောက်နေတာလဲ မေးတော့ သူက တာဝတိံသာနတ်ပြည် ရောက်နေကြောင်း သူလာတဲ့ဂိဇ္ဈက ကျွန်တော်နဲ့ သူ့အစ်မတွေကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်းပြောချင်လို့ လာတာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့တတွေဟာ ကွယ်လွန်သူကို ကောင်းရာသုဂတိလားဖို့ အတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုလုပ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်အိ

လာရောက်ဆက်သွယ်တဲ့ ပရလောကမှာ အတွေ့အကြုံအရ သူတို့က အလှူခိုင်းတဲ့ ပစ္စည်း၊ အစားအသောက်ကို ဘုရားလှူခိုင်းလျှင် ဘုရား၊ ဘုန်းကြီးလှူခိုင်းလျှင် ဘုန်းကြီး၊ အများပြည်သူအတွက် လှူပါဆိုလျှင် အများပြည်သူကိုလှူမှ သူတို့ဘဝက ကျွတ်ပါတယ်။ ဒီက လှူတာက တစ်မျိုး၊ သူတို့လှူစေချင်တာက တခြား ဖြစ်နေလျှင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာနေတတ်ပါတယ်။ တချို့ လှူမည့်သူမရှိ၍ နှစ်ပေါင်း ၅၀၀/၆၀၀ တစ္ဆေဘဝ၊ သိုက်ဘဝ၊ နတ်ဘဝတွေမှာ ကြာမြင့်နေတာတွေရှိရပါတယ်။ သူတို့ခိုင်းတာလှူလို့ အမျှဝေလို့ အမျှရလျှင် တချို့ ချက်ချင်း ကျွတ်ပြီး အလွန်ဆုံး သုံးရက်နေလျှင် ဘဝပြောင်းသွားတာပါပဲ။

နောက် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို တင်ပြချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် ဇနီးသည်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၃၀ လောက်က ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့အတွက် တတ်နိုင်သလောက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ

ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့သေဆုံးပြီး နှစ်လောက်နေတော့ အညာဘက်က ခရိုင်မြို့က ဘုရားတစ်ဆူမှာ သိုက်တစ်ခုဖြစ်နေတယ်လို့ အကြားအမြင်ရအမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဟောပါတယ်။ ကျွန်တော် သိပ်မယုံတူး။ ဒါနဲ့ ၁-၂ နေ့ညမှာ သူ့ရောက်လာပါတယ်။ သူ့အထင်အရှားမြင်ရတာပါပဲ။ သူ ကျွန်တော့်တို့မိသားစုနေတဲ့ ရန်ကုန်အိမ်မရောက်ဖူးပါဘူး။ သူ့ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကျွန်တော် နေတဲ့အိမ်ထဲမှာ ဘယ်နှရက် ကြိုးစားရတယ်ဆိုတာ တော့ပါဘူး။ သူက သိုက်က ကျွတ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းပြောပါတယ်။ မင်း သိုက်ကျွတ်ဖို့အတွက် ဘာတွေဆောင်ရွက်ရမလဲလို့မေးတော့ ဆရာတော်တစ်ပါး စာအုပ်နှစ်ခါစင် လှူပေးဖို့ ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ နောက်လပြည့် ဥပုသ်နေ့ကို တိုက်ရက်က ဓမ္မာရုံလာဖို့၊ အဲဒီမှာ သီလဆရာဆရာတော်ကို ကပ်လှူပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

လပြည့်နေ့ ရောက်

ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်မွှားမှာ သီလပေး
 ဆရာတော်ကြီးကို သီလမယူခင်
 စာအုပ် ၂ ဒါဇင် လှူလိုက်ပါတယ်။
 ဆရာတော်က ဆွမ်းကပ်တာ၊ သီလယူ
 ဝတ္ထုငွေကပ်တာ၊ စာအုပ်လှူတာကို
 သီလပေးပြီးတဲ့အချိန်မှာ ရေစက်ချပါ
 နယ်။ ကျွန်တော်တို့မွှားရုံက ကျွန်တော်
 အဝင် လူကြီးလေးယောက်က
 စက်ခွက်နဲ့ ရေစက်ချပါတယ်။ အဲဒီ
 မှာ ကျွန်တော့်ဇနီးဟာ ကျွန်တော့်
 ရေစက်ခွက်နဲ့ ရေစက်ချနေတာ
 ရပါတယ်။ သူက ရေစက်ခွက်နဲ့
 အိုးလေး ဘယ်ကဘယ်လိုရလာ
 သိဘူး။ သူက ချိတ်ထတီအဖြူခဲ
 အနီရောင်ချိတ်နဲ့ အင်္ကျီက အဖြူ
 လက်ရှည်ဝတ်ထားတာ တွေ့ရပါ
 ရေစက်ချလျှင်လို့ အမှုသုံးကြိမ်
 တော် သူ့အသားအရေတွေ ပို၍
 ခင်းဝါလာတယ်။ အဝတ်အစားတွေ
 ညည်း ပိုးအင်္ကျီ ပိုးထဘီ၊ မူလ
 ခင်းတိုင်းပါ။ ပို၍ တောက်ပြောင်
 တွေ့ရပါတယ်။ သူ အမှုရလိုက်

လို့ အဆင့်ထိုက်သလောက် မြင့်သွား
 တယ် ထင်တာပါပဲ။ ခဏနေတော့ သူ
 ပျောက်သွားပါတယ်။
 တစ်ပတ်ခန့်နေတော့ မနက် ၅
 နာရီလောက်မှာ သူရောက်လာပြန်တယ်။
 ဒီတစ်ခါတော့ သူက တိုက်ပန်းကန်ပြား
 သုံးချပ်ကို ဘုန်းကြီးလှူပေးဖို့ ပြောပါတယ်။
 ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း မနက် ၈ နာရီ
 လောက် ဈေးသွားဝယ်ပြီး ဆွမ်းခံကိုယ်
 တော်သုံးပါးကိုလှူဖို့ စီစဉ်တာပါ။ သူ့ကို
 လည်း ဒီနေ့မနက် အိမ်မှာပဲနေဖို့ ပြော
 လိုက်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတွေကြွမလာ
 ခင်မှာ သူက ဧည့်ခန်းမှာနေလိုက်၊ သူ
 သမီးတွေနေတဲ့အခန်းထဲသွားလိုက် လုပ်
 နေပါတယ်။ မနက် ၈ နာရီလောက်မှာ
 တောင်ဥက္ကလာမှာနေတဲ့သမီးလည်း
 ရောက်လာပါတယ်။ သမီးလတ်ကိုတွေ့
 တော့ သူက နမ်းတာတွေ့ရပါတယ်။
 သူ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးသမီးလည်းဖြစ်ပါတယ်။
 ကျွန်တော်က သမီးနှစ်ယောက်ကို သမီး
 တို့အမေရောက်နေကြောင်း၊ သူ့အတွက်
 တိုက်ပန်းကန်ပြားသုံးချပ် အလှူခိုင်းတဲ့

အတွက် ဦးပဉ္စင်းသုံးပါးကို လှူမည်
 အကြောင်းပြောပါတယ်။ သူတို့လည်း
 မမြင်ရပေမဲ့ စိတ်မကောင်းကြပါဘူး။ ၉
 နာရီကျော်ကျော်လောက်မှာ ဆွမ်းခံ
 ဦးပဉ္စင်းသုံးပါး ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်ဆို
 သလို ကြွလာပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဇနီး
 ကိုလည်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ထိုင်စေ
 ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ပန်းကန်ပြားလှူ
 တာကို ကြည့်ညှိစေပါတယ်။ သုံးပါး
 မြောက်လည်း ပန်းကန်ပြားလှူပြီး
 သူ့အဝတ်အစားတွေဟာ နတ်သမီး
 အဝတ်အစားတွေ ပြောင်းသွားတာ
 တွေ့ရပါတယ်။ သူက တာဝတိံသာနတ်
 ပြည်သွားရမည့်အကြောင်း ပြောပါတယ်။
 ကျွန်တော်က သမီးနှစ်ယောက်ကို သမီး
 တို့ အမေ၊ တာဝတိံသာနတ်ပြည် သွား
 တော့မည်။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သမီးတို့
 ကန်တော့ကြလို့ သူ့အမေထိုင်တဲ့ ထိုင်ခုံ
 ဘက်ကို ကန်တော့ခိုင်းပါတယ်။ သမီး
 တွေလည်း စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဝိုကြွပါ
 တယ်။ သူတို့အမေလည်း မျက်ရည်တွေ
 ကျနေတာ မြင်ရပါတယ်။ သမီးတွေငို

တော့ ကျွန်တော်လည်း မျက်ရည်မထိန်း
နိုင်တာပါဘူး။ အခု ဒီစာကို ဘုရားခန်း
မှာ ကျွန်တော်ရေးနေစဉ်မှာပဲ ကျွန်တော်
ဇနီး နတ်သမီး ရောက်လာပါတယ်။ သူ
အကြောင်းရေးနေတာသိလို့ လာတာ
ထင်တယ်။ သူ နတ်ပြည်ရောက်ပြီးမှ
တစ်ခါမှ မလာဖူးသေးဘူး။ ကျွန်တော်က
“မင်းအကြောင်းရေးနေတာ၊ မင်း သဘော
မတူဘူးလား” လို့ မေးတော့ “ရေးပါ
သဘောတူပါတယ်” လို့ ပြောပါတယ်။
သူ့နောက်က နတ်သားတစ်ယောက်လည်း
ပါလာတာမို့ အဲဒီနတ်သားက မင်းခင်ပွန်း
လားလို့ မေးတော့ သူက ဟုတ်တဲ့
အကြောင်းလည်း ပြောပါတယ်။ သူ့ရဲ့
ရုပ်လက္ခဏာက လူ့ဘဝကမျက်နှာမျိုးနဲ့
အသားအရေ ပိုပြီး ဝင်း ပိုလှနေတာ
တွေ့ရပါတယ်။ ခဏနေတော့ ပျောက်
သွားပါတယ်။

နောက်အဖြစ်အပျက်တစ်ခု
ကတော့ ကျွန်တော့်ယောက်ဖဖြစ်သူ
ကိုအေးဖေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၄၀
လောက်က ကသာခရိုင်က မြို့နယ်

တစ်နယ်မှာ အသည်းရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်
ခဲ့သူပါ။ ကျွန်တော့်အစ်မနဲ့ သူ့သမီးတွေ
က သူ့အတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို
နှစ်စဉ်လိုပဲ ပြုကြပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီကုသိုလ်ကောင်းမှု
အတွက် သူ့အဖေ ရပ်မပေါ်ပါဘူး။ လွန်ခဲ့
တဲ့ ခုနှစ်နှစ်လောက်က ကျွန်တော့်
ယောက်ဖ ကိုအေးဖေ တစ်ည ကျွန်တော့်
အိမ် ရောက်လာပါတယ်။ သူက တစ္ဆေ
အဝနဲ့ သူ့သမီးတွေနေတဲ့ ရောဝတီမြစ်
ကမ်းနံဘေးက ရွာ၊ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်
မှာ နေရတဲ့အကြောင်း၊ သူ့အတွက်
တစ္ဆေဘဝကကျွတ်ဖို့ ပြည်သူ့ဆေးရုံမှာ
ဆေး ၂ သောင်းဖိုးလှူပေးဖို့ ပြောပါတယ်။
ဒါနဲ့ အစ်မနဲ့ တူမတွေအိ အကျိုး

အကြောင်းစာရေးပြီး မှာလိုက်ပါတယ်။
တစ်လခန့်နေတော့ ဆေးရုံကို ဆေးလှူ
လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ယောက်ဖဖြစ်သူ
ကိုအေးဖေဟာ ဝသဝတီနတ်ပြည်မှာ
နတ်သားအဖြစ်ရောက်သွားပါတယ်။ သူ
ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်အိမ်ရောက်လာပြီး
ပြောတာပါ။ အဲဒါပါပဲ။ ကွယ်လွန်သူ
အတွက် ကျွယ်လွတ်စေဖို့ ကုသိုလ်
ကောင်းမှုပြုတဲ့အခါ သူ ဆန္ဒနဲ့ကိုက်ညီ
တဲ့အလှူကို လှူမှသာ တစ္ဆေဘဝ
သိုက်စောင့်ဘဝ၊ နတ်ဘဝ (အောက်ဆုံး
တွေကို ဆိုလိုတာပါ) က ကျွတ်ပါတယ်။
အဲဒါ သူတို့ကျွတ်ဖို့အတွက် သူ
ဆွေမျိုး၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း
ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် တစ်ခုသောဘဝ
ဆွေမျိုးတော်စပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဗုဂ္ဂိုလ်ကကြီး
သူတို့လှူစေချင်တာလှူပြီး အမှုထမ်း
လျှင် လက်ရှိဘဝဟောင်းကနေ ဘဝ
လွတ်သွားကြပါတယ်။

ကောင်းကျိုးသူအဝဝရကြောင်း
ဆရာဝင်း(သာကံ) classic.com

မအိုဆေးများ

အန္တရာယ်ဆုံးကုံကောက်ဖြတ်နိုင်၏

ခန္ဓာကိုယ်အန္တရာယ်ကုံကောက်ဖြတ်နိုင်၏ (အီဒါ)

TAKM.2014

၁၉၇၅ ခုနှစ်ကာလ။

“ဗျူးဒီပီ လက်ကိုင်တောင်ကျွန်း
ဩဘာနိမိတ်ထွန်း”

ဟု ဆိုပါသည်။ ထူးခြားသော
ဖြစ်ရပ်ဖြစ်ပေါ်တော့မည်ဆိုလျှင် အတိတ်၊
နိမိတ်ပြုမဖြစ်သည်။ လူတို့က အမူမဲ့၊
အမှတ်မဲ့ဖြစ်၍ သတိမထားမိ၊ မသိရှိ
လိုက်ခြင်းသာဖြစ်လေသည်။ အချို့
ကလည်း ဖြစ်ရပ်ကိစ္စလွန်ခဲ့ပြီးမှ ကြိုတင်
ပြခဲ့သော အတိတ်နိမိတ်ကို သတိရတော့
သည်။ “ဖိုးလွန်မှထွန်းချ” လို့ကတော့
အကျိုးမထူးနိုင်တော့ပြီ။

အတိတ်ဆို၊ နိမိတ်ဆိုကို
သတိထားမိက ဖြစ်ပေါ်လာမည့်အန္တရာယ်
ဆိုမှ ရုန်းထွက်ရန် တန်းဖိုရိုလှပေသည်။
အနာကိုသိလျှင် ဆေးရိုသည်။ ပြဿနာ
ရှိလျှင် အဖြေရှိစမဖြစ်သည်။ ဖိုးအောင်
သည် ရုံးသွားရန် မိမိနေအိမ်မှအထွက်
တွင် အင်္ကျီလက်မောင်း (လက်တိုအင်္ကျီ)
နှင့် သံတာကုတ်ခါး၏ သော့ချိတ်ရန်ကွင်း
နှင့် ငြိမိပြီး လူကို နောက်ဆွဲခံလိုက်ရ
သလို ဖြစ်သွားသည်။ ဤတွင် ဖိုးအောင်

ကောင်းစွာ သတိထားမိသွားသည်။

အတိတ်နိမိတ်ဆိုသည် ယနေ့
ခရီးတွင် အန္တရာယ်ကြုံရနိုင်ကြောင်း
အချက်ပြနေသည်။ ဤသို့ဖြစ်လျှင်
ဖိုးအောင် ယနေ့နံနက်လျှင် အကောင်း
ဆုံးဖြစ်သည်။ ဖိုးအောင်ကို လာကြိုသော
ရုံးကားသည် အိမ်ရှေ့မှာစောင့်နေတာ
အတန်ကြာနေပြီ။ ရုံးမသွားလို့မဖြစ်သေး
ပါ။ အခြားတစ်နည်းကား ယခုဝတ်ထား
သော အဝတ်အစားများကို ချွတ်၍
နောက်တစ်စုံလဲဝတ်ပါ။ ဤသို့လုပ်ရန်
လည်း ခက်သည်။ ယနေ့သည် သောကြာ
နေ့ ဝတ်စပတ်လုံးဝတ်ထားသော အဝတ်
အစားများကို နက်ဖြန် ရုံးပိတ်ရက် စနေ
နေ့မှသာ လျှော်ဖွပ်ရမည်။ လဲလှယ်စရာ
နုတ္တိ။ ဤနည်း အဆင်မပြေသေးက
ဖိုးအောင် ယခုချက်ချင်း ရေချိုးလိုက်ပါ။
ရေချိုးပြီးတာ တစ်နာရီပင်မရှိသေးပေ။
အချိန်မပေးနိုင်တော့ပေ။

အိမ်တံခါးပေါက်တွင် ဆက်
မလာဘဲ ငေါင်စင်းစင်းရပ်နေသော
ဖိုးအောင်ကို ယာဉ်မောင်းသမားက

နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်နေလေသည်။
ဖိုးအောင်သည် အိမ်အောက်ကို ဖြည့်
လေးစွာ ဆင်းခဲ့ပြီ။ ကားပေါ်တက်၍ထိုင်
လိုက်စဉ် ယာဉ်မောင်းသည် ခပ်မြန်မြန်
မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဖိုးအောင်သည်
စိတ်ထဲမှပင် ဤမော်တော်ကားပေါ်တွင်
လိုက်ပါလာသောမြင်အပ်၊ မမြင်အပ်
ပုဂ္ဂိုလ်များ မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေပေး
မော်တော်ကား ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်း
စွာ လိုရာခရီးသို့ရောက်ရှိအောင် ကူညီ
စောင့်ရှောက်ကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံ
ပါသည်။

ဖိုးအောင်သည် (***)
မှတစ်ဆင့် ရုံးချုပ်သို့ရောက်ရှိနေသည်။
အချိန်ကာလ တစ်လခန့်သာ ရှိသေး
တွဲဘက်အဖြစ် နေထိုင်ရခြင်းကြောင့်
အချိန်အား များစွာရရှိလေသည်။
ကား အားလပ်အချိန်ကို အသုံးပြု
အချိန်အခါကောင်းဖြစ်သည်။
ရုံးထဲသို့ရောက်ရှိသော
ငါးပါးသီလခံယူဆောက်တည်လှ

အောက် တစ်ထိုင်တည်းနှင့် မေတ္တာ
သစ်တော်ကို (၁၀၀) ခေါက်ရအောင်
အဆိုပါမည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်လိုက်ပြီး စတင်
ပတ်ကိုင်ပါသည်။

မေတ္တာသုတ် (၁၀၀) ခေါက်
ပြုလုပ်လျှင် မိမိပြုသမျှ ကုသိုလ်အဖို့တာဝန်
ဆီဆေးယုသတ္တဝါအားလုံးရစေကြောင်း
အတ္ထာပို အမှုဝေခြင်းပြုပါသည်။ ညနေ
၆ နာရီခန့်အပြန်တွင် ဖိုးအောင်ကို
အတိတ်ကလေးကြီးသောကား မဟုတ်တော့
အခြားကားတစ်စီးဖြင့် လာကြိုသည်။

ယာဉ်မောင်းသည်လည်း လူသစ်ဖြစ်ပြီး
ဖိုးအောင်နှင့် ရင်းနှီးခင်မင်မှုမရှိ။ သူသည်
ကားမောင်းကြမ်းသူဟု ဖိုးအောင်စိတ်ထဲမှ
သတ်မှတ်ထားသည်။ ကားကလည်း
ဖင်မလီယာ အမျိုးအစား ကားစုတ်၊
ခေါင်းတို၊ လူ (၈) ယောက်လောက်သာ
ဆန့်သည်။ စက်ရုံသို့ ဖိုးအောင်ရောက်စက
မြေစိုက်ကား (ပျက်နေ၍မပြင်ဆင်ဘဲ
ရပ်ထားသောကား) ဖြစ်သည်။ ဖိုးအောင်
သည် အထက်ဋ္ဌာနသို့ ပြင်ဆင်ခွင့်တင်ပြီး
မှ ပြင်ဆင်မောင်းနှင့်ရလာသောကား

ဖြစ်လာသည်။ အရောင်အဆင်းကလည်း
မူလအရောင် ပျက်စီးမတက်ဖြစ်နေသော
ဖိုးခိုးပြာရောင်ဖြစ်လေသည်။

ရုံးဆင်းလာသော ဖိုးအောင်၏
အိမ်ပြန်ခရီးသည် ကမ္ဘာအေးစေတီလမ်း
မှ ယာတက်သို့ဆင်းခဲ့ပြီး တံတားလေး
လမ်းဝကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီး မြို့ပါတ်ရထား
လမ်း ဂုံးကျော်တံတားကို အရှိန်ယူပြီး
ပြေးတက်သလို ဂုံးဆင်းတွင်လည်း အရှိန်
မလျှော့ပေ။

အမောင်းကြမ်းသော ယာဉ်
မောင်းကို ဖိုးအောင်က တစ်ချက်ကြည့်
လိုက်သေးသည်။ သူမောင်းနေပုံကို
သဘောမကျသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ
မပြောမိပေ။ ယာဉ်ကြော့ပေါ်တွင် ကား
တစ်စီးရပ်ထားသဖြင့် ဖိုးအောင်တို့ကား
က ဘေးမှပတ်ကျော်လိုက်သည်။ (အမှန်
စင်စစ် လုပ်သင့်သည်မှာ ရှေ့မှ မိမိလမ်း
ကြောင်းတွင် ကားရင်းမှ ဖြည်းဖြည်းကျော်
ဖြတ်သင့်သည်) ထိုအချိန်တွင် ဖိုးအောင်
တို့ကားသည် အရှိန်မသေးလှပေ။ ထိုသို့
ကျော်လိုက်စဉ် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဖြည့်သူ

ရဲ့ အချစ်သားတင်သော အချစ်ကားကြီး
မောင်းလာနေသည်။ ဖိုးအောင်တို့ကား
ရှေ့ဘက်ဘေးတွင် အမှတ် (၄၃) ယာဉ်
လိုင်းခရီးသည်တင်ကားကြီးက ခရီးသည်
တင်ချလုပ်နေသည်။

ဖိုးအောင်တို့ကားသည် လမ်း
ကြောင်းပိတ်နေ၍ အမြန်ရပ်လိုက်ရုံသာ
ရှိသည်။ သို့သော် ဖိုးအောင်၏ ယာဉ်
မောင်းသည် ဘရိတ်ဖမ်း၍မရသဖြင့်
မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးမျက်နှာဖြင့်
ဖိုးအောင်ကိုကြည့်လေသည်။ ဖိုးအောင်
ကလည်း တန်ခိုးရှင်မဟုတ်သဖြင့် ယာဉ်
မောင်းကို မည်သို့ကူညီနိုင်မည်နည်း။
ဘရိတ်ပေါက်၍ ရပ်မရသောကားသည်
တစ်စုံတစ်ခုကို ဝင်တိုက်ရန်သာရှိတော့
သည်။

ဖိုးအောင်တို့ကားသည် ညာ
မောင်း (ညာဘက်တွင် ယာဉ်မောင်းရှိ
သည်) ဖြစ်၍ ဖိုးအောင်က ဘယ်ဘက်
တွင် ထိုင်ရသည်။ မိမိကားကို ညဘက်
ဆွဲလိုက်လျှင် ခရီးသည်တင်ချလုပ်နေ
သော အမှတ် (၄၃) ဘတ်စ်ကား၏

နောက်ပိုင်းကိုဝင်တိုက်ရမည်။ ဘယ်ဘက်
ကိုဆွဲလိုက်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လာနေ
သော အချစ်ကားကြီး၏ ဦးခေါင်းပိုင်းနှင့်
တွေ့မည်။ ဖိုးအောင်၏ ယာဉ်မောင်း
မည်သို့လှုပ်မည်နည်း။ မိမိကားကို ဘယ်
ဘက်ဆွဲပြီး အချစ်ကားကြီးနှင့် ဝင်တိုက်
ပစ်လိုက်တော့သည်။ အတိုက်ခံရသော
ရဲဌာနပိုင် အချစ်ကားကြီး၏ ဦးခေါင်းပိုင်း
သည် ပိန်ချိုင့်ပျက်စီးသွားသည်။ ဖိုး
အောင်တို့ရုံးကားလည်း ဦးခေါင်းပိုင်းမှာ
တစ်တောင်ခန့် ပိန်ရှုံ့သွားသည်။ ရှေ့
လေကာမုန်ကြီးသာမက ကားခေါင်းခန်း
၏ နောက်ကျောဘက်မုန်ကြီးပါ ကွဲ
ကြွေမှုသွားသည်။ ကားခေါင်းခန်းတံခါး
ပေါက်လည်း ပိန်ရှုံ့ပြီး ဖွင့်မရတော့ပေ။
မိမိကားက ကားငယ်လေးဖြစ်၍ ဖိုဖို
အထိနာလေသည်။

ဖိုးအောင် ထိုင်နေရာမှ တံခါး
ဖွင့်မရတော့၍ ရုတ်တရက်ထွက်မရပေ။
ကားအက်ဆီးဒင့်ကြောင့် ပိုင်းအံ့လာသော
လူများ အကူအညီဖြင့် ပက်လက်လှန်ပြီး
ကားနောက်ခန်းမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထွက်ခဲ့

ရလေသည်။ ကားနောက်ခန်းတွင် က
ကြုံလိုက်ပြီးစီးလာသော ဦးကျော်ငံလှ
မျက်မှန်ဘေးကိုင်းကို မှန်ကွဲစထီပြီး
ကိုင်းကျိုးသွားလေသည်။ ဦးကျော်ငံ
အလွန်ကံကောင်းသွားသည်။ အကယ်
မျက်မှန်သာတပ်မထားပါက ထိုမှန်ကွဲ
သည် ဦးကျော်ငံလှ၏ မျက်လုံး
ဖောက်ဝင်မည်ဖြစ်သည်။ (နေ့စဉ်ထို
ကားအကြံစီးသော ဦးကျော်ငံလှသည်
နောင်တွင် ဖိုးအောင်၏ကားကို ဘ
တော့မှ လိုက်မစီးတော့ပေ) ဖိုးအောင်
ယာဉ်မောင်းသည်လည်း လည်ပင်ထဲ
မှန်ကွဲစထီပြီး သွေးများထွက်နေသ
သို့သော် ထိုဒဏ်ရာကို သူ ဂရုမစို
အားပေ။ အသားလွတ် ဝင်တိုက်ခံလို
သော ရဲအချစ်ကားပေါ်မှဆင်းလာသ

ထပ်သားများ မကျေမနပ် ပြောဆိုခြင်း
နံကာကွယ်နေရ၍ ဖြစ်သည်။ မဆင်
မောင်းနှင့်သူ မိမိယာဉ်မောင်းကို
သေဖြစ်သော်လည်း ယခု အခြေအနေ
ဆက်မှ ဖိုးအောင်က တစ်စုံတစ်ရာ
ပြောတော့ဘဲ ခပ်ဝေးဝေးမှာ သွား
လိုက်သည်။ ဖိုးအောင်၏ ယာဉ်မောင်း
ည် လူလည်ဖြစ်ပါသည်။

ဖိုးအောင်သည် အရာရှိတစ်
သက်ဖြစ်ကြောင်းပြောပြီး အကာ
အကွယ်ယူပါသည်။ ထိုအခါမှ မကျေမနပ်
နေသော ရဲတပ်သားများ လေသံ
ကြင်းသွားသည်။ ထိုရဲတပ်သားများက
လေးဘီးအငှားယာဉ် တစ်စီးကို
ပြီးထည့်ပေးလိုက်၍ ဖိုးအောင်သည်
သို့ချောမောစွာ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

မကြာမီ စက်ရုံမှတာဝန်ရှိသူ
နှင့် ယာဉ်ထိန်းရဲများကား အက်ဆီးဒင့်
နေရာသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။
ထိန်းရဲများက ကားတိုက်ထားသော
ခြေအနေကို အသေးစိတ်ကြည့်၍
ပြီးနောက်...

“စက်ရုံပိုင်ကားလေးက ဒီ
လောက် ကားခေါင်းပိန်ချိုင့်ပြီး လေကာ
မှန်ကြီးလဲကွဲကြေသွားတာ ကားခေါင်း
ထဲမှာပါတဲ့ဆရာက ဘာအော်ရာမှမရရှိဘူး
ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ ယာဉ်တိုက်မှု
တွေကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့တာများပြီ။
ပြီးတော့ ကားလေးက ခေါင်းတို၊ ပိန်ချိုင့်
သွားလိုက်တာ တစ်တောင်လောက်ရှိမယ်။
ကားခေါင်းထဲကလူက မသေရင်တောင်
အော်ရာအတော်ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရမှာ
သေချာတယ်။ အဲဒီဆရာအိမ် ဘယ်မှာလဲ
သွားကြည့်ကြမယ်”

စက်ရုံတာဝန်ရှိသူများနှင့်
ယာဉ်မောင်းက...
“အမှန်တကယ် ဘာအော်ရာ
မှ မရတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ လိမ်ညာနေ
လို အကျိုးမထူးပါဘူး။ အတိုက်ခံရတဲ့
ရဲအချုပ်ကားက ဆရာတွေ မျက်မြင်
သက်သေရှိပါတယ်”
ရဲအချုပ်ကားမှ ရဲတပ်သားများ
ကလည်း ...

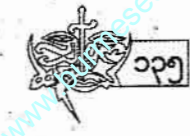
“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့

ဲ အဲဒီဆရာကို လေးဘီးကားငှားပြီး
တင်ပေးလိုက်တာပါ”
ဟု ပြောလေသည်။ ထိုအခါမှ
ယာဉ်ထိန်းတပ်ဖွဲ့မှ ကျေနပ်လက်ခံသွား
သည်။

ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်စဉ်တွင်
မိမိကိုယ် မိမိအော်ရာတစ်စုံတစ်ရာ မရရှိ
ခဲ့ခြင်းကို အထွေအထူးသတိမထားမိသော်
လည်း ယာဉ်ထိန်းရဲများ၏ ပြောစကား
ကို ပြန်လည်ကြားသိရသောအခါမှသာ
အန္တရာယ်ဆိုးမှ ခလုတ်မထိ ဆူးမပြို
လွတ်မြောက်လာမှုကို အံ့ဩဖွယ် သိရှိ
လာတော့သည်။

လူသားအားလုံး ဘုရားတန်ခိုး၊
တရားတန်ခိုး၊ သံဃာတန်ခိုးကြောင့်
ဖြစ်ခဲ့၊ ဖြစ်လတ္တံ့သော သုံးပါးသောကပ်၊
ငါးပါးသောရန်၊ ကိုးဆယ့်ခြောက်ဖြာသော
အနာရောဂါတို့မှ ပိန်းကြာဖက်တွင် ရေ
မတင်သကဲ့သို့ ကင်းစင်လွင့်ပျောက်ပါစေ
ကုန်သော်။

အောင်ဆန်းထင်း(ဘီ-အေ)

နွေတွင်သစ်ရွက်များ

ကြွကြွလှလှ

နိုးနိုး(သန်လျှင်)

TAKE 004

ဘာဖြစ်လို့ နွေတွင်သစ်ရွက်များ ကြွသလဲ။	သစ်ရွက်များ ကြွကျခြင်းတို့မှာသည် ပင် သေသွားသောကြောင့် မဟုတ်ပေ။	တွင် ရွက်သစ်နုများ ထွက်ပေါ်လာသည် ကို နွေနှောင်းတပေါင်းလအတွင်းမှာ
နွေဦးပေါက်ကာလတွင် ကျွန်ုပ် မိုးနှင့်ဆောင်း မျက်စိပသာဒဖြစ်	ဆောင်းအကျန် နွေဦးအစတွင် သစ်ပင်များအနားယူလို၍ဖြစ်သည်။	အမြဲတမ်း တွေ့နိုင်ကြလေတော့မည်။ လူတို့ အဝတ်အစားအသစ်
အစိမ်းရောင်သစ်ရွက်များ ပေါင်းပြောင်းကြရသည်။	လက်ရှိလူသားပင်လျှင် ခေတ္တနားပြီးမှ ခဏကြာလျှင် ပို၍ အားအင်ပြန်ဖြည့်ကာ	လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ကြသလို သစ်ပင်များ သည်လည်း သစ်ရွက်ဟူသော အဝတ်
နွေရင်လာပြီဆိုလျှင် အရောင် လဲလဲရာက ပင်စည် အကိုင်း အခက်	လန်းလန်းဆန်းဆန်းရှိလာပုံမျိုးဖြစ်၏။ သစ်ပင်များသည်လည်း ထိုသို့ပင်ဖြစ်လေ	အစားအသစ်ကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ကြ သော သဘောပင်ဖြစ်တော့သည်။
ကြွကြွကာ ဤမြေမှာသက်ရ သောသည်။	နွေဦးတွင် သစ်ရွက်ဟောင်း များကို ခြွေချပြီး ခေတ္တနားရာမှ နွေနှောင်း	နိုးနိုး-သန်လျှင်

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် "ပူပူပူပူ"

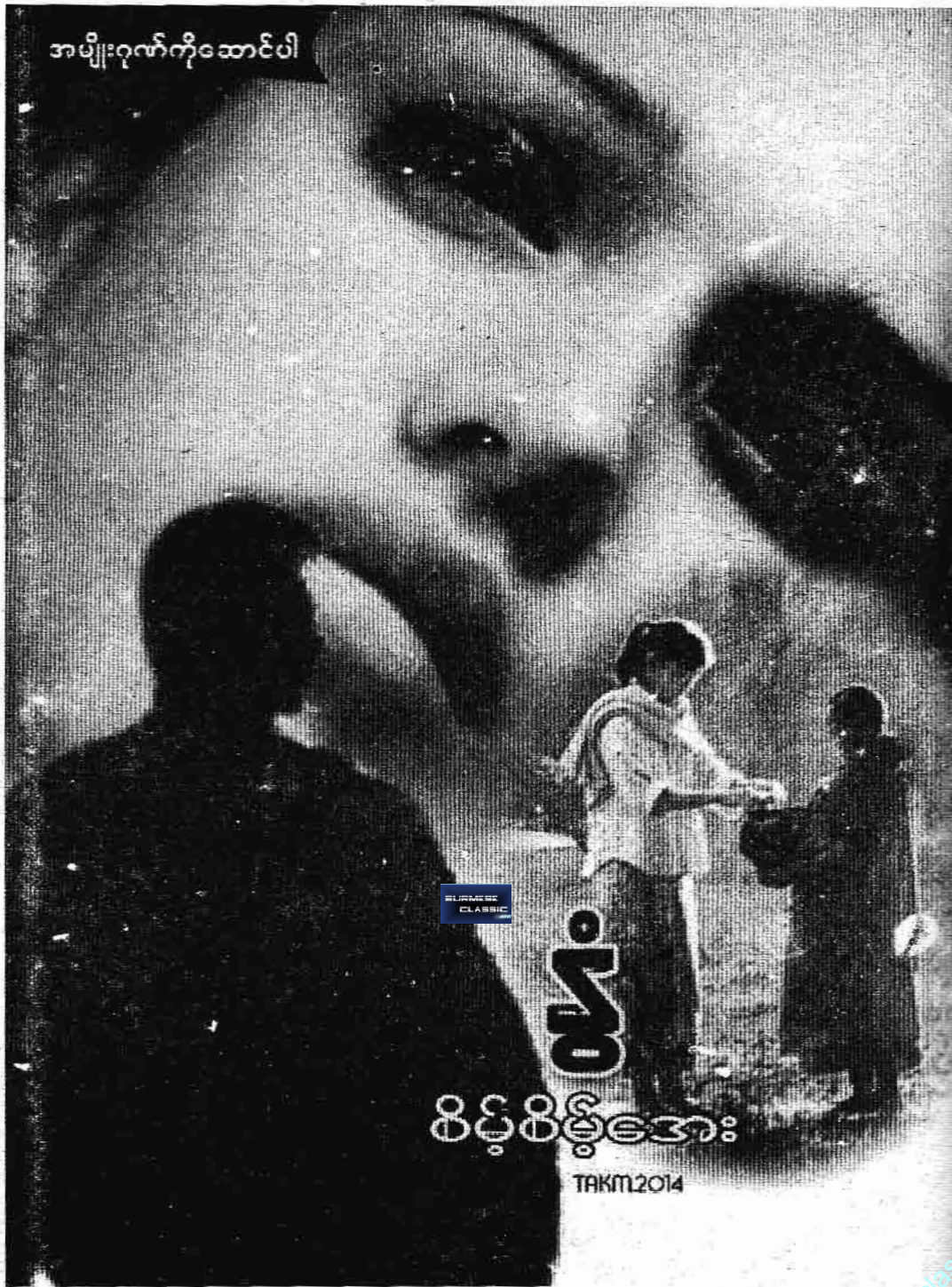
ကွန်ပျူဇေသေ့ရေ

အပ်နှံမှ စိတ်ချရမယ်။ ဓုန်းတစ်ချက်သာ သက်လိုက်ပါ။
သင့်ရင်သွေးအတွက် အကောင်းဆုံးနာမည်များ၊ ဟောစာတမ်းများ၊ ငြိစက္က
အစားအစာများကို ကွန်ပျူတာဖြင့် ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက် ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
အခုခန့်မှန်းစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်စိုလ်စိုလ် (နာမက္ခရ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
(နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆိုင်ရာများနှင့်မကြာခင်ကနားယွင်းတတ်ပါ၍ မိဘများသတိပြုကြပါ)

၀၁-၂၂၈ ၆၆၅ ၊ ၀၉-၇၃၁ ၅၅ ၇၃၁ အမှတ်-၄၆၊ အခန်း-၆၊
၀၉-၇၃၁ ၇၇ ၇၃၁ ၊ ၀၉-၅၁ ၇၄ ၂၂၆ နံသာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊
web site : www.baydathukhuma.com ရန်ကုန်မြို့။

အမျိုးဂုဏ်ကိုဆောင်ပါ

BURMESE
CLASSIC

မိမိ

မိမိမိမိအေး

TAKM2014

ယနေ့သည် ကုမ္ပဏီ၏ လစာ
 ဘတ်ရက်ဖြစ်၏။ ပိုက်ဆံထည့်ထားသော
 အိတ်ဖြူလေးကိုကိုင်ပြီး မလွဲမသွေ
 ခုနစ်ရမည်စာရင်းကို “မေခ” တွေးနေမိ
 သည်။ လစဉ်ပေးရမည့် အတိုး သား
 သွက် မုန့်ဖိုး၊ မေမေအတွက်ရမည့်
 သန်း၊ ဒါတွေနုတ်လိုက်ပါက ဘယ်
 ထက်ကျန်မလဲ။ တွေးရင်း “မေခ”
 သာလာသည်။ ဒီလကစပြီး ကျွန်ုပ်
 နှစ်အိမ်ထပ်တိုးရတော့မည်။
 နောက် “မေခ” မကြောက်ပါ။ ငွေ
 ကြောက်သည်။
 ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့်
 နှစ်ခုရထားပြီး ကွန်ပျူတာသင်တန်း
 တက်ထားမိ၍ ဤကုမ္ပဏီမှာ နေရာ
 ထပ်နေရာကို “မေခ” ရထားခြင်း
 သည်။ “မေခ” သည် အားလုံးကို
 မှုမုထားပြီး အလုပ်များပြီးပြတ်
 ထုပ်လိုက်သည်။ ညနေ ရုံးဆင်းချိန်
 ကျွန်ုပ်ပြုရမည့်အိမ်သို့ တန်းပြီး
 သည်။ ကုမ္ပဏီမှ နှစ်မှတ်တိုင်သာ
 “မေခ” လမ်းလျှောက်သွားလေ့

ရှိသည်။ ဆလင်းဘက်လေးလွယ် ကြိမ်
 ခြင်းလေးဆွဲပြီး တက်သုတ်ရိုက် လျှောက်
 နေသော “မေခ” ကို လူအများက
 ငေးကြည့်သွားကြသည်။ ငေးကြည့်ရ
 လောက်အောင်လည်း “မေခ”က ချော
 သည်။ အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံသွယ်သွယ်၊
 အသားဖြူဖြူဝင်းဝင်း၊ နက်မှောင်ပြောင်
 လက်နေသော ဆံပင်အရှည်ကြီး၊
 မျက်လုံး မျက်ခုံးလှလှ၊ နှုတ်ခမ်းထူထူ
 ဖူးဖူးလေးဖြင့်၊ ရှင်းသန့်ဝင်းဖန်နေသည်။
 ကလေးတစ်ယောက်မိခင်၊ အိမ်ထောင်
 သည် တစ်ဦးဟုထင်စရာမရှိ။ တက္ကသိုလ်
 တက်စဉ်ကလည်း မေဂျာ Queen လေး၊
 ဒီလိုလှပ ချစ်စရာကောင်း၍ စိတ်မချနိုင်ပါ
 ဘူးဆိုပြီး ချစ်သူ “အောင်” က ငွတ်
 လက်ထပ်ခဲ့သည်။
 “အောင်” ၏ဖေဖေကလည်း
 “မေခ” ကို ချွေးမ မတော်လိုက်ရမှာ
 စိုးပြီး အားပေးအားမြှောက်ပြုခဲ့သည်။
 “မေခ” ဖေဖေနှင့် အောင် ဖေဖေမှာ
 သူငယ်ချင်းများဖြစ်၍ ပြဿနာမရှိခဲ့ပါ။
 မေခနှင့်အောင် ခုတီယုနှစ်မှာ လက်ထပ်

ပြီး မိဘများ၏ အကူအညီဖြင့် ကျောင်း
 ဆက်တက်ခဲ့ကြသည်။ ဟိုဘက်မိဘမှာ
 လက်ဖြန့်၊ ဒီဘက်မိဘမှာ လက်ဖြန့်ဖြင့်
 လိုလေသေးမရှိ အေးချမ်းလိုက်သည်
 ဘဝ။
 “မေခ” တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံး
 နှစ်တွင် ဘဝအတွက် အမှတ်တရဖြစ်စဉ်
 များ ဖြစ်ခဲ့၏။ “အောင်” ဖေဖေဆုံးသည်။
 “မေခ” ဖေဖေ လေဖြတ်ပြီး အိပ်ရာထဲ
 လဲသည်။ “မေခ” သားလေးမွေးသည်။
 နှစ်ဖက်မိဘမှ အထောက်အပံ့များ
 ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ ဗုက္ခတွေ အလုံး
 အရင်းဖြင့် ဝင်လာကြသည်။ ဖေဖေဆုံးပြီး
 ကတည်းက တရောင်ရောင်ဖြစ်သွားသည့်
 “အောင်” မေမေ၏အနားမှာ ပြုစုရင်း
 ဝင်ငွေမရှိတော့သည့်အတွက် ရိုတာတွေ
 ထုခွဲရောင်းချပြီး နေခဲ့ရသည်။ အခက်အခဲ
 များကို ကျော်ဖြတ်ရင်း “မေခ” ကျောင်း
 အပြီးတက်ခဲ့သည်။ “အောင်” ကတော့
 ကျောင်းကို ကျောခိုင်းပြီး အလုပ်ရှာရင်း
 ကုန်သည် ယောင်ယောင်၊ ပွဲစားယောင်
 ယောင်ဖြင့် နောက်ဆုံး တက္ကစီ မောင်းခံ

သည်။

“အောင်” တို့ဖေဖေ ထားခဲ့ သည့် တိုက်ခန်းပိုင်လေးရှိနေ၍ နေစရာ အတွက် ခေါင်းမခဲရသော်လည်း “အောင်” မေမေ၏ဆေးဖိုး၊ အိမ်စရိတ်တို့နှင့် “အောင်” ရှာဖွေသည့်ပိုက်ဆံတို့မှာ အချိုးမညီတော့ပါ။ နောက်ဆုံး “အောင်” မလေးရှားသို့ အလုပ်လုပ်ရန် ထွက်သွား ခဲ့သည်။ မလေးရှားသွားရန် အတိုးဖြင့် ငွေချေးခဲ့ရသည်။ “အောင်” မသွားမီ ဖေဖေ၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ အကူအညီ ဖြင့် “မေခ” ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အလုပ်ရ ခဲ့သည်။ “မေခ” ရသည့်လစာဖြင့် အတိုး လေးရန် အိမ်စရိတ်သုံးရန် မလောက်ငှ သည့်အတွက် အလယ်တန်း ကလေးများ ကို ဝိုင်းကျူရှင်သင်ခဲ့ရသည်။ ဘဝကြီး သည် ဤမျှ ခါးသီးကြမ်းတမ်းမှန်း သိရှိပြီး ချိန်တွင် လူ့ဘဝကြီးကို “မေခ” အကြီး အကျယ် စိတ်ပျက်မိသည်။ “အောင်” ကလည်း ဟိုမှာ အဆင်မပြေ၍ ငွေ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပိုနိုင်၊ သူ့ကို ပြန် မပိုရတာကိုဘဲ ကျေးဇူးတင်သင့်သည်။

“မေခ”၏ရင်ထဲ အသည်းထဲ ခေါင်းထဲတွင် ငွေပဲရှိသည်။ ငွေရမည့် တရားဥပဒေနှင့်ကင်းသည့် အလုပ်ဆိုပါက အကုန်လုပ်ပစ်ချင်သည်။ “အောင်” မေမေ ကို ဆေးခန်းပြုရမည့်နေ့ဆိုလျှင် ပိုက်ဆံ အိတ်ကလေးကို မရဲတရဲဖွင့်ရင်း ရင် တထိတ်ထိတ်ရုန်ခဲ့ရသည်။ အများနည်းတူ ဝတ်ချင်စားချင်ခဲ့သည်။ သားလေးကို မုန့်အကောင်းစားတွေ ကျွေးချင်သည်။ ဖေဖေနှင့် အောင်မေမေကို ဆေးကုပေး ချင်သည်။ “မေခ” အသက်ရှူထုတ်တိုင်း

ငွေ၊ ငွေ ဟု မှတ်နေမိသည်။ “မေခ” နောက်ဆုံး ကျွေး ရသည့်အိမ်မှာ ဆောက်လုပ်ရေး ထုတ် ရှင်ကြီး ခရိုနီ ဦးတော်မင်း၏ အိမ်ဖြစ် သည်။ ဦးတော်မင်း၏သမီးလေးကို စာသင် သည်။ ဦးတော်မင်းသည် အသက် ခန့်ရှိပြီး လူမျိုးခြား *** ဘာသာ ဖြစ်သော်လည်း ရည်မှန်သောသူဖြစ် သည်။ “မေခ” အိမ်အပြန် ဦးတော်မင်း အထွက်ချိန်နှင့်ကြုံပါက “မေခ” အိမ် လိုက်ပို့ပေးလေ့ရှိသည်။ ဦးတော်မင်း

“မေ” အိမ်ပြန်ချိန်နှင့် မကြုံကြုံအောင်
 နှုတ်တီးလာကြောင်း “မေခ” သိသော်
 နည်း မရောင်ချင်တော့ပါ။ ရင်ခွင်တစ်ခု
 အားကိုးတကြီးနိပ်စပ်လိုက်ချင်သည်။
 နှုတ်နှင့် နွဲ့အိုင်ကြီးထဲသို့ မေခ ခုန်ဆင်း
 တက်တော့သည်။ ကြောင်ခံတွင်းပျက်နှင့်
 ဆက်တောင်ပံကျိုးတို့ တွေ့ကြလေပြီ။
 “မေခ” နောင်တမရပါ။ တစ်လ တစ်လ
 ကြောင့် စိတ်မညစ်ရတော့။ ကျူရှင်
 နည်း ပြုစရာမလို။ ဦးဇော်မင်း၏
 အထောက်အပံ့ဖြင့် “မေခ” ပိုပြီးလှလာ
 “အောင့်” ထံမှ ငွေပို့နေသလိုဖြင့်
 နည်းနှင့် ယောက္ခမကို ဆေးကုပေး
 နည်း သားလေးကို ကောင်းကောင်း
 ကျွေးမွေးပြုစုသည်။ “အောင့်” အတွက်
 သော အကြွေးများကို အကျေဆပ်
 နည်းသည်။
 ဦးဇော်မင်းက “မေခ” ကို
 လက်ထပ်ချင်သည်ဟု ပြော
 နည်းတွင် “မေခ” အသိတရားဝင်လာ
 နည်း မိမိတွင် တရားဝင်လက်ထပ်ထား
 နည်း အာမိုင်ခင်ပွန်းရှိကြောင်း မလေး

ရှားတွင် အလုပ်သွားလုပ်ကြောင်း ၄ နှစ်
 အရွယ် သားလေးတစ်ယောက်ရှိကြောင်း
 မချွင်းမချန်ပြောပြလိုက်သည်။ ဦးဇော်မင်း
 သည် “မေခ” ကို တွေးပွေထားရင်း...
 “ဒါတွေအားလုံး အစ်ကိုကြီး
 သိပြီးသား။ မေခလေးကို အစ်ကိုကြီး
 အမြိုင်ချင်တယ်။ အမြဲတွေ့နေချင်တယ်။
 ဒီလို အိမ်ပြန်လွှတ်နေရတာမျိုး မကြိုက်
 ဘူး။ “မေခ”ကသာ သဘောတူရင်
 အားလုံးကို အစ်ကိုကြီး ဖြေရှင်းသွား
 မယ်”
 “မေခ” ဘာပြောရမလဲ။ ဒီဘာ
 ကို “မေခ” နှစ်သက်သည်။ ငွေကို ကြိုက်
 သလိုသုံးရတာကိုဘဲ ကျေနပ်နေမိသည်။

သားလေးကို ခွဲနိုင်မလား။ “မေခ” စဉ်းစား
 ကြည့်သည်။ အတူတူနေရင်း ဆင်းရဲ
 နေတာထက် သူ့အဖွားထံမှာထားပြီး
 လိုလေသေးမရှိ ထောက်ပံ့မည်။ “အောင့်”
 နှင့်ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက်မရှိတော့ပါ။
 ငယ်ပေါင်းမို့ ချစ်ခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။
 သို့သော် ချစ်တာတစ်ခုထဲနှင့် မပြီးပါ။
 စားဝတ်နေရေးပြည့်စုံရန် လိုသေးသည်။
 “အောင့်” အနေဖြင့် “မေခ” ကို ခွင့်လွှတ်
 နိုင်မည်ပုံမပေါ်။ ခွင့်မလွှတ်နိုင်မည်
 အတူတူ ဇာတ်လမ်းကို ရပ်တမ်းကရပ်
 လိုက်တော့မည်။ ထိုနေ့မှစ၍ “မေခ” အိမ်
 မပြန်တော့ပါ။
 အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို
 ဦးဇော်မင်း၏ မန်နေဂျာနှင့် ရှေ့နေက
 “အောင့်” မေမေထံ သွားရောက်
 အကြောင်းကြားကြသည်။ “အောင့်”
 မေမေသည် တုန်လှုပ်ပေါက်ကွဲပြီး
 “မယားခိုးဖြင့် တရားစွဲမည်” ဟု ပြော
 လွှတ်သည်။ မလေးရှားတွင်ရှိသော
 “အောင့်” အား ကွာရှင်းပြတ်စဲစာချုပ်
 တွင် လက်မှတ်ထိုးရန် ချော့နည်း ခြောက်

နည်း၊ အနု၊ အကြမ်း နည်းမျိုးစုံကို ဦးဇော်မင်း အသုံးပြုခဲ့သည်။ ၁၀ ရက်ခန့် အကြာတွင် “အောင်” လက်မှတ်ထိုး ထားသော ကွာရှင်းစာကို “မေခ” လက်ခံ ရရှိခဲ့သည်။

မေခသည် ဦးဇော်မင်းပိုင်ဆိုင် သော ရန်ကုန်မြို့လယ်ရှိ ကွန်ဒိုကြီးကို သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီး ခရိန် ဦးဇော်မင်း၏ ဒုတိယဇနီးအဖြစ် ဘိသိက်သွန်ခံလိုက် တော့သည်။ မေခ၏ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စဉ် ကို ကြာသိရသော ဖေဖေသည် နာတာ ရှည် လေဖြတ်နေရာမှ ချက်ချင်း အသက်ရှူရပ်သွားခဲ့သည်။ ဖေဖေ၏ အသုဘကို “မေခ” လာလျှင် ခုတ်သတ် ရန် ငှက်ကြီးတောင်စားကို မြည့်နေအောင် သွေးထားကြောင်း မောင်လေးက “မေခ” ထံ သတင်းမရောက်ရောက်အောင်ပို့ လိုက်သည်။ ဖေဖေကို သင်္ဂြိုဟ်သည့် နေ့က ဦးဇော်မင်း၏ရင်ခွင်တွင် မျက်နှာ အပ်ပြီး “မေခ” ရိုက်ကြီးတင်ငိုခဲ့သည်။

“ဖေဖေရေ . . . သမီးကို

ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့”

ဟု အသံမထွက်ဘဲ ရင်ထဲမှာ တဖွဖွ အော်နေမိသည်။

“မေခ”သည် လောကကြီးကို ခါးစောင်းတင်ပြီး ဘဝသစ်ကိုစတော့ သည်။ ခေါင်းမှခြေအဆုံး စိန်စီ၏ အလှအပဆုံး ပြင်ဆင်၏။ နာမည်ကြီး မင်းသမီးများ၊ မော်ဒယ်လ်များပင် “မေခ” ကို မမီနိုင်။ ဦးဇော်မင်း၏ဇနီးလေး “မေခဇော်” ကို တွေ့ချင်၊ မြင်ချင်၊ စကား ပြောချင်၍ ခရိန်လောကမှာ ပါတီပွဲတွေ အမျိုးမျိုး ကျင်းပကြ၏။ အတိတ်ဇာတ် ကြောင်းကြောင့် မပြုံးမရီ ခပ်တည်တည် လေး ဖြစ်နေပုံကိုက “မေခဇော်” ၏

စတိုင်ဖြစ်နေ၏။ “မေခဇော်” များ ပြု လိုက် ရယ်လိုက်လျှင် ယောက်ျား သား အားလုံး ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ကြ၏။ “မေခ ဇော်” ဝတ်ဆင်ပုံသည် အပျိုသမီး အတုယူစရာဖက်ရှင်ဖြစ်၏။ “မေခ” သည် လူကုန်ထံ အသိုင်းအဝိုင်း သွား ထင်ပေါ်မှုသရဖူကို ဆောင်းထားသည်။

သားလေးအတွက် တစ်လှိုင် ကျပ် ၅ သိန်း “မေခ” ထောက်ပံ့ ၏။ ငွေသွားပို့သော မန်နေဂျာ “အောင်” ၏ မေမေက ရန်ကင်း လက်မခံခဲ့။ ၄ ကြိမ်မြောက်မှာ ထောက်ပံ့ငွေ လက်မခံပါက သားကို တရားဥပဒေအရ “မေခ” က မည်ဟု ပြောလိုက်မှ လက်ခံသွား ဦးဇော်မင်း သွားလေရာ ပြည်တွင်း နှစ် ခရီးစဉ်တိုင်း “မေခ”ကို ခေါ်သွား ဇနီးချော “မေခ”ကို အမြဲပွဲထုတ် “မေခ” ကလည်း ပွဲလယ်တင့်ပေသော် “မေခ”သည် ဘုရားရှိခိုး လည်း မပြုတော့။ မေခမှာ

အနွှင်းပါး မရှိတော့ပြီ။ မေခသည် ဦးဇော်မင်းသာ “မေခ” ၏ အားကိုးရာ အားထားရာဖြစ်၏။ ဦးဇော်မင်းကို နှစ်သလားဟုမေးလျှင် မခွဲခွဲပါ။ သို့သော် ဦးဇော်မင်း၏ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကိုတော့ နှစ်သည်ဟု “မေခ” ဖြေပေလိမ့်မည်။ “မေခ” သည် အကောင်းဆုံး၊ တန်ဖိုး အနိမ့်ဆုံးပစ္စည်းကိုမှ သုံး၏။ ဝတ်၏။ စား၏။ အထောင်းဆုံး၊ ဈေးအကြီးဆုံးကားကို ဝယ်၏။ ငွေကိုကြိုက်သလိုသုံး၏။ သို့သော် “မေခ” မပျော်ပါ။ ဘဝမှာ တစ်ခုခု လို သလို အမြဲခံစားနေရ၏။

ယနေ့နံနက်ခင်းတွင် ဦးဇော် မေခသည် နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံ နေ၏။ အင်းယားလိတ်ဟော်တယ်သို့ သွားရ သည်။ ထုံးစံအတိုင်း “မေခ” သည် အထူးဆုံး ပြင်ဆင်၍ အတူလိုက်လာခဲ့ သည်။ အင်းယားလိတ်တွင် နံနက်ခင်း စားရင်း လုပ်ငန်းကိစ္စဆွေးနွေးကြရာ နိုင်ငံခြားသားနှင့် ဦးဇော်မင်း သွားစရာ တစ်ခုပေါ်လာသည်။ ဦးဇော်မင်းတို့ တစ်စီးဖြင့် ထွက်သွားပြီး “မေခ” က

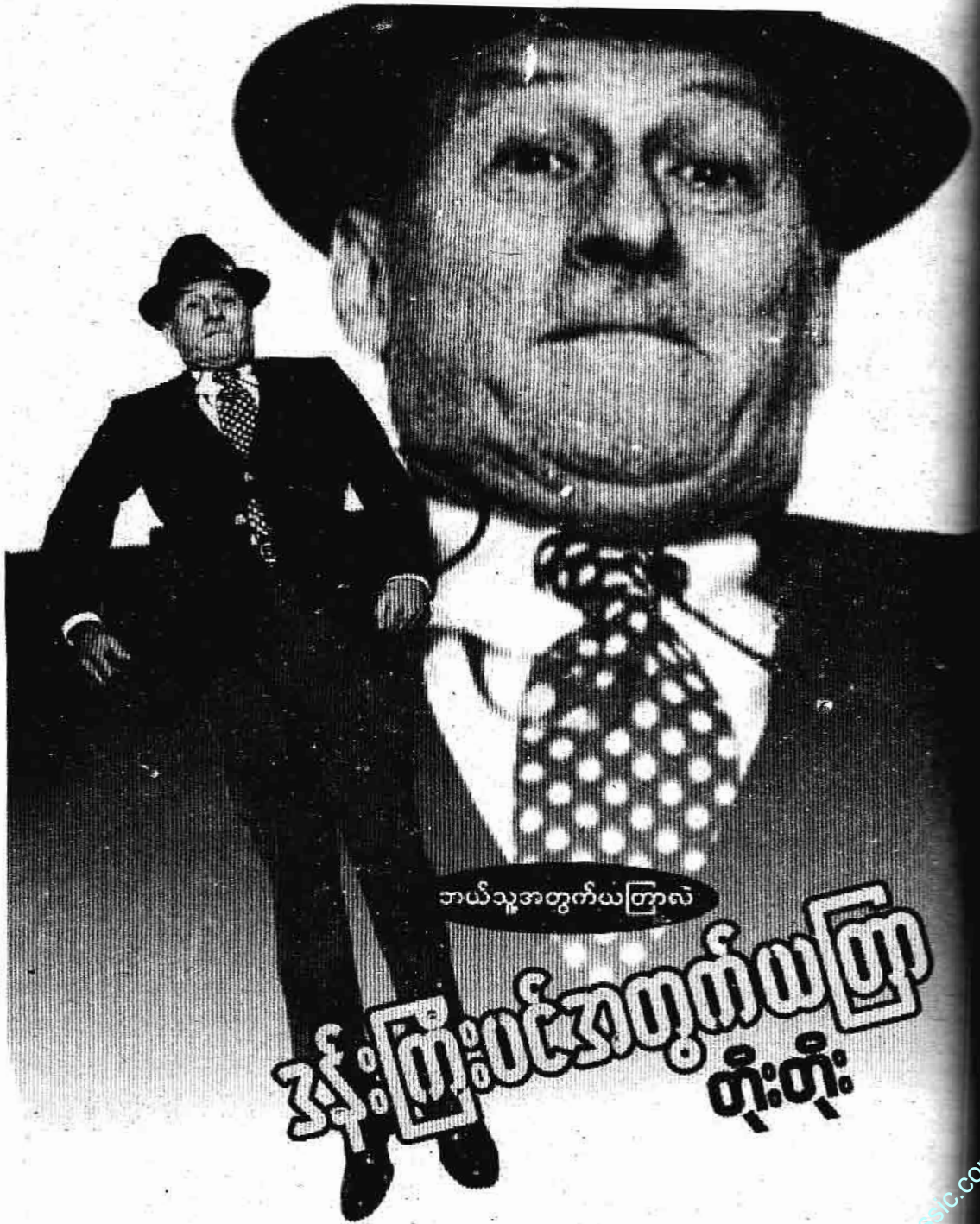
ကားမောင်းပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ “မေခ” သည် ကမ္ဘာအေး ဘုရားလမ်းအတိုင်း ကားကို အေးအေး ဆေးဆေး မောင်းလာခဲ့ရာ ကမ္ဘာအေး ဘုရားရှေ့ လူကူးမျဉ်းကြားတွင် လမ်း ဖြတ်ကူးနေသူများရှိ၍ အရှိန်လျော့ပြီး ရပ်ကာ စောင့်နေလိုက်သည်။ အမှတ် မထင် လမ်းကူးနေသူများကိုကြည့်နေ မိရာ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လည်ကတုံးအဖြူဝတ်ထားသူတစ်ဦး သည် ကိုရင်ငယ်လေးတစ်ပါးကို လက် ဆွဲပြီး ကားရှေ့မှဖြတ်သွား၏။ “မေခ” နှလုံးသားသည် ဖိတ်ကနဲ ခုန်သွားပြီး “ဟင်...အောင်...အောင် ပါလား။ ဟို...ကိုရင်လေးက သားလေး ပါလား”

ရင် တထိတ် တထိတ် ဖြစ် “အောင်” တို့သားအဖကို သတိလက် လွတ် ငေးကြည့်နေမိသည်။ နောက်က ကားများ ဟွန်းသံ တပွမ်းပွမ်းပေးကြမှ “မေခ” ကယောင်ကတမ်းဖြင့် ကားကို မောင်းထွက်လိုက်သည်။ မျက်စိကတော့

“အောင်” တို့သားအဖကို လှမ်းကြည့် နေဆဲ။ “မေခ” စိတ်နှင့်လူမကပ်တော့ ပါ။ “မေခ” ၏ကားသည် လမ်းတစ်ဖက် သို့ ရောက်လုလုဖြစ်သွားစဉ် အရှိန်ဖြင့် ကားတစ်စီးကို ကျော်တက်လိုက်သော အဲယားကွန်းဘတ်စ်ကြီးနှင့် တည့်တည့် ဝင်တိုးပါတော့သည်။ “ဝန်း” ကနဲ ကား နှစ်စီး အရှိန်ပြင်းစွာ တိုက်မိသွားပြီး “မေခ” ၏ ကားကလေးမှာ ခေါင်းပိုင်း တစ်ခုလုံး အကော်ဒယ်တစ်လုံးလို တွန့်ဝင်သွား၏။ ကားတိုက်ပုံကို အစ အဆုံး မြင်လိုက်ရသော “အောင်” သည် သားကိုရင်လေးကိုဆွဲပြီး ဆက်မကြည့်ဘဲ ကျောခိုင်းထွက်သွား၏။ ကားပေါ်မှာ ဘယ်သူပါမှန်း “အောင်” သိမသွားပါ။ နွံထဲမှ နင်းဆီပွင့်လေး “မေခ” တစ် ယောက် မရူမလှ ကြွေလွင့်သွားပါတော့ သည်။

စိန်စိန်အေး

ဘယ်သူ့အတွက်ယတြာလဲ

ဒန်းကြီးပင်အတွက်ယတြာ တိုးတိုး

အဖေ နေမကောင်းတာ ကြာ
ပြီး ဆေးမျိုးစုံနဲ့ ကုနေတာလည်း
သက်သာတဲ့ ကျွန်မ ဗေဒင်သွားမေးတာ
ဒင်ဆရာက ရတနာဒိပ် ဖယောင်းတိုင်
ပုပ်မယ်ဆိုပြီး ငွေတစ်သောင်း ယူလိုက်
ပေးပြီးတော့ ယတြာချေဖို့ ဒန်းကြီး
ညွှန် ကံ့ကော်ခုနစ်ညွှန် ဗေဒါပင်
ပိုင် ဘုရားမှာပူးတော်ရမယ်တဲ့။

“အညံ့ရှိတယ် ဒီဝါမဆိုခင်
နော်ရတယ်”

လို့ပြောတာနဲ့ ကျွန်မ အပြန်
မှာ ဒန်းကြီးရွက်ရှာတာပေါ့။

အင်း . . . ဒန်းကြီးရွက်က
ဘက်ရှာရတယ်။ ဒါနဲ့ အိမ်နဲ့ အတော်
တော့ ခြံတစ်ခြံရဲ့ အရှေ့မှာ ဒန်းကြီး
တို့ သွားတွေတယ်။ ဒါဆို ခြံရှင်ကို
တင်ရမှာပေါ့။ ကျွန်မ ခြံထဲလှမ်းကြည့်
အဘိုးကြီးတစ်ယောက် တံမြက်
ညည်းနေတာ တွေ့တယ်။ ကျွန်မက -

“အဘ . . . အဘ”
လို့ ဟစ်ခေါ်တော့ အဘိုးကြီး
ထွက်လာတယ်။ ခြံပိုင်ရှင်တော့

ဟုတ်ဟန်မတူဘူး။
“ကျွန်မ ဒန်းကြီးရွက် ကလေး
နည်းနည်းလို့ချင်လို့ပါ။ ကျွန်မအဖေ
မကျန်းမာလို့ ဗေဒင်သွားမေးတာ
ယတြာချေရမယ်ဆိုလို့ပါ အဘရယ်”
ဆိုတော့ အဘိုးကြီးက ကျွန်မ
ကို အကြာကြီးကြည့်နေပြီးမှ . . .

“ဒန်းကြီးပင်ကိုလည်း ကြည့်
ပါဦး။ အဲဒါ ဗေဒင်ဟောလို့ ယတြာချေ
ရမှာ ဒန်းကြီးရွက်ခုနစ်ညွှန်ပေးပါ ပေးပါ
နဲ့ လာတောင်းခူးကြတာ ခုဖြစ်နေတဲ့
ဒန်းကြီးပင်ရုပ်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး”

အဘိုးကြီးကပြောမှ ကျွန်မ
သေသေချာချာကြည့်မိတာ ဟုတ်ပါရဲ့။
ဒန်းကြီးပင်က အညွှန်လေးမှ ခုနစ်ညွှန်
လောက်ရှိတာ။ လက်သုံးသစ်လောက်
ရှိတဲ့ အညွှန်တက်ကလေးတွေရှိတာ။
ကျွန်မခူးလိုက်ရင် ကုန်မှာပဲ။ အဘိုးကြီးက
ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားလို့ ကျွန်မက -

“အဘ . . . အဘ”
ဆိုတော့ အဘိုးကြီးက ပြန်
လှည့်လာပါပြီ။

“လူတွေက ကိုယ့်အိမ်က
လူမမာအတွက် ဗေဒင်ဆရာပြောလိုက်
တဲ့အတွက်ကိုသာကြည့်ပြီး ဒန်းကြီးပင်
ဘယ်သို့ပြန်နေသလဲဆိုတာတော့ မကြည့်
ကြဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်လည်း ဗေဒင်ဆရာ
ဆီသွားပြီး ဒန်းကြီးပင်အတွက် ယတြာ
လုပ်ဦးမယ်။ ဒန်းကြီးပင်သေတော့မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဘပြော
သလိုပဲ ဒီ ဒန်းကြီးပင်ကိုလည်း သနား
ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ မခူးတော့
ပါဘူး”

လို့ပြောပြီး ထွက်ခဲ့တော့တယ်။

“အင်း . . . ကံ့ကော်ညွှန်
ကလည်း သူများခြံထဲမှာရှိတာ ငွေဖူး
တယ်။ အမြင့်ကြီး ဒါကို မျက်နှာငယ်နဲ့
သွားတောင်းဦး လူတစ်ယောက်တက်ခူး
ရမှာ။ လူလည်း ကျွန်မမှာမရှိဘူး။ ဒီတော့
ဟိုကြည့် ဒီကြည့်လုပ်နေတုန်း ကုက္ကိုပင်
နိမ့်နိမ့် လမ်းဘေးမှာပေါက်နေတာ တွေ
တယ်။ အဲ . . . ကုက္ကို . . . ကုက္ကို သူလည်း
တနင်္လာနဲ့ပဲ။ ကံ့ကော်၊ ကုက္ကို ဟုတ်ပြီ
ဒါ . . . ဒါဆို ဒန်းကြီးပင်က စနေနဲ့ ဆိုတော့”

ထန်း၊ ထန်းလည်း စနေနံပဲ။ ထန်းပင် ကတော့ ကျွန်မတို့ လှူတန်းဥပုသ်စောင့်နေတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ထန်းပင်လေးတွေ လှူတစ်ရပ်လောက် သုံးပင်ရှိတယ်။ အဲ...အဲ...ဒါပဲ သွားတောင်းမယ်ဆိုလာခဲ့တာ ဦးပဉ္စင်းအသိတစ်ပါးနဲ့ တွေ့တော့-
“တပည့်တော်ကို ထန်းရွက် သုံးရွက်လောက်ပေးပါဘုရား”

ဆိုတော့ ဦးပဉ္စင်းက ကြိုက်သလောက်ယူ ဒကာမကြီးတဲ့ အဲဒီ ထန်းသုံးရွက်ယူခဲ့ပြီး ခုနစ်ညွန့်ဖြစ်အောင် ခွဲလိုက်မယ်။ ကုက္ကိုညွန့်လည်း ခုနစ်ညွန့် ခူးခဲ့တယ်။ အဲ...အဲ...နောက်တစ်ခုက ပေဒါ...ပေဒါ မြစ်နဲ့အဝေးကြီးနေတာ ပေဒါကို ဘယ်လိုရှာမလဲ။

“အင်း... ပေဒါ...ပေဒါ ကြာသပတေးနဲ့ စနေတဲ့နေ့တာ၊ စဉ်းစားတော့ ပေဒါ ဗာန်ဒန်၊ တချို့က ဘန်ဒါ၊ ဒါလည်း ကြာသပတေးနဲ့ စနေပဲ။ ဗန်ဒါက အိမ်ရှေ့မှာရှိတယ်။ အဲဒီ ဗန်ဒါခုနစ်ညွန့် ခူးပြီး ထန်းရွက် ခုနစ်စိတ်လုပ်။ ကုက္ကိုညွန့်က ခုနစ်ညွန့်နဲ့ ရေရိုးဆေးပြီး အိုး

တစ်လုံးမှာထည့်။ ဘုရားရှေ့မှာကပ်လှူပြီး အဖေကျန်းမာရေးအတွက် ဆုတောင်းပြီးမှ အဖေကိုပြောတာ ...
“အဖေ ကျွန်မ ပေဒင်သွားမေးတာ ယတြာချေဖို့ အရွက်အညွန့်တွေ ဘုရားမှာကပ်ပြီးပြီ အဖေ ကျန်းမာတော့မယ်”

လို့ ပြောရတယ်။
“သမီးရယ် အဖေ ဘုရားတစ်နေ့သုံးကြိမ်ရှိခိုးတယ်။ ဘုရားတောင်းထိုင်ပါတယ်။ အေး...အေးကောင်းတာပေါ့”
လို့ပြောတယ်။ အဲဒီ ယတြာတွေလည်းလုပ်တယ်။ ဆေးတွေထည့်ဆရာဝန်ဆေးရော၊ တိုင်းရင်းဆေးဓာတ်စာရောကုတာ အဖေအခု အဆုတ်ရှစ်ဆယ်နီးနေပြီ။ ဥပုသ်စောင့်တုန်းက ထိုင်တုန်း၊ မနက်ဖက် လမ်းထွက်ထွက်ပြီး ရပ်ကွက်က နှစ်ဆန်းတစ်နေ့တိုင်း အဖေအတွက် သက်ကြီးလုပ်တဲ့ဆီက ငွေသုံးလေးထောင်ပို့တာ အဖေကလည်း နှစ်တိုင်း ငွေသွားလှူတာ ခုနစ်ဆယ်ပြည့်တဲ့အထိပဲလေ။

အမှတ်တရတိုက်ပွဲကြီးများ

ပြင်တိုက်ပွဲကြီး

ဆင်းစဉ်

ယခင်လမှအဆက်

အခန်း (၃)

တိုက်ပွဲသုံးသပ်ချက်နှင့်

ယင်ခန်းစာဖော်ထုတ်ချက်များ

တညလတပ်ပေါင်းစုအပေါ် သုံးသပ်ချက်များ

မြဝတီမြို့နှင့် သစ်ခန်း ညီနောင် မဲပုလဲဒေသတိုက်ပွဲမှာ ၁၉၇၄ ခုနှစ် မတ်လ ၁၇ ရက်မှ မိမိတို့ စစ်ကူ စစ်ကြောင်းများ မြဝတီပတ်ဝန်းကျင် ကြီးကြီး ရန်သူကို ကောက်သင်း ကောက် ရှင်းလင်းနိုင်သည့် မတ်လ ၂၃ ရက်ထိ စုစုပေါင်း ၇ ရက်မျှ ကြာသွားသော တိုက်ပွဲစဉ်ကြီး ဖြစ်၏။

အပြင်းအထန် တိုက်သည်မှာ မတ် ၁၇ မှ မတ် ၂၁ ထိ ၅ ရက်မျှ ဖြစ်၏။

ထို ငါးရက် တာကာလ၌ KNU နှင့် တညလ တပ်ပေါင်းစုက ပထမသုံးရက်တွင် စခန်းများအား

အပြင်းအထန် ထိုးစစ်ဆင်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့်စခန်းကိုမျှ မရခဲ့ ချေ။ တတိယရက်မှစ၍ တပ်မတော် ဘက်မှ လေကြောင်းပစ်ကူများပါလာ ရာ လေကြောင်းပစ်ကူများမှ တိကျပြီး ပြင်းထန်လှ၏။ တညလတပ် ပေါင်းစု မှာ ၁၉၇၄ ခုနှစ်အထိ ကြီးကျယ်သော လေကြောင်းစစ်ဆင်ရေးအား မတွေ့ ဘူး။ မကြုံဘူးသဖြင့် Shock ရသွားပြီး ၎င်းတို့၏ တိုက်စစ်အဟုန်ကျဆင်းခဲ့ရ လေသည်။ ၎င်းတို့တွင် ကောင်းမွန် သော လေယာဉ်ပစ်သေနတ်များလည်း ပါမလာခဲ့သဖြင့် မြန်မာ့တပ်မတော် (လေ)မှ လျင်မြန်သည့် ဂျက်တိုက် လေယာဉ်များအား ပစ်ချနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါချေ။

မတ်လ ၂၂ ရက်တွင် မိမိ စစ်ကူစစ်ကြောင်းများ ဒေါနတောင် ကြီးကို ဖြတ်လာကြပြီးဖြစ်၍ တညလ တပ်ပေါင်းစုသည် ကစဉ့်ကလျား ခွာစစ်ဆင်ကာ တိုက်ပွဲကို အရှုံးနှင့် နိဂုံးချုပ်ခဲ့ရ၏။ တိုက်ပွဲစဉ် တစ်ခုလုံး

လူ ၁၀၀ကျော် ကျဆုံး၍ ၁၅၀ ဒဏ်ရာရခဲ့လေသည်။ တပ်မတော် အရာရှိတစ်ဦးအပါအဝင် ၅ ဦး ကျဆုံးပြီး စစ်သည် ၄၂ ဦး ဒဏ်ရာရခဲ့၏။ အကျအဆုံးမှာ တညလတပ်မတော်ထက် အဆ ၂၀ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

မည်သည့်အတွက်ကြောင့် လူအကျအဆုံးများစွာ အသေ သော်လည်း တိုက်ပွဲအောင်မြင် မရဘဲပရမ်းပတာ ခွာစစ်ဆင်ခဲ့ရ သုံးသပ်ရာ အောက်ပါအားနည်း များ တညလတပ်ပေါင်းစုတွင် ကြောင်းတွေ့ရပါသည်။

တပ်ပေါင်းစု၏ စုပေါင်းခေါင်းဆောင် ဖာန်ချက်မညီခြင်း

တညလတပ်ပေါင်းစု အောက်ပါတပ်များ ပါဝင်၏။

KNU

PDP

ပအိုဝ်းခွန်ရဲနောင်အဖွဲ့

မွတ်စလင်တပ်ဦး
 စုစုပေါင်း လေးမျိုးလေးစား
 ခံဝင်၏။ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံမှာ
 နှစ်ထဲ၌ KNU က အရှိဆုံးဖြစ်သည်။
 ဗြိတိန်မြို့သိမ်းတိုက်ပွဲ၌ ဗြိတိန်
 နည်းကပ်ရာတွင် ဦးသွင်၏ PDP
 အလယ်ပိုင်းတိုင်းမှ တပ်များက ရှေ့ဆုံး
 နေရာယူ ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင်
 စစ်ရေးအတွေ့အကြုံ နည်းပါးခြင်း
 ကြောင့် အကျအဆုံးများခဲ့ရသည်။
 ဗြိတိန်တိုက်ပွဲတွင် PDP နှင့် ပအို
 ဇွန်ရဲနောင်အဖွဲ့မှ ၄၂ ဦး ကျဆုံးခဲ့ရာ
 KNU အကျအဆုံးထက် ၂ ဆ ခန့်

ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဦးသွင် ကိုယ်တိုင်
 လည်း တိုက်ပွဲကြီးများ အတွေ့အကြုံ
 မရှိခဲ့ပါ။ အလားတူပင် သူ၏
 တပ်ရင်းမှူးများဖြစ်ကြသည့် ဗိုလ်မှူး
 စိန်မြင့်၊ ဗိုလ်မှူးမောင်ညိုတို့သည်
 လည်း စစ်ရေးအတွေ့အကြုံမရှိသူများ
 ဖြစ်ကြ၏။

သူတို့သည် စစ်ရေးအတွေ့
 အကြုံ ကောင်းကောင်းသာ မရှိသော်
 လည်း KNU များကို အထင်မကြီး
 နိုင်ကြ။ KNU များ ဆရာလုပ်သည်ကို
 မခံနိုင်။ အချင်းချင်းလည်း မတည့်ကြ။
 ဤသို့ဖြင့် ဗြိတိန်မြို့တွင်း သူဝင်မယ်၊

ငါဝင်မယ်လုပ်ရင်း လိမ္မာပါးနပ်သော
 KNU များက PDP များကို လွှတ်ပေးခဲ့
 ရာ PDP များ အကျအဆုံးများခဲ့ခြင်း
 ဖြစ်၏။ ဤလိုဖြစ်စဉ်များမှာ ဗြိတိန်
 တိုက်ပွဲတွင်သာမက သယံဇာတနှင့်
 နှင့် မဲပုလဲတိုက်ပွဲတွင်လည်း တွေ့ရ၏။

ဤနေရာတွင် စာရေးသူ
 နည်းဗျူဟာမှူးဘဝက ဖြစ်စဉ်လေး
 တစ်ခုကို ထည့်သွင်းဖော်ပြလိုပါသည်။
 ၁၉၉၂ ခုနှစ် ပထမအကြိမ် မာနေပလော
 ထိုးစစ်၌ စာရေးသူသည် ဘိနမှနေ၍
 မာနေပလော တောင်ခြေကို တိုက်ရ၏။
 နည်းဗျူဟာတစ်ခုနှင့် ဖြစ်သည်။ ၁၉၉၂
 ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလမှ စတိုက်ရခြင်း
 ဖြစ်၏။ စခန်းတစ်ခု ၂ ခု ရရှိပြီးနောက်
 ဘိနကုန်းတန်းကြီးကို တိုက်ရ၏။
 ဘိနခံစစ်ဟုလည်း ခေါ်ပါသည်။
 ဘိနကို အကြိမ်ကြိမ် တိုက်စစ်ဆင်
 နေစဉ် နိုင်ငံတော် အစိုးရမှ စစ်ရပ်စဲ
 လိုက်သဖြင့် တိုက်ပွဲများရပ်သွား၏။
 စာရေးသူကို တပ်ရင်း ၂ ရင်းနှင့်
 ချန်ခဲ့ပြီး တပ်မတော်ခလုံး ခွာစစ်ဆင်

သွားကြတော့၏။

စာရေးသူသည် ထိုစစ်ဘဝမှ ခံစစ်ဘဝကျရောက်သွား၏။ ဟိုဘက် တွင်မူ KNU တပ်မဟာပေါင်းစုံ၊ ABSDF တပ်ရင်းများ၊ ဂဠုန်တပ်ဖွဲ့ ခေါ် NMSP မှ ဖော်လန်တီယာများ၊ မွတ်စလင်တပ်ဦးမှ ဖော်လန်တီယာ များ တပ်ပေါင်းစုံ ဖြစ်၏။ တပ်ပေါင်းစုံ ပါကြောင်း နေ့စဉ် သူတို့ပြောဆိုနေ သည့် စက်အခေါ်များကြောင့် အားလုံး ကြားသိနေရပါသည်။ စာရေးသူထံ တွင် ကျွမ်းကျင်သော ကြားဖြတ်စက် သမားများ၊ ဘာသာစကားကျွမ်းကျင် သူများ၊ Signaller များ ပါနေရာ နေ့စဉ် intercept လုပ်ပြီး သူတို့ အခြေအနေကို သိရှိနေရပါသည်။

စာရေးသူတို့က စစ်ကို ရပ်လိုက်သော်လည်း သူတို့က ဒေါသ တကြီး တုံ့ပြန်လျက်ရှိကြ၏။ ဂမူးရှူးထိုး နှင့် အတင်းတက်လာနေကြ၏။

“ကဲ ... ဝိုလ်မှူး သူရခင် မောင်လတ်ရေ ... မရဘူးဟ။

မိုင်းသာထောင်တော့”

“ဝိုလ်မှူးကြီးရွှေမျိုးဘက်က လည်း မိုင်းတွေစီနေအောင်ထောင်များ၊ မရဘူး။ ဒီကောင်တွေ အတင်းတက် လာနေတယ်”

KNU နှင့် ABSDF များ အတင်းတက် လာနေကြသည်။ ကျွန်တော်က လူနင်းမိုင်း ၁၀ သေတ္တာ လောက် ထောင်ခိုင်းလိုက်၏။ တစ် သေတ္တာ အလုံး ၄၀ ခန့်ပါရာ မိုင်းအလုံး ၄၀၀ ခန့် ဖြစ်ပါသည်။

မိုင်းထောင်ပြီးနောက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တန်းခံစစ်ကြောင်းသို့ သူတို့ ချဉ်းကပ်လာကြ၏။ KNU က ABSDF ကို အတင်းတက်ခိုင်းသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ တက်ကြ ကွ။ ဒါ ဗဟိုကအမိန့်”

ဗမာလိုပြောပြီး အမိန့်ပေး သည်။ ဒီအမိန့်ကို ICOM စက်ကလေး များက ကျွန်တော်ကြားတော့ မနေနိုင် ပါ။ ကျောင်းသားလူငယ်များ အလဟဿ သေကုန်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်

ကျွန်တော့်ဗျူဟာက ဆက်သွယ်ရေး အရာရှိကို ပြောခိုင်းလိုက်၏။ မိုင်းတွေ ရှိတယ် အရမ်း မတက်လာပါနဲ့ဟု

“ကျောင်းသားရဲဘော်ဆို မင်းတို့ရှေ့မှာ မိုင်းကွင်းတွေ အပြည့် ထားတယ်။ တက်မလာကြနဲ့။ သေတယ် မယ်”

“မယုံနဲ့။ မဟုတ်ဘူး။ ထိတာ”

“ဒါဆိုရင်လည်း မင်း သဘောပဲ။ တက်ချင်တက် လာခဲ့ကြ ဤသို့ဖြင့် မိုးသီးဇွန်

ABSDF တပ်ရင်းများ ကျွန်တော် ခံစစ်ကြောင်း ဝင်တိုးကြရာ မိုင်း ၁၀၀ တိုးသော ပိုးဖလံများကဲ့သို့ တဖြုတ်ဖြုတ်နှင့် ကျဆုံးကုန်ကြ တော့၏။ ထိုအခါကျမှ ABSDF များ ...

“မင်းတို့အတင်းတက်ခိုင်း ခိုလှုံတွေ မိုင်းထိပြီး ကျကုန်ပြီ။ မင်း ကြောင့်။ ဟိုက မတက်လာပါနဲ့ လှမ်းပြောပါရဲ့သားနဲ့”

ဟုဆိုကာ သူတို့ချင်း စကား
ပြောကြတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ၁၉၉၂ ခုနှစ်
ဇူလိုင်လ ဗဟို မာနေပလော ထိုးစစ်တွင်
၇၅ နှင့် ABSDF များ သဘောထား
မတူဘဲ နောက်ဆုံး ၁၉၉၅ ခုနှစ်၌
မာနေပလောစခန်းကြီးပါ ကျဆုံး
ခဲ့တော့၏။

အခုလည်း ဒီဥပမာအတိုင်း
မဟုတ်ဘဲ သူလုပ် ငါလုပ် အချင်းများ
အပေါင်းအဆောင်မှု မညီမညွတ်ဖြစ်
ဘဲ တညလတို့ မြဝတီတိုက်ပွဲစဉ်ကြီး
အတွင်း အကျအဆုံးများနှင့် အောင်မြင်

မှုမရဘဲ ခွာစစ်ဆင်သွားရပါသည်
ခင်ဗျား။

လက်နက်ကြီးပစ်ခတ်မှုလှိုင်းအင်အား
တညလတပ်ပေါင်းစုသည်
မြဝတီတိုက်ပွဲစဉ်ကြီး၌ လက်နက်ကြီး
များအဖြစ် အောက်ပါလက်နက်များကို
သယ်ဆောင်လာကြ၏။

၅၇ မီလီမီတာ နောက်ပွင့်
ရိုင်ဖယ်အသေးများ
၆၀ မီလီမီတာ စိန်ပြောင်းများ
၃၀၅ လောင်ချာကြီးများ
အမ် ၇၂ တစ်ချက်ပစ်

လောင်ချာများ စသည်တို့ဖြစ်၏။
ပထမနေ့တိုက်ပွဲတွင် ၆၀
မီလီမီတာ စိန်ပြောင်းများကို စခန်းများ
သို့ ကြိုကြားကြိုကြားပစ်ပြီး ချဉ်းကပ်
ကြသည်။ အနားရောက်တော့လည်း
စခန်းခြံစည်းရိုးများကို ၅၇ မီလီမီတာ
နောက်ပွင့်လေးများဖြင့် ဖြိုကြဲသည်။
ဤမှာတွင်လည်း တညလတပ်ပေါင်းစု
၌ လက်နက်ကြီးပစ်ခတ်မှု မကျွမ်းကျင်
ကြကြောင်း တွေ့ရ၏။ နည်းဗျူဟာ
မှားယွင်းမှု ရှိပါသည်။ တကယ်တော့
ဗကပတို့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန် အတိုင်း
လက်နက်ကြီးများကို အနည်းဆုံး
တစ်နာရီ ၂ နာရီကြာအောင် မိမိစခန်း
အတွင်း ပစ်သွင်းနေရမည်။ စိစိညက်
ညက် ကျေလောက်မှ ချေမှုန်းရေးတပ်
က လက်ပစ် ဗုံးပစ်၊ လှံစွပ်ထိုးရမည်။
ဤသို့ အသုတ်လိုက် တိုက်သွားရမည်။
ဒါဆို ဘယ်ခံနိုင်ပါ့မလဲဗျာ။ ဒီလိုမလုပ်
တတ်ကြပါ။ မလုပ်ခဲ့ပါ။ လက်နက်ကြီး
လည်း ကောင်းကောင်း ပစ်တတ်ပုံ
မရပါ။ ၁၉၈၈ ခုနှစ် အရေးအခင်း

နောက်ပိုင်းမှ အနိုင်နိုင်ငံက ကြေးစား
များရောက်လာပြီး သူတို့ကို လက်နက်
ကြီးပစ်နည်းများ သင်ပေးသည့်အခါမှ
သူတို့အထိုက်အလျောက် လက်နက်ကြီး
သုံးတတ်လာကြပါသည်။ ဒါတောင်
သူတို့သည် Anti Aircraft များကို
ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်အောင် မပစ်တတ်
ကြပါ။ BCP များကတော့ China
Aided မှီ တညလထက် အများကြီးသာ
ပါသည်။ လေယာဉ်များကိုပင် ပစ်ချ
နိုင်ခဲ့သည့် သာဓကများ ရှိခဲ့ပါသည်။

လက်နက်ကြီးနှင့် ချေမှုန်း
ခြင်း မလုပ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် တိုက်ပွဲအစပိုင်း
မကောင်းခဲ့သောကြောင့် တိုက်ပွဲချိန်
ကြာသွားပြီး မြန်မာတပ်တော်လေ၏
လေကြောင်းမှ တိုက်ခိုက်မှုကို တိုက်ပွဲ
ချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ တညလ
တပ်ပေါင်းစု အလူးအလဲခံသွားရ
ကြောင်း တွေ့ရပါသည် ခင်ဗျား။

စစ်နည်းဗျူဟာမှားယွင်းခြင်း
တညလတပ်ပေါင်းစုသည်
လူအင်အား ၂၀၀၀ ခန့်ကို တစ်နေရာ
တည်းတွင် အင်အားစုစည်းပြီး မသုံး
ဘဲ အင်အားဖြန့်ခွဲပြီး စခန်းသုံးခုကို
တိုက်ရာ ဘယ်စခန်းမှ မရဘဲဖြစ်ခဲ့၏။
တကယ်တော့ အဓိကတိုက်ရ
မည့်နေရာမှာ မြဝတီဖြစ်ရာ မြဝတီမြို့
ကို အပိုင်းလိုက်ကန့်ပြီး ယူ ၁၅၀၀
ခန့်နှင့် တိုက်ပါက ပထမတစ်ရက်

နှစ်ရက်အတွင်း ရနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်
သာ မြဝတီသိမ်းမည့် တပ်များကြီးသော်
ပါက အဓိကကျသော မြဝတီ
တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်အတွင်း အရတိုက်
မည်။ ရေရှည်စိမ်တိုက်ပါက ယခု
အင်အားကြီးမားသော တပ်မတော်
စစ်ကူစစ်ကြောင်းများ၊ လေကြောင်း
တိုက်ခိုက်မှုများ ခံရပါမည်။ အဓိက
သော မြဝတီကို ရအောင်မတိုက်နိုင်
ဟိုစခန်းလည်း မရ၊ ဒီစခန်းလည်း
မရနှင့် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ တကယ်တော့
မဲပဲလဲနှင့် သယ်န်းညီနောင်ကို ထိ
သာထိန်းပြီး မြဝတီကို ရအောင်
ရမည် ဖြစ်၏။ မိမိတို့ကိုယ်
ယုံကြည်မှုလွန်ကဲကာ အင်အား
တစ်စုတည်းမသုံးဘဲ သုံးလေးနေ
သည် တိုက်စစ်နည်းဗျူဟာ
ကြောင့် တညလတို့ အောင်မြင်
လွဲခဲ့ရသည်ဟု သုံးသပ်ရမည်
ခင်ဗျား။

အချုပ်ထောက်ပုံမှန် မပြည့်စုံခြင်း
 တညလသည် သဘာဝ
 အားအဆီး သောင်းရင်းမြစ်ကို ဖြတ်
 ဖြတ်ပြီး Logistics ခေါ် အုပ်ချုပ်
 သက်ပုံမှုများ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ
 သက်အခဲများကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏။
 လူနာသယ်ပို့ကိစ္စများ
 ရိက္ခာပို့ဆောင်ရေးကိစ္စများ
 ခဲယမ်းမီးကျောက်ဖြည့်တင်း
 ကိစ္စများ
 အားလုံးမှာ အခက်အခဲများ
 ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်။ တိုက်ပွဲအပြီး၌
 သက်ဆေးရုံများတွင် တညလ
 သားများ ပြည့်နှက်သွားခဲ့၏။ တညလ
 တွင် ကိုယ်ပိုင်ဆေးရုံ ဆေးခန်းများ
 မရှိပါ။ အားလုံး NGO များကိုသာ
 နေရာရပါသည်။ ရိက္ခာထောက်ပံ့ရေး
 ကိစ္စသည်း ပီပြင်သော ရိက္ခာထောက်
 ပံ့မှု မရှိခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် စစ်ပွဲရှည်
 ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အရှုံးနှင့်
 နှိပ်စက်ခြင်းတွေ့ရ၏။ ကမ္ဘာ့စစ်သမိုင်း
 အရ အချုပ်ထောက်ပုံမှန် မပြည့်စုံသော

ကြောင့် ဂျပန်နှင့်ဂျာမန်တို့ စစ်ရှုံးခဲ့ရ၏။
 အသေခံရတာ တစ်ခုတည်းနှင့် တိုက်ပွဲ
 မနိုင်နိုင်ကြောင်းကို ကောင်းကောင်း
 သဘောမပေါက်ခဲ့သည့် တညလတို့
 ခါးသီးသော သင်ခန်းစာကို ရသွား
 ခဲ့ပါသည် ခင်ဗျား။

မြည်သူလူထုကို မစည်းရုံးနိုင်ခြင်း
 ဤတိုက်ပွဲစဉ်၌ တညလ
 တပ်ပေါင်းစုသည် ပြည်သူ့ပါအောင်
 မစည်းရုံးနိုင်ခဲ့ပါ။ မြဝတီမြို့သူ
 မြို့သားများက မြို့ကျမသွားအောင်
 တပ်မတော်နှင့် အစွမ်းကုန် ပူးပေါင်းခဲ့

၏။ ခုခံခဲ့၏။ အရောင်းအဝယ်နှင့်
 အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ကိစ္စများ
 ကြောင့် KNU နှင့် PDP တို့အား
 ဆက်ဆံခဲ့ရသော်လည်း မချစ်သော်
 လည်း အောင်ကာနန်းခဲ့သည့် သဘော
 သာဖြစ်၏။ တကယ့် ကြက်ရေး ငှက်ရေး
 တွင် နိုင်ငံတော်အစိုးရဘက်ကသာ
 ရပ်တည်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်သွားသည်ကို
 တွေ့ရပါသည်ခင်ဗျား။

အထက်ပါဖော်ပြချက်များမှာ
 မြဝတီတိုက်ပွဲစဉ်ကြီး တစ်ခုလုံးတွင်
 အဘယ်ကြောင့် တညလ တပ်ပေါင်းစု
 အောင်မြင်မှုမရခဲ့ဘဲ အကျအဆုံး
 များစွာနှင့် ခွာစစ်ဆင်သွားခြင်း
 အကြောင်းဖြစ်ပါသည်ခင်ဗျား။

မြန်မာ့တပ်မတော်အပေါ် သုံးသပ်ချက်များ

ခေါင်းဆောင်မှုကောင်းမွန်ခြင်း
 မြန်မာ့တပ်မတော်မှ ထိုစဉ်
 က ခေါင်းဆောင်များမှာ အောက်ပါ
 အတိုင်းဖြစ်၏။

ဗိုလ်မှူးချုပ်တင့်ဆွေ

ရတခတိုင်းမှူး

ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဒါရီဂမ်

တပ်ရင်းမှူး ကချင် (၂)

ဗိုလ်ကြီးစိန်ထွန်းသန်း

စစ်ကြောင်းမှူး ခလရ (၉၇)

ဗိုလ်အောင်ကို

တပ်ခွဲမှူး ခလရ (၉၇)

ဗိုလ်သာနု

တပ်ခွဲမှူး ခလရ (၉၇)

တို့ဖြစ်၏။

တိုင်းမှူးဗိုလ်မှူးချုပ်တင့်ဆွေသည် စစ်ရေးအတွေ့အကြုံများစွာရှိသည့် တပ်မှူးကြီးဖြစ်ပြီး တပ်မ (၇၇) တပ်မမှူးဘဝက ပဲခူးရိုးမ၌ ဗကပဗဟိုကို ဝိုင်းပတ်ချေမှုန်းကာ ဗကပခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ဇေယျနှင့် သခင်သန်းထွန်းတို့ကို ရမိအောင်စွမ်းဆောင်နိုင်သည့် တပ်မှူးကြီးဖြစ်၏။ ယခုတိုင်းမှူးဘဝ၌ အနာဂတ်အလားအလာကို ကြိုတင် သုံးသပ်၍ မြဝတီ

ကို ခံစစ်ပြင်ထားရန် တိုက်ပွဲအတိုင်ပီကာလက လူကိုယ်တိုင် လာရောက်စစ်ဆေးလမ်းညွှန်ခဲ့သူဖြစ်၏။ မြဝတီခံစစ်အတွက် တပ်အင်အားတိုးမြှင့်ချထားပေးခဲ့၏။ လက်နက်ခဲယမ်းများဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့၏။ တိုက်ပွဲကာလ၌ လေကြောင်းပစ်ကူကို ထိရောက်စွာ စီစဉ်ပေးခဲ့၏။ ခြေလျင်စစ်ကြောင်းများစေလွှတ်ပေးခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ကောင်းမွန်ထက်မြက်သော စစ်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပါသည်။

အလားတူပင် ကချင် တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဒါရီဂမ်သည်လည်း ကော့ကရိတ်မှ မြဝတီကို စစ်လိုက်ရာ၌ ရန်သူပိတ်ဆို့ရေးအဖွဲ့များကို ရှောင်ကွင်းကာ မြဝတီတပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး ရောက်သွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့၏။ လမ်းသဲဘဲ တောတိုးချီတက်သွားခဲ့ရာ ရန်သူတို့ မမျှော်လင့်သော လမ်းကြောင်းချီတက်ခဲ့သဖြင့် မြဝတီသို့ သတ်သည့်အချိန်တွင် ရောက်ခဲ့သည်။ ကျွမ်းသော တကယ့်တိုက်ပွဲဝင် စစ်ကြီးဖြစ်၏။ ရှေးယခင်ကတည်းက KNU တို့ လောက၌ ဝါးခွံ ခေါင်းဖြူကြီး ဒါရီဂမ်ကို အသိအနက် ထားရသည် သူ ဖြစ်ခဲ့စွမ်းရည်ရှိသော တပ်မှူးကြီး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဒါရီဂမ်၏ ကြိုးစားမှုကြောင့် မြဝတီသည် လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည်ဟု ပါသည်။ KNU ဥက္ကဋ္ဌကြီးခိုင်ခေါင်းဖြူကြီး မြဝတီချီတက်ဆိုက်ကတည်းက ...

“မင်းတို့ပြန်ခဲ့ကြတော့။

ဤကဲ့သို့ စွမ်းရည်ရှိသော

လေကြောင်းမှ ထိုးစစ်ဆင်တိုက်ခိုက်

ခြေကြီးနဲ့ သူ့လူတွေ မြဝတီ
နဲ့။ မင်းတို့ ဆက်တိုက်လို့ မရ
ဘူး” ဟုဆိုကာ သူ့တပ်တွေကို
ခွန်သိမ်းခဲ့ရသည်။

တပ်မှူးများက ဦးဆောင်ခဲ့သဖြင့်
မြဝတီဒေသတစ်ခုလုံး တညလတပ်
ပေါင်းစု လက်အောက်သို့ မကျရောက်
ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်ရပါ သည်။

ခွဲရာ လေကြောင်းတိုက်ပွဲ မကြုံဘူး
သေးသည့် တညလတပ်ပေါင်းစုသည်
Shock ရသွားပြီး ၎င်းတို့၏ တိုက်စစ်
အဟုန်ကျဆင်းခဲ့ရပါသည်။ ၎င်းတို့

ခလရ (၉၇) စစ်ကြောင်းမှူး

လေကြောင်းအကဲသားမှူးရှိခြင်း

တိုက်ပွဲ၏ တတိယရက်

တွင် ဒလယာဉ်ပစ်လက်နက်များ
လည်း ပါမလာခဲ့သဖြင့် တပ်မတော်

ကြီးစိန်ထွန်းသန်းသည်လည်း
ဆင်ရာတွင် အမိန့်ကို တိကျစွာ
စောင့်ရှောက်ပြီး မြဝတီမြို့သူမြို့သားများ
ပြည်သူ့ရဲ့ ပြည်သူ့စစ်များနှင့် ပူးပေါင်း
ခံစစ်ကို ဝီပြင်အောင် ဆင်နိုင်ခဲ့
တပ်မှူးကောင်းတစ်ဦးဟု ဆိုရ
သည်။ ဤတိုက်ပွဲတွင် သူ့ရဲကောင်း
တစ်ဖမ်းဝင်ဖြစ်ခဲ့၏။

တိုက်ပွဲအပြင်းထန်ဆုံး ကာလမှာပင်
မြန်မာ့တပ်မတော်လေမှ တိုက်
လေယာဉ်အမျိုးစုံက မြဝတီဒေသမှ
ရန်သူ များအား အပြင်းအထန်

လေ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို မခံနိုင်ကြပါ။
၎င်းတို့၏ အကျအဆုံးတစ်ဝက်
ကျော်ကျော်မှာ တပ်မတော်လေ၏
တိုက်ခိုက်မှုကြောင့်ဖြစ်ခဲ့ရာ ၎င်းတို့၏
အုပ်ချုပ်ထောက်ပံ့မှုများကအစ များစွာ
အခက်အခဲဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ နေ့စဉ်

အလားတူပင် သမီးနန်း

ရက်ဆက် တိုက်ပွဲခွင့်၌ လေကြောင်း
ရန်ကို ကြောက်နေရသဖြင့် နောက်ဆုံး
တွင် တပ်မတော်လေ၏ လေကြောင်း
တိုက်ခိုက်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ
ခွာစစ်ဆင်ရသည့်အဆင့်သို့ ကျရောက်
ခဲ့ရပါသည်။

နိုင်ငံစခန်းမှူး ဗိုလ်အောင်ကိုနှင့်
စခန်းမှူး ဗိုလ်သာနုတို့သည်
၅ ရက်တိုင်တိုင် ရန်သူဆယ်ဆ
ကို ဇွဲနဘဲနှင့် ကြကြခံနိုင်ခဲ့၍
တပ်မှူးကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။
ကြောက် ထိုက်သင့်သော စွမ်းရည်
များ ရှိခဲ့ကြသည်။

မြဝတီဒေသမှ ခွာစစ်ဆင်
သွားခြင်း၏ အဓိက အကြောင်းရင်း
ကြီးများထဲတွင် လေကြောင်းမှ အတိုက်

ခံရခြင်းသည် အရေးကြီး အချက်ကြီး တစ်ချက်ဖြစ်ပါကြောင်း သုံးသပ် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

အုပ်ချုပ်ထောက်ပံ့မှုကောင်းမွန်ခြင်း တညလတို့သည် မိမိတို့၏ အခြေခံဒေသ အခိုင်အမာခံစစ်ခခန်း များကို လာတိုက်ရာ တပ်မတော်ဘက် ၌ အုပ်ချုပ်ထောက်ပံ့မှု ပြည့်စုံပါသည်။ ခဲယမ်း၊ ရိက္ခာ၊ ဆေးဝါး ပြည့်စုံ၏။ မြဝတီတွင် ဆေးရုံရှိသည်။ စားရေ ရိက္ခာများ ရှိသည်။ တိုင်းအရန်ခဲယမ်း များ ရှိသည်။ အားလုံး ပြည့်စုံ၏။ လိုရင် အလျင်အမြန်ဖြည့်၍ရ၏။ တိုက်ပွဲသုံးရက်မြောက်ပြီးနောက်တွင် လေကြောင်းမှ လိုအပ်သည်များ အလျင်အမြန် ဖြည့်တင်းနိုင်ခဲ့၏။ ရပ်ရွာလူထုကလည်း ဝိုင်းဝန်း ကူညီ ကြ၏။ ဤသို့အုပ်ချုပ်ထောက်ပံ့မှု ကောင်းမွန်သဖြင့် ရေရှည်တွင် အောင်မြင်မှုရခဲ့သည်ဟု သုံးသပ် ရပါသည်။

မြည်သူ့လူထုမှ လူးစခမ်းပါစစ်ခြင်း တိုက်ပွဲစဖြစ်ကတည်းက မြဝတီမှ ပြည်သူ့စစ်ရဲနှင့် အဖွဲ့များ ပြည်သူ့လူထုများသည် တပ်မတော် နှင့်အတူ လက်တွဲ၍ မြို့မကျရေး အတွက် လက်နက်ဆွဲကိုင်ကာ ဝိုင်း တိုက်ခဲ့ကြ၏။ မီးတောက်သည်များကို ငြိမ်းသတ်ခဲ့ခြင်း၊ ညအခါ စိမ့်ဝင်လာ သည့် ရန်သူများကို ညတိုက်ပွဲဆင်နွှဲ ကာ တပ်မတော်နှင့်အတူ လက်တွဲ တိုက်ခဲ့၏။ တညလတို့သည် ညအချိန် များ၌ အကြိမ်ကြိမ်သွေးတိုးစမ်းကာ စိမ့်ဝင်လာခဲ့ကြသော်လည်း နယ်မြေ ကျွမ်းပြီးသား ပြည်သူ့စစ်၊ ပြည်သူ့ ရဲနှင့် စစ်ပြန်စစ်မှုထမ်းတောင်းများ၊ တပ်မတော်သားများ၏ ချေမှုန်းခြင်းကို ခံသွားကြရရာ အကျအဆုံးများစွာနှင့် မိုးမလင်းမီမှာပင် ကျဆုံးဒဏ်ရာရ သူများကို သယ်ဆောင်ကာ ဆုတ်ခွာ သွားခဲ့ကြရလေသည်။ ဤသို့အားဖြင့် မြဝတီ မြို့၊ သူမြို့၊ သားများသည် တပ်မတော်နှင့် လက်တွဲကာ တိုက်ပွဲ

ဝင်ခဲ့ကြကြောင်း တွေ့ရ၏။ တညလ တပ်ပေါင်းစုက ဘယ်လိုပင် ဝါဒ ဖြန့်ဖြန့် လက်တွေ့ဘဝ၌ ပြည်သူ့ကို ဒုက္ခပေးနေကြကြောင်း၊ မြဝတီ ကော့ကရိတ်ကားလမ်း၌ ဆက်ကြေ တောင်း၊ ခရီးသည်များအား ပစ်ခတ် မိုင်းထောင်နေကြခြင်းအားဖြင့် သေဆုံး ပေါက်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တကယ် အရေးအကြောင်းထုတ် တပ်မတော်နှင့် အစိုးရဘက်က ပါဝင်ပူးပေါင်းခဲ့ကြောင်း သုံးသပ် တွေ့ရှိရပါသည်။

ဤသည်မှာ တပ်မတော် ဘက်က အားသာချက်များဖြင့် ထိုအားသာချက်များကြောင့် မြဝတီ ဒေသ တိုက်ပွဲစဉ်ကြီးတွင် တပ်မတော် က အနိုင်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ် ရပါသည်ခင်ဗျား။

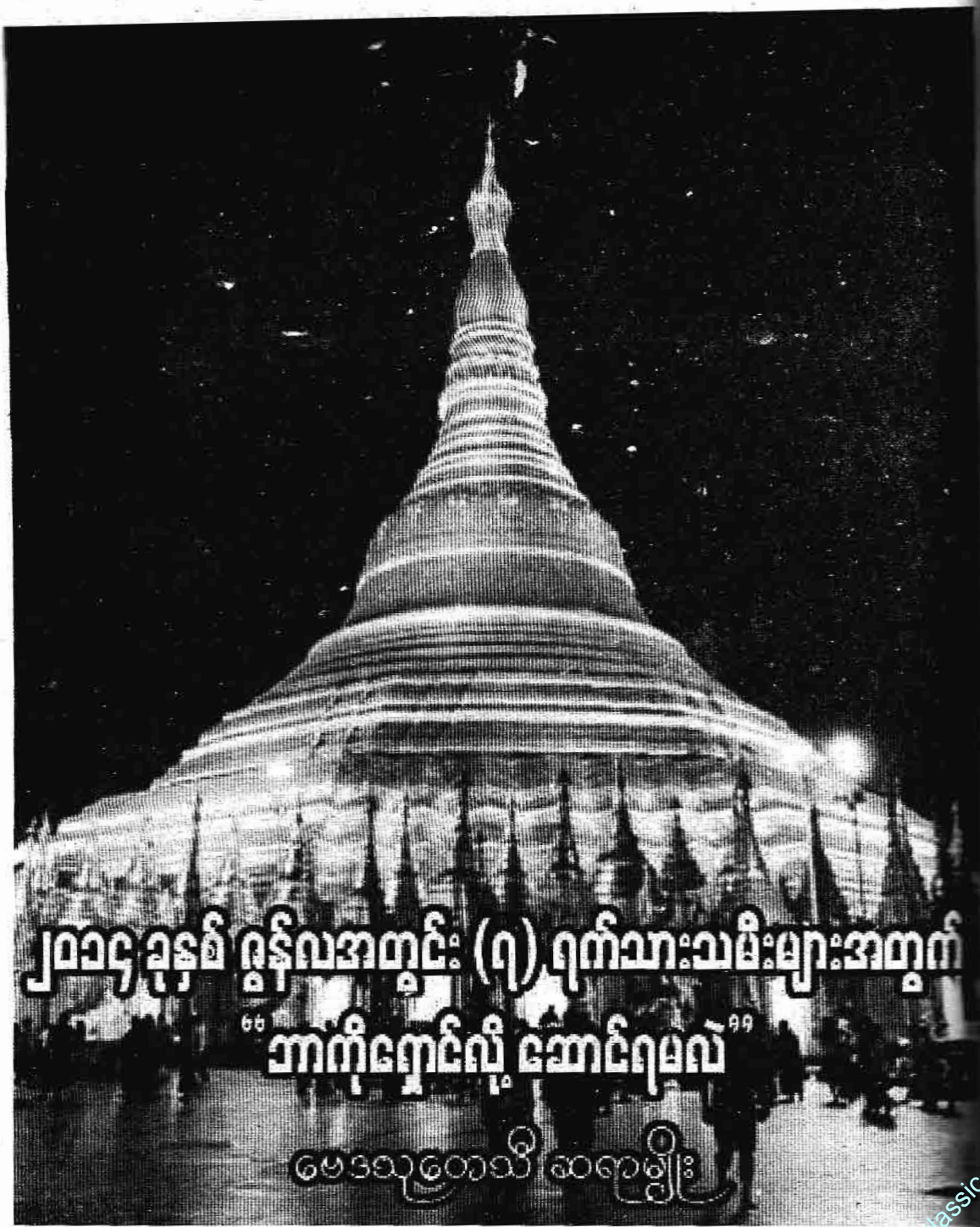
ရေထဲသို့
သောင်း

တဖတ်သူတွေပျော်စေဖို့

အသင်းကိုရောင်းချိန်လို့ အသင်းပြောင်းတာလား
အသင်းပြောင်းချင်လို့ အသင်းကရောင်းတာလား
အတင်းရောင်းလိုက်တဲ့ အသင်းဟောင်းကရော
ဘာပြောသေးလဲ.

၂၀၁၄ ခုနှစ် ဇွန်လအတွင်း (၇) ရက်သားသမီးများအတွက်

“ အင်္ဂုဏ်လှိုင်လှိုင် ဆောင်ရွက်မည် ”

မေဒေသနာတော် ဆရာမကြီး

အနုပညာသမီးများအတွက်

- ဆုတံဆိပ်များ အောင်မြင်ရန် အချိန်
တန်ဖိုးပြု။
- သို့သော် အတိုက်အခံ အပြိုင်အဆိုင်
ဘလေးများ ရှိနေလိမ့်ဦးမည်။
- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေး
ဂဏန်း (၄၊ ၀)
- ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ဦးနှင့်လွဲနိုင်
သည်။
- ဆွေးနွေးတိုင်း သက်သက်လွတ်စားပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် ဆီးရောဂါကို
ရှောင်ပါ။

အနုပညာသမီးများအတွက်

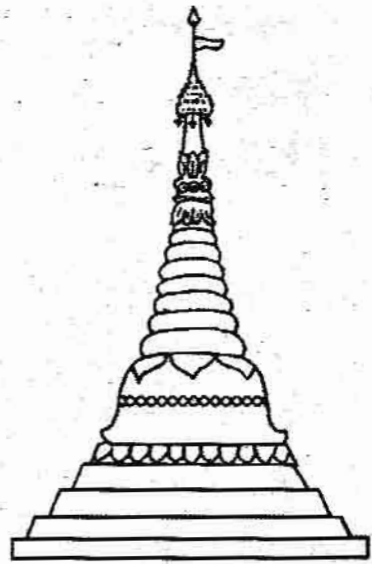
- အရာတကာ တငွတ်ထိုးလုပ်တတ်
ခြင်းမျိုးရှောင်ပါ။
- ခော်တဆ ထိခိုက်အော်ရာ သတိပြု
ပါ။
- မိသားရေးကောင်းပါသည်။
- ခမ်းရောဂါကို သတိပြုပါ။
- ဆွေးနွေးထောင့်ဘုရားတွင် သပြေပန်း
ထွာပေးပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- အစစအရာရာ လှုပ်ရှားရုန်းကန်ရပေ
လိမ့်ဦးမည်။
- ကြီးကဲသူ၏ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုကို ခံရ
မည်။
- ထိဆုသေးပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။
အကျိုးပေးဂဏန်း (၁၊ ၃)
- အနီးဆုံးရန်သူကို သတိထားပါ။
- ပျက်နေသောလမ်းများကို ပြုပြင်ပေး
လိုက်ပါ။

ဓမ္မဟူသားသမီးများအတွက်

- အချို့ကိစ္စများတွင် စိတ်တို ဒေါသကြီး
တတ်ခြင်းမျိုးကို ဆင်ခြင်ရန်လိုသည်။
- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေး
ဂဏန်း (၂၊ ၆)
- ငယ်ရွယ်သူတို့ အချစ်ရေး အဆင်ပြေ
နိုင်သော်လည်း အိမ်ထောင်သည်တို့
ခလုတ်ကလေးများရှိမည်။
- ခန္ဓာကိုယ် ညာဖက်ခြမ်းရှိ ရောဂါ
ဝေဒနာများကို ရှောင်ပါ။
- ဝစ်ပိတ် အဓိဋ္ဌာန် (၄) ရက်ဝင်ပေး
ပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- စိတ်နှစ်ခွဲဖြစ်နေတတ်သည်။
- ကျန်းမာရေးကို အထူးဂရုပြုသင့်သည်။
- ဘာသာရေးအားနည်းနေသဖြင့် မြှင့်
တင်ပေးရန်လိုသည်။
- အိုးအိမ်ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများ ပြုလုပ်
နိုင်သည်။
- ခရီးဝေးမထွက်သင့်ပါ။
- ရဟန်းတစ်ပါးကို ကုလားထိုင်တစ်လုံး
လှူလိုက်ပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- ထိစပ်တူထိုးနိုင်သည်။ အကျိုးပေး
ဂဏန်း (၃၊ ၄)

- အိမ်ထောင်သည်များ ကြားပယောဂ
ဝင်နိုင်သည်။
- အိုးအိမ်ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု မပြုလုပ်သင့်
ပါ။
- လုပ်ငန်းများ မတိုးချဲ့သင့်သေးပါ။
- ကျန်းမာရေးသင့်ပါသည်။
- ဒညင်းသီးနှင့်ဝက်နံရိုး ရောချက်၍
အလှူလုပ်လိုက်ပါ။

စနေသားသမီးများအတွက်

- ရပ်ဝေးမှ သတင်းကောင်းကြားရလိမ့်
မည်။
- ချစ်သူနှစ်ဦးကြားမှာ မှားနေတတ်
သည်။
- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေး
ဂဏန်း (၁၊ ၅)
- စက်ပစ္စည်းအသစ် အဝင်မတော်ပါ။
- လေတိုက်နေသော ထရုံအမြင့်တွင်
စကြာလေး တပ်ဆင်ပေးလိုက်ပါ။

ဣန္ဒာသယမဟိဒ္ဓိစေ
မေဒသုတေသီဆရာမျိုး

မဂ္ဂဇင်း မန္တလေးဖြန့်ချိရေး

နဂါး

စာပေ

မဂ္ဂဇင်း ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေး

ငြိမ်း

စာပေ

တိုက် (၉)၊ ၃၀၁၊ ပိတောက်လမ်း၊ ယုဇနပလာဇာ။

ကျော်သိန်း

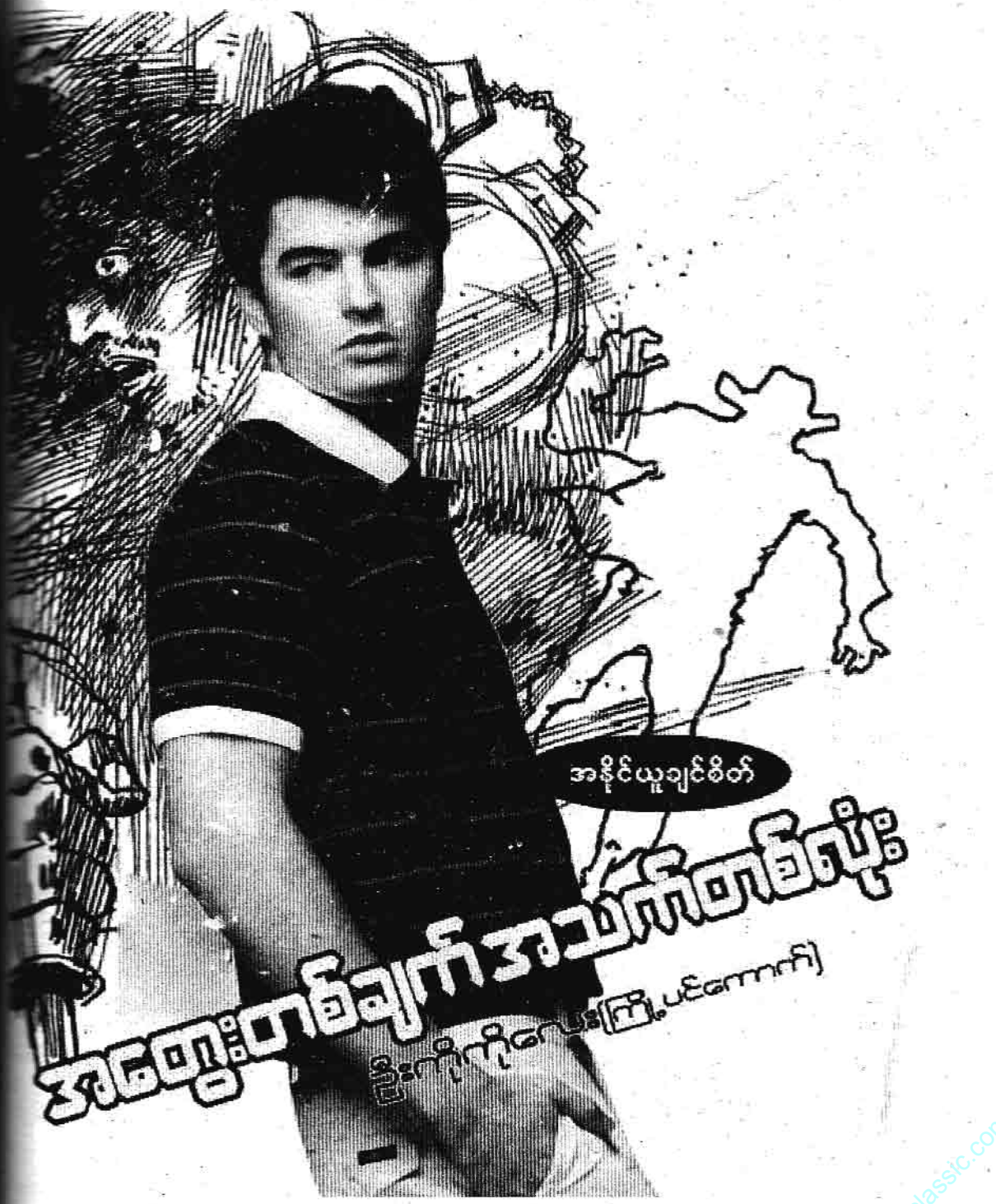
စာပေ

၃၂-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

စောဦး

စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

အနိုင်ယူချင်မိတ်

အထွေးတစ်ချက် အသက်တစ်ပျံ့

မြူးကီကီဂေဟေ (ကြီးပင်ကော့ကီ)

အသိတစ်လုံးအချက်ဆုံးတဲ့။
လူလိုသိဖို့ရာ လွယ်တယ်မထင်နဲ့တဲ့။
ကျွန်တော်ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ စာစုလေးတွေပါ။
တစ်ခါသောကာလက လူငယ်ပြုစုပျိုး
ထောင်ရေးတွင် ခေတ်နှင့်အတူ လူငယ်
လေ့ကျင့်ပြုစုပျိုးထောင်ရေးတွင် ပါဝင်
ခဲ့ဖူးပါသည်။ လူငယ်တွေကို တိုင်းပြည်
ချစ်စိတ်၊ နိုင်ငံချစ်စိတ်နှင့် ခေါင်းဆောင်
မှု အင်္ဂါရပ်တွေနှင့် လူတော်တွေဖြစ်စေချင်
ပါသည်။ ယနေ့ကလေး-နောင်ဝယ်လူကြီး
ဖြစ်ပါမည်။ ယနေ့ကလေးတွေ စိတ်ဓာတ်
တွေကောင်းမှ၊ စည်းကမ်းတွေလိုက်နာမှ
နောင်လူကြီးဖြစ်လာတဲ့အခါ တိုင်းပြည်ကြီး
ကောင်းစားမှာပါ။

လူတွေကို လေ့လာကြည့်တဲ့
အခါမှာ အနိုင်ယူစိတ်၊ မိမိအား လူ
အများ အထင်ကြီးစိတ်ရယူချင်တာ
အမှန်ပါ။ တိုင်းပြည်နဲ့ချိန်းဝ မပြောရဲပါ။
မြို့နယ်နဲ့လည်း ချိန်းမပြောရဲပါ။ ပတ်ဝန်း
ကျင်နဲ့ပဲ ချိန်းပြောပြချင်ပါတယ်။

ထိုလူငယ်၊ မိ မနိုင်၊ ဖ မနိုင်
အေးကျော်ဆိုတဲ့ လူငယ်တစ်ဦး

အကြောင်း တင်ပြလိုပါသည်။ ထိုလူငယ်
သည် ရပ်အော၊ ရွာအောဖြစ်သည်။
စကားပြော ဆက်ဆံရမှာ ပတ်ဝန်းကျင်
ရွံ့ပါသည်။ မိုက်ဂုဏ်ဖြင့် မိုက်ကန်းနေခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ သူ မကျေနပ်သော လူတစ်ဦး
ကို သွေးထွက်သံယိုဖြစ်လိုပါက ဘုရား
စေတီကိုသွားသည်။ ဤလမ်းက ဂျစ်တူး
ကို ခေါင်းကိုသွေးထွက်အောင်ရိုက်ပါ
မည်။ မရိုက်ဖြစ်ပါက ဘုရားဆူးပါစေ
ဘုရား ကျိန်စာတိုက်သည်။ မိဘတို့
သည်လည်း သူ့ပြဿနာကို ဖြေရှင်းရင်း
ဖြင့် မြို့ပေါ်မှ အိမ်ရောင်း၍ မြို့စွန့်ရောက်
ကုန်၏။

အရက်ကို အမှူးသောက်သည်။
လမ်းထဲရောက်သည်နှင့် မြင်မြင်သမျှ
နားမခံနိုင်အောင် ဆဲတော့သည်။ အိမ်
ရောက်သည် အချိုးပျိုး ပြဿနာလုပ်ကာ
အိုးခွက်ပန်းကန် ရိုက်ခွဲ၍ ပတ်ဝန်းကျင်
နားမခံနိုင်အောင် သောင်းကျန်းတော့
သည်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော့်ထံရောက်လာ
ပါသည်။

“လေးလေး ငွေ ဝဝိ/ လောက်

ပေးပါ။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ချင်
“အေးပါ ငါပေးမယ်။ မင်း
ငါ စကားပြောချင်တယ်။ မင်းက မိသား
လည်း နှိပ်စက်လွန်းတယ်။ ရပ်ခွာ
လည်း စော်ကားလွန်းတယ်။ ဒါ
ဆွေမျိုးမှ အဆုံးအမ မခံဘူး။ မိတ်ဆွေ
ကောင်းလည်း မရှိဘူး။ မင်းကို မထောက်
လမ်းကြောင်း တွန်းပို့သူရယ်၊ မြှောက်
တဲ့သူရယ် ဒါပဲရှိတယ်။ ကိုယ့်ဘဝ
ဝေဖန်ပါကွာ။ လိမ္မာတဲ့ အသိပညာ
အခက်ဆုံးပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ် ဘယ်အထိ
အခေါ်နဲ့ ဘဝကို အကောင်အထည်ဖော်
နေလဲဆိုတာ မင်းတွေးမိလား။ သွေး
စရိုက်ဆိုးတွေ တိုက်ထုတ်ပစ်ကွာ”
ပြော၍ ငွေ ဝဝိ/ ပေး
သည်။ (ထိုအချိန်က ဝိ/ ရိုလျှင် ငါ
အတွက် လုံလောက်၏) သူ၏ ဆဲ
ကား လူစိတ်ပျောက်အောင် အ
သောက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင် နား
အောင် ဆဲဆိုခြင်း၊ မိခင်၊ ဖခင်
ကြမ်းချင်တိုင်းကြမ်း၊ စားဖြင့်ထိုက်
နေတိုင်မကောင်းသော မိခင်အား

“ခင်ဗျားကြီး မသေသေးဘူး သည်ကို သတိပြုမိပါသည်။ ကျွန်တော့် သည်။

အား လာရောက်ကန်တော့ခြင်းဖြစ်

“ဦးလေး ကျွန်တော် ဦးလေး

ဆိုပြီး ကိုင်လှုပ်ခြင်း ပြဿနာ

ကြောင်း သူပြော၏။

ထံက ငွေ ၁၀/ တောင်းတဲ့နေ့ မှတ်မိ

မိဘများကို အမြဲ

ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါသည်။

လား။ အဲသည့်နေ့ကစပြီး ကျွန်တော်

အောင်ပြုလုပ်ခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

ပုဆိုးတစ်ထည်ရယ်၊ ကျောက်ဖရုံယို

ပြင်တာ။ ကျွန်တော့်ကို သံဝေဂပေးတာ

သုံးလေးနှစ်ခန့် ပျောက်သွား၏။

တစ်ထုပ်ရယ်။

ညက်စိ ဦးလေး”

သေဝင်သလိုလို၊ သူများသတ်လို သေ

“ဦးလေးကို ကန်တော့ပါ

ပြောပါဦးကွ။

သလိုလို သတင်းဆိုးတွေကြားနေရ၏။

သည်”

ညက်စိတွင် အမေမရှိတော့ပေ။

သို့ခင်၊ ဖခင်ထို့အား သွားရောက်

ဆို၍ ထိုင်၍ ကန်တော့ပါ

ဦးနောက် ကျပ်မပြည့်ပေ။ စကားပြော

မြန်းကြည့်၏။ သတင်းမကြားရ

သည်။ ကျွန်ုပ်က သူ့အား ဆုပေးလိုက်ပါ

အထစ်၏။ သဘောကောင်း၏။ လူကောင်း

ခြင်း သိရ၏။

သည်။

လို့ ပြောလိုရ၏။ ရပ်ရွာက ညက်စိကို

တစ်နေ့တော့ အေးကျော်

“မိမိကိုယ်ကို တရားဓမ္မ အသိ

ရေထမ်းခိုင်းခြင်း၊ ထင်းပေါက်ခိုင်းခြင်း၊

လာကြောင်း ရပ်ကွက်ထဲတွင် သတင်း

ဖြင့် စောင့်ရှောက်၍ အမှန်လမ်းကို

လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းပြီး ပေးတဲ့

ရ၏။ ရပ်ကွက်ထဲတွင် ဒေါ်ကုလားမ

ရှာတွေ့နိုင်ပါစေ”

မှန်ဖိုးလေးနှင့် အမေပေးနေသူဖြစ်သည်။

ညက်စိကို ပုဆိုးတစ်ထည်နှင့် ငွေ

ဆု ပေးလို့ က် ပါသည်။

အရပ်က သူ့ကိုချစ်ပါသည်။ ငွေပေးရုံမက

သိ/ ကန်တော့ကြောင်း ကြားနေရ၏။

ကျွန်တော်က မောင်အေးကျော်အား

ထမင်းပါကျွေးသည်။ အဝတ်အစား

သိမ်း တို့ရွာကို ဘယ်လို အနှောင့်

ကံ၏အကျိုးပေးသတ္တိ၊ ကောင်းကံ၊

ဟောင်းလေးများကို ပေးကမ်းပါသည်။

ထုတ်တွေပေးဦးမှာလဲတွေ့ကာ ရင်

မကောင်းကံအကြောင့် ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊

သူ့လုပ်အားနှင့် အရပ်ကို ကူညီနေသူ

ခနဲမိပါသည်။

မနောက်မှာ အထူး အရေးကြီးကြောင်း၊

ဖြစ်သည်။ အရပ်ကလည်း သူက ကူညီမှု

“ဦးလေး နေကောင်းလား”

မနောက်ကောင်းအောင် နေသင့်ကြောင်း။

ကို မေတ္တာစေတနာနှင့် တုံ့ပြန်မှုကို ခံနေ

သိုကာ အိမ်ပေါ်တက်လာပါ

တိုတိုတုတ်တုတ် ဆုံးမစကားပြောမိပါ

ရ၏။

သည်။ သားသားနားနား ဝတ်စားထား

သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် မျက်ရည်ဝဲနေ

သူ့အမေ ဒေါ်ကုလားမဘော့

အကြော်စုံတန်း ခေါင်းပေါ်တင်ကာ လမ်း
တကာ အကြော်စုံရောင်း၍ မိသားစု
စားဝတ်နေရေးအတွက် ဝမ်းကိုဖြည့်နေသူ
ဖြစ်ပါသည်။

အေးကျော်မှ ကျွန်တော့်ကို
စကားဆိုပြန်သည်။

“တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်
ညှက်စိထံက ပိုက်လုတာ သုံးကျပ်ရ

တယ်။ ငါ့အမေပေးဖို့ ငါ့ပိုက်ဆံပြန်ပေး။
ငိုပြီး ကျွန်တော့် ဦးချတောင်းပန်တာ။

ကျွန်တော်လည်း ပြန်မပေးဘဲ လုထွက်
ပြေးပြီး အရက်ဆိုင်ထိုင်နေတာ။ ငါ့

အမေပြန်ပေးဖို့၊ သူ့ပိုက်ဆံပြန်ပေးဖို့
ရွိုက်ကြီးတငင် ငိုနေတဲ့ပုံရိပ်ကို ခဏ

ခဏ ပြန်မြင်တယ်။ ကြားယောင်တယ်။
ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကို ကိုယ်ရွံ့လာတယ်။ စိတ်

မကောင်းလည်းဖြစ်တယ်။ ညှက်စိက
ဦးနှောက်ကျပ်မပြည့်တဲ့ကောင်း အမေကို

မေတ္တာတရားနှင့်သိပြီး လုပ်ကျွေးတာ
ကျွန်တော်က မိရိပ်၊ ဖရိပ်ခိုပြီး ညှက်စိ

လောက် အတွေးမရှိတာကို ရှက်သွား
တယ်။ အဲသည်အချိန်ကစပြီး ကျွန်တော့်

စိတ်ကိုပြင်တာပါ ဦးလေး။
ကျွန်တော် ဒီမှာနေရတာ

ရှက်တာနဲ့ မနေချင်တော့လို့ ဦးလေးထံ
ငွေ ၁၀/ တောင်းပြီး ရန်ကုန်ထွက်သွား

တာ။ ရန်ကုန်ရောက်တော့ ဘယ်သွား
ရမန်းမသိဘူး။ လျှောက်သွားရင်း ဟင်ရွက်

ကားတင်ရင် ကူလီခေါင်းဖြစ်သွားတယ်။
ကျွန်တော်ပြေလည်ပါတယ်။

အခုပြေလည်လို့ အမေ အဖေ
ရယ်၊ ညှက်စိရယ်၊ ဦးလေးရယ်ကို လာ

ကန်တော့တာပါ။ ညှက်စိသည် အေး
ကျော်အား ပြင်လိုက်လေပြီ။ ဘဝတစ်ခု

ရဲ့ အတွေးပုံရိပ်ကို အေးကျော်အတွေးက
ပြင်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယခုအခါ

အေးကျော်သည် ကူလီခေါင်းလုပ်ကာ
အေးဆေးစွာနေတော့သည်။

လူ့ဘဝတွင် လူသားတစ်
ယောက်သည် အတွေးနယ်ကို အသိ

လွတ်ကာ ဝေဖန်ဆင်ခြင်တဲ့တရား
အားနည်းပြီး ထင်တိုင်းလုပ်တတ်ကြ

သည်။ စိတ်ကြမ်း၊ လူကြမ်းနှင့် စရိုက်
ကြမ်းနှင့် ပေါင်းစပ်သောအခါ ဆွေစု၊

မျိုးစု၊ မိခင်၊ ဖခင်တို့သည် ခေါင်းဝှံခံကြ
ရ၏။ မျက်နှာညှိုးကြရ၏။ စိတ်ကိုပြင်၍

ဘဝကို အကောင်အထည်ဖော်သောအခါ
ပတ်ဝန်းကျင်သာယာ၏။ မိမိတဝ သာယာ

၏။ မိဘဆွေမျိုးကိုလည်း စိတ်ချင်
ရ၏။ အကြောင်းအကျိုး၊ အကောင်

အဆိုးကို၊ အမှားအမှန်ကိုသိခြင်းသည်
ပညာရှိခြင်းပင်။ စာရေးသူ အထက်က

ကျောင်းသားဘဝက ကဗျာလေးတစ်
ကို သတိရမိပါသည်။ ထိုကဗျာလေး

ဤမှာ မြေပြင်၊ မြစ်မ်းဆင်ထူး
ကောင်းကင်မိုးဝယ်၊ နီလာချယ်

အိုဘယ်လူသား နှစ်ရောင်ကြာ
ခန့်ညားပေစွ၊ ခန့်ပေစွ။

ကောင်းကင်နှင့် မြေပြင်ကြား
တွင် လူသား၏အလှကို ရေးဖွဲ့ထားခြင်း

ပင် ဖြစ်ပါသည်။
အတွေးတစ်ချက် အသိ

လုံးနှင့် လောကကို အလှဆင်ဆင်
လူသားများ ဖြစ်ကြစေလိုပါသည်။

ဦးကိုကိုအေး(ကြိုပင်ကောင်း)

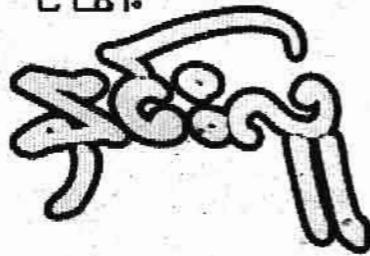

ပြည်တွင်းဆန်းကြယ်

TAKML2014

ဦးညွန့်တင်

နှင်းလူ (Snow Man) ဆိုသည်မှာ အလွန်မြင့်မားသော ရေခဲတောင်၊ ဆီးနှင်းတောင်ကြီးများပေါ်တွင် ပေါက်ဖွားကြီးပြင်း သွားလာလှုပ်ရှားနေထိုင်လျက် တောင်ခြေအနိမ့် မြေပြင်ပေါ်သို့ ဆင်းသက်လာခြင်းမရှိကြသည့် လူသားမျိုးနွယ် ဇီဝကမ္မနှင့် လူဝံမျိုးနွယ် ဇီဝကမ္မတို့၏အကြား ပေါက်ဖွားဖြစ်ပေါ်လာသော ကျောရိုးရှိ သွေးနွေး နို့တိုက်မွေးမြူသောသတ္တဝါတစ်မျိုးကို နှင်းလူဟုခေါ်သည်။

နှင်းလူအစစ်သည် ရေခဲတောင်ဆီးနှင်းတောင်များပေါ်တွင်သာနေ၏။ ဆီးနှင်း လုံးဝမရှိသော မြေခန့်မြေပြင်ပေါ်တွင် သွားနေထိုင်သော သတ္တဝါတို့သည် နှင်းလူမဟုတ်ပေ။ နှင်းလူသည် လူဝံမျိုးနွယ်ဇီဝထက် ပိုမို အဆင့်မြင့်မားပြီး လျှင် လူသားမျိုးနွယ်ထက် အဆင့်နိမ့်၏။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် မျိုးပြုန်းလုနီးပါးဖြစ်နေသော အလွန်ရှားပါး သတ္တဝါတစ်မျိုးဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် တဖြည်းဖြည်း

နှင့် နှင်းလူမျိုးဆက်ပြတ်လုခမန်း နည်းပါးလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ တောင်တက်သမားများအဖို့ နှင်းလူများကို မတွေ့ရမမြင်ရလောက်အောင် တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်လာကြသည်။ နှင်းလူသည် လူသားကဲ့သို့ပင် အစိမ်းတွင်း၌ တစ်နှစ်နီးပါးခန့် ကိုယ်ဝန်သန္ဓေတည်ဆောင်ပြီးမှ အကောင်လိုက် မွေးဖွားလာကြသည်။ မွေးလာသောသားငယ်ကို အမိ၏ရင်အုံမှ နို့ညှက်ကို တိုက်ကျွေးကြ၏။

တစ်နှစ်ကျော်ကျော်နီးပါး သား

ငယ်ကို နို့တိုက်ရင်း အပြုနွေးထွေး အအေးဒဏ် ခံနိုင်စေရန် ရင်ဘတ်၌ပွေဖက် ဝူအောင်းလေ့ရှိကြသည်။ နှင်းလူတို့၏ မူလပထမအစ မျိုးရင်းတည်ရှိခဲ့ကြသော နေရာများမှာ ဟိမဝန္တာတောင်နှင့်ပေပေါင်း ၂၉,၀၀၀ ကျော်မြင့်သော ဝေရတ်တောင် (Mount Everest) တောင်ပေါ်တို့တွင် ဖြစ်ကြသည်။

ထိုနေရာများမှတစ်ဆင့် ပြန်

သွားကြ၏။ နှင်းလူကို အများဆုံးတွေ့နိုင်သော နေရာများမှာ ဟိမဝန္တာတောင်

တန်း၊ ဘဲဗက်တောင်တန်း၊ ပေပေါင်း ၂၉,၀၀၀ ကျော်မြင့်မားသည့် ကန်ချင်ဂျန်တောင် (Mount Kanchenjunga) ပေပေါင်း ၂၉,၀၀၀ ကျော်မြင့်သော ကေတူး ခေါ် ဝွတ်ဒွင်အော်စတင်တောင် (K-2 or Mount Godwin Austen) နှင့် ပေပေါင်း ၂၉,၀၀၀ ကျော်မြင့်မားသည့် ဝေရတ်တောင် (Mount Everest) တောင်ပေါ်တို့တွင် အများဆုံးဖြစ်ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ နှင်းလူများ

တရုတ်ပြည်ဘက်ခြမ်းနှင့် တိဗက်တောင်ဘက် ကုန်း တောင်ဘက်ခြမ်း ရေခဲတောင်များပေါ်တွင်လည်း တွေ့ရသည်။ ယခုအခါ နီပေါနိုင်ငံ အရှေ့ဖျား ရေခဲတောင်များနှင့် မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ဖျားစွန်း ထိပ်ပြည်နယ်ရှိ ပေပေါင်း ၁၉,၀၀၀ ကျော်မြင့်သော ခါကာဘိုရာဇီ တောင်တန်းတွင်လည်း တွေ့လာ၏။

နှင်းလူကို ရေခဲတောင် ဆီး

တောင်ပေါ်များတွင် တွေ့ကြရသော်လည်း အလွန်အေးသည် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းအာတိတ်စက်ဝိုင်း ရေခဲပြင် ရေခဲ

တောင်ဝင်ရိုးစွန်းများ အန္တတိတ်
 တိုင်း ရေခဲပြင်တို့တွင်မှ လုံးဝမတွေ့
 ယနေ့ထက်တိုင် သိပ္ပံပညာရှင်
 နှင်းလူကို တွေ့ရှိရကြောင်း လုံးဝ
 တမ်းတင်ထားခြင်း မရှိကြသေးချေ။
 နှင်းလူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ တည်
 ထားမှုမှာ လူ၏ပုံသဏ္ဍာန်အသွင်
 သော်လည်း လူထက် အရပ်ပိုမြင့်
 ပိုမို တုတ်ခိုက်ကြီးမားသည်။
 အရပ်အမြင့် နည်းဆုံး (၈) ပေမှ (၉)
 ကျော်အထိမြင့်၏။ ကိုယ်ခန္ဓာ အပေါ်
 ထက် အောက်ပိုင်း ပေါင်လုံး ခြေ
 ထုံးတို့မှာ အလွန်ကြီးမားလွန်းကြ
 သည်။ အရပ်အမောင်း ထောင်ထောင်
 ဆင်းမောင်းနှင့် ရင်အုပ်၊ လက်မောင်း
 ပြန့်ကား ကြီးမားကြသည်။ ကိုယ်
 မှာ အလွန်ကြီးမားလှသော်လည်း
 အောက်ပိုင်း ပေါင်လုံး ပေါင်ရင်း ခြေ
 ထုံးများ ထွားကျိုင်းလွန်းသောကြောင့်
 အစားအစာနှင့်မလိုက်အောင်ပင် လူသား
 ထက် ပိုမို လျင်မြန်ဖျတ်လတ် သွက်
 ကန် ပေါ့ပါးကြသည်။

ခြေဖဝါးပြင်ကြီးမှာ အလျား
 တစ်ပေကျော်ကျော် တစ်ပေခွဲနီးပါး ရှည်
 လျားသည့်အပြင် ဘေးအကျယ်မြက်
 ခြောက်လက်မ၊ ခုနစ်လက်မ နီးပါးခန့်
 ကျယ်၏။ ဟိမဝန္တာတောင်နှင့် ဝေရက်
 တောင်မှ နှင်းလူ၏ ခြေဖဝါးတွင် ခြေ
 ချောင်းငယ်ငါးချောင်း ဘေးသို့ပြန့်ကား
 ပါရှိ၏။ အချို့တွင် ခြေချောင်းငယ် လေး
 ချောင်းသာ ပါကြသည်။
 နှင်းလူ၏ အောက်ခြေဖဝါးပြင်
 သည် ထင်သည်ထက် ပိုမိုကြမ်းတမ်း
 သည့်အပြင် သစ်ခေါက်စင်းများကဲ့သို့
 ကန့်လန့်စင်းများ ပါရှိသည်။ နှင်းလူ၏
 ခြေမနှင့် ခြေသန်းတို့မှ အလွန်တုတ်ခိုက်
 ကြီးများသည့်အပြင် ဘေးသို့ အသီးသီး
 ကားထွက်နေကြ၏။ ဤကဲ့သို့ ခြေဖဝါး
 အနေအထားများကြောင့် သဘာဝနှင့်
 အဆင်ပြေစွာ ရေခဲတောင်၊ ဆီးနှင်း
 တောင်များပေါ်တွင် လွယ်လွယ်ကူကူ
 ပြေးလွှားသွားလာနိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။
 ဦးခေါင်းပိုင်း၏ အရေမျက်နှာ
 ပြင် အနည်းငယ်မှအပ တစ်ကိုယ်လုံး

အမွေးကြမ်း အမွေးမျှင်ရှည်ကြီးများဖြင့်
 ဖုံးလွှမ်းနေ၏။ အမွေးကြမ်း အမွေးမျှင်
 ရှည်ကြီးများသည် မျောက်ဝဲကြီးများ လှုပ်
 ကြီးများထက် ပိုမိုရှည်လျား ဖုံးအုပ်နေ၏။
 အမွေးမျှင်များသည် အရှည် သုံးလက်မ
 ခန့် ရှိကြသည့်အပြင် ရင်ဘတ် ဝမ်းဗိုက်
 ပိုင်းနှင့် နောက်ကျောပြင်ပေါ်ရှိ အမွေးမျှင်
 များမှာမူ အရှည်လေးလက်မကျော် ရှိကြ
 သည်။
 နှင်းလူတို့၏ အမွေးကြမ်းကြီး
 များသည်...
 ၁။ ဆီးနှင်း၊ နှင်းရည်နှင့် ရေခဲများ တင်
 နေသော်လည်း စိုက်လုံးထွေး စုသွား
 ခြင်းမရှိ။ ရေမတင် မကပ်ခြင်း။
 ၂။ ကျောက်သား ကျောက်တောင်စွန်း
 တို့ဖြင့် ပွတ်တိုက် ထိမိသော်လည်း
 အသားအရေပြားအထိ မပွန်းပဲ့
 မပြတ်တောက်သွားခြင်း။
 ၃။ အသားပြင်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာ
 သော သေနတ်ကျည်ဆန်မှတစ်ပါး
 စားလှုံ လေးပြား မစူးဝင်စေနိုင်ရန်
 ကြားခံထားခြင်း။

တို့ကြောင့် နင်းလူ၏ အမွေကြမ်းများသည် ချုပ်ဝတ်တန်ဆာအသွင်ကိုယ်ခန္ဓာကို အမြဲ ကာကွယ်ထားသည်။ အောက် အရေပြားသည် ဆင်သားရေကြွဲသားရေများကဲ့သို့ ထူနေသောကြောင့် အအေးဒဏ်ရော၊ ထိပဲ့ရှုနေခြင်းကိုပါ ကာကွယ်ထားသည်။

စားသောက်ရာတွင် အသီးအရွက်များ၊ သစ်ဥ သစ်ဖုများ၊ ပန်းပွင့်များ၊ မချစ်ဥများ၊ ကျောက်သွေး ကျောက်နို့များ၊ ငှက်ဥများကို အများဆုံး ရှာဖွေ စားသောက်ကြ၏။ မိမိကိုရန်မူသော လူသားကိုသာ ရွေးချယ်ထုသတ်ခဲ့ပြီး ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးလေ့ရှိကြသည်။ နင်းလူကြောင့် အသက် သေဆုံးသွားခဲ့ရသောသူ၏ အလောင်းဘေးတွင် နင်းလူ၏ ရောမ ခြေရာကြီးများကို တွေ့ရသော်လည်း လူ၏ ရုပ်ကလာပ် အစိတ်အပိုင်းများ လုံးဝပျက်စီးနေခြင်း၊ စားသောက်ပစ်ခဲ့ခြင်းများ မရှိဘဲ ထားရစ်ခဲ့ကြ၏။

ဤသည်အချက်ကြောင့် နင်းလူသည် လူသားမစားကြောင်း သိပ္ပံ

ပညာရှင်များ လက်ခံထားကြသည်။ ဟိမဝန္တာတောင်နှင့် ဧဝရက်တောင်ရှိ နင်းလူများသည် မိမိတို့နေထိုင်သည့် ကျောက်လိုဏ်ဂူများက တစ်နေရာ၊ အစာရှာဖွေ စားသောက်ရသည်က တစ်နေရာစီ ဖြစ်ကြသည်။ မိမိတို့နေထိုင်ရာ အလွန်မြင့်မားသော ကျောက်လိုဏ်ဂူများရှိရာမှ တောင်ခုလတ်အောက် အနိမ့်ပိုင်းသို့ နေ့မွန်းတည့်ချိန်တွင် အစာရှာဖွေ လေ့ရှိကြသည်။ အစာရှာဖွေကြရာတွင် နင်းလူအမများထက် နင်းလူ အဖိုအထီးများက အများဆုံး အစာရှာဖွေထွက်လေ့ရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် နင်းလူ အမများထက် အဖိုများကိုသာ အများဆုံး တောင်တက်သမားတို့ တွေ့ရတတ်သည်။

နင်းလူကို တစ်နှစ်ပတ်လုံး မတွေ့ရချေ။ အထူးသဖြင့် နွေဦးပေါက် ရာသီနှင့် နွေရာသီတို့တွင်သာ အများဆုံး တွေ့ရ၏။ အလွန်တွေ့ရခဲသောအချိန်မှာ ဆောင်းရာသီတွင်ဖြစ်သည်။ ဆောင်းဥတုဖြစ်သော နိုဝင်ဘာလ၊ ဒီဇင်ဘာလနှင့် ဇန်နဝါရီလ သုံးလကျော်ကျော်သည်

“နင်းလူတို့၏ ဆောင်းအောင်းချိန် (ခရီးစဉ်အောင်းချိန်) ဖြစ်ကြသည်။

“ဆောင်းအောင်းချိန် (Hibernation) ဆိုသည်မှာ အလွန်အေးသော ရာသီဥတု အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ပေါ်လာမှုများကို တုံ့ပြန်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဆောင်းအောင်းခြင်းသည် အလွန်အေးမြသော ဆောင်းရာသီတွင် အချိန်မှန်မှန် ကြားဖြားလှ လှုပ်ရှားမှုမပြုဘဲ ငြိမ်သက်စွာ အိပ်စက်နားနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အလွန်အေးသော ဆောင်းရာသီရောက်ခါနီး၌ နင်းလူများသည် မကြေညက်နိုင်သော သစ်မြစ်များ၊ သစ်ခေါက်နုများကို ဝမ်းပြည့်စွာ စားသောက်ကြပြီးလျှင် ဆောင်းရာသီ ကာလပတ်လုံး အပြင်သို့ လုံးဝမထွက်တော့ဘဲ ဂူအောင်းတွင်းအောင်း အိပ်စက်နားနေကြသည်။ ဤအချိန်ကို “နင်းလူအောင်းအောင်းချိန်” ဟုခေါ်သည်။

နင်းလူသည် မြွေများ၊ ဖားများကဲ့သို့ပင် ဆောင်းရာသီတွင် ဂူအောင်းလှေ့ တွင်းအောင်းလှေ့ ဆောင်းရာသီ

အချိန်ကြီး အိပ်စက်နားနေကြသည်။
 ညည်းဖြင့် နင်းလူသည် အအေးဒဏ်
 ထာကွယ်ရန်အတွက် ပုံသေ ဆောင်း
 ဆောင်းနေကျနားခိုရန် အရပ်ဒေသသို့
 ခြင်းရွှေသွားလေ့ရှိကြသည်။ ဆောင်း
 ဆီ တစ်ကြိမ်အောင်းလျှင် အေးချမ်း
 ဆောင်းရာသီမူသည် နွေဦးပေါက်
 ဆီ ရောက်သည်အထိ ဆောင်းအောင်း
 ဆီ နေလေ့ရှိကြသည်။
 အရွယ်ရောက် နင်းလူကြီးများ
 ဆီ အရွယ်မရောက်သေးသော နင်းလူ
 ဆီ ကလေးများက ပို၍ ဆောင်းအောင်း
 ဆီ စောတတ်ကြသည်။ ရာသီဥတု
 ဆီ နူးလာသောအခါရောက်မှသာလျှင်
 ဆီ ထင်းရောင်ရှိရာနှင့် အစာရေစာ
 ဆီ သွယ်ကူရာနေရာများသို့ ရွှေ့ပြောင်းသွား
 ဆီ တတ်ကြ၏။ နွေဦးပေါက်စရာသီသို့ ရောက်
 ဆီ နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အပြင်သို့ထွက်၍
 ဆီ နှင့်အစာကို ရှာဖွေစားသောက်ကြ၏။
 ဆီ အချိန်သည် နင်းလူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ
 ဆီ ခြံလိုကျသင်း အားလျော့နွမ်းနယ် ဆာ
 ဆီ ဆောင်းနေကြသောအချိန်ဖြစ်သည်။

ဤအချိန်ကာလသည် နင်းလူ
 တို့ ဒေါသကြီး ရန်မှတတ်ကြသော အဆိုး
 ရွားဆုံး ရန်ပြုရင်း အစာရှာထွက်သော
 အချိန်ဖြစ်ကြ၏။ နင်းလူသည် ဤနေရာ
 ဤကျောက်လိုဏ်ဂူအတွင်း တစ်ကြိမ်
 ဆောင်းအောင်းခဲ့ပါလျှင် ယင်းနေရာသို့
 နောင်နှစ် ဆောင်းအောင်းချိန်တွင် နှစ်စဉ်
 ပုံမှန် ပြန်လာ၍ စုပေါင်းအတူ ဆောင်း
 အောင်းလေ့ရှိကြသည်။ နင်းလူကို အဓိက
 နှစ်မျိုးနှစ်စား ခွဲခြားထားကြသည်။
 ယင်းသို့မှာ -
 ၁။ ညိုဝါရောင် နင်းလူမျိုးနှင့်
 ၂။ အဖြူရောင် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ နင်းလူမျိုး
 တို့ ဖြစ်ကြသည်။
 ညိုဝါရောင် နင်းလူမျိုးကို
 ဟိမဝန္တာတောင်တန်း၊ တရုတ်ပြည်တက်
 တောင်တန်း၊ တိဗက်တောင်တန်းနှင့်
 မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းဖျား ကချင်
 ပြည်နယ်ရှိ တောင်တန်းများနှင့် ခါကာ
 ဘိုရာဒီတောင်တန်းပေါ်တို့တွင် အများဆုံး
 တွေ့ကြရ၏။ အချို့ ဝေရက်တောင် အနိမ့်
 ပိုင်းများတွင်လည်း တွေ့ရသည်။

အဖြူရောင် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ
 နင်းလူမျိုးကို ဝေရက်တောင် အပြင်ပိုင်း
 ကန်ချင်ကျန်တောင်တန်းနှင့် ကေတူးခေါ်
 ဝှတ်ခွင်အော်စတင် တောင်တန်းပေါ်တွင်
 အများဆုံးတွေ့ရသည်။
 အဖြူရောင် နင်းလူမျိုးသည်
 နင်းလူထဲတွင် အရှားပါးဆုံးနှင့် အတွေ့
 ရခဲဆုံးသော ရှားပါးနင်းလူမျိုးဖြစ်သည်။
 ဤ နင်းလူမျိုးသည် ညိုဝါရောင် နင်းလူ
 မျိုးထက်ပို၍ အရပ်အမောင်းမြင့်သည့်
 အပြင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးထွား
 တတ်ခိုင်ကြသည်။ အမွေးမျှင်ကြမ်း ပိုမို
 ရှည်လျားသည်။ အလွန် အနံ့ခံကောင်း
 သည့်အပြင် မျက်စိရှင် နားပါးကြသည်။
 လူသားတို့သည် လာနေကြ
 သည်ကို တစ်မိုင်ကျော် နှစ်မိုင်ဝေးသော
 နေရာများကပင် ကြိုတင်သိနှင့်နေကြ၏။
 တောင်တက်သမားများ ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်
 ခဲ့မိကြသော နင်းလူများထဲတွင် အဖြူ
 ရောင် နင်းလူများ မပါရှိခဲ့ကြဖူးချေ။
 မှတ်တမ်းတင် တွေ့ရှိ သတ်ဖြတ်ရရှိခဲ့
 သမျှ နင်းလူ ရာဇဝင်တွင် ညိုဝါရောင်

နှင်းလူအထီးနှစ်ကောင်သာ ပစ်ခတ် ရရှိခဲ့ဖူးသည်။

၁၉၇၀ ခုနှစ်ခန့်တွင် ညိုဝါ ရောင် နှင်းလူသားပေါက်တစ်ကောင်ကို တရုတ်ပြည်တက်မှ ရခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် သယ်ယူလာကြရင်း လမ်းတွင် သေဆုံး သွားကြသည်ဟုအဆိုရှိကြသည်။

နှင်းလူသားပေါက်သည် လေဖိ အားနည်းရာ အလွန်အေးသည့် တောင်ပေါ် အမြင့်ပိုင်းမှနေ၍ လေဖိအားများရာ ပူလောင်သော တောင်ခြေသို့အရောက် အသက်ရှူကျပ်၍ သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ် သည်။

သေနတ်သံကို နှင်းလူများ အကြောက်ခံရဆုံး အထိတ်လန့်ဆုံးဖြစ်ကြ သည်။ သေနတ်သံကိုကြားမိလျှင် နောက် တစ်ကြိမ် ထို သေနတ်သံကြားခဲ့မိသော နေရာသို့ လုံးဝ ခြေဦးမလှည့်ကြတော့ ချေ။ ထိုနေရာကို ရှောင်ကွင်း၍သာ အစာရှာဖွေ စားသောက်ကြသည်။ အကယ်၍ နှင်းလူနေထိုင်ရာ ကျောက် လိုဏ်ဂူအနီး၌ အကြိမ်ကြိမ် သေနတ်

ပစ်ဖောက်သံကို ကြားခဲ့သည်ရှိသော် နေထိုင်ခိုအောင်းရာ ကျောက်လိုဏ်ဂူ ကို စွန့်ပစ်ထားရစ်ခဲ့ပြီး သေနတ်သံနှင့်ဝေးရာ နေရာသစ်သို့ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သွားတော့သည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် နှင်းလူ အရေ အတွက် နည်းပါးလာရသည်မှာ သိပ္ပံ ပညာရှင်ကြီးများ၏ အယူအဆ တင်ပြ ချက်များသည်...

၁။ နှင်းလူ ဦးနှောက်အောက်၌ ရှိသော ပီကျူထရိုဂလင်း အဖုအကြိတ်လုံး မှာ လူသားတို့၏ အချိုးအစားနှင့် နှိုင်းစာလျှင် အလွန်သေးငယ်နေခြင်း။

၂။ ပင်ကိုယ်မျိုးပွားအင်္ဂါသည် လှုံ့ဆော် မှုဟော်မုန်း အားနည်းနေခြင်း။ ရာခိုင်နှုန်း မပြည့်မီခြင်း။

၃။ အအေးလွန်ကဲသည်နေရာဖြစ်သည့် အပြင် ဆောင်းအောင်း သတ္တဝါလည်း ဖြစ်နေရသောကြောင့် လိင်၊ လိင်ဆဲလ်များ၊ ကာမရာဂစိတ်များ ပီပီပြင်ပြင် တက်တက်ကြွကြွ မရှိ ထိုင်းပိုင်းနေကြခြင်း။

၄။ နှင်းလူ အမနည်း၍ နှင်းလူအမျိုး များပြားနေသောကြောင့် တစ်နှစ်တစ်သား မပေါက်နိုင်ကြချေ။ နှစ်လျှင် တစ်သားကျရန်ပင် နိုင်ခြင်း၍ ပေါက်ဖွားမှုနှုန်း ကန့်သတ် သောကြောင့် နှင်းလူ နည်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ကမ္ဘာပေါ်တွင် နှင်းလူမျိုးဆက် တုံးလုနီးပါးဖြစ်လာ၏။ ကမ္ဘာလုံးတွင် ယခုအခါ နှင်းလူကောင် ၃၀ ကျော်မျှသာ ရှိတော့သည်ဟု ပညာရှင်များ ခန့်မှန်းထားကြသည်။

အာဖရိကတောနက်ထဲ၌ ဆင်သံချိုင်းများရှိသကဲ့သို့ အလွန်ကြီး သော ရေခဲတောင်၊ ဆီးနှင်းတောင်များ ၌ “နှင်းလူသံချိုင်း” ရှိသည်ကို တွေ့ရ ၏။ နှင်းလူသံချိုင်းကို ပေပေါင်း ၂၀၀ ကျော် မြင့်မားလျက် လူသူတက်သွား ရန် အလွန်ခက်ခဲသော မြောက်ဘက် ဝှေ့ပေါက်ဝလှည့်ထားသည့် ထောင့် အမြင့်ရာမျိုး၌ ရှိတတ်သည်။ တစ်ရံ နှင်းလူသံချိုင်းဝကို ကော့ပ...

ကုန်ခဲကြီးများဖြင့် ပိတ်ဆို့ထားတတ်
 နှင့်။
 ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဗြိတိန်
 စတင်ပင်ဆင်ရိုင်း(စ်) ဆိုသူသည်
 ဦးဆုံး နှင်းလူသီချိုင်းကို စတင် တွေ့
 ပေပေါင်း ၂၆,၀၀၀ ကျော်ဖြင့်
 ဝေရက်တောင်ထိပ်သို့ တက်ရာ
 ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးအတွင်း တွေ့
 နှင်းလူသေများကို လှဲလျက်
 မထားဘဲ ကျော်ဂူနံရံမှီလျက်
 အဝင်ရာ မြောက်ဘက်ဝင်ပေါက်
 သို့ မျက်နှာမူ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လျက်
 တွေ့ရ၏။ နှင်းလူသီချိုင်းအတွင်း
 အသေကောင် ခုနစ်လောင်း တွေ့ရှိ
 တင်ထားသည်။ နှင်းလူ အသေ
 တစ်လောင်းစီ၏ရှေ့တွင် ကျောက်
 နှင်းလေးများ၊ ကျောက်တုံး ကျောက်
 များကို ပုံထားလျက် ထူးဆန်းစွာ
 တစ်ပုံနှင့်တစ်ပုံ အရေအတွက်
 အပြည့်အဆင်းပါ လုံးဝမတူကြဘဲ
 ခြားနားသည်ကို တွေ့ရသည်။

သေဆုံးသူ နှင်းလူအတွက် သင်္ကေတ
 အမှတ်အသားတစ်ခုခု ဖြစ်ဟန်တူသည်
 ဟု ခန့်မှန်းရသည်။
 ပြင်သစ်ရှာဖွေဖွယ်ဖွား အသိက်
 (၇၂) နှစ်အရွယ်ရှိ အမျိုးသမီး ဒေါက်
 တာ ဆရာဝန် မာရီဂျင်းကော့ဖ်မင်းဆိုသူ
 သည် ပင်လယ်အနက်နှင့် ကက်စ်ပီယံ
 ပင်လယ်ကြားရှိ ဝေလံသီခေါင်မြင့်မား
 သော ကော့ကေးရု တောင်တန်းပေါ်ရှိ
 နှင်းလူ (ခေါ်) စနီမင်း (ခေါ်) အယ်မက်စ်
 တီ အကြောင်းကို နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်
 ကျော်မျှ ခြေရာခံကာ စူးစမ်းရှာဖွေ
 သုတေသနပြု လေ့လာနေခဲ့၏။
 ဒေါက်တာ မာရီဂျင်းကော့ဖ်
 မင်း သိထားသော နှင်းလူမှာ ညှိဝါရောင်
 နှင်းလူမျိုးဖြစ်သည်။ အရပ် ရှစ်ပေကျော်၊
 ကိုးပေနီးပါး အလွန်ကြီးမားတုတ်ခိုင်၏။
 အလွန်ကြမ်းတမ်းသော အမွေးအမျှင်
 ရှည်ကြီး တစ်ကိုယ်လုံးဖုံးနေသည့်အပြင်
 မျက်လုံးနှစ်လုံးသည်လည်း အလွန်နီရဲ
 နေသည်ဟုဆို၏။ သူမသည် နှင်းလူ၏
 သီချိုင်းကို အဓိကရှာဖွေ သုတေသနပြု

နေသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ နှင်းလူ
 အကြောင်း သိကောင်းစရာအဖုံဖုံတို့ကို
 စုံလင်စွာ တင်ပြနိုင်ရန်အတွက် ရုပ်ရှင်
 ရိုက်ကူးသူ ဆဲလ်ဗင်းပေါလက်ဒ်ဆိုသူနှင့်
 ပေါင်း၍ ကော့ကေးရု တောင်တန်းပေါ်
 တွင် မှတ်တမ်းတင် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးနေ
 လေပြီ။ မကြာမီ တကယ့် နှင်းလူအစစ်
 ကို သဘာဝ ရေခဲတောင်ဆီးနှင့်ဘောင်
 များပေါ်တွင် တိတိကျကျ ပီပီပြင်ပြင်
 ထင်ထင်ရှားရှား အနီးကပ် တွေ့မြင်ရပေ
 တော့မည်။
 မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ဖျားပိုင်း
 ကချင်ပြည်နယ် တောင်တန်းပေါ်တွင်
 လည်း နှင်းလူရှိသည်ဟု ဆိုကြသည်။
 သို့သော် မြန်မာနိုင်ငံတွင် နှင်းလူရှိ
 ကြောင်း ယုံချင်မှယုံကြပေမည်။
 မူလပထမ အစရှိခဲ့ဖူးရာနေရာ
 များ ဖြစ်ကြသော ဝေရက်တောင်တန်းနှင့်
 ဟိမဝန္တာတောင်တန်းတို့မှနေ၍ နီပေါနိုင်ငံ
 အရှေ့ဘက် တောင်တန်းနေရာများသို့
 (၁) လူသူအရောက်အပေါက် များလာ
 သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ (၂) အလားအ

ရန်ရာခြင်းပြုဖန်များလာသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ (၃) သေနတ်ပစ်ဖောက် သံများကို အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ကြားလာ ရ၍ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လာကြသော ကြောင့် လည်းကောင်း၊ (၄) သဘာဝ အအေးဒဏ် ပိုမို ပြင်းထန်လာသော ကြောင့် လည်းကောင်း၊ (၅) ဆောင်း အောင်းခြင်း နေရာအရပ်ဒေသ မလုံခြုံ ပျက်စီးသေကြေမှု များလာကြသော ကြောင့် လည်းကောင်း၊ (၆) ရေကြည် ရာ မြက်နရာ အစာရှာဖွေရင်း မချစ်ဥ၊ ကျောက်သွေး၊ ကျောက်နီပေါများရာ ဘက်သို့ နယ်ကျွတ်လာကြခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း တဖြည်းဖြည်း များလာ ခြင်းဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ဖျားပိုင်းသို့ နှင်းလူ ဝိသားစုများ ဝင်ရောက်ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်နေကြသည်ကို တရုတ် သိပ္ပံပညာ ရှင်များက အများဆုံး လက်ခံယုံကြည် ထားကြ၏။ ယင်းတို့ကဲ့သို့ပင် နီပေါနိုင်ငံ သား တောင်တက်လမ်းပြကလည်း အရှောက် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဦးတည်သွား

လာနေကြသည်ကို အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ဆုံ ခဲ့ကြဖူး၍ လက်ခံယုံကြည်ထားကြ၏။ မှောင်ခိုသမားများ၊ ဆေးဝါး ကုန်သည်များ၊ သောင်းကျန်းသူများ၊ ကချင်လူမျိုး၊ နာဂလူမျိုး တောလိုက်မုဆိုး များနှင့် ငှက်ခတ်သမားတို့ အများဆုံး ရင်ဆိုင် တွေ့မြင်ဖူးကြ၍ လက်ခံယုံကြည် ကြသည်။ အချို့ တောင်တက်သမားများ တို့သည် အမျိုးအမည် မခွဲခြားနိုင်သော ရောမ ခြေရာကြီးများကို ခါကာဘိုရာဇီ တောင်သို့ တက်ခဲ့ကြစဉ်က တွေ့မြင်ကြ၏။ ယင်းခြေရာကြီးများမှာ အလျား တစ်ပေခွဲခန့်ရှည်ပြီး ဘေးမြက် အကျယ် ခြောက်လက်မခန့်ရှိသည့် ခြေရာကြီးများ ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ခြေရာပြင်တွင် မထင် မရှား ကန့်လန့်စင်းများ ပါရှိနေသည့် အပြင် ခြေချောင်းကြီးများ အလွန် တုတ် ခိုင်ကြီးမား ပြန့်ကားနေသည်ကို တွေ့ ရ၏။ ယင်း ခြေရာကြီးများသည် နှင်းလူ၏ ခြေရာများဖြစ်နိုင်သည်ဟု ခန့်မှန်းကြ၏။

ခါကာဘိုရာဇီ တောင်ပေါ်တွင် လူဝံကြီးများကဲ့သို့ အလွန်ထွားကျိင်း

တုတ်ခိုင် သန်မာသည့် သတ္တဝါကြောင့် ကြီးများကို တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ လျင်မြန်စွာ လွှားခနဲ လွှားခနဲ ခုန်သွားလာနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို ခန္ဓာ ထွားကျိင်းကြီးမား တုတ်ခိုင်မှု မလိုက်အောင်ပင် အလွန် လျင်မြန်စွာ သွက်လက်ကြကုန်သည်။

ကချင်ပြည်နယ်ရှိ ပေမီ ၁၉,၀၀၀ ကျော်မြင့်သော ခါကာဘိုရာ တောင်ထိပ်တွင် အညိုရောင် နှင်းထူ များကို တွေ့ခဲ့ကြရသည်မှာ ယခုမှသာပင် ပေ။ လွန်ခဲ့သော ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ပြီးစကတည်းကပင် နာဂလူမျိုး တွေ လူမျိုးများနှင့် ဒေသခံ တောင်ပေါ်တိုင်း သားများ တွေ့ခဲ့ဖူးကြ၍ အဆန်းမဟုတ် တော့ပေ။ ကချင်ပြည်နယ်ရှိ မြောက် ကျောက်သွေး၊ ကျောက်နီ လိုက်ထဲမှ ကြသူများ အများဆုံး နှင်းလူကို တွေ့ကြ၏။

လူသားများကဲ့သို့ပင် နှင်းလူသည်လည်း မချစ်ပင်၊ မချစ်ဥ၊ ကျောက်သွေး၊ ကျောက်နီများကို လိုက်ထဲ

သောက်ကြသည်။ ကချင်ပြည်နယ်
မြောက်ပိုင်း မချစ်ပင်၊ မချစ်ဥ ပေါက်
ရေခဲတောင်များနှင့် ကျောက်သွေး၊
ကျောက်နီ၊ ကျောက်နီ၊ ကျောက်သား
တောင် ပတ်ဝန်းကျင်များတွင် နှင်းလူများ
နေထိုင်ကြသည်။

မချစ်ပင်၊ မချစ်ဥ၊ ကျောက်
ကျောက်နီ၊ ရှိရာနေရာ ပတ်ဝန်းကျင်
နှင်းလူများ ရှိတတ်ကြသည်။ နှင်း
လူများကို တွေ့မြင်ရသော ရေခဲတောင်
နှင်းတောင်ပေါ်တွင် မချစ်ပင်၊ မချစ်ဥ
ကျောက်သွေး၊ ကျောက်နီရှိသည်ကို
သိထားကြသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကချင်
ပြည်နယ်တွင် မချစ်ဥ ရှာဖွေစုဆောင်း
သူများသည် နှင်းလူရှိရာသို့ ခြေရာခံ
စုဆောင်းမှုကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် အတွေ့
အကြုံအရ သိလာကြသည်။

တရုတ်ဆေးသိပ္ပံပညာရှင်များ
ဗြိတိသျှတော်ဝင် သိပ္ပံပညာရှင်များ၊
အိန္ဒိယနှင့် နီပေါသိပ္ပံပညာရှင်များနှင့်
တောင်တက်လမ်းပြသမားကြီးများက

မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းတွင် နှင်းလူ
များက မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်း
ခါကာဘိုရာဇီတောင်တန်းပေါ်တွင် နှင်းလူ
များ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်
လက်ခံထားကြသည်။

အဖြူရောင်ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ နှင်း
လူမျိုးထက် ညိုဝါရောင် နှင်းလူမျိုးများ
ရောက်ရှိနေထိုင်ကြသည်ကို တညီ
တညွတ်တည်း လက်ခံယုံကြည်ထားကြ
သည်။ ကချင်တောင်တန်းပေါ်တွင် ညိုဝါ
ရောင် နှင်းလူမျိုး အနည်းဆုံး (၁၀)
ကောင်ထက်မနည်း ရှိကြမည်ဟု သိပ္ပံ
ပညာရှင်များ ခန့်မှန်းကြ၏။

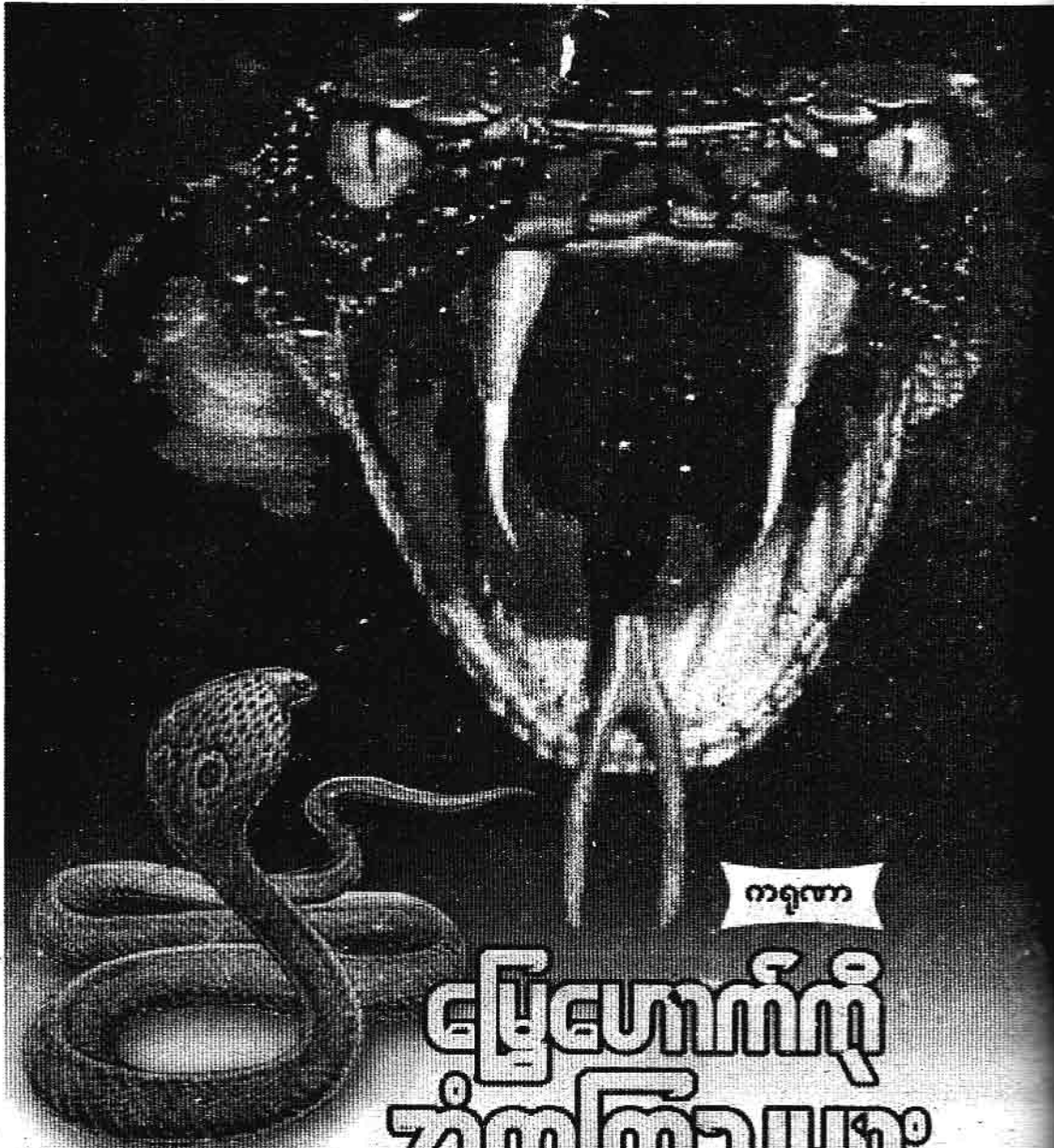
ကချင်ပြည်နယ် ဒေသခံ
တိုင်းရင်းသား အတော်များများ နှင်းလူ

များကို တွေ့ဖူး မြင်ဖူးကြသူများ ရှိကြ
သည်။ နှင်းလူသည် ကချင်ပြည်နယ်
လူထုအတွက် မထူးဆန်းသော်လည်း
ယနေ့ထက်တိုင် မရိုးနိုင်သေးသည့်
သတင်းထူး၊ သတင်းဆန်းတစ်ရပ်ဖြစ်၏။
သို့သော် မြေပြန့်သားများအတွက်မူ
အလွန်ထူးဆန်းသော သတင်းထူးတစ်ရပ်
ဖြစ်နေ၏။

ကချင်ပြည်နယ်ရှိ နှင်းလူများ
အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဘွမ်ဖာဘွမ်
တောင် မတ်ဆီခွတွင်တောင်နှင့် ပေပေါင်း
၁၉,၀၀၀ ကျော် မြင့်မားသည့် ခါကာ
ဘိုရာဇီ ရေခဲတောင် ဆီးနှင်းတောင်ပေါ်
တွင် နေထိုင်ကြသော နှင်းလူများ
အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ မြေပြန့်သား
များ ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင်
ဖြစ်နေကြသည်ကို အချို့ ယခုမှသိကြ၍
တအံ့တဩ အထူးအဆန်းဖြစ်နေကြမည်
မှာ ကေနမလွဲပင် ဖြစ်နေကြလေတော့
သတည်း။

ပဉ္စဂုဏ် အဟံ ဝဗ္ဗာမိ သဗ္ဗဒါ၊
ဆရာဦးညွန့်တင်

ကရုဏာ

ပြေဟက်ကို အံ့တုကြပျား

ရဲရဲထွန်း (ဟင်္သာတ-အကောက်တောင်)

TAKILZOK

သံချောင်းတို့ သားအမိသည်
 မြဝတီရပ်ကွက်အစွန်တွင်
 သာသာ အိမ်လေးဖြင့် နေကြ
 ဖြစ်ကြသည်။ ဆင်းခဲ့တွင်းနက်ကြ
 ဖြစ်သဖြင့် အမေက ဟင်းသီးဟင်း
 ထည်ရောင်းရသည်။ သံချောင်းကို
 မြဝတီ အ.မ.က တွင် ကျောင်း
 ပေးသည်။ သံချောင်းမှာ တတိယ
 တွင် ကျောင်းတက်နေရသော်လည်း
 ဘုရားပိတ်ရက်များတွင် အမေကို
 ကျည်လုပ်လုပ်ကိုင်ပေးသည်။ ယခု
 နှိမ့်တွင်းကာလတွင် လယ်ကွင်းထဲ
 နှုတ်လုံးနှိုက်၍ တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ
 နှုတ်ပေးလေ့ရှိသည်။

ထိုနေ့က ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်
 သည့် အမေဖြစ်သူ ဒေါ်လုံးတင်က ဟင်း
 ကိုတောင်းရွက်၍ ဈေးလည်ရောင်းရန်
 သွားသည်။

“အမေ... သား လယ်ကွင်းထဲ
 နှုတ်လုံးသွားနှိုက်ဦးမယ်”

သံချောင်းက အမေ့ကို အသိ
 သည်

“အေး ... အေး ... ကရ
 တစိုက်လုပ်နှောင်။ အဲဒီကွင်းက မြွေဆိုးပေါ
 တယ်။ စောစောပြန်လာခဲ့”

အမေက သား၏ချစ်ခြင်းဖြင့်
 မှာရှာသည်။

သံချောင်းသည် ပလိုင်းကို
 လွယ်၍ ရပ်ကွက်အနောက်ဘက် လယ်
 ကွင်းဆီသို့ ဦးတည်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီ
 ကွင်းသည် သံချောင်းငယ်စဉ်ကတည်းက
 ကျင်လည်ခဲ့သောနေရာ ဖြစ်သည်။
 ကြောက်ရွံ့စိတ်ကင်းစွာဖြင့် လယ်
 ကန်သင်းပေါ်ရှိ ပုစွန်လုံးကျင်းများကို
 နှိုက်သည်။ ရသည့်အခါလည်းရှိသည်။
 မရသည့်အခါလည်း ရှိသည်။

ပုစွန်လုံးများ ပလိုင်းပြည့်လှနီး
 ဖြီဖြစ်၍ သံချောင်း ပြန်ရန်ပြင်သည်။
 ပြန်ရင်း ပုစွန်လုံးကျင်းတွေက နှိုက်သွား
 မည်ဟု စဉ်းစားလိုက်သည်။ ရှေ့တွင် မိမိ
 နေသော ရပ်ကွက်အစွန်အနီးသို့ ရောက်
 ခါနီး ရေနောက်နေသော ပုစွန်လုံးကျင်း
 တစ်ကျင်းကို တွေ့လိုက်သည်။ ရေနောက်
 သောကျင်းများတွင် ပုစွန်လုံးရှိနေသည်က

များသည်။ သံချောင်းသည် ပလိုင်းကို
 အသာချ၍ ကျင်းထဲသို့ လက်ဖြင့်နှိုက်ချ
 လိုက်သည်။

“အေး”

သံချောင်းလက်မှာ စစ်ကနဲ
 နာကျင်စွာ ခံစားလိုက်ရသဖြင့် လက်ကို
 အပေါ်သို့ ကမန်းကမန်းဆွဲတင်လိုက်
 သည်။ မြင်ကွင်းက အရပ်ဆိုးလှသည်။
 သံချောင်းမှာလည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
 သွားတော့သည်။

မြွေဟောက်တစ်ကောင်သည်
 သံချောင်း၏လက်ခုံကိုခဲလျက် တွင်းအပြင်
 သို့ပါလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသော
 ကြောင့်ဖြစ်သည်။ သံချောင်းက လက်ကို
 ခါရမ်းလိုက်တော့မှ ကျပ်လုံးရှိသော မြွေ
 ဟောက်၏အစွယ်မှ လွတ်ထွက်သွားခဲ့
 သည်။ သံချောင်းသည် သတိကြီးစွာဖြင့်
 ထိုမြွေကိုကြည့်လိုက်သည်။ ပါးပျဉ်ထောင်
 ၍ ဒေါသကြီးနေသော မြွေဟောက်တစ်
 ကောင်ဖြစ်ကြောင်း ပို၍ သေချာစွာ
 သိလိုက်ရတော့သည်။

xxx

ဒေါ်လုံးတင် ရှေးရောင်ပြန်လာ သည်အထိ သံချောင်း အိမ်မရောက်သေး သဖြင့် အိမ်နီးနားချင်းများကို မေးကြည့် သည်။

“ကျွန်တော်လည်း မတွေ့မိဘူး အစ်မ။ အရင်ကဆို စောစောပြန်ရောက် နေတတ်တယ်။ ဒီနေ့ ဘာလို့ နောက်ကျ နေသလဲမသိဘူး”

အိမ်နီးချင်း ဆိုက်ကားနှင့်သူ မောင်ညိုက ပြောပြသည်။

“ငါလည်း စိတ်ပူတယ် မောင် ညိုရယ်။ ငါနဲ့ အဖော်လိုက်ခဲ့ပါနော်။ သဲချောင်းကိုသွားရှာမှဖြစ်မယ်”

ဒေါ်လုံးတင်၏ အကူအညီ တောင်းသဖြင့် နှစ်ဦးသား သံချောင်း သွား လေ့ရှိသော လယ်ကွင်းဘက်သို့ ထွက် လာခဲ့သည်။ ရှေ့လယ်ကန်သင်းရိုးပေါ်တွင် လဲကျနေသော သံချောင်းကိုတွေ့လိုက်ရ သည်။ ဒေါ်လုံးတင်သည် ရေညှိပြေးထွက် သွားပြီး သံချောင်းကို ပွေ့ထူလိုက်သည်။ သံချောင်းမှာ မြွေဆိပ်တက်နေပြီဖြစ်သည်။

“သား ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ

ကွယ်။ အမေ့ကို ပြောစမ်းပါဦး” သံချောင်းမှာ သူ့အမေ့ကိုကြည့် ပြီး စကားတစ်ခွန်သာ ပြောနိုင်ပြီး သတိ လစ်သွားတော့သည်။

မောင်ညိုသည် သံချောင်းကို ကျောပိုးလိုက်ပြီး ကရုဏာလှလင် အခမဲ့ ဆေးခန်းသို့ပြေးသည်။ ဒေါ်လုံးတင်က သားဇောဖြင့် နောက်ကလိုက်ပါလာသည်။ ကရုဏာလှလင် အခမဲ့ဆေး

ခန်းရှိ တာဝန်ရှိသူများ လူနာ၏ အခြေ အနေကို လေ့လာသုံးသပ်ပြီး ဟင်္သာတ ဆေးရုံကြီးသို့ တင်ပို့လိုက်ကြသည်။

“မြွေမရလိုက် ပေမဲ့ မြွေ ဟောက်ကိုက်တဲ့လက္ခဏာပေါ်ပါတယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့ အဆိပ်ဖြေဆေးဆေး ထိုးပေးထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ချ သေးပါဘူး။ ဆေးရုံရောက်တာနောက်တယ်။ လူနာရဲ့နဲ့လုံးအထိ အဆိပ်

သွားတဲ့အတွက် နှလုံးခုန်နှုန်းမရပ်
ဆင် လုပ်နေရတယ်။ ကျွန်တော်တို့
ကြည့်လို့မှ မထူးရင် ရန်ကုန် ဆေးရုံ
ကိုပို့ရမယ်”

ဆရာဝန်မှ လူနာ၏ အခြေ
ကို သေသေချာချာရှင်းပြသည်။

တစ်နာရီခန့် အကြာတွင်
ရှင်းကို ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ပို့မှ

ည်ဖြစ်ကြောင်း ဆရာဝန်က ပြောပြ
သည်။

သံချောင်းတို့ သားအမိမှာ
ခွမ်းပါးကြသူများဖြစ်သဖြင့် ရန်ကုန်

သွားနိုင်။ ဒီမှာတင် အသေခံရတော့
ဖြစ်သည်။

ဆေးရုံပေါ်ရှိ လူနာများက
ရှင်းတို့သားအမိကို သနားသဖြင့်

စနစ်စုံဆောင်းကုသိုလ်ယူကြရာ
သောင်းခန့်ရခဲ့သည်။

“ကဲ . . . ဘယ်လိုလဲအခု
ရှင်းဆေးရုံကြီးပို့ရင် အသက်ရှင်နိုင်

ဘယ်လို ဆရာဝန်ကပြောတယ်”
ကရုဏာလှလင် အခမဲ့ နာရေး

ကူညီမှုအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ရဲအုပ်အောင်သန်း
(ငြိမ်း) က ၎င်းအဖွဲ့ဝင်များကို ချက်ချင်း
အစည်းအဝေးခေါ်၍ သံချောင်း၏ အခြေ
အနေကိုချပြသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌ သဘောတူရင်
ကျွန်တော်တို့လည်း သဘောတူတယ်။

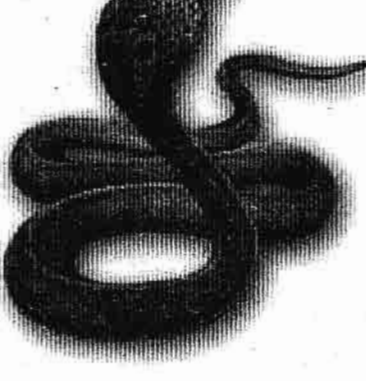
ဒါလုပ်သင့်တဲ့ ကူညီစောင့်ရှောက်မှုတွေပဲ
ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အတတ်နိုင်

ဆုံး ကယ်တင်ကြမယ်ဗျာ”

“ကဲ . . . ဒါဆို ကျွန်တော်တို့
အခုကတည်းက စလုပ်ကြမယ်ဗျာ”

ဥက္ကဋ္ဌနှစ် စကားအဆုံး အဖွဲ့
ပိုင် လူနာတင်ယာဉ်ကို ချက်ချင်းပြင်ဆင်

သည်။ ကရုဏာလှလင်အသင်းမှ နှစ်ဦး
ဆေးရုံမှာ ဆရာမနှစ်ဦးနှင့် ဒေါ်လုံးတင်တို့

လိုက်ပါလာကြမည်ဖြစ်သည်။
ကရုဏာလှလင် စာတမ်းပါ

လူနာတင်ကားသည် ထိုအမှောင်ထုကို
ခွင်းလျက် တာသံတာမှ ရန်ကုန်ခရီးစဉ်ကို

စတင်လိုက်တော့သည်။
လမ်းခရီးတစ်လျှောက် ဆရာမ

နှစ်ဦးသည် သံချောင်း၏ နှလုံးခုန်နှုန်း
ရပ်မသွားစေရန် နှလုံးနှိုးစက်ဖြင့် အဆက်

မပြတ် ညှစ်ပေးနေရသည်။ ကရုဏာ
လှလင် ဆေးအဖွဲ့မှလည်း ဆေးသွင်းပိုက်

များ စနစ်တကျရှိုရေးနှင့် လူနာအား အကဲ
ခတ် ကြည့်ရှုလိုက်ပါလာခဲ့ကြရာ ရန်ကုန်

သို့ လာသည်ကို သတိမပြုနိုင်ဘဲ ရိုနေခဲ့
သည်။

ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီးအထိ
သံချောင်းသည် အသက်ပါအောင်

ယူဆောင်လာခဲ့ကြသော ကရုဏာလှလင်
အဖွဲ့သားသည် ထိုအခါမှ စိတ်ကိုဒုန်းဒုန်း

ချ၍ သက်ပြင်းကိုယ်စီရှိက်လိုက်မိပါ
သည်။

“ခင်ဗျားတို့ အချိန်မီရဲလေး
ရောက်လာကြတာ ကံကောင်းတယ်။”

လူနာရဲ့အသက်ကို ကျွန်တော်ကယ်တင်ဖို့
မယ်။ ဘာမှ စိုးရိမ်မနေကြပါနဲ့”

ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှ ဆရာဝန်၏
စကားကြောင့် သံချောင်းကိုလိုက်ဖို့ကြသူ
အားလုံး ပင်ပန်းသမျှ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ခဲ့
ရပါ၏။

“အခု သံချောင်းကို အထူး
ကြီးကြပ်ကုသမှုအဆောင်မှာထားတယ်။
နလုံးခန့်စက်နှင့်အတူ တခြားရောဂါကု
ကိရိယာတွေနဲ့ ကုသပေးနေပါတယ်။
ဘာမှ ငွေကြေးပေးစရာ မလိုပါဘူး။ သူ
အမေကိုထားခဲ့ပြီး ခင်ဗျားတို့ ပြန်နိုင်ကြ
ပါပြီ”

ဆရာဝန်၏စကားကြောင့်
ဟင်္သာတ လူနာရဲ့အဖွဲ့ အားရဝမ်းသာ
ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဟိုယခင်အချိန်များဆီက
မကြားဖူးသော စကားများဖြစ်သည်။
ဪ...ခေတ်စနစ်တွေ ဟကယ်ပြောင်း
လဲခဲ့ပြီကိုးဟု ကရုဏာလှလင်အဖွဲ့သား
များက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကျေနပ်စွာ
ဖြင့် ဟင်္သာတသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“သား ... ကန်တော့လိုက်။

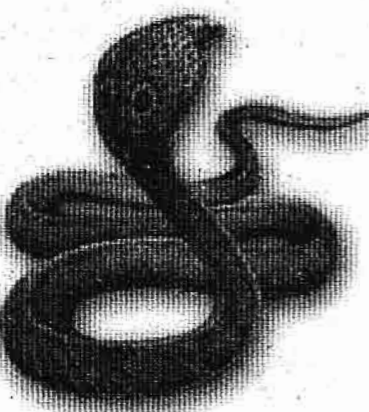
အဲဒါ သားရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်
တွေ”

တက္ကသိုလ်လမ်းသို့ရောက်ရှိ
လာပြီး သံချောင်းကို ကန်တော့စေသည်။

“အေးပါကွာ... သာဓု...
သာဓု... သာဓု ခေါ်ပါတယ်။ ဦးတို့

ကရုဏာလှလင်အဖွဲ့အနေနဲ့ အခုလို လူ
အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်တင်လိုက်
နိုင်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရပါတယ်။
ဒါ ဦးတို့အသင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ
ဖြစ်ပါတယ်”

ကရုဏာလှလင် ဥက္ကဋ္ဌက
သံချောင်းကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းသာအားရ
ဖြစ်စွာနှင့် ရင်ထဲက စကားသံများကို
ရှင်းပြသည်။

“သားလည်း ကျောင်း
တက်ဖို့မယ်။ စာကြိုးစားဖို့မယ်။

လို ကရုဏာရှင်တွေဖြစ်အောင်
ရည်ရွယ်ချက်ထားရှိပါမယ်လို့ ကတိ
တယ်”

သံချောင်းတို့ သားအဖီ
ခွာသွားပြီးနောက် ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအောင်
တစ်ယောက် တွေးနေမိသည်။

“ဪ... ငါတို့၏ က
တရားဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်အ
အင်မတန်အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေယောင်
အံတုပြိုင် အနိုင်ယူခဲ့ရသည် မ
လား”

ထိုအတွေးဖြင့် ကျေး
အပြုံးဖြင့် ဟိုအဝေးဆီသို့ ငေး
မိပါသတည်း။

မှတ်ချက်။ ဤဝတ္ထုဖြင့် ကရုဏာ
နာရေးကူညီမှုအသင်းကို ကျေး
ဂုဏ်ပြုအပ်ပါ၏။

ရဲရဲထွန်း(ထူး)

အခန်းအစဉ်ထုတ်ပြန်

လုပ်လုပ်လှလှ

အောင်မှီးကောင်း

၆၃၅

ယခင်လမှအဆက်

လူငယ်အားလုံးသည် သာမန် လူချည်းသာဖြစ်၍ လူသာမန်ဖြစ်ကြောင်းကို သိသောသူသာလျှင် ထူးခြားသောလူဖြစ်ပေ၏။

(ချက်စတာတန်)

ကျွန်ုပ်သည် ဝတ္ထုရေးဆရာ မဟုတ်သဖြင့် စာရှုသူများ စိတ်ဝင်စားမည့် ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်များကို ဖန်တီးရေး သားနိုင်စွမ်းမရှိပေ။ ကျွန်ုပ်က ပါးစပ်ဖြင့် ပြော၍ သားကြီး မောင်ပြီးခွိုကို ရေးသား ခိုင်းရသဖြင့် အရေးအသားများ ချို့ယွင်း ကောင်း ချို့ယွင်းနေလိမ့်မည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်သိပါ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ဖြစ်စဉ် ဖြစ်ရပ်နှင့် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ပျော်ပျော်နေနည်း ကို စာရှုသူများ သိစေခြင်းငှာ ဤစာကို ရေးသားစေခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆရာ ကြီး ဦးပျော်ရွှင်ထံမှ မည်သို့သော အသိ ပညာများရခဲ့ပုံကို ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက် မဟုတ်သဖြင့် စာရှုသူများ ညည်းငွေ့

နေမည်စိုးသောကြောင့် အပြည့်အစုံ မပြောဘဲ အနည်းငယ်မျှသာ ပြောပြပါ မည်။ သို့မှလည်း စာရှုသူများအနေဖြင့် ဆရာကြီး ဦးပျော်ရွှင်၏ အတွေးအခေါ် ခံယူချက်များကို သိကြသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ် ၏အကြောင်းကိုလည်း သိကြလိမ့်မည် ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်သက်နှင့်တစ် ကိုယ် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ထိုညက ဆရာကြီး ဦးပျော်ရွှင်နှင့်အတူ သင်္ချိုင်းကြီး အလယ်ရှိ ဇရပ်အိုကြီးထဲတွင် အိပ်ရပုံ အကြောင်းကို ဆက်လက်ပြောပြပါမည်။ ဆရာကြီး ဦးပျော်ရွှင်ထံမှ ပျော်ရွှင်မှုကိုလိုချင်လွန်းသဖြင့် တကောက် ကောက်လိုက်ပါခဲ့သော ကျွန်ုပ်သည် ထို ညက စိတ်ညစ်၊ စိတ်ပျက်ခြင်းဖြင့် ဦးစွာ ကြံတွေ့ရပေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် အခြေအနေမဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း အသန် အပြန်ကိုကြိုက်သူပီပီ အတတ်နိုင်ဆုံး သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေထိုင်စားသောက် တတ်သူလည်းဖြစ်ပေ၏။

ထိုညက သင်္ချိုင်းကြီးထဲတွင် အိပ်ရမည့်အတွက် ဦးစွာ စိတ်ညစ်ခြင်း ဖြစ်မိပေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ညည်းညူခြင်း မပြုခဲ့ပါပေ။ တစ်နေ့ နှစ်ရက်ခန့် ဦးပျော်ရွှင်နေသလို ဦးပျော်ရွှင်စားသလိုစားပြီး ၎င်းထံမှ ပျော်ရွှင် နည်းလမ်းကို ရ၊ မရ စောင့်ကြည့်နေရပါက ခွဲထွက်မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်ုပ် ယတိပြတ်ချထားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပျော်ရွှင် သင်္ချိုင်းဇရပ်အိုကြီးဆီ ရောက်သော သောအခါ နေရောင်ပျောက်၍ အမှတ်မမှားဖုံးတော့မည်ဖြစ်၏။ အသုဘအိမ် စားသောက်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် မစားသောက်ရသေးသဖြင့် ဆာမာ မွတ်သိပ်ခြင်းလည်းရှိနေပေပြီ။ ဦးပျော်ရွှင် ကို မျက်ခြေမပြတ်ရန် နေရောင် တကောက်ကောက် လိုက်နေသောကြောင့် ဘာမှ ဝယ်မစားဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဦးပျော်ရွှင်သည် ဇရပ်အိုကြီးပေါ် ရောက်သည်နှင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ပြီး အသစ်စက်စက်

လူကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ အောက်ပါ
 ဘဝမျိုး ရောက်နေပေမဲ့ တစ်နေ့မှာ
 သူငွေကြီးဖြစ်ချင်ဖြစ်လာမှာ။ အဲ...
 ကံကောင်းဖို့တော့လိုတယ်။ ကံကောင်းဖို့
 လိုတယ်ဆိုလို့ ငှက်တုတ်ထိုင်နေပြီး ငွေ
 ထုပ်ကြီးကျလာမှာ ထိုင်မျှော်နေလို့တော့
 ဘယ်တော့မှ ရမှာဟုတ်တော့။ ကံဆိုတာက
 အလုပ်၊ အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်ဖို့
 တော့ လိုတယ်။ ဉာဏ်နဲ့လည်း သုံးသပ်
 နိုင်ရမယ်။ ဝီရိယလည်းထားရမယ်။
 ဒါဆိုရင် သေချာပေါက် အကျိုးဖြစ်ထွန်း
 လာမှာပဲ”
 ဦးပျော်ရွှင်သည် ပြောလိုရာ

ပြောပြီးနောက် ဝသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီး
 ဖြင့် ကြမ်းပေါ်တွင် အိကနဲ့ထိုင်လိုက်ပေ
 တော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဦးပေါကြွယ်၏
 အုတ်ဂူကိုလည်းကောင်း၊ အခြား ပြောပုံနှင့်
 အုတ်ဂူများကိုလည်း စိတ်မသက်မသာ
 ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်၍ ဦးပျော်ရွှင်နှင့်
 မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်လိုက်ပေ၏။
 “ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...
 ငါတောင် အတော်ဗိုက်ဆာနေပြီ။
 မင်းလည်း ဆာနေမှာပဲ။ စားကြစို့”
 ဟု ဦးပျော်ရွှင်ကပြောကာ
 ယွန်းချိုနှင့်နှစ်ချိုင့်ကို ထုတ်လိုက်ပေ၏။
 ထို့နောက် အသုဘအိမ်မှ တောင်းထား
 သည့် ဝက်သားဟင်းနှင့် ချိုင့်ကို ကျွန်ုပ်
 အား လှမ်းပေးကာ ...
 “ရော့... ဒီချိုင့်ကို မင်းစား
 ငါတော့ ညနေက တောင်းလိုရလာတဲ့
 ထမင်းကျွန် ဟင်းကျွန်တွေကိုပဲစားတော့
 မယ်”
 ဟုပြောလေ၏။
 ကျွန်ုပ်သည် ဝက်သားဟင်း
 ပါသော ထမင်းချိုင့်ကိုယူလိုက်သော်လည်း

မင်းလည်း အခုအခြေအနေမဲ့တဲ့
 ဦးပျော်ရွှင်သည် ပြောလိုရာ

ပျော်ပြီးနောက် ဝသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီး
 ဖြင့် ကြမ်းပေါ်တွင် အိကနဲ့ထိုင်လိုက်ပေ
 တော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဦးပေါကြွယ်၏
 အုတ်ဂူကိုလည်းကောင်း၊ အခြား ပြောပုံနှင့်
 အုတ်ဂူများကိုလည်း စိတ်မသက်မသာ
 ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်၍ ဦးပျော်ရွှင်နှင့်
 မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်လိုက်ပေ၏။
 “ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...
 ငါတောင် အတော်ဗိုက်ဆာနေပြီ။
 မင်းလည်း ဆာနေမှာပဲ။ စားကြစို့”
 ဟု ဦးပျော်ရွှင်ကပြောကာ
 ယွန်းချိုနှင့်နှစ်ချိုင့်ကို ထုတ်လိုက်ပေ၏။
 ထို့နောက် အသုဘအိမ်မှ တောင်းထား
 သည့် ဝက်သားဟင်းနှင့် ချိုင့်ကို ကျွန်ုပ်
 အား လှမ်းပေးကာ ...
 “ရော့... ဒီချိုင့်ကို မင်းစား
 ငါတော့ ညနေက တောင်းလိုရလာတဲ့
 ထမင်းကျွန် ဟင်းကျွန်တွေကိုပဲစားတော့
 မယ်”
 ဟုပြောလေ၏။
 ကျွန်ုပ်သည် ဝက်သားဟင်း
 ပါသော ထမင်းချိုင့်ကိုယူလိုက်သော်လည်း

ယွန်းချိုင့်မှာ ပဲ့ရွဲညစ်ပတ်နေသည်က တစ်ကြောင်း၊ လက်ဆေးရန် ရေမရှိသော ကြောင့်တစ်ကြောင်း ဗိုက်ဆာနေသော် လည်း စားရမှာ ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြစ်နေမိပေ ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မွဲတောနေသော်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး သန့်သန့်ပြန်ပြန် ဘေး သောက်တတ်သူဖြစ်လေရာ ယခုကဲ့သို့ ချိုင့်စုတ်နှင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း စားရမှာ ခက်နေလေ၏။

ဦးပျော်ရွှင်ကမူ ညနေက တောင်း၍ရထားသော ထမင်းကျွန် ဟင်း ကျွန်များကို ဒလပိုင်နယ်၍ ပလုပ် ပလောင်း ခြိန်ခြိန်ယှက်ယှက်ဖြင့် စားနေ ပေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းကို လက် ဖြင့်ပင် မထိမိသေးဘဲ ဦးပျော်ရွှင်စားနေ သည်ကိုကြည့်၍ အံ့ဩမိသလို၊ စိတ် မသက်မသာလည်း ဖြစ်နေမိပေ၏။ ဦးပျော်ရွှင်သည် တစ်ဝက်ကျိန်သည်အထိ ခေါင်းမဖော်ဘဲစားနေပြီးမှ ကျွန်ုပ်ကို လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်လက်ထဲမှ ယွန်း ချိုင့်ကိုလည်းကောင်းကြည့်၍ မျက်မှောင်

ကြုတ်သွားကာ ...
“ဟ...မင်း မစားသေးဘူး လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မဆာလို့လား။ အဲ...မင်းလည်း ငါ့နောက်တကောက် ကောက် လိုက်နေတာပဲ၊ ဆာနေမှာပါ။ ဆာနေတာများ စားလိုက်ပေါ့ကွာ။ ဘာဖြစ်လို့ မစားသေးတာလဲ။ ခြောက်... သိပြီ သိပြီ လက်ဆေးဖို့ ရေမရှိလို့လား။ ငါ့ရဲ့ထမင်းချိုင့်က စုတ်ပဲ့နေလို့လား။”

ဟု ပြောလေရာ ဟုတ်မှန်နေ သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဝန်ခံသည့်သဘော ဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်မိပေ၏။

“ဟား ဟား ဟား ဟား”
ဦးပျော်ရွှင်က ဝသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီး သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ရယ်မောလိုက်ကာ ကျွန်ုပ်အား အောက် ပါအတိုင်း ပြောပေတော့၏။

“ပျော်ရွှင်ခြင်းကို လိုချင်ရင် ဒီလို ဒီဇာကြောင်လို့မရဘူးကွ။ ငါ ဗိုက်ဆာနေတယ်။ သူများပေးကမ်းတဲ့ ထမင်းကျွန်ဟင်းကျွန်ကိုစားတယ်။ ဆာ နေတဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ့်ဗိုက်ထဲ လိုအပ်တဲ့

အစာအာဟာရရောက်ဖို့ပဲ အရေးကြီး တယ်။ ထမင်းကျွန် ဟင်းကျွန်လည်း အာဟာရကိုဖြစ်စေတာပဲကွ။ မင်းချိုင့် ထဲက ဝက်သားဟင်းနဲ့ ထမင်းက ငါ့ ထမင်းကျွန် ဟင်းကျွန်ထက်တော့ စားဖို့ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်။ သူဌေးကြီးရဲ့ ထမင်း ပွဲထက် ရှင်ဘုရင်ရဲ့ ထမင်းပွဲက ပိုကောင်း လိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဗိုက်ထဲရောက်သွား တော့လည်း အားလုံး အတူတူပါပဲ။ ရွှေပန်းကန်နဲ့စားရမှ၊ ငွေပန်းကန်နဲ့စားရမှ မဟုတ်ပါဘူး။ အုန်းမှုတ်ခွက်နဲ့ပဲစားရမှ ဗိုက်ထဲကို ထမင်းရောက်ဖို့ပဲ အရေးကြီး ပါတယ်။ အခု မင်းလည်း ဆေးဖို့ခံရ

ချိုင့်ကစုတ်ပဲ့နေလို့ စားရမှာ ရှက်၍
 တယ်။ ဘယ်လောက်များ စိတ်ဆင်းရဲ
 ကောင်းသလဲ။ မင်း ငိုက်ဆာနေတယ်။
 နာ ဝက်သားဟင်းနဲ့ ထမင်းကို စားနိုင်
 ခဲ့ရုံနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း နှိုက်စားရမှာ
 နေတယ်။ ဒီအတွက် မင်း စိတ်ဆင်းရဲ
 နေတယ်။ တကယ်တော့ စိတ်ဆင်းရဲမှု
 ကို မင်း တမင်သက်သက် လုပ်ယူတာပဲ။
 ဒါဆိုရင် ပျော်ရွှင်မှုကို မင်း ဘယ်လိုလုပ်
 တော့မှာလဲ။ လူတစ်ယောက်အတွက်
 စားဝတ်နေရေးဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ။
 ဘယ်သူမဆို ကောင်းကောင်းစား၊ ကောင်း
 စားဝတ်၊ ကောင်းကောင်းနေချင်ကြ
 တာချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတောင်းစားဟာ
 သူတောင်းစားလို နေတတ်၊ စားတတ်ဖို့
 အရေးကြီးတယ်။ မစားတတ်၊ မနေတတ်
 နှင် စိတ်ဆင်းရဲမှာပဲ။ မင်းလည်း စိတ်
 နှိပ်သာချင်ရင် ပျော်ရွှင်အောင် စားတတ်
 အောင်စား၊ နေတတ်အောင် နေရမယ်။
 ဆာင့်တစ်ဝတ်၊ ကြောင့်ကြစိတ်ဟာ
 ခြိမ်းခြောက်စိတ်အောင် ဖန်တီးတာနဲ့
 တူတူပဲ။ စားစမ်းပါကွ။ မင်း ဆာနေတဲ့

အချိန်မှာ ဒီ ထမင်းနဲ့ မင်းစိုက်ထဲရောက်
 သွားဖို့သာ အရေးကြီးပါတယ် စား ...
 စား။

ဦးပျော်ရွှင်ကလည်း ပြောဆို
 ဖျောင်းဖျော် အတင်းတိုက်တွန်းနေသည်က
 တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း
 လွန်စွာ ဆာလောင်နေပြီဖြစ်၍တစ်
 ကြောင်း၊ လက်ဆေးရန် ရေမရှိပါ သော်

လည်း စုတ်ပဲ့နေသောချိုင့်ထဲမှ ထမင်း
 ကို ငွတ်ခိုတ်၍ စားရလေတော့၏။

ဦးပျော်ရွှင်သည် ခေါင်း
 တညိတ်ညိတ် တပြုတ်ပြုတ် ငင်းချိုင့်ထဲမှ
 ထမင်းကျွန် ဟင်းကျွန်များကို ကုန်စင်
 အောင်စားနေပေတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်
 ချိုင့်ထဲမှ ထမင်းနှင့်ဟင်းကို ကုန်စင်အောင်
 စားလိုက်ပေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည်
 ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း ပျောက်သွားပြီး
 စိတ်ထဲတွင်လည်း ကြည်လင်လန်းဆန်း
 ၍ လာပေ၏။

သို့သော် ထမင်းစားပြီး လက်
 ဆေးလိုသဖြင့် အနေရခက်နေလော
 ဦးပျော်ရွှင်က ကျွန်ုပ်ကို ပြုံး၍ကြည့်ပြီး

“ဘာလဲ လက်မဆေးရလို့
 ရေကို တောင့်တစိတ်ဖြစ်နေပြန်ပြီလား။
 မရှိတာကို မတောင့်တနဲ့လေကွာ။ ငါ့လိုပဲ
 အဝတ်တစ်ခုခုနဲ့သုတ်လိုက်စမ်းပါ။ ဒါဆို
 မင်းရဲ့ တောင့်တစိတ်ပျောက်သွားမယ်။
 စိတ်ချမ်းသာသွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း
 လွယ်အိတ်ထဲမှ ပုဆိုးစုတ်တစ်ထုတ်

ထုတ်၍လက်နှင့် ပါးစပ်ကို စင်ကြယ်သမျှ
စင်ကြယ်သွားအောင်သုတ်လိုက်ရတော့
၏။ ထိုအခါ ရေကိုတောင့်တနေသော
ကျွန်ုပ်၏စိတ်လည်း အတော်ကြီး ပျောက်
သွားလေတော့၏။

“ဟဲဟဲဟဲ... ကဲ... ဘယ်
လောက်ဟန်ကျသလဲ။ ထမင်းမစားခင်
က စိတ်ညစ်တာမျိုး၊ ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြစ်တာ
မျိုး အခု မင်းဖြစ်သေးသလား။ ဘယ်
ဖြစ်တော့မှာလဲကွာ မင်း ဝမ်းဗိုက်က
လိုအပ်နေတဲ့အရာကို မင်းကဖြည့်ပေး
လိုက်ပြီပဲ။ မင်းကသာ ခွက်ကိုရွံ့လို
လက်မဆေးရသေးလို့ မစားတော့ဘူး
ဆိုရင် ဗိုက်ဆာနေတဲ့အတွက် မင်းအများ
ကြီး စိတ်ဆင်းရဲနေရဦးမယ်။ အခုတော့
မင်း ဗိုက်လည်းဝသွားပြီ။ မင်းလည်း
စိတ်ချမ်းသာသွားပြီ။ စိတ်ချမ်းသာခြင်းဟာ
ပျော်ရွှင်ခြင်းရဲ့ လှေကားထစ်ပဲကွ။ ပျော်
ရွှင်ခြင်းကို လိုချင်ရင် နောင် ဒါမျိုးမဖြစ်
စေနဲ့တော့”

ဟု ဦးပျော်ရွှင်ကရှယ်၍ပြော
လေ၏။

ထို့နောက် ဦးပျော်ရွှင်သည်
ဝက်ကြီးတစ်ကောင် လဲ့အိပ်လိုက်သကဲ့
သို့ ဇရပ်ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲ့အိပ်လိုက်လေ
၏။

“မင်းလည်း အိပ်ချင်အိပ်ကွ။
ထိုင်ချင်လည်းထိုင်နေ။ အေး... ဦးပုံ
တိတ်ဆိတ်တဲ့နေရာမျိုးမှာ တစ်ယောက်
တည်း ထိုင်နေမယ်ဆိုရင် ဟိုစဉ်စား၊ ဒီ
စဉ်းစားနဲ့ ဖြစ်တတ်တဲ့သဘာဝရှိတယ်။
အေး... မင်း ကောင်းကောင်းကြီး
သတိထားရမှာက စဉ်းစားတဲ့အခါမှာ ကိုယ့်
အကြောင်းကိုပဲ စဉ်းစားပေး။ သူများ
အကြောင်းကိုပဲ စဉ်းစားစဉ်းစား မကောင်း
တာကို မစဉ်းစားနဲ့။ ကောင်းတာကိုပဲ
စဉ်းစား။ ဒါမှ ပျော်ရွှင်ခြင်းကို မင်းရမှာ။
ငါတော့ ထမင်းဆိပ်တက်လာလို့
မေးလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ဦးပျော်ရွှင်က ပြောရင်း
မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်လေ၏။
တခဏနှင့် ဦးပျော်ရွှင်သည် တခွီးခွီး
တဝေါဝေါဟောက်လျက် အိပ်မောကျ

သွားပေတော့၏။
ကျွန်ုပ်သည် စကားအုပ်သည်
မကြာခင် နှစ်ချိုက်စွာ အိပ်မောကျ
သော ဦးပျော်ရွှင်ကိုကြည့်လျက် ထွန်း
အံ့ဩမိပေ၏။ အပူအပင် အကြောက်
အကျကင်းအောင် နေနိုင်စွမ်းရှိ
အမြဲတမ်း စိတ်ချမ်းသာအောင်နေ
သူဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေပေတော့၏။

ဦးပျော်ရွှင်သည် အိပ်မော
သွားပြီး ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း
ငုတ်တုတ်ကျန်နေသောအခါ စိတ်ထဲ
တစ်မျိုးကြီးဖြစ်လာမိပေ၏။ အခုထိ
လာပြီဖြစ်၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
နေသော သင်္ချိုင်းကြီးမှာလည်း အ
အတွက် ချောက်ချားစရာဖြစ်နေ
ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်
ချောက်ချားဖွယ်ရာကောင်းသော
မြေပုံများကို မြင်မည်မှန်းသိစိတ်
ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မလုံမလဲစိတ်
ကြည့်မိပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြင်ဖူး
သော လူဆိုး လူမိုက်များကို

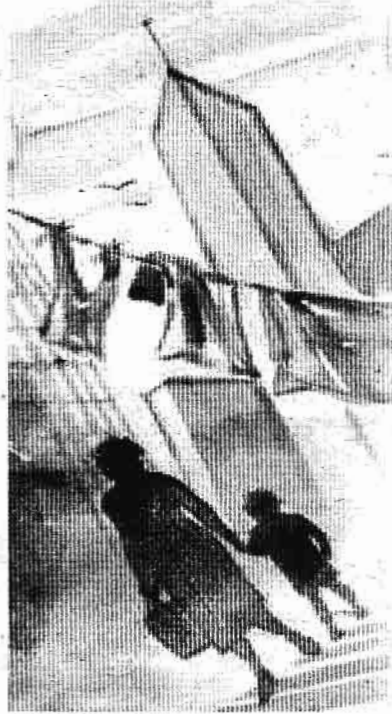
အမကြောက်ပါသော်လည်း မမြင်ဘူး
 ပုံသဏ္ဍာန်မည်သို့ရှိလိမ့်မည်ဟု
 သိသော တစ္ဆေ သရဲကိုမူ လွန်စွာ
 ကြောက်လန့်ပါ၏။ ဤသို့ ကြောက်လန့်
 ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က နားထောင်ဖူး
 သော တစ္ဆေ သရဲပုံပြင်များကြောင့်ဖြစ်
 ခြင်း နောင်အခါမှ ကျွန်ုပ်နားလည်မိ
 သ၏။

ကောင်းကင်တွင် တိမ်ကင်းစင်
 ကြယ်ပွင့်ကလေးများ ဝင်းဝင်းလက်
 ထောက်ပနေလေရာ၊ ကြယ်များ၏
 အရောင်ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သင်္ချိုင်းမြေပုံ
 အင်္ဂါများကိုလည်းကောင်း၊ လေ
 အောက်တွင် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားသွားသော
 နှင်းမည်း သစ်ပင်ကြီးများကိုလည်း
 မရေ့ရေ့ မြင်နေရလေ၏။ ထိုသို့မြင်ရ
 သော ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို ပို၍ ချောက်ချား
 စေပါ၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ် အာရုံထဲတွင်
 ကျွန်ုပ်မမြင်ဘူးသော်လည်း ကျွန်ုပ်
 ကြားထားသည့် တစ္ဆေ သရဲ ပုံသဏ္ဍာန်
 မျိုးမျိုးကို မြင်ယောင်လာမိပေ၏။

(ယခုအခါမှ ကျွန်ုပ်သည် ထို

အဖြစ်ကိုတွေးပြီး ရယ်ချင်လာမိပေ၏။
 မရှိသည်ကို အရှိထင်၍ မကြောက်သင့်
 သည်ကို မိမိဘာသာဖန်တီး၍ ကြောက်
 ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ယခုအခါ ကျွန်ုပ် သိနေ
 လေပြီ။)

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အာရုံထဲတွင်
 ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးသော တစ္ဆေ
 သရဲများကို မြင်ယောင်လာသောအခါ ပိုမို
 တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာတော့၏။ နှစ်ဦးက
 စွာ အိပ်မောကျနေသော ဦးပျော်ရွှင်အား
 နိုးလိုက်ကကောင်းလေမည်လားဟု တွေး

မိသေး၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ် သူရဲဘော
 ကြောင်ကြောင်းကို ဦးပျော်ရွှင် မသိစေ
 လိုသဖြင့် မနိုးရဲပါပေ။ တစ္ဆေ သရဲ
 အကြောင်းကို တွေးနေသော ကျွန်ုပ်၏
 စိတ်အာရုံကိုသာ အခြား အာရုံတစ်ခုခု
 ဆီသို့ပြောင်းရန် ကြိုးစားရပေတော့၏။
 ဦးပျော်ရွှင် အိပ်ပျော်ခါနီး မှာကြားသွား
 သောစကားကို ကြားယောင်လိုက်မိသဖြင့်
 လည်း အခြားသူအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်
 မတွေးချင်ပါပေ။ ကျွန်ုပ်အကြောင်းကိုပဲ
 ကျွန်ုပ်တွေးရပေလိမ့်မည်။

ဦးပျော်ရွှင်က မည်သူ့
 အကြောင်းကိုပဲတွေးတွေး စိတ်ညစ်စရာ
 များကို မတွေးပါနှင့်ဟု မှာကြားထား
 သော်လည်း ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို တွေး
 မည်ဆိုလျှင် စိတ်ပျော်စရာ၊ စိတ်ချမ်းသာ
 စရာများထက် စိတ်ညစ်စရာ၊ ခံပြင်းစရာ၊
 ဒေါသဖြစ်စရာ၊ နာကျည်း ကြေကွဲဖွယ်ရာ
 များသာ ပို၍များပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် မိမိ
 အကြောင်းကိုပဲ တွေးလိုက်မိပေ၏။

ရှေ့လဆက်ရှု

မင်ရည်ကျခွဲလို့

မေ့မရနိုင်ပါအတည်း

အောင်နုတင်(ပုဒ်)

မိတ္တီလာမြို့ရဲ့ ပူပြင်းတဲ့အညာ
 ခုနစ်မတ်လမှာ ၁၀ တန်းဖြေဆိုခဲ့တဲ့
 မောင်တင်နောင်တစ်ယောက် ၁၀ တန်း
 အောင်အောင်စာရင်းထွက်လာတဲ့ ဇူလိုင်
 မှာ အလွန်ပျော်ရွှင်နေခဲ့ပါတယ်။
 ထိုလဲဆိုတော့ ဂုဏ်ထူးတစ်ခုထွက်ပြီး
 အောင်မြင်ခဲ့လို့ပါဘဲ။ (၅) နှစ်သားမှာ
 အင်ကျယ်လွန်ခဲ့ပြီး မိခင်ရဲအုပ်ထိန်းမှု
 အောက်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူဖြစ်တော့ မိခင်
 အိမ်ထဲမှာ သွန်သင်မှုနဲ့အတူ ကြီးစားရင်း
 ၁၀ တန်းစာမေးပွဲကို အောင်မြင်ခဲ့ရပါ
 ခဲ့။ မောင်တင်နောင် ၁၀ တန်းအောင်
 ပြီးတော့ ရှေ့ဆက်လျှောက်လှမ်းရမယ့်
 အိမ်ရှေ့ရှိတန်းမှာ စဉ်းစားနေပါ
 ခဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်း
 ခြစ်တဲ့ ကျော်စိုးမင်း ရီခီမြင့်နဲ့ ခင်ခင်
 သူတို့ဟာ သူ့ထံကိုရောက်ရှိလာကြ
 ခဲ့။ သူငယ်ချင်း (၄) ဦးဟာ မိတ္တီလာ
 အ.ထ.က-၁ မှာ ၅ တန်းကနေ
 တွဲတွဲနဲ့ အတူတူကျောင်းတက်ခဲ့ကြ
 ခဲ့။ မောင်နမများသဖွယ် ရင်းနှီးကြသူ
 သူဖြစ်ကြပါတယ်။ ပိုပြီးရင်းနှီးကြတဲ့

သူတွေကတော့ မောင်တင်နောင်နဲ့ ခင်ခင်
 ထွေးတို့ပါပဲ။ ခင်ခင်ထွေးတို့ မိဘတွေနဲ့
 မောင်တင်နောင်တို့ မိဘတွေဟာ တစ်
 ရပ်ကွက်ထဲမှာ အတူတူနေထိုင်ကြပြီး
 ငယ်သူငယ်ချင်းများပဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။
 ကျော်စိုးမင်းနဲ့ ရီခီမြင့်တို့ကတော့ တခြား
 ရပ်ကွက်မှာနေကြတဲ့သူတွေဖြစ်ပေမဲ့
 ကျောင်းတစ်ကျောင်းတည်း အတူတက်ကြ
 ပြီး အတန်းအတူတူအောင်လာကြတာ
 ယခု ၁၀ တန်းအောင်တဲ့အထိပဲဖြစ်ပါတယ်။
 မောင်တင်နောင်ဟာ အိမ်
 အရှေ့ဘက် ခုံတန်းရှည်ပေါ်မှာ ထိုင်နေ
 တာကို ခြံထဲဝင်လာတဲ့ သူငယ်ချင်း (၃)
 ဦးထဲက ခင်ခင်ထွေးကစတင်ပြီး ...
 “ကိုနောင် ဘာတွေစဉ်းစားနေ
 တာလဲ။ ထွေးတို့ ဝင်လာကတည်းက
 ကြည့်နေတာ။ ငြိမ်နေတာပဲ”
 လို့ အသံပြုလိုက်တော့
 မောင်တင်နောင်က ...
 “၁၀ တန်းအောင်ပြီးတော့
 ကျောင်းဆက်တက်ရမှာလား။ အလုပ်လုပ်
 ရမှာလားလို့ စဉ်းစားနေတာပါ ထွေးရာ။

နင်တို့ကရော ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”
 ဟုပြန်ပြောလိုက်တော့ ကျော်
 စိုးမင်းက ...
 “ငါတို့တွေ တက္ကသိုလ်ဆက်
 တက်မယ် ကိုနောင်။ အားလုံးလည်း
 တိုင်ပင်ပြီးမှ မင်းဆီကိုလာကြတာ။
 မင်းရော တက်မယ်မဟုတ်လား ဟင်”
 မောင်တင်နောင်တစ်ယောက်
 ကျော်စိုးမင်းရဲ့စကားသံနဲ့အတူ ခေတ္တ
 ငြိမ်သက်သွားပါတယ်။ ပြီးမှ သူငယ်ချင်း
 များကို ...
 “မင်းတို့က တက္ကသိုလ် ဆက်
 တက်ကြတာ အဆင်ပြေကြမှာမို့။ ငါ့မှာ
 သာ အမေက အသက်အရွယ်ရလာတော့
 မှ ကျန်းမာရေးက တစ်ခါတစ်ခါ ဖောက်
 လာတယ်။ ရှေးရောင်းရတာလည်း သိတဲ့
 အတိုင်းပဲ။ အလုပ်လုပ်မှသာ အမေ့ကို
 ပြန်စောင့်ရှောက်နိုင်မှာဖြစ်လို့ အဝေးသင်
 ပဲ တက်တော့မလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”
 လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။
 ခင်ခင်ထွေးက ...
 “ကိုနောင်ကလည်း ...”

တက္ကသိုလ်တက်တာ...ထူးပြီးကုန်တာမှ
မဟုတ်တာ ကိုယ့်မြို့ကိုတက်ရတာပဲ။
အခု ထွေးတို့မြို့မှာ ဒေသကောလိပ် ဖွင့်
ထားပြီးပြီပဲ။ ပြီးမှ တက္ကသိုလ်ကို ဆက်
သွားရမှာလေ။ ကိုနောင်အစ်မတွေလည်း
ထောက်ပံ့ကြမှာပေါ့”

မောင်တင်နောင်က ...

“ထွေး မသိပါဘူးဟာ။ အစ်မ
တွေလည်း သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူ ဖြစ်နေ
တော့ ဒုက္ခပေးပါချင်ဘူး”

မောင်တင်နောင်မှာ မွေးချင်း
အစ်မ (၂) ယောက်နဲ့ အစ်ကို (၁)
ယောက်ရှိပါတယ်။ အစ်မ (၂) ဦးက
အိမ်ထောင်ခွဲသွားသလို၊ အစ်ကိုဖြစ်သူ
ကလည်း ရဟန်းပြုပြီး ဆက်သွယ်မရဘဲ
ဖြစ်နေတာကို ပြောနေတာပဲဖြစ်ပါတယ်။
မောင်တင်နောင်က ...

“ငါလည်း နင်တို့အတွက်အတူတူ
တက္ကသိုလ်တက်ချင်တာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ နင်တို့လို မိဘ စုံစုံ
လင်လင်နဲ့ဆိုရင် ကိစ္စမရှိဘူး။ တက်နေရင်း
မှ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ဟိုလည်းမရောက်”

ဒီလည်းမရောက်နဲ့ အမေပါ ဒုက္ခရောက်
မှာစိုးလို့ပါ။ အဝေးသင်နဲ့ဘွဲ့ရပြီးလည်း ငါ
ကြိုးစားမှာပါဟာ။ လူဆိုတာ ကြိုးစားရင်
မဖြစ်နိုင်တာ မရှိပါဘူး”

လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

ကျော်စိုးမင်းတို့ သူငယ်ချင်း

(၃) ဦးကလည်း မောင်တင်နောင်ကို ပြော
မရတာနဲ့ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားကြပါတယ်။
တက္ကသိုလ်တွေဖွင့်ကြတော့
ရည်မှန်းထားတဲ့အတိုင်း မောင်တင်နောင်
ရဲ့ သူငယ်ချင်း (၃) ဦးက ဒေသကောလိပ်
ကို တက်ရောက်ပြီး မောင်တင်နောင်
ကတော့ အဝေးသင်တက်ရင်းနဲ့ မိခင်

ဈေးရောင်းတဲ့အလုပ်ကို ဝင်လုပ်
အားတဲ့အချိန်မှာ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်
တဲ့ (၈) တန်းကျောင်းသူ၊ ကျောင်း
များကို စာသင်ပေးတဲ့အလုပ်ကို လုပ်
ပါတယ်။ မောင်တင်နောင် ဒုတိယ

ဖြေပြီးတဲ့အချိန်မှာ သူ့မိခင်ကိုခွင့်ထောက်
ပြီး တပ်မတော် (လေ) ထဲကို ဝင်
သွားပါတော့တယ်။ တပ်မတော်
မှာ အခြေခံစစ်သင်တန်းဆင်ပြီး ထွက်
ခွင့်သင်တန်း (၁) နှစ်ခန့် ဆက်တက်
တဲ့နောက်မှာ မိတ္ထီလာမြို့နယ်ထဲ
လေကြောင်းအတတ်သင် (လေ) သင်
တာဝန်ချထားခြင်း ခံရပါတယ်။ မောင်
နောင်ဟာ တပ်ထဲကိုဝင်ပြီးတော့
နှစ်နဲ့ ပညာရေးကို ရပ်ထားရာမှ
“အဝေးသင်” ကို တတိယနှစ်မှ
တက်ရောက်ပါတယ်။ သူ သူငယ်
(၃) ဦးကလည်း သူ တတိယနှစ်
နေဆဲမှာပဲ အသီးသီး ဘွဲ့ရရှိသွား
သူနဲ့ ခင်ခင်ထွေးတို့ကလည်း ခုတ်
ဖြစ်ခဲ့ကြပါတော့တယ်။

မောင်တင်နောင်ဟာ...

...မှာ ခင်ခင်ထွေးကို စာဆက်သွယ်
 ... ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့ကာ ငယ်သူငယ်ချင်း
 ... ယောဇဉ်နဲ့ ခင်ခင်ထွေးကလည်း
 ... ယ်ခြင်းမရှိဘဲ မိဘတွေကိုပါ အသိ
 ... ထားခဲ့လို မိဘများကလည်း သဘော
 ... တွဲအထိ ရိုနေခဲ့တာမို့ အလွန်ပျော်
 ... ကောင်းတဲ့ ဘဝတစ်ခုပဲပေါ့။ မောင်
 ... နောင်ဟာ ချစ်သူနဲ့ အဆက်အသွယ်
 ... ရှိနေပြီးတော့ ချစ်သက်တမ်း (၂)
 ... ပြည့်တဲ့အချိန်မှာ ဘွဲ့ရှိခဲ့ပါတယ်။
 ... ကို အရုံးမပေးဘဲ တိုးတက်လိုတဲ့
 ... နောင်တင်နောင်ဟာ “ဘွဲ့ရ တပ်မတော်
 ... လောင်း” ခေါ်တဲ့အချိန်မှာ ဝင်ရောက်
 ... အောင်မြင်ခဲ့ပြီး မော်ဘီမြို့မှာဖွင့်တဲ့
 ... သင်တန်းကျောင်းကို တက်ရောက်
 ... နယ်။ သူ့ချစ်သူ ခင်ခင်ထွေးကလည်း
 ... တို့မြို့မှာပဲ “အလယ်တန်းပြဆရာမ”
 ... ဖြစ်နဲ့ အလုပ်ဝင်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။
 ... သူ့နှစ်ဦးတော့ စာနဲ့သာ အဆက်
 ... သွယ်မပြတ် ဆက်သွယ်ရင်း ဘဝ
 ... ရေးကို အပြန်အလှန် ရေးသားလျက်
 ... ဖြစ်တယ်။ မောင်တင်နောင်ဟာ ဗိုလ်

သင်တန်းကို (၁၀) လတာမျှတက်ရောက်
 သင်ကြားအောင်မြင်ပြီးတဲ့နောက်မှာတော့
 ကရင်ပြည်နယ်ဖက်မှာရှိတဲ့ ခြေမြန်
 တပ်ရင်းတစ်ရင်းကို တာဝန်ချထားခြင်း
 ခံရပါတယ်။ မောင်တင်နောင်တို့ ကျောင်း
 ဆင်းတဲ့ကာလမှာ စစ်ဆင်ရေးက အရေး
 ကြီးနေတာမို့ ချစ်သူထံကိုသွားရောက်
 နှုတ်ဆက်ချိန်တောင်မရဘဲ တပ်ရင်းရှိရာ
 သထုံမြို့ကို အမြန်ဆုံးပဲ သွားရောက်ခဲ့ပါ
 တယ်။

တပ်မတော်အရာရှိငယ်ဘဝနဲ့
 တပ်ကိုရောက်ပြီး မကြာခင်မှာဘဲ စစ်ဆင်
 ရေးထွက်နေတဲ့ ရှေ့တန်းတပ်ရင်းရှိရာကို
 ဒုဗိုလ်တင်နောင် လိုက်ပါသွားရပါတယ်။

ရှေ့တန်းတပ်ရင်းရောက်တော့ တပ်ရင်းမှ
 ထဲ သတင်းပို့ပြီးတဲ့အခါ တပ်ခွဲ (၁) မှာ
 တာဝန်ပေးထားခြင်းခံရပါတယ်။ တပ်ခွဲ
 (၁) မှာ ဒုဗိုလ်တင်နောင်ရဲရှေ့က (၂)
 လလောက်စောပြီး ရောက်ရုံနေတဲ့
 ဒုဗိုလ်မင်းကိုကိုနဲ့ ဒုဗိုလ်အေးလွင်တို့ကို
 တွေ့ဆုံခဲ့ရပါတယ်။ တပ်မတော်သား
 ညီအစ်ကိုတွေရဲ့ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုဟာ
 မောင်နမ၊ ချစ်သူတွေထက် အများကြီး
 သာပါတယ်။ ရှေ့တန်းမှာ အရာရှိ
 စစ်သည်အားလုံးဟာ တိုင်းပြည်အတွက်
 တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး
 အသက်ပေးကာကွယ်ကြရပါတယ်။ ညီ
 အစ်ကို မောင်နမတွေကျတော့ ဒီလောက်
 အထိ လေးနက်မှုရှိချင်မှ ရှိနိုင်မှာ
 မဟုတ်ပါလား။ ဒုဗိုလ်တင်နောင်နဲ့ ဒုဗိုလ်
 မင်းကိုကို ဒုဗိုလ်အေးလွင်တို့ဟာ ကျောင်း
 ဆင်းတဲ့နှစ် တစ်နှစ်ထဲဖြစ်တာမို့ အခြား
 သူတွေထက် ပိုရင်းနှီးကြပါတယ်။
 ရှေ့တန်းမှ ပြန်လာပြီး တပ်ရင်းရောက်
 တော့လည်း အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ (၃)
 ဦး စုပေါင်းနေထိုင်ကြပါတယ်။ ကော့ဦး

ဆင်းပြီး တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့အခါ အဆင့် တိုးမြှင့်ခဲ့ကြပါတယ်။

ဗိုလ်တင်နောင်ဟာ သူ့ချစ်သူ ခင်ခင်ထွေးကို အဆက်အသွယ်မပြတ် စာရေးသားရင်း ဗိုလ်ကြီးအဆင့် တိုးမြှင့် ပြီးရင် လက်ထပ်ဖို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဆရာမ ခင်ခင်ထွေးမိဘနဲ့ သူ့မိခင် ကလည်း သဘောတူကြောင်း ဆရာမ ခင်ခင်ထွေးဆီက စာပြန်လာတော့ သူ့မှာ ပျော်တပြုံးပျော်ပျော်နဲ့ပေါ့။ ဗိုလ်တင်နောင်ဟာ နောက်တန်းမှာ တစ်လပဲနားပြီး စစ်ဆင် ရေးတာဝန်ကို ကရင်ပြည်နယ် ရှေ့တန်း သို့ ဆက်လက်၍ တာဝန်ထမ်းဆောင် ရပါတယ်။ ရှေ့တန်းမှာ စစ်ဆင်ရေးတာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ်မှာ ဗိုလ်တင်နောင်တို့ တပ်ဟာ “ကျော့မှူးရာ” ခေါ်တဲ့ ဝါးခသစ် စခန်းကို တိုက်ခိုက်ဖို့ တာဝန်ပေးအပ်ခံ ရပါတယ်။ တပ်မတော်သားများဟာ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက် ပေးအပ်လာ တဲ့ တာဝန်အား အသက်ကိုပဓာနမထားဘဲ ကျော့ပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ကြသူများ ပီပီ “ကျော့မှူးရာ” စခန်းကို တိုက်ခိုက်ခဲ့

ကြပါတယ်။ တိုက်ပွဲမှာ ဗိုလ်မင်းကိုကို၊ ဗိုလ်အေးလွင်နဲ့ ဗိုလ်တင်နောင်ပါ ဒဏ်ရာ အသီးသီးရခဲ့ကြပါတယ်။ ဗိုလ်မင်းကိုကို ကတော့ ရင်ဘတ်ကိုထိထားပြီး စိုးရိမ် ဖွယ်ရာ ဒဏ်ရာနဲ့ဖြစ်ပါတယ်။ ရှေ့တန်းနဲ့ ဘေးလွတ်ရာဆေးခန်းမှ (၃) ဦးသား ဒဏ်ရာနဲ့ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဗိုလ်မင်းကို ကိုကတော့ သတိရတစ်ချက်၊ မရတစ် ချက်နဲ့ ဖြစ်နေပြီးတော့မှ သတိကောင်း ကောင်းရပြီး စကားအနည်းငယ် ပြော လာနိုင်ပါတယ်။ ဗိုလ်အေးလွင်က ဝမ်း ဗိုက်မှာ ဒဏ်ရာရပြီးတော့ ဗိုလ်တင်နောင် က ဦးခေါင်းနဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကိုရှုပ်ထိထားတာ မို့ အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်စရာမရှိတဲ့ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ လမ်း လျှောက်နိုင်သေးတဲ့ ဗိုလ်တင်နောင်က ဗိုလ်မင်းကိုကို ကို သွားရောက်ပြုစုပေး ပါတယ်။ ဗိုလ်မင်းကိုကို ကောင်းကောင်း သတိရတော့ ဗိုလ်တင်နောင်ကို စကား ပြောလာပါတယ်။ ဗိုလ်မင်းကိုကိုက... “သူငယ်ချင်းရယ် ငါက အခု သတိရပေမဲ့ ဒဏ်ရာက သိပ်စိတ်မချ

ရတာ မဟုတ်ဘူး။ အချိန်မရွေး သေသွား နိုင်တယ်။ မသေခင် ပြောပြပြီး အထူး အညီတောင်းချင်တယ်။ လုပ်ပေးနိုင် ကတိပေးပါ” လို့ ပြောတော့ ဗိုလ်တင်နောင် က... “မင်းကိုကိုရာ မင်းက အ ကောင်းလို့ပဲ စကားတောင်ပြောနေနိုင် မကြာခင် ငါတို့တတွေ နောက်တန်း ပြန်ရောက်ရင် ဆေးရုံမှာကောင်းသော မွန်မွန် ကုသနိုင်မှာပါကွ။ အားထားစမ်းပါ” လို့ ပြောတော့ ဗိုလ်မင်း ကိုက ... “သူငယ်ချင်း ငါ့အခြေအနေ ငါ့အသိဆုံးပါ။ ငါသေရမှာ မကြောက် ဘူး။ စိတ်ပူတာက ကျန်ရစ်ခဲ့ရမယ့် အမေနဲ့ညီမလေးပဲ။ ညီမဆို ငါ့ တက္ကသိုလ်တက်နေဆဲ။ အထူး ရိုသေးတာမဟုတ်ဘူး။ နစ်ဦးစလုံး ကို အားကိုးနေတာလေ။ ငါ့ဘယ်သူ့ကို သွားအားကိုးရလဲ”

စိတ်ပူတာပါကွာ”
လို့ပြောတာကို ဗိုလ်တင်နောင်

“မင်းကလည်း မကြာခင်
ဘောင်းသွားမှာပါ။ မင်းရဲ့အမေနဲ့

လေးက ငါတို့ရဲ့အမေနဲ့ ညီမလေးပဲ
ငါတို့တစ္ဆေက အသက်ပေးထားတဲ့

ယယ်ချင်းတွေလေ။ မင်းမေ့နေပြီလား”
ဗိုလ်မင်းကိုကိုဟာ ဗိုလ်တင်

တင်ပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ပြီး
နုနုနေပါတယ်။ ပြီးတော့မှ...

“မင်း ငါ့ကို ကတိတစ်ခုပေး
အေး သူငယ်ချင်း။ ပေးနိုင်မှ ပေးနော်။

ဘဝနဲ့ပါဆိုင်တယ်”
လို့ပြောတော့ ဗိုလ်တင်နောင်

ဗိုလ်မင်းကိုကို ကို တွေတွေလေး
ညီနေပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း သူ

တွေပြောနေတာလဲပေါ့။ ပြီးမှ ...
“ပြောပါဦး မင်းကို ဘာကတိ

မှာလဲ”
ဆိုတော့ ဗိုလ်မင်းကိုကိုက...

“ငါများသေသွားခဲ့ရင် ငါ့အမေ

ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ငါ့ညီမလေးကို
လက်ထပ်ပါမယ် ဆိုတဲ့ကတိပါပဲ”

ဗိုလ်တင်နောင် တွေတွေလေး
ဖြစ်သွားပါတယ်။ သူ့မှာ ရည်ရွယ်ထားသူ

ရှိနေတာကို ပြောပြရင်ကောင်းမလား။
ကတိမပေးရင် ကောင်းမှာလား စဉ်းစား

နေချိန်မှာပဲ ဗိုလ်မင်းကိုကိုက...
“မင်း ကတိမပေးနိုင်ဘူး

မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် ငါပြောတာ
ပေါ့။ မင်းဘဝနဲ့ပါဆိုင်တယ်လို့လေ”

ဗိုလ်တင်နောင်ဟာ သူငယ်
ချင်း မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်

ချုလိုက်ပါတော့တယ်။

“မင်းကိုကိုရာ မင်းတောင်းတဲ့
ကတိကို ငါပေးပါတယ်။ ငါတို့ဟာ တပ်

မတော်သား ညီအစ်ကိုတွေပဲ။ မင်းအမေ
နဲ့ညီမကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ငါ့တာဝန်ထား

ပါကွာ။ မင်း နေကောင်းဖို့ကိုသာ ဂရုစိုက်
ဟုတ်လား”

ပြောလိုက်ရာ ဗိုလ်မင်းကိုကို
ဟာ...

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သူငယ်ချင်း
ရာ အဲဒါမှ ငါ နောက်ဆံမတင်းမှာ”

လို့ ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြော
လိုက်သည်ကို ဗိုလ်တင်နောင်တစ်

ယောက် မရိပ်စားမိဘဲ သူ ခုတင်ကို
ပြန်သွားပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ ခေတ္တလှဲနေ

လိုက်တော့တယ်။
နောက်တစ်နေ့ မနက် (၆)

နာရီချိန်လောက်မှာ ဆေးလိုက်ထည့်ပေး
တဲ့ ဆေးမှူးရဲ့ခေါင်းကြားတော့ ဗိုလ်တင်

နောင်တို့တတွေ ဗိုလ်မင်းကိုကို ခုတင်ကို
ရောက်ရှိတဲ့အချိန်မှာ ဗိုလ်မင်းကိုကိုဟာ

တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ပေးလှူသွား
ခဲ့ပြီး ဖြစ်နေပါပြီ။ အမေနဲ့ညီမအတွက်

လည်း ဗိုလ်တင်နောင်ကို စိတ်ချလက်ချ အပ်နှံသွားခဲ့ပါတယ်။ ဗိုလ်တင်နောင်တို့ တပ်ရင်းနောက်တန်းကို ပြန်ရောက်တော့ တိုက်ပွဲမှာကျဆုံးခဲ့တဲ့ အရာရှိ၊ စစ်သည် များနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ မိသားစု၊ ဇနီးများက တပ်ကိုရောက်လာကြပါတယ်။ ဗိုလ်ကင် နောင်ဟာ ဗိုလ်မင်းကိုကိုရဲ့ မိခင်နဲ့ညီမ ကို တွေ့ဆုံအားပေးပါတယ်။ ပြီးတော့ ဗိုလ်မင်းကိုကို ကို ကတိပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း သူစောင့်ရှောက်ပုံမယ်ဆိုပြီး ပြောလိုက် ပါတယ်။ နာရေးကိစ္စပြီးတော့ ဗိုလ်မင်းကို ကိုရဲ့ အမေနဲ့ညီမတို့ ရန်ကုန်ကို ပြန်သွား ကြပါတယ်။ ဗိုလ်တင်နောင်လည်း သူ့ရဲ့ ဖြစ်စဉ်ကို သူ့ချစ်သူ ခင်ခင်ထွေးကို စာရေးရင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူ့မှာ အပြစ်ရှိတဲ့အကြောင်းနဲ့ သူ့ကိုမေ့ထား လိုက်ဖို့အကြောင်းပေါ့။ နောက်တော့ စာ အဆက်အသွယ် လုံးဝမရှိကြတော့ပါဘူး။ ဗိုလ်မင်းကိုကိုရဲ့ညီမ ဘွဲ့ရပြီးတဲ့အခါမှာ တော့ ဗိုလ်ကြီးတင်နောင်နဲ့ လက်ထပ် လိုက်ကြပါတယ်။ ဆရာမ ဒေါ်ခင်ခင်ထွေး လည်း အချစ်ဒဏ်ရာကို ကုစားဖို့

စေလိုရာစေပို့ဖို့အတွက် သူ့ဌာနကို လျှောက်ထားလိုက်ပါတယ်။ သူ့ဌာနက သူ့ကို တနင်္သာရီတိုင်းဘက်ကို တာဝန် ချထားပေးလိုက်တဲ့အတွက် တနင်္သာရီ တိုင်းမှာပဲ တာဝန်ကျရင်း ရာထူးတွေ အဆင့်ဆင့်တိုးပြီး မြိတ်မြို့ အ-ထ-က - (၂) ကို ကျောင်းအုပ်ရာထူးနဲ့ ရောက်ရှိ ခဲ့ပါတယ်။

နှစ်တွေတစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ပြောင်းလဲလာသလို ဗိုလ်တင်နောင်ဟာ လည်း ဒုတပ်ရင်းမှူးရာထူးနဲ့ မြိတ်မြို့ ခမရ (-) ကို ရောက်ရှိလာပါတယ်။ မမေ့လင့်ဘဲ တစ်နေ့မှာ မြိတ်မြို့ရဲ့ “ပုလဲကေရီ” ခန်းမမှာ လူကြီးများလာ

ရောက်တဲ့ခရီးစဉ်ကို လုံခြုံရေးတာဝန် ဗိုလ်မှူးတင်နောင် ရောက်ရှိနေခဲ့တဲ့ အ-ထ-က (၂) ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်ခင်ထွေးနဲ့ ပြန်ဆုံကြပါတယ်။ ငယ်ရုပ်တွေမပျောက်ကြသေးတဲ့ ဗိုလ် တင်နောင်က ဆရာမကြီးကို အရင်က သလို ဆရာမကြီးကလည်း တွေ့ပါလား။ အရွယ်တွေ ရောက်နေကြပြီဖြစ်သော်လည်း အတွက် ဆရာမကြီးရဲ့ စိတ်အခြေအနေကို သိရန်အတွက် ဗိုလ်မှူးမှ စတင် ဆက်လိုက်ပါတယ်။

“ဆရာမကြီး နေကောင်း လား။ ဒီကိုရောက်နေတာ ကြာပြီလား။ ပေါ့။ ခင်ခင်ထွေးဟာ ဘာ တော့ အံ့ဩသွားသလိုပါပဲ။ နောက်

“အင်း . . . ဗိုလ်မှူး ကောင်းပါတယ်။ ဒီကိုရောက်တာ မကြာသေးပါဘူး။ ဗိုလ်မှူးတို့လက်ထပ် နှစ်ကပဲ”

လို့ ပြောတော့ ဗိုလ်မှူး တင်နောင် မျက်နှာညှိုးသွားပါတယ်။ ပြီးမှ . . .

“အစည်းအဝေးပြီးလို့ အချိန်
ရင် ရှေ့ကဆိုင်မှာ တစ်ခုခုစားကြရင်း
ဆရာမကြီးကို ကျွန်တော် တောင်းပန်
ခွင့်ပါတယ်။ အချိန်ပေးနိုင်မလား ဟင်”
လို့ ပြောလိုက်တော့ ဆရာမ
ကြီးက ...

“ရပါတယ်”
ဆိုပြီး စကားပြတ်သွားကြပါ
တယ်။ အစည်းအဝေးပြီးတော့ ခန်းမရဲ့
အောက်မှာရှိတဲ့ စားသောက်ဆိုင်ကို
ဖိတ်ခေါ်ထား သွားကြပါတယ်။
စားသောက်ဆိုင်အတွင်းကို
ထွက်တော့ လူရှင်းတဲ့စားပွဲခုံတစ်ခုမှာ
ထိုင်ပြီး ဗိုလ်မှူးတင်နှောင်မှ ဆရာမကြီး
နဲ့ ...

“စားချင်တာမှာပါ။ အချိန်ပေး
အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”
လို့လည်းပြောရော ဆရာမကြီး
...
“ကိုနောင် ထွေးကို ခင်ဗျာတွေ
တွေ လုပ်မနေပါနဲ့။ ဆရာမကြီးလို့
မခေါ်နဲ့။ အရှင်လို ငယ်ငယ်ကခေါ်

တဲ့အတိုင်းဘဲခေါ်
လို့ပြောတော့ ဗိုလ်မှူးတင်
နှောင်က ...
“ဝမ်းသာလိုက်တာ ထွေးရာ။
ထွေးကို နောင်ကိုစိတ်ဆိုးနေတာသိလို့
ဆရာမကြီးလို့ ခေါ်လိုက်မိတာပါ။ ဒီလို
ပြောတာကို နောင်ကို တစ်မျိုးမထင်ပါ
နဲ့ဟာ”

ခေါ်ခင်ခင်ထွေးက ...
“ထွေးတို့ နဖူးစာကံမှင်ရေကျ
လို့ လွဲခဲ့ရပေမဲ့ ကိုနောင်လုပ်ရပ်က ထွေး
အတွက် စိတ်ဆိုးပေမဲ့ တမင်လုပ်တာမှ
မဟုတ်ဘဲ။ ကိုနောင်အစ်မနဲ့တွေ့တော့မှ
သေသေချာချာသိခဲ့ရတာ။ မသိခင်တုန်း
ကတော့ အရမ်းကိုစိတ်ဆိုးခဲ့တာပေါ့။
ကိုနောင်စာနဲ့ရှင်းပြပေမဲ့ လုပ်ရက်လေခြင်း
လို့ ယူကြားမရဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ နှစ်တွေ
ကြာလာတာရယ်၊ တပ်မတော်သားတွေရဲ့
ဘဝကို ဒီဘက်ရောက်ပြီး စာသင်ရင်း
တွေ့ခဲ့ရတော့ ကိုနောင်ကို ခွင့်လွှတ်တတ်
လာခဲ့ပါတယ် ကိုနောင်ရယ်”

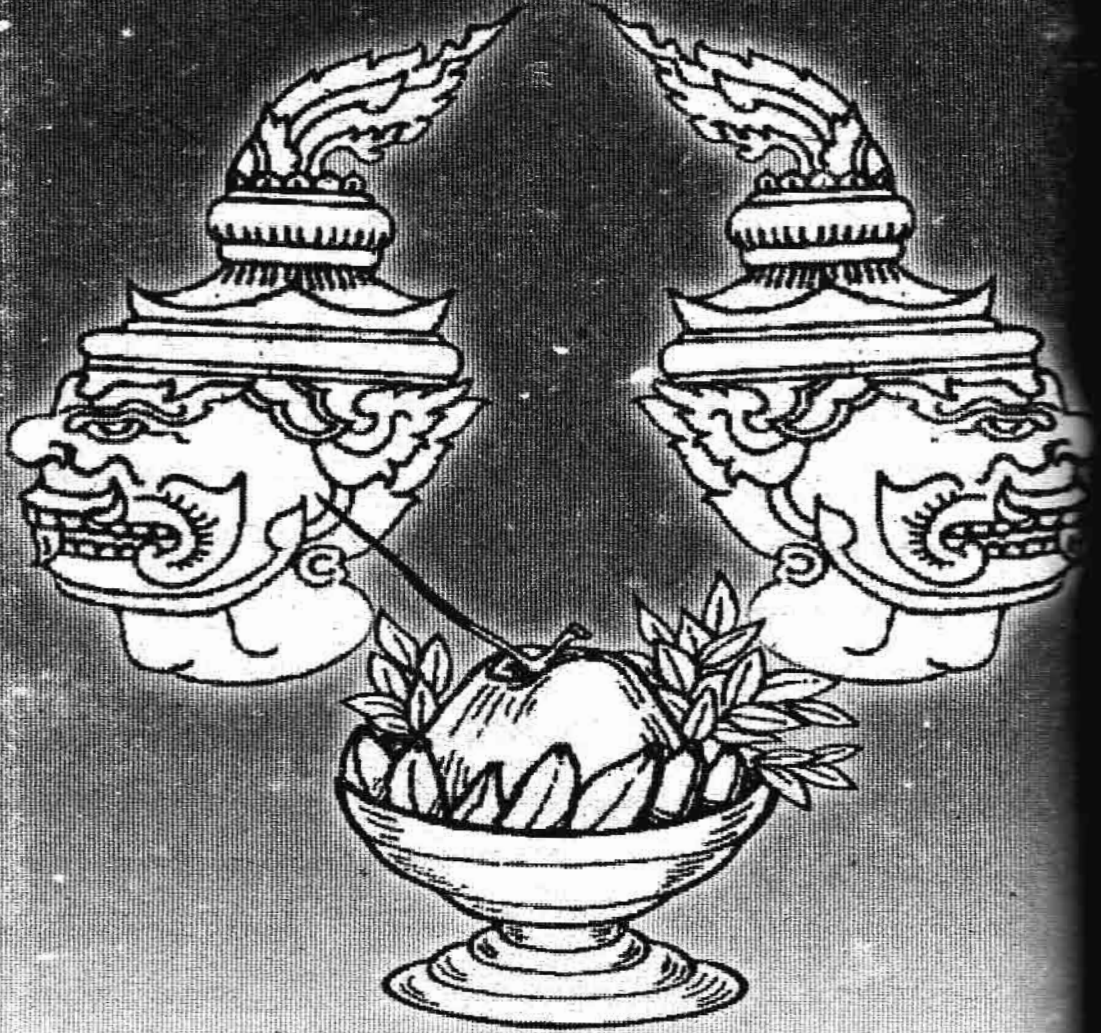
လို့ ဆွေးမြေ့သံနဲ့ပြောလိုက်

တယ်။ ဗိုလ်မှူးတင်နှောင်ကတော့ ခေါ်ခင်
ခင်ထွေးရဲ့ ပြောတဲ့စကားကို ကြားနေ
ရတာ အံ့သြပြီး အိပ်မက်မက်နေသလို
ပါပဲ။ သူ့ချော့လှည့်ထားတာကတော့ သူ့ကို
အပြစ်တင်တဲ့လေသံနဲ့ ပြောလိုက်မယ်
ပေါ့။ ပြောရင်လည်း ခံယူမယ်ဆိုတဲ့စိတ်
နဲ့ ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုပြီး တွေ့လိုက်ခြင်းပဲ
ဖြစ်ပါတယ်။ စားသောက်ပြီးတော့
ဗိုလ်မှူးတင်နှောင်လည်း တာဝန်ရှိသေးလို့
ဆရာမကြီး ခေါ်ခင်ခင်ထွေးကို ခွင့်တောင်း
ပြီး စားသောက်ဆိုင်မှ ထွက်ခွာသွားတာ
ကို ခေါ်ခင်ခင်ထွေးက ဗိုလ်မှူးတင်နှောင်
ရဲ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း ...

“ကိုနောင်ရယ် မတွေ့ရတာကြာ
ခဲ့ပေမဲ့ မေ့မရနိုင်တာကိုတော့ ကိုနောင်
တစ်ယောက် သိမှာမဟုတ်ပါဘူးလို့”
ထွေးရင်း ဆိုင်အတွင်းမှာ
ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့တယ်။
(အဖြစ်မှန်ကို အနည်းငယ်ပြင်ဆင်ရေးဖွဲ့
ထားပါသည်။)

မဟာသုတရစေတီ

ဘိလူးများအကြောင်းသိစောင်းစရာ

ဆရာဝင်း (ဆရာဝိဒ္ဓမာ))

မြန်မာတို့ရဲ့ယဉ်ကျေးမှုတွင်
 သာသနာကို အခြေခံသော ယဉ်ကျေးမှု
 အပြား ပါဝင်လျက်ရှိသည်။ ဘီလူး
 သော ဗုဒ္ဓဝင်နိပါတ်တော်များလည်း
 အပြားရှိသည်။ ဘီလူးသည် ပရ
 သာ နာမ်လောကမှ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။
 ဘီလူးကို မြန်မာတို့က ကြောက်မက်ဖွယ်
 ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအဖြစ် နားလည်ကြပါ
 သည်။ ကျွန်တော်သည် ဘီလူးဖမ်းစား
 ဆောင်ယက်သူများကို ဝေဒနာမှ ပျောက်
 အောင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကုသ
 ခဲ့ပါသည်။ တစ်စုံတစ်ဦးကြောင့်
 ဘိတ်ဘဝက ဒုက္ခမျိုးစုံခံရ၍ ထို
 ဘဝထိ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဘီလူးဘဝ
 ဖြစ်နေသောအခါ သူ့အား ဒုက္ခပေးခဲ့
 သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို တွေ့ရှိ၍ စီးပွားရေး
 အဖွဲ့က ကျန်းမာရေး အသက်အန္တရာယ်
 ရှောင်ဖို့ ဒုက္ခပေးတတ်ပါသည်။ အတိတ်
 ဘဝ သူ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့ပုံအတိုင်း မြန်
 မြည် လက်စားချေခြင်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။
 သောအားဖြင့် တောင်းပန်လျှင်
 ဘီလူးပုံကြ သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

အစားအသောက်နှင့် တောင်းပန်ရသည်။
 ဘီလူးအမျိုးအစားအလိုက် စားသော
 စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် တောင်းပန်ရပါ
 သည်။ တချို့သော ဘီလူးက ပုတီးစိပ်
 ဝိဿနာတရား ကျင့်ကြံအားထုတ်နေသူ
 ကို တရားအားမထုတ်နိုင်အောင် နှောင့်
 ယှက်သည့် ဘီလူးများလည်းရှိပါသည်။
 ထိုကဲ့သို့ ဘီလူးများ တောင်းပန်သည်ကို
 လက်မခံဘဲ ဆက်လက် နှောင့်ယှက်နေ
 လျှင် ဘီလူးများကို အုပ်ချုပ်သော ဂန္ဓဗ္ဗ
 နတ်မင်းကြီးကို အကူအညီတောင်းလျှင်
 ထိုနှောင့်ယှက်သောဘီလူးကို လိုက်လံ
 သတ်ဖြတ်သည်အထိ အရေးယူမှုမျိုး
 တွေ့ရဖူးပါသည်။ ပရလောကတွင် ပုဂ္ဂိုလ်
 မျိုးစုံရှိနေပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်သော
 ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အများအပြားရှိရာ ဘီလူး
 များက ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကိုးကွယ်ကြသူ
 များ ဖြစ်ပါသည်။
 ဘီလူးများအကြောင်း စာဖတ်
 သူများ သိရှိနိုင်အောင် ၂၂၆-၂၀၁၃ ရက်
 နေ့တွင် တစ်ကမ္ဘာလုံးရဲ့ ဘီလူး အကြီး
 အကျယ်ဖြစ်သော မန္တလေး ရန်ကင်းတောင်

ရှိ ဘီလူးကြီးကို ပင့်ဖိတ်၍ ဘီလူးများ
 အကြောင်း မေးမြန်းပြီး တင်ပြပါသည်။

ဘီလူးအမျိုးအစား

ဘီလူးအမျိုးအစား ငါးမျိုးရှိ
 သည်။ တန်ခိုးပါဝါကို အခြေပြု၍ ခွဲခြား
 သတ်မှတ်သည်။

အဆင့်(၁)

အဆင့်အမြင့်ဆုံးဘီလူး အဝါ
 ရောင်ဝတ်သည်။ ခါးစည်းအဝတ် ၄က်ခါး
 ရောင်။

အဆင့်(၂)

ဒုတိယအဆင့်ဘီလူး အစိမ်း
 ရောင်ဝတ်သည်။ ခါးစည်းဝတ် အနက်
 ရောင်။

အဆင့်(၃)

တတိယအဆင့်ဘီလူး အစိမ်း
 ရောင်ဝတ်သည်။ ခါးစည်းဝတ် ပန်းရောင်။
 အဆင့်(၄)

စတုတ္ထအဆင့်ဘီလူး အစိမ်း
 ရောင်ဝတ်သည်။ ခါးစည်းဝတ် မီးခိုးရောင်။

အဆင့်(၅)

အဆင့်(၅)

ပဉ္စမအဆင့်ဘီလူး အစိမ်း
ရောင်ဝတ်သည်။ ခါးစည်းဝတ် အဖြူရောင်။

ဘီလူးများသည် ဇာတ်ပွဲများ
တွင် တွေ့ရသောပုံအတိုင်း ဝတ်စား
ဆင်ယင်ကြသည်။ ဘီလူးမများတွင်
ခေါင်းတုံးနှင့် ဘီလူးမရှိသကဲ့သို့ ဆံပင်
အရှည်ချထားသော ဘီလူးမများလည်း
ရှိပါသည်။

ဘီလူးအမျိုးအစားအားလုံး၏
သက်တမ်းသည် နှစ် ၃၀၀၀ ဖြစ်သည်။
လူတွေ့ရုံသက်တမ်း တစ်နှစ်ကို ဘီလူး
၏သက်တမ်း တစ်လနှင့်ညီမျှသည်။ ဘီလူး
သက်တမ်းတစ်နှစ်ကို လူသက်တမ်း
လပေါင်း ၃၀ နှင့်ညီမျှသည်။ ထို့ကြောင့်
ဘီလူးသက်တမ်းသည် လူသက်တမ်းနှင့်
တွက်လျှင် နှစ်ပေါင်း ၇၅၀၀ ရှိသည်။
သက်တမ်းမစေ့မီ ဘဝပြောင်းသွားသော
ဘီလူးများရှိသည်။

ကျွန်းမာရေး

လူကဲ့သို့ ရောဂါမျိုးစုံ ခံစားရ
သည့် ဆေးကုသည့်ဘီလူးမရှိ။ သို့သော်

လည်း ရောဂါဝေဒနာတစ်ခု ခံစားရလျှင်
လူသက်တမ်းအားဖြင့် တစ်နှစ်ပြည့်လျှင်
အလိုအလျောက် ပျောက်ကင်းသည်။

အစားအသောက်

နတ်သုန္ဒါကဲ့သို့ နူးညံ့သည့်
အစားအစာ အဖြူရောင်၊ အဝါရောင်၊
အပြာရောင် သုံးမျိုးစားနိုင်သည်။ စားချင်
စိတ် ရှိရုံမျှနှင့် အလိုလျောက် ရောက်
လာသည်။ တစ်ရက်ကို လေးကြိမ်စား
သည်။

လူတွေ့ကပ်လျှာသည့် ဒံပေါက်
နှင့် အချိုရည်၊ ထမင်းဟင်း၊ သစ်သီးများ
ကိုလည်းစားသည်။ အဆင့် ၂၊ ၃၊ ၄၊ ၅
ဘီလူးများက ဘားသည်။ အသားဟင်းတွင်
ကြက်သားဟင်းနှင့် ငါးဟင်းလျာများသာ
စားသည်။ အဆင့် (၁) ဘီလူးကြီးများက
ပန်းစားသည်။ စက္ကူပန်းနှင့် တရုတ်စကား
ပန်း စားသည်။ စက္ကူပန်းသည် စက္ကူကို
ပန်းပုံ သဏ္ဍာန်ပြုလုပ်ထားသောပန်း
မဟုတ်ပါ။

နေထိုင်ပုံ

ဘီလူးတွေက ဘုရား
များတွင် နေထိုင်ကြသည်။ ဘုရား
သည် ဘီလူး ရေကန်စောင့်ရာသည် ဘီလူး
များရှိသည်။ တာဝန်မရှိသည့်ဘီလူး
များက ဘုရားစေတီများတွင် နေထိုင်
သည်။ ဘီလူးတွင် ကျား၊ မ ခြံ
လူတွေ့ကဲ့သို့ ကျားနှင့်မ ပေါင်း
နေထိုင်ကြသည်။ သားသမီးမွေးဖွား
တစ်ခါမွေး လျှင် ဘီလူးကလေး

သည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပြီး မွေးဖွားခြင်း
ရက်တရက် ဘွားခနဲ ပေါ်ပေါက်
ခြင်းဖြစ်သည်။ မွေးလာသော ဘီလူး
များသည် သုံးရက်ကြာသောအခါ
အရွယ်ရောက်သော ဘီလူးများ
ထားကြသည်။

အုပ်ချုပ်ပုံ

ဘီလူးများအားလုံးတွင် ဂန္ဓဗ္ဗ
မင်းကြီးက အုပ်ချုပ်သည်။ ထို နတ်

မင်းကြီးက ဘီလူးအဆောင်အယောင်များ
အတိုင်း ဝတ်ဆင်ပြီး အရွယ်အားဖြင့်
သာမန်ဘီလူးထက် ၅ ဆကြီးသည်။ နတ်
မင်းကြီး၏လက်အောက်တွင် အသက်
အကြီးဆုံး ဘီလူးကြီးက အုပ်ချုပ်သည်။
လိုက်နာမည့်စည်းကမ်းချက်များ

၁။ ကျေးရွာများသို့ မသွားရ။

၂။ တိရစ္ဆာန်တွေရှိသည့်နေရာသို့ မသွား
ရ။ တိရစ္ဆာန်၏ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ထိမိ
လျှင် ဓားရှသကဲ့သို့ ဝေဒနာခံစားရ
သည်။

၃။ လူများသည့် ပွဲလမ်းသတင်နှင့် လူ
စည်ကာသည့်နေရာများသို့ မသွားရ။
လူများ၏ချွေးနှင့်ထိလျှင် မူးဝေသည့်
ဝေဒနာ ခံစားရသည်။

၄။ သံဃာတော်များ၏အရိပ်ကို မနင်းမိ
စေရ။ သံဃာတော်၏အရိပ်ကို နင်းမိ
လျှင် ဘီလူးအသက် တိုတတ်သည်။

၅။ ရွာစောင့်နတ်စင်၊ မြို့စောင့်နတ်စင်
စသည့် နတ်စင်များသို့ မသွားရ။
သွားလျှင် နတ်တွေကြောက်လန့်ပြီး
ထွက်ပြေးမည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်

သည်။
၆။ ဘီလူးအကြီးအကဲက ခေါ်ဆိုသည့်
အစည်းအဝေးများကို မတက်မနေရ။
ဤစည်းကမ်းချက်များကို မလိုက်နာ
လျှင် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်း ခံရ
သည်။

တန်ခိုးပါဝါ

ဘီလူးများ၏ တန်ခိုးပါဝါအဆင့်
သည် စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီး ၄ ပါး
ထက် နိမ့်ပါသည်။ ဝိဇ္ဇာအဆင့်နှင့် အတူ
တူရှိသည်။ ဘီလူးကြီးများက တောစောင့်
တောင်စောင့်နတ်၊ ဘုရားစောင့်နတ်ကြီး
များထက် အဆင့်နိမ့်သည်။ သာမန် စတု
မဟာရာဇ်နတ်များထက် အဆင့်မြင့်ပါ
သည်။

အစည်းအဝေး

တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ ဘီလူးများ
အားလုံးပါဝင်သော အစည်းအဝေးကို
တစ်နှစ်လျှင် နှစ်ကြိမ် ကျင်းပသည်။
အစည်းအဝေးကို ဘီလူးအကြီးအကဲ
ရှိရာ မြန်မာနိုင်ငံ မန္တလေးမြို့အရှေ့ဘက်

ရှိ ရန်ကင်းတောင်တွင် ကျင်းပသည်။ အစည်းအဝေးတွင် ဘီလူးများအား တာဝန်ထမ်းဆောင်မှု အခြေအနေများ နှင့် တစ်ချိန်က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် နိုင်ငံများ ရှိ ဘုရားစေတီဟောင်းများ စောင့်ရှောက် မှု အခြေအနေများကို ဆွေးနွေးကြသည်။

လူများကိုသတ်ဖြတ်ခြင်း

ဘီလူးများက လူများကို အောက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် သတ်ဖြတ်သည်အထိ အရေးယူကြပါ သည်။

(၁) အတိတ်တစ်ခုသောဘဝက မိမိ အား သတ်ဖြတ်ခဲ့သူများကို တွေ့ရှိလျှင် ပြန်လည် ကလဲ့စားချေ သတ်ဖြတ်ခြင်း။ အနာတရပြုလုပ်ခဲ့သူကိုလည်း ထို အနာ တရပြုလုပ်ခဲ့သည့် အတိုင်းအတာလိုက် ပြန်၍တိုက်ခိုက်ခြင်း။ ဥပမာ - လက်ကျိုး အောင်၊ ခြေကျိုးအောင်ပြုလုပ်ခဲ့သူများ ကို ထိုအတိုင်း ပြန်ခံစားစေရအောင် ဘီလူးထက်မြင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်များက စောင့်ရှောက်နေပါလျှင် တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း မရှိပါ။

(၂) တချို့သော ဘီလူးများသည် ဘုရား ရုပ်ပွားစေတီများနှင့် ရေကန်များကို စောင့် ရှောက်ကြရပါသည်။ ထိုစေတီနှင့် ရုပ်ပွား တော်များ ရေကန်များကို ဖျက်ဆီးသူများ အား သတ်ဖြတ်သည်အထိ အရေးယူကြ ပါသည်။

ဘီလူးမည်မျှရှိ

တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် ဘီလူး ပေါင်း ၂၃၀၀ ခန့်ရှိကြောင်း မြန်မာနိုင်ငံ တွင် ၁၂၀၀၊ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံတွင် ၄၀၀၊ ထိုင်းနိုင်ငံတွင် ၃၀၀၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ၂၀၀၊ ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံတွင် ၁၂၀၊ လာအိုနိုင်ငံတွင် ၄၀။

ဘီလူးအကြီးအကဲများ

ဘီလူးအကြီးအကဲတာဝန်ကို အသက်အရွယ်အကြီးဆုံး ဘီလူးက တာဝန်ယူရပါသည်။ ၎င်း ပုဂ္ဂိုလ်ကွယ်လွန် သောအခါ ခုတိယအသက်အကြီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်က ဆက်လက် တာဝန်ယူရပါ သည်။ ယခုလက်ရှိ ရန်ကင်းတောင်ရှိ ဘီလူးကြီးတာဝန်မယူမီက ဘီလူးအကြီး အကဲမှာ အန္ဓိယနိုင်ငံအရှေ့တောင်ပိုင်းရှိ

ဘုရားတစ်ဆူတွင် နေသော ဘီလူးကြီး တာဝန်ယူပါသည်။ ၎င်း ဘီလူးကြီး မင်း လွန်ခဲ့သော ၇ နှစ်ခန့်က ရွှေဘို “နေရာနန်” ဘုရားကိုစောင့်ရှောက်သော ဘီလူးကြီးက အကြီးအမှူးတာဝန်ယူ ရပါသည်။ ယခု ရန်ကင်းတောင် ဘီလူးကြီး အကြီးအကဲတာဝန်ယူသည်မှာ ၂ နှစ် သာ ရှိကြောင်း သိရပါသည်။ ရွှေ နေရာနန် ဘုရားသည် ဘီလူးများ စောင့် ရှောက်ရသည့်ဘုရားဖြစ်ပါသည်။

သည်း ဘီလူးကြီးများပင် စောင့်ရှောက်
ထုတ်ရှိပါသည်။

ဘီလူးက လူယောင်ဆောင်ခြင်း

ဘီလူးများက အကြောင်းကိစ္စ
နှင့် လူယောင်ဆောင်နိုင်ပါသည်။ ။
အထိ လူယောင်ဆောင်နိုင်ပါသည်။
သော် လူယောင်ဆောင်သော ဘီလူး
များက မျက်တောင်မခတ်၊ မျက်ထောက်နီ
ခြေဖနောင့်တိုသည်ဟု သိရပါ
သည်။ စကားကို လူကဲ့သို့ ပြောနိုင်ပါ

သည်။
ဘီလူးများ စောင့်သည့်အင်း

အင်းအိုင် လက်ဖွဲမန္တန်ကို
ကျွမ်းကျင်သူများက စက္ကူ၊ ရွှေပြား၊
ငွေပြား သို့မဟုတ် ကြေးပြားပေါ်တွင်
ဘီလူးစောင့်ရှောက်စေသည့်အင်းကို
ရေးသွင်းနိုင်လျှင် ထိုအင်းကွက်ကို စောင့်
ရှောက်ရသည်။ ထို အင်းကွက်သော
ဆရာ၏ တာဝန်ပေးမှုကို ဆောင်ရွက်ကြ
ရသည်။ ရွှေတို နေရာန်ဘုရားတွင် ဘုရား
တည်စဉ်က ဝိဇ္ဇာပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ဘီလူး
စောင့်စေသည့် အင်းကို ဘုရားစေတီတွင်
ဋ္ဌာပနာခဲ့၍ ယခုတိုင် ဘီလူးများ စောင့်
ရှောက်လျက်ရှိသည်။ ဓမ္မစေတီခေါင်း
လောင်းကြီးတွင် ဘီလူးစောင့်စေသည့်
အင်းကို ရေးသွင်းခဲ့သဖြင့် ယခုတိုင်
ဘီလူးသုံးပါး စောင့်ရှောက်နေကြောင်း
သိရပါသည်။

**လူအများ ကိုးကွယ်နေသည့် ဘီလူး
များ**

ကျွန်ုပ်သည် ယနေ့လူအများ
ယုံကြည်စွာ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေသည့်

ဘီလူးများ သက်ရှိထင်ရှား ရှိ မရှိ မေးရာ
ရန်ကုန် ရွှေတိဂုံမြောက်ဘက်စောင်းတန်း
အနီးရှိ ယက္ခမယ်တော်ကြီး မရှိတော့
ကြောင်း သားတော်နှစ်ပါးနှင့်အတူ ဘဝ
ပြောင်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း အလားတူ
ရန်ကုန် ကျိုက္ကဆံဘုရားက ဘီလူး
ညီနောင်များလည်း ဘဝပြောင်းသွားပြီ
ဖြစ်ကြောင်း ပဲခူး ရွှေမော်စောဘုရားမှ
ယက္ခမယ်တော်မှာ ရိုသေးကြောင်း
မကွေးမြို့သလွန်ဘုရားက ယက္ခညီနောင်
မှာ ဘုရားကိုစောင့်ရှောက်လျက် ရှိနေ
ကြောင်း သိရပါသည်။

ထူးခြားဖြစ်စဉ်

လွန်ခဲ့သော ၉ နှစ်ခန့်က
ရွှေဘို နေရာန်ဘုရားတွင် ဘီလူးများ
စုံညီစည်းဝေးကျင်းပနေစဉ် အလွန်ကြီး
သည့် မြွေကြီးတစ်ကောင် အရည် ပေ
၉၀ လုံးပတ် ၉ ပေလောက်ရှိသည့် မြွေ
ကြီးရောက်လာ၍ ဘီလူးကြီးများ ထွက်
ပြေးသွားကြရသည်။ မြွေကြီးက သုံးရက်
ခန့်နေမှ ပြန်ထွက်သွားကြောင်း သိရ
သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ တခြားစကြဝဠာ
 တစ်ခုမှ တန်ခိုးကြီး နတ်ကြီးတစ်ပါး
 စုံညီအစည်းအဝေးကျင်းပနေစဉ် ကြွ
 ရောက်လာသည်။ ၎င်းနတ်ကြီးနှင့် တွေ့
 ဆုံသောအခါ ဘီလူးများအားလုံးရော
 နတ်ကြီးပါ ပျော်ရွှင်ကြကြောင်း သိရ
 သည်။ ကျွန်ုပ်က အခြားကျန်ရှိသည့်
 ဘီလူးကြီးများအား အများပြည်သူများ
 အသိပေးရန်ရှိပါက ကြွရောက်ဖို့ ယုံဖိတ်
 ရာ ပဲခူး ရွှေမော်စောဘုရားမှ ယကွ
 မယ်တော်ကြီး ၂၀-၆-၂၀၁၃ ရက်နေ့
 မနက် ၁၀ နာရီတွင် နဂါးကောင်ရေ ၉၀
 ဘုရား ဖူးရောက်နေကြောင်း ၃ လကြာ
 မည်အကြောင်း ပြောကြားပါသည်။ မယ်
 တော်ကြီးကပင် ရွှေမော်စောဘုရား
 ဘုရားကြီးသို့ ဘုရားဖူးလာသည့်သူများ
 ဆွမ်း ပန်း ရေချမ်း ဝတ္ထုငွေကပ်လှူသည့်
 ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို ဘုရားကြီးတွင်
 ရှိသော သိုက်က ပုဂ္ဂိုလ်များက အမျှဝေ
 ရန် ပြောကြားပါသည်။ ဘုရားတွင်
 သိုက်ကပုဂ္ဂိုလ် ကျား/မ စုစေပေါင်း ၅၅
 ယောက်ရှိကြောင်း သိရပါသည်။

၂၀-၆-၂၀၁၃ ရက်နေ့
 နေ့လယ် ၁ နာရီတွင် မွန်ပြည်နယ်၊
 သထုံမြို့အနီး နေမိန္ဒတောင်မှ မနုဟာမင်း
 ဝင်စားသော ဘီလူးကြီး ကြွရောက်လာ
 ပြီး မိန့်ကြားသည်မှာ နေမိန္ဒကုန်းတော်
 ပေါ်ရှိ စေတီတော်သို့ ဘုရားဖူးလာသော
 သူများ ရှောင်ကြဉ်ကြရန် အချက်သုံးချက်
 ပြောကြားသည်မှာ ...
 က - အနက်ရောင်၊ ဒေါနီပြောင်တွေ
 ဝတ်မလာပါနှင့်။
 ခ - အမျိုးသမီးများ စကတ်၊
 ဘောင်းဘီတိုများနှင့် ဘုရားဖူးမလာပါနှင့်။
 ဂ - အမျိုးသားများ ကွမ်းတံတွေ၊ ဘုရား
 ကုန်းပေါ် ပရဝဏ်အတွင်း မထွေးပါနှင့်
 ဟု မိန့်ကြားပါသည်။
 ကျွန်ုပ် မနုဟာမင်းကြီးအား
 မေးလျှောက်၍ ဖြေကြားသည်မှာ ...
 ဘီလူးကြီးသည် မနုဟာမင်း
 ဝင်စားသော ဘီလူးကြီးဖြစ်ကြောင်း
 နေမိန္ဒကုန်းတော်ပေါ် ဘုရားတည်ရာတွင်
 မြင်းခြံစွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး ဦးဆောင်
 တည်မှ စေတီတည်ခွင့်ပြုကြောင်း ဆရာ

တော်ကြီးသည် မနုဟာမင်းဘဝ
 ကိုးကွယ်သော ဆရာတော်ကြီးပင်
 ကြောင်း။ သူ့နိုင်ငံ ကျဆုံးခြင်းသည်
 ကိုးကွယ်သည့် အင်းအိုင်မန္တန်ကျွန်း
 သည် ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးကို ယုံကြည်
 ဖိတ် ကျဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆရာ
 က သူ၏အင်းအိုင်၊ ဓာတ်၊ ယဉ်
 အစီအရင်များသည် နိုင်ငံတော် ထိခိုက်
 အတွက် စိတ်ချရကြောင်း ကုသိုလ်
 ဖြစ်ကြောင်း ဖြေကြားပါသည်။ ထိုသို့
 မြန်မာများကို အရိုင်းအစိုင်းများ
 ဘာသာနှင့်မတန်ဟု ထင်ခဲ့ကြောင်း
 သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင် ရှင်အနော်ရ
 အနော်ရထာဘုရင်ကြီးတို့၏ ကြွ
 ကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဗုဒ္ဓ
 ပြန့်ပွားသွားသည်ကို တွေ့မြင်၍
 တင်ကြောင်း ပြောကြားပါသည်။

ပြုံးပန်းတစ်ရာစာပေမှ ဖြန့်ချိနေပါသည်။

ဆရာဝင်း (သာဏိန္ဒယ)

ဝိန္တရထိုင်ရာ

တစ်ပါးများ

အမှတ်စဉ် (၁)

ဝင်းထွန်း မင်းသော်တို့

ထမင်းစားပြီး တစ်ခုလို

ကြိုက်တာကိုရွေးစပြီးကိုယ်လုပ်

TRM.2014

ဆွေးနွေး

၂၀၁၃ ခု၊ မေလ၊ ၁ ရက်နေ့

သူ အချင်းချင်းတောင်...

... မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာမှာပါတဲ့
... ဘင်းပါးရင် ရှင်ဇာနန်း (ကျန်းမာရေး)
... တဲ့ "အိပ်ရာဝင်လည်း တစ်မျိုးလို"
... တဲ့ ကျန်းမာရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့
... ဘင်းပါးထဲမှာ...

"နီကိုတင်းဓာတ်ကို သိပါ
... စွဲလန်းစေတတ်သောအရာများ
... နီကိုတင်းဓာတ်လည်းပါသည်။
... လိပ်တွင်ပါရှိ၏။ ဆေးလိပ်မီးခိုးကို
... ရှက်ရာမှ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲရှိ အဆုပ်သို့
... ချက်၏။ ဆေးလိပ်သည် မူးယစ်စေ
... ခ်သော လူကို တတ်တိုဖြင့် တဖြည်း
... နှိုဝ်စက်ပြီး သေမင်းတမန်နှင့်
... ဘင်းစွာ မိတ်ဆက်ပေးနိုင်သောအရာ
... ဖြစ်"

ဟု ဆေးလိပ်၏အန္တရာယ်ကို
... ဖြေရာသားထားသည်ကို ဖတ်လိုက်ရ
... အခါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အနှစ်
... ဆယ်ကျော် သေမင်းကို ချစ်ခင်စွဲလန်း
... သောအဖြစ်ကို သတိရမိလာပါတော့
... သိခင်ဗျာ။

၁၉၅၉ ခု၊ ရုတ်တနန်း
ကျောင်းသားဘဝမှာ ဆေးလိပ်စပြီး
သောက်တတ်လာပါတယ်။ ဆေးလိပ်
သောက်တတ်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
ပေါင်းမိသွားပြီး ဆေးသောက်တတ်သွား
တာပါ။ ကျွန်တော့်မိဘတွေက ဆေးလိပ်
သောက်တာ လုံးဝမကြိုက်တော့ ခိုး
သောက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဇာတိက
ဧရာအနောက်မြို့တော်လိုခေါ်တဲ့ ပခုက္ကူ
မြို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ အဲဒီအချိန်
တုန်းက ငါးကြင်းနှစ်ကောင်ဆေးလိပ်၊
ပိုလိုဆေးလိပ်၊ ပဉ္စရူပဆေးလိပ်တို့က
နာမည်ကြီးတွေပါ။ အဲဒီလို သနပ်ဖက်
ဆေးလိပ်တွေနဲ့အပြိုင် ဗွီစီးကရက်နဲ့
လန်ဒန်ရိုးဖလိပ်၊ BLACK EAT နဲ့ RED
EAT စီးကရက်တွေကလည်း အပြိုင်
အဆိုင်ရှိနေပါတယ်ခင်ဗျာ။
ကျွန်တော်က စီးကရက်ထက်
ဆေးပေါ့လိပ်ကို ပိုကြိုက်ပါတယ်။ လူငယ်
တွေ အကြိုက်များတာက ငါးကြင်းနှစ်
ကောင်ဆေးလိပ်ပါ။ ဆေးလိပ်သောက်တဲ့

"ဟေ့ကောင်တွေ... ငါတို့က
မသောက်အရင်း၊ သောက်ရင် ငါးကြင်း
ကွ"
... လို့ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားစွာနဲ့ ပြော
ခဲ့ကြတာပါ။ (ကြော်ငြာဝင်တာမဟုတ်ဘူး
နော်) အဲဒီအချိန်တုန်းက ပခုက္ကူဈေးထဲက
ဆေးလိပ်ဆိုင်တွေမှာ ပြောင်းဖူးဖက်
ဆေးလိပ်၊ သန်းဖူးဆေးလိပ်တွေ ရောင်း
ကြပါတယ်။ သောက်လည်း သောက်
ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ ဆေးပေါ့လိပ် (သနပ်
ဖက်ဆေးလိပ်) လောက်မကြိုက်ဘူးခင်ဗျာ။
ကျွန်တော်ဟာ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ခုံမင်
နှစ်သက်သလို တစ်ခါတစ်ရံ စီးကရက်
ကို သောက်လေ့ရှိပါတယ်။ စီးကရက်ကို
ဘယ်အချိန်မှာသောက်လဲဆိုရင် ကျွန်တို့
ငယ်ငယ်က ခေတ်စကားပြောရရင်
နောက်ပိုးရောဂါထတဲ့အချိန်၊ လက်ထဲမှာ
ဘူးလိုက်ကိုင်းပြီး သောက်မိတယ်ခင်ဗျာ။
ပခုက္ကူမြို့က ဘုရားပွဲပေါ်တဲ့
မြို့နဲ့ နာမည်ကြီး သီဟိုဠ်ရင်ဘုရားခွဲဆိုရင်
ရက်ရှည်ကျင်းပပြီး ရွှေမန်းတင်လေ့ရှိသ်။

စိန်အောင်မင်း၊ စိန်မာဒင် အစရှိတဲ့
 ဇာတ်ကြီးတွေဝင်တဲ့ပွဲပေါ့။ အခုခေတ်
 တော့ ဖိုးချစ်တို့လို လူငယ်ကြိုက်မင်းသား
 လေးတွေကတဲ့ပွဲပေါ့။ တခြား ရွှေကျွန်းကြီး
 ပွဲ၊ ဖောင်တော်ဦးဘုရားပွဲ။ ဦးမေယ၊
 ဦးလှိုင်ဘုရားပွဲတွေကတော့ မြို့ခံဇာတ်
 တွေဖြစ်တဲ့ စိန်အောင်ဝင်းတို့ သထုံမြဲလွင်၊
 ပသီမြ၊ ပသီလှဇာတ်တွေက မိုးအလင်း
 ဗလာဇာတ်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီလိုပဲ ဈေးကထိန်
 နဲ့ မြင်းလှည်းကထိန်တွေလည်းရှိသဗျာ။
 အဲဒီလို ဘုရားပွဲရှိတဲ့အချိန်တွေမှာ
 ကျွန်တော်တို့ ကာလသားတစ်သိုက်၊
 နောက်ပိုးရောဂါ တက်တော့တာပါပဲ။
 ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့
 ပခုက္ကူသူ ပျိုဖြူချောတွေက အလှဆုံး
 ပြင်ပြီး ပွဲဈေးတန်းလျှောက်ကြလို့ပါ
 ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့ ကာလသား
 တစ်သိုက်ကလည်း စီးကရက် ဖြူဖြူလေး
 လက်ကြားညှပ်ပြီး ပျိုဖြူချော၊ ပျိုညှိချော
 လေးတွေကို ဂိုက်ပေးတော့တာပါပဲဗျာ။
 ငါးကြင်းဆေးလိပ်ကြီး ပါးစောင်မှာခဲပြီး
 ဂိုက်ပေးလို့မှကြည့်မကောင်းတာ နေဗျာ။

အဲဒီခေတ် အဲဒီအခါတုန်းကလည်း
 ခုခေတ်လို အလှပြင်ဆိုင်တွေ၊ အလှပြင်
 ပစ္စည်းတွေက ပေါမု မပေါသေးတာ။
 ရှင်မတောင်သနပ်ခါးကို ပါးကွက်ကြား
 လေးလိမ်းထားတာ လှမှလှ။ မွှေးမှမွှေး
 ပေါ့။ ဒါတွေထားပါတော့။

အဲဒီအချိန်တုန်းက အခုခေတ်
 ဒီမိုကရေစီခေတ်လို ဆေးလိပ်နဲ့ ဆေးရွက်
 ကြီးအန္တရာယ်အကြောင်း သိကောင်းစရာ

တွေ၊ ဆေးလိပ်နဲ့ ဆေးရွက်ကြီးတွေ
 ပစ္စည်း သောက်သုံးမှု ထိန်းချုပ်ရေးဥပဒေ
 တွေ ရှိမှမရှိသေးတာ။ အခုခေတ်
 လွှတ်တော်မှာရှိပြီသာ။ အာဏာထူထောင်
 ပြီသာ ဒီဥပဒေကို လိုက်နာကျင့်သုံး
 အတွက် ဆွေးနွေးအတည်ပြုခဲ့တာပဲ။
 ပြည်သူတွေ ကျွန်တော်တို့လို ဆေးလိပ်
 ကြိုက်တဲ့သူတွေ အနာရောဂါကင်းရှင်း
 အသက်ရှည်ရှည် နေထိုင်နိုင်ဖို့ ဒီဥပဒေ

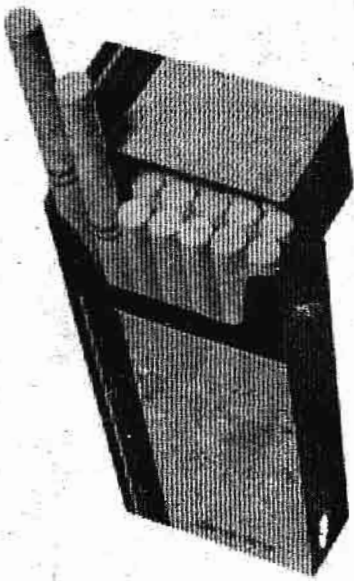

ပြဋ္ဌာန်းပေးတာတွေရှိလာပြီလေ။
 ဆေးလိပ်အန္တရာယ်ကို ရုပ်မြင်သံကြား
 အသံ ဂျာနယ်တွေက ဖော်ပြလာတယ်။
 ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့
 ကြီးတွေက ဆေးလိပ်သောက်ရင်
 ခြင်းဆိုးလိမ့်မယ်။ တီဘီရောဂါရလိမ့်
 မလောက်သာ ပြောကြတာလေ။
 တော့ ကျွန်တော်တို့သောက်တဲ့ စီး
 ရက်ဘူးတွေမှာ အခုခေတ်လို စီး
 ရက်သောက်ခြင်းသည် ကျန်းမာရေး
 ဆိုးရွားစွာထိခိုက်စေပါသည်ဆိုတဲ့
 သတိပေးစာတွေမပါဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့
 လူငယ်တွေလက်ကြားမှာ စီးကရက်
 လေးညှပ်ပြီး ကိုယ့်ကို တဖြည်းဖြည်း
 ဆက်မယ့်သေမင်းတမန်ကို အဖော်လုပ်
 မိပါလားလို့ အဲဒီအချိန်တုန်းက မတွေ့
 မိတာ အမှန်ပါ။ ကျန်းမာရေးအသိ၊
 သုတေသနခေါင်းပါးခဲ့တော့ ဆေးလိပ်ရဲ့
 ကျိုးကိုလည်း မသိခဲ့ပါခင်ဗျ။

အသောက်မပျက်။ ပခုက္ကူမြို့က ဆေးလိပ်
 အစား ပဲခူးမြို့က ဆေးလိပ်ကို ပြောင်း
 သောက်လိုက်ပါတယ်။ ဆေးလိပ်ကို
 ဘယ်လောက်စွဲလန်းသလဲဆိုရင် အိပ်ရာ
 ထတာနဲ့ မျက်နှာမသစ်သေးဘဲ ဆေးလိပ်
 ကို အရင်သောက်ပါတယ်။ ဆေးလိပ်
 သောက်ရင်း အိပ်သာထိုင်ရတာ စည်းစိမ်
 တစ်မျိုးလို့တောင် ထင်ခဲ့တာခင်ဗျ။
 ဆေးလိပ်နဲ့ ကျွန်တော့်ပါးစပ် ကင်းကွာတဲ့
 အချိန်ဟာ ညအိပ်ပျော်နေတဲ့အချိန်ပဲ
 ရှိပါတယ်။ အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်လာတော့
 လည်း အလုပ်လုပ်ရင်း ဆေးလိပ်သောက်

တာပါပဲ။ အခုတော့ ဆေးလိပ်ကင်းမဲ့ရန်
 တွေ သတ်မှတ်လာပါပြီ။ ကျွန်တော်
 ဆေးလိပ်သောက်တဲ့ အချိန်တုန်းက
 ဆေးလိပ်သောက်တဲ့သူတွေကို သုံးမျိုး
 သုံးစား ခွဲထားသဗျ။ ပထမတန်းစား။
 ဒုတိယတန်းစားတဲ့။

ကျွန်တော်က ပထမတန်းစား
 ထဲမှာပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
 ကျွန်တော်မှာ ဆေးလိပ်နဲ့ မီးခြစ်က
 အမြဲတမ်းရှိနေလို့ပါပဲ။ ဒုတိယတန်းစား
 ကတော့ ဆေးလိပ်ရှိပြီး မီးခြစ်မရှိတဲ့သူ
 တဲ့။ အဲဒီလူတွေက ဆေးလိပ်သောက်
 ခါနီးမှ မီးခြစ်ရှာတဲ့သူတွေပေါ့။ အဲ...
 တတိယတန်းစားကတော့ ဆေးလိပ်ရော၊
 မီးခြစ်ပါမရှိတဲ့သူ။ ဆေးလိပ်သောက်ချင်
 မှ တစ်လိပ်ခြင်းဝယ်သောက်တဲ့သူ။
 ဆေးလိပ်သောက်တဲ့ အပေါင်းအသင်း
 တွေဆီက “တစ်ဖွာလောက်” ဆိုပြီး
 တောင်းသောက်တဲ့သူတွေက တတိယ
 တန်းစားတဲ့ဗျာ။ ပထမတန်းစားထဲမှာ
 ပါတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အင်္ကျီတွေ၊ လုံချည်
 တွေမှာဆိုရင် မီးလောင်ပေါက်တွေနဲ့

၁၉၆၅ ခုမှာ အိမ်ထောင်ကျပြီး
 ခင်ကြီးတာဝန်ကျရာ ရန်ကုန်မြို့ကို
 ရောက်တော့ လည်း ဆေးလိပ်က

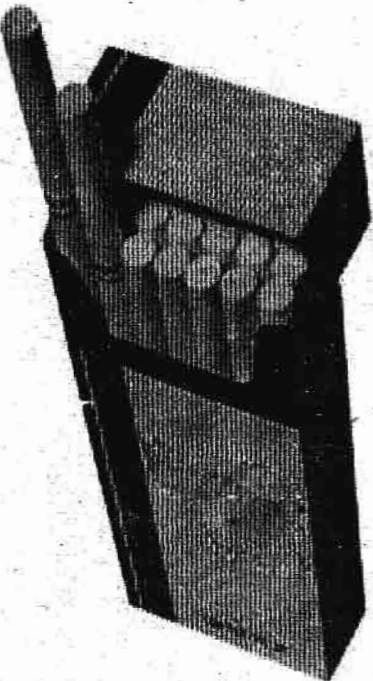
ပေါ့ဗျာ။ ဆေးလိပ်သောက်ရင် စာရေး
ရတာ ပိုပြီး စိတ်ကူးကောင်းတယ်လို့
ထင်မိတယ်ဗျာ။ ဆေးလိပ်က ဖြတ်လို့
မရအောင် စိတ်ကို စွဲလန်းစေခဲ့တယ်
ဆိုတာ အမှန်ပါ။

“ဆေးလိပ်ကိုဖြတ်မလား။
ကျွန်မကိုဖြတ်မလားလို့မေးရင် ရှင်
ကျွန်မကိုပဲဖြတ်မယ့်သူပါ”

လို့ ကျွန်တော့်ဇနီးကပြောတာ
ကို ခံရတဲ့အထိ ဆေးလိပ်ကို နှစ်သက်
စွဲလန်းခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ
ဆေးလိပ်ကိုဖြတ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစား
ခဲ့ပါတယ်။ ကွမ်းယာ၊ ဂျင်တန်၊ ဗလရှင်၊
သကြားလုံးတို့နဲ့ အစားထိုးပြီး ဆေးလိပ်
ဖြတ်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ မအောင်မြင်ပါဘူး။
ထမင်းစားပြီး ခံတွင်းချဉ်လာရင် ဆေးလိပ်
သောက်လိုက်ရမှ နေသာထိုင်သာရှိသွား
ပါတယ်။ သီချင်းတောင်ရှိပါသေးတယ်။
အဆိုတော် ဘိုဖြူဆိုထားတာလို့
ထင်ပါတယ်။ ဘာတဲ့...

“ထမင်းစားပြီးတစ်မျိုးလို့ ***
အိပ်ရာဝင်လည်း တစ်မျိုးလို့ ***

ဆေးလိပ်တို *** ဆေးလိပ်တို”
လို့တောင် ဆိုထားသေး
မဟုတ်လား။
ကျွန်တော့်အသက် ၁၆ နှစ်
အရွယ်ကစပြီး ဆေးလိပ်သောက်လာတာ
ဆေးလိပ်သောက်သက် အနှစ်သုံးဆယ်
ကျော်၊ အသက်ငါးဆယ်အရောက်မှာ
ဆေးလိပ်ဖြတ်ဖို့ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆေးလိပ်ရဲခိုးကျိုးက
စလာပါပြီ။ စကားပြောရင်တောင် မောလာ
ပြီ။ အသက်ရှူရတာလည်း မဝသလို

ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ လည်ချောင်း
ယားလာပြီး ချောင်းဆိုးချင်သလိုဖြစ်
တယ်။ ကျွန်တော် တော်တော်ကြေး
သွားပါတယ်။ လည်ချောင်းကင်အာ
လားပေါ့။ ဆေးလိပ်သောက်လို့
ဆိုးကျိုးရဲခဲဒါန်းအစကို ကျွန်တော်
လာရပါပြီ။ ကျွန်တော်သိလိုက်
ဆေးလိပ်မဖြတ်ရင်တော့ ဆေးလိပ်
ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်လာမယ့်ဝေဒနာ
ကြီးထွားလာတော့မယ်ပေါ့ ခင်ဗျာ။
မကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိဖြစ်လာ
ဘယ်လောက်ထိ ကြောက်သလဲဆို
ညှော်ခန်းထဲက စားပွဲပေါ်မှာရှိတဲ့ ဆေး
ပြာခံခွက်ထဲက ဆေးလိပ်တိုတွေ
တောင် မကြည့်ရဲတော့သလို ဖြစ်
ပြီ။

“အခုချိန်ကစပြီး ဆေး
မသောက်တော့ဘူးကွာ”

လို့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ဇနီး
ဝယ်ထားတဲ့ ဆေးလိပ်တွေကို နောက်
မြောင်းထဲကို လွှင့်ပစ်ခိုင်းလိုက်ပါ။
နောက်ပြီး ကျွန်တော်ခံစားလာရတာ

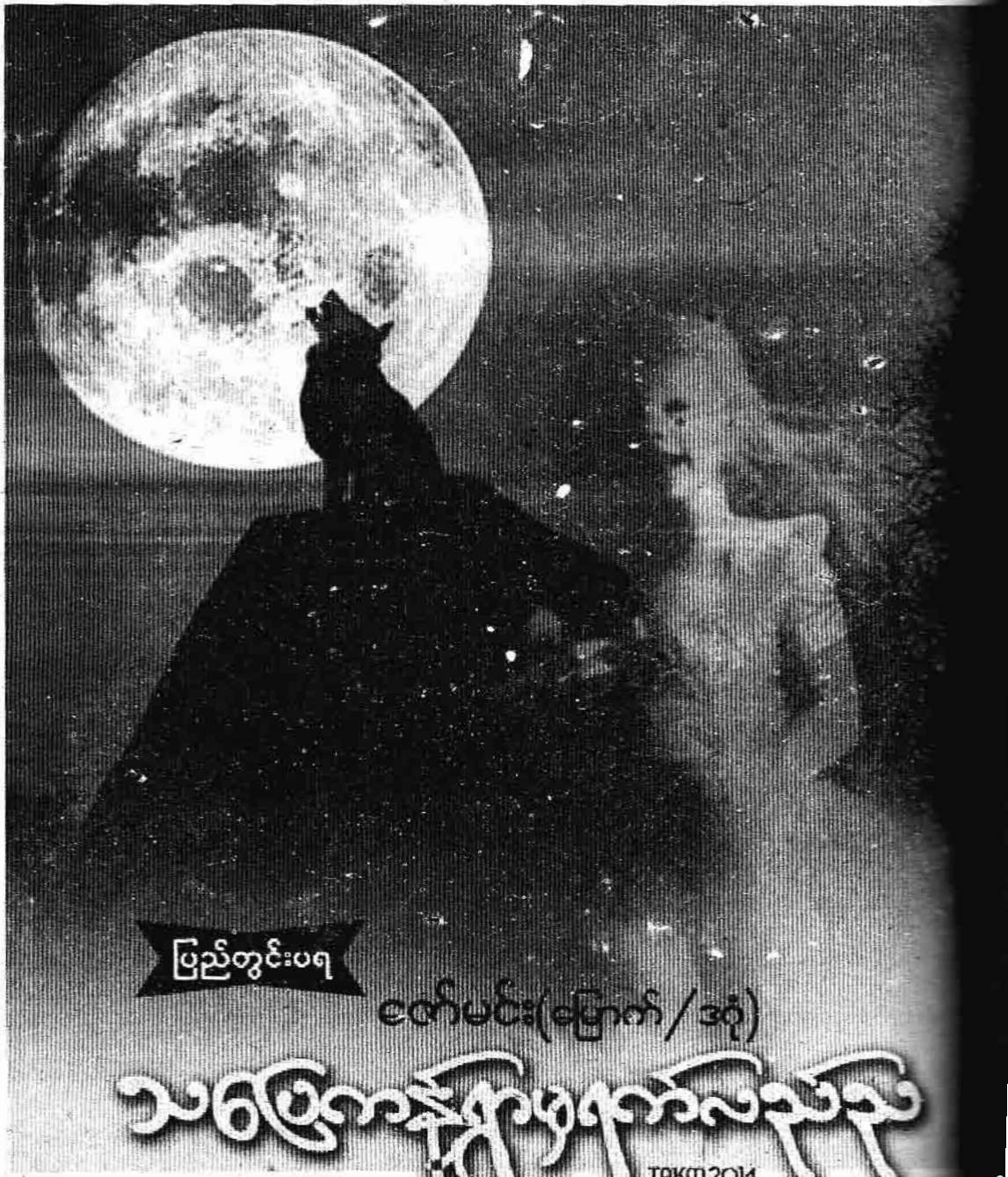
ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်
 လိပ်ဖြတ်မယ်ဆိုတော့ ဇနီးက
 သာသွားတာပေါ့ဗျာ။ ဆေးရုံကို
 ပြရမယ့် အခြေအနေထိ မဆိုးသေး
 စိုးရိမ်ရေမှတ်ကိုရောက်နေပြီလို့
 အဲဒါနဲ့ ဆေးလိပ်ဖြတ်ဖို့
 ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။ ကွမ်းဟာ
 အစားမထိုးဘူး။ ဂျင်တန်လည်း
 တိကနဲဖြတ်ပစ်လိုက်တာ။
 မလွယ်ဘူးလို့ သိချင်းထဲ
 ထမင်းစားပြီးတစ်မျိုးလို့ အိပ်ရာ
 တစ်မျိုးလို့ပဲ။ ဝေဒနာခံစားရ
 အောင်တော့ အောင်မောင်။ တောင့်
 ပေါ့ဗျာ။ တစ်ပါတ်လောက်ကြာတော့
 စားပြီးခံတွင်းချဉ်လို့ ဆေးလိပ်
 ဆက်ချင်တဲ့စိတ်တောင် မပေါ်တော့
 ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် နိုင်တာလား။
 မကြောက်လို့လားတော့ မသိဘူး။
 လိပ်ကတော့ တကယ်ပြတ်သွားပါ
 ပြီးတော့ ကျွန်တော်ခံစားနေတဲ့
 ချောင်းက ဝေဒနာတွေလည်း
 သွားပါတယ်။ ဆေးလိပ်သောက်လို

မည်းနေတဲ့ ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းတွေဟာ
 မူလအရောင်ပြန်ဖြစ်လာပါတယ်။ တစ်လ
 လောက် ကြာတော့ ဆေးလိပ်နဲ့တောင်
 မခံနိုင်တော့ပါ။ ဆေးလိပ်သောက်တဲ့
 အပေါင်းအသင်းတွေနားကို ဆေးလိပ်
 မီးခိုးနဲ့မခံနိုင်လို့မသွားတော့ပါ။ အဲဒီတော့
 မှ လူကြား၊ သူကြားထဲမှာ ဆေးလိပ်မီးခိုး
 ထောင်းထောင်းထအောင် သောက်ခဲ့မိတဲ့
 ကျွန်တော်ဟာ အခုမှ ကိုယ်ချင်းစာမိ
 တော့တယ်။ အားနာစရာလည်း အလွန်
 ကောင်းကြောင်းပါခင်ဗျာ။
 ဆေးလိပ်သောက်တဲ့ အကျိုး
 က လူကြားထဲမှာ စကားပြောလို့
 မကောင်းတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
 ဆိုတော့ ပါးစပ်ကထွက်လာတဲ့ ဆေးလိပ်
 နံ့ဟာ တော်တော်ဆိုးဝါးပါတယ်။
 နှာခေါင်းရှူတာခံရပါတယ်။ ဆေးလိပ်ကို
 ခက်ခက်ခဲခဲဖြတ်ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ
 ပါ။ ဖြတ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့လည်း မထင်ခဲ့
 ပါဘူး။ တကယ်တော့ စိတ်ပါပဲ။ သေမှာ
 ကြောက်တဲ့စိတ်က လွှမ်းမိုးသွားတာပါ။
 အနိုင်ယူသွားတာပါ။ ဆေးလိပ်ပြတ်သွား

ပြီးမှ ဆေးလိပ်သောက်တာဟာ လူကို
 ဘာမှ အကျိုးပေးတာ မရှိပါလားဆိုတာ
 လေးလေးနက်နက် တွေးမိလာပါတယ်။
 ဆေးလိပ်ဖြတ်လိုက်တဲ့အတွက် အရင်က
 ပေါင်ရှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိတဲ့ ကျွန်
 တော်ဟာ အခုဆို ပေါင်တစ်ရာနှစ်ဆယ်
 လောက်အထိ ရှိလာပါတယ်။ မနက်
 စောစောထပြီး နာရီဝက်လောက် လမ်း
 လျှောက်တယ်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်
 ကျန်းမာရေးအတွက် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား
 လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ
 အခု အသက် ၇၀ ရှိပါပြီ။ ကျန်းမာရေး
 ကတော့ ခေါင်ခေါင်မြည်လို့ ပြောပါရစေ။
 ဒါကလည်း ဆေးလိပ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့အကျိုး
 ကျေးဇူးပါခင်ဗျာ။
 အမှန်တော့ ဆေးလိပ်နဲ့
 ကျန်းမာရေး ကြိုက်တာရွေးတဲ့နေရာမှာ
 ကျွန်တော် အရွေးမှန်သွားတာပါခင်ဗျာ။
 ဆေးလိပ်ကြိုက်တဲ့မိတ်ဆွေ
 တို့ရော ဘာကိုရွေးမလဲ။

ကျော်အေးဇွဲ

ပြည်တွင်းပရ

ဇော်မင်း(မြောက်/အို)

သင်္ကြန်မြောက်အို

TAKTI.2014

သပြေတန်းရွာတစ်ဝိုက်တွင်
ဘာ ကိုကြက်တော ထန်းရည်ဆိုင်က
မည်ကြီး၊ ထန်းရည်ကလည်းစစ်၊
အမြည်းဆိုရင်လည်း လယ်ကြွက်သာ၊
အသား၊ တောကြောင်သာ၊ ဖွတ်သာ၊
အရတ်သာ၊ တစ်ခါတစ်လေ မြွေ၊ ယုန်၊
အောက်သားပါ ရလိုက်သေး၊ ဒါကြောင့်
သည်း ရွာနီးချုပ်စပ်တွင်သာမကဘဲ မြို့
အနီးပင် လာရောက်၍ အားပေးသောက်
သုံးကြသဖြင့် ကိုကြက်တော ထန်းရည်
ဆိုင်မှာ နေ့နေ့ညည လူစည်ကားလျက်ရှိ
သည်။ ထိုအထဲတွင် နေ့စဉ်မပျက်
အားပေးသူတွေကတော့ ချက်ပြုး၊
အောင်ပု၊ သာမောင်၊ ဖိုးထောင်တို့
အဖွဲ့ပင် ယခုလည်း မူးနေကြပေပြီ။

“ဟိတ်ရောင် ... ချက်ပြုး၊
အိတ်အိုးကုန်ရင် ပြန်ကြမယ်ကွာ။ ငါတို့
အသုဘအိမ်မှာ သွားဝိုင်းလုပ်ကြရဦး
မယ်”

“အေးပါ ... ငါသိပါတယ်။
ဒါက ငါ့ရဲ့ အဆင်းသခင်ဖြူနင်းလေးကို
အညှစ်ရည်အားစကားပြောမှာမို့လို့ ရဲဆေး

နည်းနည်းထပ်တင်နေတာကွ”
ထိုအခါ သာမောင်၊ အောင်ပု၊
ဖိုးထောင်တို့သုံးယောက် ဝါးကနဲ ဝိုင်းရယ်
လိုက်ကြသည်။ ဖိုးထောင်က ...

“ဘယ်သူလဲ အဆင်းသခင်
ဖြူနင်းဆိုတာ”

“လုံးတင်မလေကွာ။ ငါ့ရဲ့
အသည်းလေးကိုပေါ့ကွ။ ငါ ချစ်စနိုးနဲ့
တင်စားထားတာ”

“မင်း လုံးတင်မ မည်းမည်း
လုံးလုံးကိုများ အဆင်းသခင်ဖြူနင်းတဲ့
ဟားဟား ... ကျလည်းကျပေါ့ ချက်ပြုး
ရာ။ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ မသကာ ငါ့
ချစ်ချစ် အေးသီဆိုဟုတ်သေး။ ငါလည်း
ငါ့ချစ်သူကို ဝတ်မှုရွှေရည်နှင့်ခပ်ဆင်ဆင်
ဝတ်မှုနေခြင်းလို ပေးလိုက်မယ်။ သူငယ်
ချင်းတို့ မင်းတို့ အေးသီကို ဝတ်မှုနေခြင်း
လိုခေါ်ကြ”

“ဟားဟား ... မင်းကရော
ဘာထူးလို့လဲ မျက်စိပြုးပြုး ဖီးကွက်မ
ကိုများ ဝတ်မှုနေခြင်းတဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ။ မင်းတောင်မ

မည်းမည်းလုံးလုံး လုံးတင်မကို အဆင်း
သခင်ဖြူနင်းလို့ ပေးသေးတာပဲ။ ငါလည်း
ချစ်စနိုးနဲ့ပေးတာပေါ့”

“ဟိတ်ရောင်တွေ တော်ကြစမ်း
ပါကွာ။ မင်းတို့ကလည်း ထန်းရည်ကုန်ပြီ
မဟုတ်လား၊ သွားကြမယ်။ မနက်ဖြန်
ရက်လည်အတွက် နာရေးအိမ်မှာ ဝိုင်း
ကျညီကြမယ်”

ခလေးယောက်သား ဝိုက်ဆံရှင်း
ပြီး နာရေးအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။
နာရေးအိမ်တွင်တော့ မနက်ဖြန်ရက်လည်
ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်အတွက် ကျေးလက်
တို့ ထုံးစံအတိုင်း ကာလသား၊ ကာလ
သမီးများက တစ်ယောက်တစ်လှည့်
ကြက်သွန်ခွာသူခွာ၊ ရေခပ်သူခပ်၊ ထင်း
ခွဲသူခွဲနှင့်ရှိကြ၏။ ညဘက်တွင် ချက်ပြုတ်
ပြီး မနက်စောစော သံဃာတော်များကို
အာရုဏ်ဆွမ်းကပ်၊ လာတဲ့ညှော်ပရိသတ်
များကို ညှော်ခံကျွေးမွေးရန်ဖြစ်သည်။

အသုဘနာရေးကို လည်း
ကြည့်ဦး တစ်ဦးတည်းမဟုတ် နှစ်လောင်း
ပြိုင်နာရေး။ သတို့သမီး၊ သတို့သား

မနက်ဖြန် မင်္ဂလာဆောင်ရန်အတွက်
 မြို့မှာ တစ်ရက်ကြိုပြီး ဆံပင်သွားပြင်၊
 ချုပ်ထားတဲ့ သတို့သား၊ သတို့သမီးဝတ်စုံ
 ရွေးပြီးအပြန်မှာ ဆိုင်ကယ်အကစ်စီးဒင့်
 ဖြစ်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံး နေရာမှတင်
 ပွဲချင်းပြီး ဆုံးသွားရတဲ့နာရေး။ ကြားရသူ
 အပေါင်း အားလုံးစုပ်တသပ်သပ်နှင့်သနား
 နေကြသည်။ ကောင်လေးနှင့် ကောင်မ
 လေး နှစ်ယောက်စလုံးမှာ တက္ကသိုလ်
 နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသူ/သား ဖြစ်ကြ
 သည်။ နှစ်ဖက်မိဘ သဘောတူညီစွာဖြင့်
 ထိမ်းမြားပေးကြခြင်းဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာပင်
 မဆောင်လိုက်ရသေး ကံကြမ္မာက
 သံဝေဂရစရာကောင်းလှပေသည်။ မိဘ
 မောင်ဘွား၊ မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟများကလည်း
 ဖြစ်ရပ်ဆိုးအတွက် ရင်ထုမနာဖြစ်ကြရ
 သည်။ အသုဘချတဲ့ နေ့ကလည်း
 စည်ကားလိုက်တဲ့လူတွေ မင်္ဂလာပွဲ
 မတက်လိုက်ရဘဲ အသုဘလိုက်ပို့ရ
 သဖြင့် စိတ်မကောင်း မျက်ရည်ဝဲကြရ
 သည်။ နှစ်ဖက်မိဘများကလည်း
 အပေါင်းအသင်းဆန်တဲ့ ကြေးရတက် ရွာ

မျက်နှာဖုံးများဖြစ်ကြ၍ သင်္ချိုင်းအတွင်း
 ရော အပြင်မှာပါ လိုက်ပါပို့ဆောင်သူများ
 နှင့်အပြည့် မနက်ဖြန် ရက်လည်တွင်
 ညွှန်ခံရန် အိုးကြီး၊ အိုးငယ်များဖြင့်
 ချက်ပြုတ်နေကြသည်။

“ဟဲ့ ... ဖြူတုတ်တို့ လုံးတင်
 မတို့ နှင်တို့အဖွဲ့တွေ ကြက်သွန်ခွာပြီးရင်
 ဘုန်းကြီးကျောင်းကဌားလာတဲ့ ပန်းကန်
 တွေ၊ ငွန်းတွေကို ရေနှင့်အချောထပ်
 ဆေးဦး။ ပြီးရင် အဝတ်သန့်နှင့်
 ခြောက်အောင်သုတ်ထားကြ။ မနက်ဖြန်
 အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒေါ်လေး”

အချိန်က နေဝင်ဖို့ဖျ မှောင်
 ကြီးမှာ အနောက် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း
 ဝင်လှိုင်း၍သွားလေသည်။ ကမ္ဘာလေးက
 ကြီးတွင် ပုံစွန်ဆီရောင်သဲ့သဲ့ ဖြန့်ထု
 ပေးထားဆဲ။ မကြာခင်မှာပင် အမှောင်
 ကြီးစိုးလာပေတော့မည်။ အေးသီက
 “လုံးတင်မ နှင်ရယ်၊ ထွေး
 ရယ်၊ မယ်တင့်ရယ်က ပန်းကန်ထွေး
 အချောသွားဆေးကြဟာ။ ငါ့ဆီ
 ဖြူတုတ်ရယ်၊ ထွေးတင်ရယ်က
 ကြက်သွန်ခွာထားမယ်”

“အေး ... အဲဒါဆိုရင်ထွေး

ပြီးရော့၊ ထွေးစိန်၊ မယ်တင့် ထား
 ငါတို့သုံးယောက် ရေတုံကင်မှာ ပန်း
 သွားဆေးကြမယ်။ သူတို့ ကြက်သွန်
 ပလေ့စေ”

သုံးယောက်သား ပန်းကန်
 သယ်၍ အိမ်နောက်ဖေး ရေတုံကင်
 သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင်
 ဖိုးထောင်က မှောင်နေပြီဖြစ်သဖြင့်
 စက်နှိုးရန် အိမ်အောက်ထဲရှိ ဦးစက်နှိုး
 သို့ ဝင်သွားလေသည်။ ချက်ပြု

...နှင့် အောင်ပုတိုက အိမ်နံဘေးတွင်
...ဘင်းခါး ဟင်းရည်အိုး မီးတိုးနေကြ၏။
...နန်းတွင်တော့ ရပ်မိ၊ ရပ်ဖ လူကြီး
...များ ဝိုင်းဖွဲ့ကာ စကားပြောနေကြ
... ခြံထဲရှိ အိမ်ရှေ့မူရုပ်ထဲတွင်တော့
...များက ဖဲကစားရန် မှောင်နေပြီ
...သဖြင့် ဖိုးထောင် မီးစက်အထွန်းကို
...နှင့်နေကြလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်
...ဆက်ဖေး ရေတုံကင်တွင် လုံးတင်မ၊
...စိန်၊ မယ်တင့်တို့သုံးယောက်မှာ...

“အား ... အမလေး ...

... သရဲ”

ဟုအော်ကာ ထင်စိမ့်မိ၊ ပါဝါ
...ဖြင့် ငိုသံပါအောင် ကုန်းအော်၍
...ဆက်ဖေးလှေကားမှ ပြေးတက်လာကြ
... အသံကုန်အော်၍ ပြေးတက်လာ
...သော လုံးတင်မတို့သုံးယောက်ကို
...ပြီး နောက်ဖေးတွင် ကြက်သွန်ခွာနေ
...သာ အေးသီတို့အဖွဲ့လည်း ကြောက်
...နံတကြား ရောယောင်အော်ကာ အိမ်
...ညှော်နံသို့ ပြေးဝင်ကြလေတော့
...ညှော် အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းတစ်ခုလုံး ဝရံး

သုန်းကား ဖြစ်ကုန်၏။ ရွာလူကြီး ဦးတင်
မောင်က ...

“ဟဲ့ ... ကောင်မလေးတွေ

နင်တို့ ဘာတွေဖြစ်တာလဲ”

“ဟို... ဟို... လုံးတင်မတို့

ရေတုံကင်မှာ ပန်းကန်ဆေးနေရင်းကနေ
သရဲ သရဲဆိုပြီး အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာ
လို့ အဘ”

“ဟဲ့ ... လုံးတင်မ နင်တို့

ဘာဖြစ်လာတာလဲ ပြောစမ်း”

“ဟို . . . ဟို . . . ကျွန်မတို့

ရေတုံကင်မှာ ပန်းကန်ဆေးနေတုန်း
နောက်က ရေတုံကင်နိပ်သံ ကျောက်
ကလပ်... ကျောက်ကလပ်နဲ့ အသံကြား
လို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မောင်တိုးနှင့်
လွင်လွင်ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်
လုံး ဆုံးသွားတုန်းကဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်
အစားတွေနဲ့ပဲ မောင်တိုးလက်မှာ နာရီ
ပတ်ထားတာတောင်တွေ့တယ်။ မျက်နှာ
မှာလည်း သွေးတွေနဲ့ လွင်လွင်ကတော့
ဆံပင်ဖားလျားချထားတယ်။ အဲဒါကြောင့်
သမီးတို့ ကြောက်လန့်ပြီး ပြေးလာတာ”

“ဟဲ့ . . . နင်တို့ဟာ

ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား။ မျက်စိ အမြင်
မှားတာလား”

“အမြင်မှားတာ မဟုတ်ဘူး

အဘ။ သမီးတို့သုံးယောက်လုံး မြင်တယ်”

“ကဲ... ကဲ... ရှိစေတော့။

နင်တို့စိတ်ထင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။
ဟေ့... အောက်က ဖိုးထောင် မီးစက်
နီးလို့ မရသေးဘူးလား”

ဦးတင်မောင်အော်သံအဆုံး

မှာပင် မီးစက်နီးသွားပြီး အိမ်ပေါ်မှာ

မပျော်ထဲမှာပါ မီးများလင်းထိန်သွား၏။

“ကဲ...ကလေးမတွေ ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး။ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ကြ”

မီးလင်းသွားပြီးဖြစ်သဖြင့် ဖဲသမားတွေလည်း ဖဲပြန်ရိုက်နေကြလေပြီ။ ဧည့်ခန်းတွင် လူကြီးတွေလည်း ပြန်လည် စကားဝိုင်းဖွဲ့နေကြကာ လုံးတင်မ၊ အေးသီ၊ ထွေးစိန်၊ မယ်တင်၊ ဖြူတုတ်တို့ မိန်းကလေးအဖွဲ့မှာလည်း နောက်ဖေး မီးဖိုခန်းတွင် ကြက်သွန်ခွာနေကြသည်။ အေးသီက ...

“လုံးတင်မ နင်တို့တွေ တကယ်တွေ့တာလား”

“တကယ်တွေ့တာပေါ့ဟာ။ မောင်တိုးက ဆံပင်ညှပ်ထားတယ်ထင်တယ်။ မျက်နှာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တွေ့ရတယ်။ မျက်နှာမှာ သွေးတွေနဲ့ တုံကင်နိပ်နေလို့ လက်က နာရီတောင် တွေ့သေးတယ်”

“လွင်လွင်ကရော”

“လွင်လွင်က ဆံပင်ဖားလျား

ချထားတယ်ဟာ။ သူတို့က မင်္ဂလာဆောင် မှာဆိုတော့ ဆံပင်အဖြောင့် စက်ဆွဲထားတယ်။ ဆုံးသွားတုန်းကအတိုင်းပဲ။ သနားပါတယ်ဟာ။ သူတို့ ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်ပါစေ”

ဖြူတုတ်က ...

“ဟုတ်မယ်ဟာ။ မင်္ဂလာဆောင် မှာဆိုတော့ မောင်တိုးက ခြုံမှာနာမည် ကြီးနေတဲ့ အောင်ထွန်း ဆံသမှာ ဆံပင် ဝင်ညှပ်ပြီး လှဆန်းနာရီခိုင်မှာ နာရီ ဝယ်ပတ်တာဖြစ်ရမယ်”

ထိုအခါ ထွေးစိန်က ...

“ဒါဆို လွင်လွင်ရော”

“သူက ထူးသန့်စင် အလှပြိုင် ဆိုင်မှာပြင်တာဖြစ်မယ်။ အဲဒီဆိုင်က လက်ရာကောင်းတယ်။ နာမည်ကြီးပဲ”

“ဟုတ်ပါ့မလားဟဲ့။ နုထူး စတိုင်လ်မှာပြင်တာလဲဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီဆိုင်လည်း လက်ရာကောင်းတယ်။ နာမည်ကြီးပဲ”

အလှအပကြိုက်တဲ့ အမျိုးကလေးတစ်ယောက် မိန်းကလေးတို့သဘော ရောက်တတ်ရာရာ စကားကောင်းကြောင့် စဉ် မုန့်ဟင်းရည်အိုး မီးထိုးနေသော ချက်ပြုန်း နောက်ဖေးလှေကားမှတက်လာပြီး ထမင်းစားပွဲဝိုင်းတွင် ကြက်သွန်ခွာ နေသော အပျိုအုပ်ရုနား သွားရပ်လာ လုံးတင်မကို ငုံ့ကြည့်၍ ...

“ဆောင်းသခင်ဖြူနင်း ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ။ အရမ်းလန့်နေ သလား ဟင်”

ဟုဆိုကာ အသံကြောင့် မိန်းကလေးအားလုံး သူ့ကို မော့ကြည့် လိုက်ကြ၏။ အေးသီက...

“ဘာဖြစ်တယ် ချက်ပြုန်း”

“ဆင်မကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

နှစ်ယောက်သား မျက်စိ

“ဒိန်း ... ဒိန်း ... ဒိန်း”

“ဆောင်းသခင်ဖြူနင်းလေး။

မျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် ...

“အား ... အမလေး”

“ဆင်သခင်ဖြူနင်းလိုခေါ်လိုက်တာ”

“ငါတို့ကို ခဲလုံးနဲ့ပစ်လိုကွ။

ကောင်မလေးများ ကြောက်ရွံ့

“ဆောင်းသခင်ဖြူနင်းတဲ့ ဝါး

ငါတို့ လှည့်ကြည့်တော့ မောင်တိုးနှင့်

စွာ အော်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဟား ဟား ဟား”

လွင်လွင် အမှောင်ထဲမှာရပ်နေတာကို

လူကြီးများလည်း အံ့ဩတုန်လှုပ်ကုန်

ကောင်မလေးတွေအားလုံး

တွေ့ရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါတို့ ပြေး

သည်။ ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးတင်မောင်က-

ရယ်ကြသဖြင့် လုံးတင်မ ရှက်သွား

တက်လာတာ”

“တစ်ယောက်ယောက်က

မျက်နှာနီရဲသွားပြီး ...

“ဟုတ်လို့လားကွာ။ မင်းတို့

မူးပြီး လာသောင်းကျန်းတာဖြစ်မယ်။

“ချက်ပြုနဲ့ နှင်ငါ့ကို ပေါက်ကရ

ဟာက”

ဟိတ်ရောင် ... ချက်ပြုနဲ့ ဓာတ်မီးယူပြီး

ညတွေ လာမခေါ်နဲ့ မသာကောင်”

ထိုစဉ်မှာပင် အိမ်နောက်ဖေး

အောက်သွားကြည့်စမ်း”

“ငါနှင့်ကို ချစ်လို့တင်စားတာ

သစ်သားနံရံကို ခဲလုံးနှင့်ထုလိုက်သံ

“ဟာ ... ဦးလေး ကျွန်တော်

မ”

ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မသွားရဲဘူးဗျ”

“ဘာချစ်တာလဲ။ ရူးသလိုလို

“ဒိန်း”

“မင်းကလည်း ယောက်ျားဖြစ်

သလိုလိုနဲ့ ဟင်း ... နောက်တစ်ခါ

ညအချိန်တွင် အသံမှာ ကျယ်

ပြီး ကြောက်နေပြန်ပြီ။ ငါသွားကြည့်မယ်။

ရောင် သေမယ်မှတ်”

လောင်လွန်းလှသဖြင့် ကောင်မလေးတွေ

မင်းတို့ ငါ့နောက်ကလိုက်ခဲ့”

ထိုအချိန်တွင် မုန့်ဟင်းခါး

အားလုံး ပူးကပ်ကုန်ပြီး ကတုန်ကယင်

ပြောရင်း ဓာတ်မီးကိုင်ကာ

ညအိပ် အိပ်ဖိုနားကျန်ခဲ့သော သာ

ဖြစ်ကြ၏။ အိမ်ရှေ့မှာ စကားပြောနေကြ

နောက်ဖေးပေါက်မှအထွက် ...

ဆင်နှင့်အောင်ပု လှေကားမှ အလှ

သော လူကြီးများ အိမ်နောက်ဖေးသို့

“ဒိန်း...ဒိန်း...ဒိန်း...ဒိန်း”

ဆက် ပြေးတက်လာကြ၏။ ချက်ပြုနဲ့

ရောက်လာကာ မေးသဖြင့် အကျိုး

ဆိုသော အသံအတူ ဦးတင်

...

အကြောင်းပြောပြနေစဉ် နောက်ဖေး မီးဖို

မောင်မှာ ...

“ဟိတ်ရောင်တွေ ဘာဖြစ်လာ

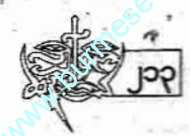
ချောင်နံရံကို ကျောက်ခဲ လေးငါးလုံးခန့်

“အား”

တာလဲ”

အရှိန်ပြင်းစွာ လာရောက်ထိမှန်ပြန်သည်။

ဟု တစ်ချက်အော်ပြီး နဖူးကို

လက်ဖြင့်ဖိကာ အထဲပြန်ဝင်လာသည်။
လက်ကိုဖယ်လိုက်တော့ နဖူးပေါက်သွား
သဖြင့် သွေးအနည်းငယ် စီးကျလာသည်။
ထိုအချိန်တွင် သေဆုံးသွား
သော လွင်လွင်၏မိခင်မှာ တဟတ်ဟတ်နှင့်
ငိုပြီး အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ငိုရင်း ...

“အဖြစ်ဆိုးလှတဲ့ သားနဲ့သမီး
ရယ်။ မေမေ ရင်ထဲ ဘယ်လိုမှ ဖြေ
မဆည်နိုင်တော့ပါဘူး။ မင်းတို့နှစ်ယောက်
ကောင်းရာဘုံဘဝရောက်အောင် အမေ
တို့ မနက်ဖြန် ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်မယ်။
မင်းတို့ကို ရည်စူးပြီး အမှုထမ်းမယ် သိလား။
မင်တို့ဘယ်မှ လျှောက်သွားမနေနဲ့။
အမေပြောတာ ကြားရဲ့လား။”

ထိုအခါ အိမ်ခေါင်မိုး သွပ်ပေါ်
သို့ ခဲကျသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်
လာသည်။

“ဒီနံး ... ဂလုံ ...
ဂလုံ ... ဂလုံ”

အားလုံး အထိတ်တလန့်
ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ထိုစဉ်ပင် ခေါင်းရင်း
ခြံမှ ခွေးတစ်ကောင် စွဲစွဲငင်ငင် ထိုးအူ

လိုက်လေတော့သည်။ ခွေးအူသံမှာ
ကျယ်လွန်းလှပြီး တစ်ကောင်စီအူရာမှ
အခြားခွေးတွေက လိုက်အူကြသဖြင့်
တိတ်ဆိတ်နေ သောညတွင် ချောက်ချား
စရာ။

“အူး ... ဝူး ... ဝူး”
တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ည
ငှက်တစ်ကောင်၏ အော်သံက ထွက်ပေါ်
လာပြန်သည်။

“ဂိ...ဂိ...ဂိ”
အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေချိန်
တွင်ဖြစ်၍ ညငှက်အော်သံက ကျောချမ်း
ဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ထို့နောက် အရာ
အားလုံး ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားပြီး

မည်သည့်အသံမှ မကြားရတော့
အားလုံး ပုံမှန်ပြန်သွားတော့သည့်
ဘာဖြစ်တာလဲဆိုပြီး ထကြည်
သမားများကလည်း ဘာမှမဖြစ်
သဖြင့် ဖဲပြန်ရိုက်နေကြသည်။
လေးနာရီမှ ဘုန်းကြီးကြွလာမှာဖြင့်
ဝိုင်းလုပ်ကိုင်ကြသော ကာလသည်
များလည်း အိပ်ခန်းတစ်ခန်းတွင်
စု၍ တစ်ရေးတစ်မောအိပ်ကြသော
ချက်ပြုးတို့ ဖိုးထောင်တို့ ကာလ
များကလည်း ဘုရားခန်းတွင် စာ
နေကြသော လူကြီးသူမများအနီး
ခြံကွေးနေကြပြီး မဏ္ဍပ်ထဲတွင်
ကတော့ ကောင်းနေဆဲ တဖြည်း
ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ လူကြီး
များလည်း နီးရာနေရာတွင် တစ်နေရာ
ဆိုပြီး မေးကြလေတော့သည်။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်
သွားသည်မသိ ...

“ဘုန်း ... ဘုန်း ...
နံရံကို လက်နှင့်ထုသံ
လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့်

အထိတ်တလန့်နှင့် နီးလာကြ
 နာရီကိုကြည့်တော့ လေးနာရီပင်
 တော့မည်။ ထိုအခါမှ မုန့်ဟင်းခါး
 နှစ်အိုး အပူပေးသူပေး မုန့်ပွဲပြင်သူ
 ဘုန်းကြီးများထိုင်ရန် ဖျာခင်းသူခင်း
 အားလုံး အလုပ်များကုန်ကြသည်။
 အခိုက်မှာပင် မဏ္ဍပ်ထဲမှ ဖဲသမား
 အထိတ်လန့် ဝရန်းသုံးကား ပြေး
 လာကြသဖြင့် ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်နေ
 ခြင်္သေ့လူကြီး ဦးတင်မောင်က ...
 “ဟိတ် ... မင်းတို့ ဘာဖြစ်
 လာလဲ ရန်ဖြစ်ကြပြန်ပြီလား။”
 “မဟုတ်ဘူး ဥက္ကဋ္ဌကြီး မဏ္ဍပ်
 ခဲလုံးတွေ တဂုန်းရုန်းနဲ့ကျလာလို့
 ဖြစ်တော်တို့ ပြေးတက်လာတာ”
 “အေး ... အဲဒါ ဘုန်းကြီးကြွ
 ဘာမှာမို့လို့ မောင်တိုးတို့ လင်မယားက
 တို့ကို ဖဲပိုင်သိမ်းခိုင်းတာ ငါတို့လည်း
 ချောနေလို့ သူတို့ပဲ နှိုးပေးတာ”
 ဦးတင်မောင်စကားက ဟုတ်
 ချစ်ဖြစ်နေသဖြင့် မည်သူမျှ အထွန်
 ချစ်ကျ။ ထိုစဉ် သံယာတော်များ

ကြွရောက်လာ၏။
 ဆရာတော်၊ သံယာတော်များ
 ကို ကွယ်လွန်သူတို့အား ရည်စူးပြီး ဆွမ်း
 ကွမ်းနှင့် သက်န်းပရိက္ခရာ၊ လှူဖွယ်
 ပစ္စည်း၊ ဝတ္ထုအစုစုတို့ကို လှူဒါန်း
 ဆက်ကပ်ပြီး ဆရာတော်၊ သံယာတော်
 များထံမှ တရားနာယူကြကာ ရေစက်
 သွန်းချ အမျှဝေ သာဓုခေါ်ဆိုနေစဉ်
 သာဓုခေါ်သံအဆုံး၌ ပွေးထုံသင်းပျံသော
 ရန်က တစ်အိမ်လုံး လွှမ်းခြုံသွားလေတော့
 သည်။ တသိမ့်သိမ့် ရိုက်ငိုနေသော
 လွင်လွင်၏ မိခင်ကိုကြည့်၍ ဆရာတော်
 က ...
 “ကာယကံရှင် မိဘတွေ ဘာမှ
 ပူဆွေးသောကဖြစ်မနေကြနဲ့တော့။ ဒကာ
 လေးနှင့်ဒကာမလေးတို့ဟာ ကောင်းရာ
 သုဂတိဘုံကို ရောက်ရှိသွားကြလေပြီ”
 ဟု မိန့်ကြားကာ ကျောင်းသို့
 ပြန်ကြွသွားလေတော့သည်။ ဇာတိရှိရင်း
 မရဏရှိမယ်၊ နိဗ္ဗာန်မရမချင်း သံသရာ
 ဘဝ ဘဝတွေမှာ ကျင်လည်ရဦးမှာပဲ
 မဟုတ်လား။

ရာထူးဂုဏ်သိန် စည်းစိမ်ဥစ္စာ
 ဆိုတာ မမြဲပါဘူး။ အချိန်အခါမရွေး
 ပျက်တတ်သည်။ ပုထဇဉ်တို့၏လားရာ
 သည်လည်း မရေမရာ၊ တိုတောင်းလှ
 သော လူ့ဘဝတွင် သဗ္ဗပါပဿ
 အကရထံ၊ မကောင်းမှုဟူသမျှ မပြုလုပ်
 ပါနဲ့။ ကုသလဿ ဥပသမ္ပဒါ၊ ကောင်းမှု
 မှန်သမျှ ပြုလုပ်ကြပါ။ ဆရာတော် သံယာ
 တော်တို့၏ အဆိုအမိန့်အတိုင်း အသေ
 မဦးခင် ဉာဏ်ဦးကြပါ။ ဒါန၊ သီလ
 ဘာဝနာ ဆောက်တည်ကျင့်ကြံပွားများ
 အားထုတ်ပြီး အပ္ပမာဒ၊ အသိတရား
 ကိုယ်စီထားရှိကာ သမိတ္တပရိယောဒါပနံ၊
 မိမိစိတ်ကို ဖြူစင်အောင်ထားခြင်းဖြင့်
 ရှင်တော်ပုဂ္ဂိုလ် အဆုံးအမနှင့် တရားတော်
 များကို ထာဝစဉ် နှလုံးသွင်းကြပါလို့
 တိုက်တွန်းရင်းဖြင့်...
 စာရွှေသူများ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့
 ကြပါစေ။

ဇော်မင်း
 ဒဂုံ/မြောက်

TAKM.2014

၁၅၀၀ တွေထိက

ချစ်ဒုက္ခ

မိမိအတွက်

ကျွန်မဟာဝမှာ အချစ်ဦးသူဖြစ်
 အရှုအမှူးချစ်သူ တစ်ယောက်
 လူသားတိုင်းဟာ အချစ်နဲ့
 နှိုင်းဘူး ဆိုသကဲ့သို့ ကျွန်မလည်း
 သူတို့ခွင့် မရှိခဲ့ဘူးပေါ့။ မိဘတွေ၊
 တွေက ဝိုင်းအံ့စုပုံပြီး ချစ်ကြ
 ထောင့်ငါးရာသော မေတ္တာနှင့်
 ပြင်းသော ကိလေသာအချစ်ကို
 ကျွန်မကား လိုချင်မိပြန်ပါသေး
 ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်သွယ်သော
 တွေကြားမှာ လူလားမြောက် အပျို
 သော ကျွန်မဟာ ထောင့်ငါးရာ
 တွာရှင် ကောင်ချောကလေးကို
 ဘွင်နိုင်ခဲ့ဘူး။ မိဘ၊ မောင်ဘွားတွေ
 နှိုင်း။ စင်ကြယ်ခြင်းတွေထက်
 သော ထောင့်ငါးရာမေတ္တာရှင်ကို
 ဆွဲဖို့တွေထက် ပိုပြီးလိုချင်မိခဲ့
 မိဘနှင့် ဆွေမျိုးတွေကတော့
 ဒီထောင့်မပြုစေချင်ပါဘူး။
 ကြ တယ်။ ဒါပေမဲ့ မချစ်ဖူးသေး

သော အချစ်ရှုကောင်မလေး “ကြာနီသင်း”
 ဆိုတဲ့ ကျွန်မဟာ ချစ်သူကောင်ကလေးရဲ့
 လက်ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။
 ချစ်လွန်းလို့ နာမည်တောင်
 မခေါ်ရက်ဘူး။ “မောင်...မောင်” ဟု
 မောင်ခြင်းတွေ အမြင်ကပ်စရာ ကောင်း
 အောင် ထပ်နေခဲ့ရတာချည်း။ သူက
 ကျွန်မထက် ခုနစ်ရက်လောက်လည်း
 ငယ်ပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ ရက်ရက်စက်
 စက်လည်း ချောနေပြန်သေးရဲ့။
 ဒါကြောင့် ကျွန်မဟာ မောင်
 ကို ချစ်မိတဲ့ နေ့ကစပြီး ဒုက္ခတွေရခဲ့ရ
 ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ “သုခ” လို့ခေါ်ပြီး မှားယွင်း
 စွာ မြင်နေခဲ့သော မျက်မမြင် အချစ်သမ
 ကလေးပင်။ ကျွန်မတွင် မိန်းကလေး
 အပေါင်းအသင်းများလေတော့ ပြဿနာ
 ပေါ့။ မောင်ရောက်လာတော့ စိတ်မချခြင်း
 ရောဂါက ပထမဆုံး စတင်နိုင်စက်သော
 ဒုက္ခတစ်ပါးပေါ့ရှင်။
 မောင်နှင့် ပထမဆုံး ချစ်ခွင့်
 ကြာစတာကတော့ ကျွန်မရဲ့ မောင်အရင်း
 တစ်ယောက်ကြောင့်ပါ။ ကျွန်မတို့တွင်

မောင်နမနစ်ယောက်ရှိတယ်။ တစ်ဦးက
 ကိုကိုကြီး နေမင်းဦးပေါ့။ ကျွန်မ
 ကြာနီသင်းက ညီမလေးပေါ့။ ကိုကို
 သူငယ်ချင်းရဲ့ ညီက ကျွန်မချစ်သူဖြစ်
 လာမယ့် ညီအဂ္ဂ။
 ကိုကိုနှင့် နီးနွယ်ဝင်ထွက်ရာမှ
 အပျိုချောမလေး ကျွန်မနှင့် ရိုးစင်းစွာ
 တွေ့၏။ ပြီးတော့ အပြန်အလှန် ညှိဖြူ
 ဖမ်းစားရာမှ မကြာခင်ပဲ ချစ်သူဖြစ်ကြရ
 တာ။ တကယ်ပဲ တစ်လနှင့် ဆယ်ကိုးရက်
 သာကြာပြီး ချစ်သူဖြစ်ကြရတာ။ မောင်က
 အလွန်သွက်လက် ဖျတ်လတ်သော
 ကောင်ကလေး။ ကျွန်မကတော့ မသွက်
 လွန်း။ မအေးလွန်း။
 ရက်တိုတိုနှင့် ချစ်သူဖြစ်လာ
 တော့ ကျွန်မသူငယ်ချင်းတွေက အံ့ဩ
 ကြတယ်။ ညီအဂ္ဂကိုလည်း ကျွန်မကဲ့သို့
 ရင်းနှီးလာကြတယ်။ ကျွန်မ အဲဒီမှာပဲ
 ရောဂါစရခဲ့တယ်ပေါ့နော်။ လူမျိုး မရွေး။
 ဘာသာ မရွေး ခင်မင်သော မောင်နှင့်
 တက်တိုးပါလေရော။ ကျွန်မသူငယ်ချင်း
 တစ်ဒါငင်ကျော်ကျော် အပျိုတွေက မောင်

ကို ပုံစံမျိုးစုံနှင့် ရောနှောကြတယ်။ ပူဆာ ဆိုးနွံကြတယ်။

အစက ကြိတ်မိတ်သဘော ထားပြီးကာ အရပ်မဆိုး အကျည်းမတန် ရလေအောင် ထိန်းထားသောကျွန်မ ကြာရှည်မှာ မတတ်နိုင်။ ကျွန်မရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ခြေပုတ် ခေါင်းပုတ် နှင့် တဖြည်းဖြည်း ရောနှောရောင့်တက် လာကြ၏။ ကျွန်မမှာ ပူပူနွေးနွေး ချစ်သူရ ကာစ အူနုကွဲခတ်တိအလား စိုးတရိပ်ရိပ် နှင့် ဒုက္ခပေါ့ရှင်။

“မောင်...ခင်တော့ခင်တာပဲ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မွှေးရနံ့တို့ အုပ်စုနဲ့ ဆင်ဆင် ခြင်ခြင်နေစမ်းပါ။ လူလည်း မြင်မကောင်း ဘူး။ ကျွန်မက မောင်ရည်းစားပါ မောင်ရဲ့”

“ဟုတ်။ မောင်က ရိုးရိုးလေး ခင်တာပါ...ကြာနီရဲ့”

“အဲဒီလို ရိုးရိုးကလေးကနေ မောင်နဲ့ ကျွန်မလည်း ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တာ မို့လား”

“ကျစ်...ကြာကလေးနဲ့တော့ ဒုက္ခပဲကွာ”

“လုံးဝ...မကြိုက်ဘူး”
ကျွန်မစကားကို မောင်က နား မထောင်ခဲ့ဘူး။ မွှေးမွှေးတို့ အုပ်စုနှင့် ပရောပရည်ရှိဆဲ။ သူ့အိမ်သွားလိုက်၊ ငါ အိမ်လာလိုက်နှင့် အခြေအနေက မရပ် တန့်ချေ။ ကျွန်မရဲ့ ဒုက္ခတွေပေါ့ရှင်။ ပထမ စိတ်ကောက်တယ်။ သူက မလျော့။ ဒုတိယ စိတ်ဆိုးတယ်။ သူက မဖြူဘူး။ တတိယ မုန်းစကားတွေနှင့် ပေါက်ကွဲ

တယ်။ မောင်ကတော့ သူ့အချို့...
ခေါင်းမာလွန်းစွာဖြင့် မပြင်ဆင်သေး...
ရှင်။

x x x

အခန်း (၂)

“အချစ်က ဒုက္ခပါလား”
ကျွန်မ မကြာမကြာ ချစ်သူ သော စကားစုကလေးပါ။ မောင်က...

ကျွန်မကို ရည်းစားအဖြစ် ဆက်တွဲနေဆဲ။
အချစ်တွေကိုလည်း မပြင်ဆင်ဘူး။ ချစ်
သဘင်လွှာတွေ ပို့ဆဲ။ Phone တွေ
ဆက်ဆဲ။ (E.Mail) တွေ ပို့ဆဲပင်။

အချစ်ဦးမို့ ကျွန်မဟာ မောင့်
အနှိုင်းမဲ့ချစ်ခဲ့တယ်။ မောင့်ကို
မှတ်တရတွေ အမြဲတမ်း လက်ဆောင်
ခဲ့တယ်။ မောင်ကလည်း ဟိတာချွဲနဲ့
ဆက်ဆဲ။ မောင်နှင့်ကျွန်မရဲ့ ခုတီယ ခုကွ
တော့ ကျွန်မမိဘတွေကရော၊ မောင့်
တွေကပါ နှစ်ဖက်သဘောမတူခြင်း

ကျွန်မတို့က ငွတ်တရွတ်ဆက်
နေသောကြောင့် မတတ်နိုင်ခြင်းသာ။
ဆင်က ကျွန်မမိဘတွေ မကြည့်သဖြင့်
တော်တော်နာတင်းခဲ့တယ်။
တော့လည်း သူက ပုံမှန်ပါပဲ။ ငွေပယ်
ကျွန်မသူငယ်ချင်းထဲတွင် မောင့်ကို
ဆက်ဆဲ။ သူမရဲ့ ရုပ်ကလေးကလည်း
ချစ်ရာမို့ ကျွန်မကို ချောက်ချားစေခဲ့
သယ်လေး

“ဟဲ့...မိန်းမတွေ၊ ညီအစ်က
ငါရဲ့တရားဝင်ရည်းစားနော်။ ရှင်တို့ ရုပ်ရှင်
ပြခိုင်းလိုက်၊ ရှော့ပင်း ထွက်ခေါ်လိုက်နဲ့
ကြာနီသင်း မကြိုက်ဘူး”

“ငါတို့က ရိုးရိုးကလေးပါ
ကြာကလေးရယ်”
“ရိုးရိုးကလေးလည်း မခိုင်းနဲ့၊
ဆန်းဆန်းကလေးလည်း မခိုင်းနဲ့၊ ရှင်တို့နဲ့
ကျွန်မ ခင်မင်မှု စတင်ရပ်စဲပြီ။ အူတိုတယ်
ဟေ့...စိတ်မချဘူး။ သူငယ်ချင်း အဖြစ်
ကရပ်တယ်”

“အာ...မရဘူး၊ မရနိုင်ဘူး။
ဘာဆိုင်လို့တုန်း။ ကြာကလေး ကြောင်
ပြီ”
စသဖြင့် တစ်ယောက်တစ်
ပေါက် ထပြောကြတယ်။ ကျွန်မစကား
ကို ရွတ်နောက်ခြင်း အဆင့်၌သာ ချောင်
ထိုးပစ်လိုက်ကြတယ်ရှင်။ ကျွန်မက
ကင်းရှင်းပေမယ့် သူတို့အုပ်စုက အိမ်ထိ
ရောက်လာကြစမြဲ၊ ဆူညံကြစမြဲပင်။

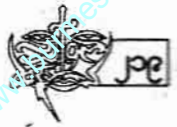
“ဒုက္ခပါလား...”
x x x

အခန်း (၃)
ဆယ်နှစ်လကြာတော့ ငွေပယ်
နှင့်မောင်ဟာ ငြိတိတိ။ သက်သေတော့
မရှိခဲ့ဘူး။ ကျွန်မရိပ်မိခဲ့တာ။ မရိုးသားမှန်း
သိပေမယ့် လက်တွေ့မပိ။ ကျွန်မရဲ့ အပူ
တွေက တတိယခုကွပေါ့။ ပထမ စိတ်နာ
ခဲ့တယ်။ ပုံမှန်ဆက်ဆံဝင်ထွက်တဲ့အတွက်
ကျွန်မမောင့်ကို မပြတ်ရှုနိုင်ခဲ့ဘူး။ တား
တယ်။ သတိပေးတယ်။ မောင်က ဝန်မခံ။
ငွေနှင့်မောင် တရားဝင် ချစ်သူ

ဖြစ်မှာမို့ပြီး ကျွန်မဟာ ကုမ္ပဏီမှာတောင်
မှ မပိမိနိုင်တော့ဘဲ (PRADO) ကားကြီး
နှင့် (မက်တူး) မောင့်ကားနောက် တစ်
ကောက်ကောက်လိုက်မိသော အခြေအနေ
တွေပေါ့ကွယ်။

အလစ်မပေးဝံ့။ အိပ်တာ
တောင်မှ မပြောပဲ၊ ညဖက်သူတို့ (Phone)
ပြောနေလေမလားနှင့် တရားနိုးကြီးထ
(Phone) ခေါ်လိုခေါ်နှင့် ကျွန်မအိပ်ရေး
တွေပျက်ပေါ့ရှင်။

အီး...အား...ဒါ ချစ်ဒုက္ခ
ပေါ့နော်။ ယောက်ျားတွေနှင့် စကားပြော

နေလျှင် ကျွန်မဘယ်လိုမှမနေ။ မောင်
ကုမ္ပဏီထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်
များ စကားပြောတာမြင်လျှင် ရင်တုန်ရပြီ။

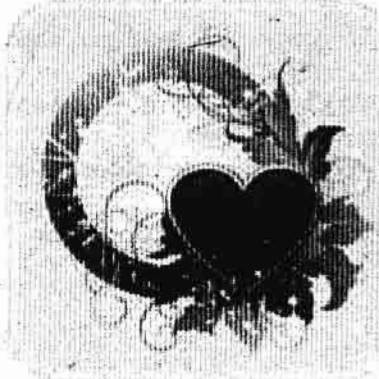
“မောင်က လျှို့ဝှက်တယ်။ ဒါ
ပထမ အဆက်ဟောင်းများလား” ဟု
တွေးရင်း ကျွန်မတွင် အသက်ငယ်ငယ်
နှင့် သွေးတိုးရောဂါရပြုလာခဲ့တာ စတုတ္ထ
ခုကွယ်ဝင်ပါရဲ့။ အမယ်လေး... ကြီးလိုက်
တဲ့ဒုက္ခ။ သွေးတိုးရောဂါ ကုရဦးမည်
သေချာပါရဲ့။

ကျွန်မဘယ်လိုများ ပြောင်းလဲ
သွားရတာလည်းလို့ ပြန်ပြီးတောင်
နားမလည်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ကောင်မလေးတွေ
နှင့် ကျွန်မ သဝန်မတိုချင်ပါဘူး။ စိတ်
မချ မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မောင့်ကို
အနိုင်မဲ့ချစ်မိသောကြောင့် ထာဝရပိုင်ဆိုင်
လိုသောကြောင့်၊ ကျွန်မနှင့် လက်မထပ်
ဖြစ်၊ မပေါင်းစပ်လိုက်ရမှာ ကြောက်ရွံ့
လွန်းသောစိတ်ကြောင့် ကျွန်မဒီလိုဖြစ်လာ
ခြင်း ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်မသဘောထားကြီးခြင်းကို
သဘောပေါက် နားလည်ခဲ့ပေမယ့်

လက်တွေ့မှာတော့ စိတ်မချနိုင်ခဲ့ပါဘူး။
မောင်က ကောင်မလေးတွေနှင့် ခပ်ကင်း
ကင်း။ မလျှော့မတင်းသာ ဆက်ဆံပါလျှင်
ကျွန်မလည်း ဒီဘဝသို့ ရောက်ရမည်
မဟုတ်။ မောင့်ကိုလည်း ကျွန်မက
ဩဇာမညောင်းနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်မစကားကို
နားမထောင်သော ချစ်သူကို ဘာကြောင့်
များ ကျွန်မကို ထာဝရဘုရားသခင်က
လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါလိမ့်ကွယ်။

“သမီး... သမီးရဲနကောင်ကလေး
က မိန်းကလေးတွေနဲ့ တွေးရော
ယှက်တင်နဲ့ကွယ်။ လူမြင် မတတ်တယ်ဘူး။
အစကောင်းမှ အနှောင်းသေချာတယ်
သမီး။ ဒီကောင်လေးကို မာမိမြင်ရတာ
သဘောမတွေ့လှဘူး။ သမီး သူနဲ့သာ
လက်ထပ်မိရင် အနာဂတ်တွေ မလှပနိုင်

ဘူး။ မာမိ အတတ်သိထားတယ်။ ဒါ
လူတစ်ယောက်က အိမ်ထောင်
သစ္စာမရှိတတ်ဘူး သမီးလေးရေ”

“သူ ပြုပြင်လာနိုင်မယ်
သမီးယုံကြည်ထားတယ် မာမိ”
ကျွန်မကိုယ်တိုင်မောင်
ကျွန်မပြောရင် ခေါင်းညိတ်မှုကို
လွယ်ကလေး ညိတ်ပြခဲ့ပေမယ့်
တွေ့မှာတော့ အချိုးတွေ မပြင်တာ
သားပါ။ ဒါပေမယ့် တပ်မက်မိသေး
နပြောသောစိတ်၊ မဆုံးရှုံးရဲသေး
တွေနှင့် မရဲတရဲ မာမိကို ကျွန်မပြန်
မိတတ်ခဲ့ပြီ မောင်ရယ်။

“ဟင်း... အေးလေး
ကံမကောင်းနိုင်ပါဘူးကွယ်”
မိဘတွေက ကျွန်မ
ကလေး ညှိုးငယ်နွမ်းနယ်နေမှု
ဆက်မပြောတော့ပါ။ ဟား...
ကျွန်မကိုချစ်ရင် အနေအထိုင် အပြု
တွေ ဆင်ခြင်ပါလား။

x x x

အခန်း (၄)

ပစ္စမဒုက္ခကတော့ တကယ် အပြင်းစားပင်။ မောင်ဟာ ကျွန်မထက် ပိုမိုလှပသော ကောင်မလေးတွေ ရှာဖွေ ဆွေ့ရှိကာ အချိန်တွေပေးတယ်။ ဦးစား ပေးတယ်။ ပိုမိုပျော်ဝင်သွားသောကြောင့် ကျွန်မဟာ ဘာတွေလုပ်ရမှန်းတောင် မသိနိုင်တော့ဘဲ စားမဝင်၊ အိပ်မပျော် သော ရည်းစားပုမိသော ရောဂါဝေဒနာရှင် ဖြစ်လာရပါပြီကော။

မောင်နှင့် လက်မထပ်ဖြစ်မှာ ဘာကြောင့် စကတည်းက စိုးရိမ်ပူလောင်မိခဲ့ရ သော ကျွန်မဟာ ချစ်ဆန္ဒမပြည့်ဝခဲ့တဲ့ အပြင် ကြီးစွာသော ဝင့်ဆင်းရဲခြင်းကြီး တွေနှင့် ပိန်ချုံးချည်နဲ့ မျက်ရည်နှင့် ချက်ခွက်ပင်။

“ညီမလေး နေမကောင်းဘူး ထား။ ပိန်လိုက်တာ ကပ်နေတာပဲ”

“ဝိတ်ချတာပါ ကိုကို”

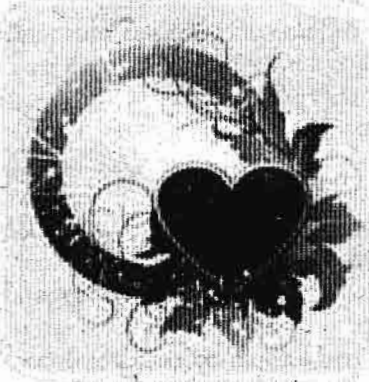
ကျွန်မ မလုံမလဲနှင့် လိမ်ညာ ဏာကွယ်လိုက်ရပါတယ်။ ချစ်သူနှိပ်စက် သော ဒဏ်ရာဟု ကိုကို မသိစေချင်။

ရှက်လည်း ရှက်မိပါတယ်။

“အဲဒီ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင် နာမည်ခံထားတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက မိန်းမ လည် ကြာကလေး။ ယောက်ျားချောချော လေးတွေ တွေ့ရင် အလွတ်မပေးဘူး။ မိန်းမပိုင်းလုံးကြီး ဟ။ အသက်ကဖြင့် (၅၀) နားနီးနေပြီ။ ရှင်းလှူကို တော်ကြာ ထောင်ဖမ်းထားမှ A ကိုက်နေဦးမယ်။ ဘာ ရောဂါတွေရှိမှန်း မသိနိုင်ဘူး။

အမယ်လေး . . . မောင်ရယ်

ကျွန်မ ကြာနီသင်း ကျွမ်းသာထိုးပစ်လိုက် ချင်ပါရဲ့။ မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်ခဲ့ရသူမို့ မောင် လည်ဝယ်မှန်းသိပေမယ့် သတိတစ်ချက် လွတ်ကာ ဘဝပျက်မှာ စိုးမိပါရဲ့။ အား ကျွန်မရင်ဘတ်ထဲမှာ ကမ္ဘာအကြီးဆုံး မီးတောင်ကြီး ပေါက်ကွဲသလိုပဲ။ မောင်ကို

ကျွန်မ မကြိုက်ကြိုက် ကြိုက်ကြိုက် သတိပေးရမယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မဟာ မောင်ရဲ့ အနာဂတ်၊ ကျွန်မရဲ့ အနာဂတ် အတွက် သတိပေးမိသော် . . .

“တိတ်စမ်း . . . ကြာနီသင်း။

နင်ဟာ အလကားနေရင်း သဝန်တို စိတ် မချဖို့တတ်တဲ့ မိန်းမ။ သိပ် ပေါက်ပေါက် စစပျားတာပဲ။ ငါ အန်တီသွယ်နဲ့ ဆက်ဆံ နေတာ စီးပွားရေးအတွက်ဟာ။ နင် နားလည်သလား။ ဝင်မစွက်ဖက်နဲ့၊ ငါ မကြိုက်ဘူး။ နေရာတကာ အူတိုတတ် တာ လူမဝင်ဆန့်တဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ အလုပ်ကွ”

“ကျွန်မကို ရှင်ဒီလောက် အော်ငေါက်စရာ ဘာမှမလိုဘူး ညီအစ်မ ရည်းစားအဖြစ် လက်ခံထားပြီးတော့ ဒါလေးတောင် သတိပေးတာ မကြိုက်ရင် ကြာနီသင်းက ဘယ်နေရာမှာ အခွင့်အရေး ရမှာတုန်း”

“အသစ်တဲ့ . . . လိုက် . . .”

“မှတ်ထား . . .”

ကျွန်မမောင်ရဲ့ ပါးကို သဘင်နဲ့

အသိမဲ့စွာနှင့် ဖြတ်ရိုက်ပစ်မိခဲ့တယ်။
တကယ်ပဲသူဟာ ကောင်မလေးတစ်
ယောက်အတွက် ပြတ်စဲဖို့ သိပ်လွယ်ပါ
လား။ ကျွန်မ ဒေါသကို မှားမှားမှန်မှန်
နှောင်တမရချင်တော့ဘူး။

“တောက်”

ညီအဂ္ဂဟာ မိန်းကလေးမို့ သူ
ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်ခဲ့လျှင်
ဥပဒေရှိနေသဖြင့် ပြန်ရိုက်ရန် ရည်ရွယ်
ပြီးမှ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ထွက်ခွာသွား
တော့သည်။

“ညီမလေး...ဘာဖြစ်နေတာ

လဲ။ ဟမ်...”

“ကိုကို...”

ညီအဂ္ဂနှင့် မသင့်မြတ်တာ
ကိုကိုမြင်တွေ့သွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်မ အနီးက
ညီအဂ္ဂကလည်း ကားနှင့်ထွက်သွားခဲ့ပြီ။
ကျွန်မ ချစ်သူနှင့် တစ်သက်စာ ပြတ်စဲပြီ
သိလိုက်ကာ အားရပါးရ ဝိုကြွေးမိတော့
သည်။ ကိုကိုကတော့ ကျွန်မကို အားပေး
ချော့မြူလျက်...

x x x

အခန်း (၅)

ကျွန်မမိဘတွေက တစ်နှစ်
နီးပါး ကျွန်မကို မြစ်ကြီးနားမြို့တော်က
ဦးလေးဆီပို့ထားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မက
လည်း ကျွန်မကို နာကျင်မှန်းတီးရောင်
ဖြာလင်းနေလေသော ညီအဂ္ဂနှင့် ရင်မဆိုင်
လို။ သူမျက်နှာကို မကြည့်လိုတော့။

အနေနီးနေတော့ မောင့်ရဲ့

အပြုအမူတွေကို မြင်မိကာ ဒိတ်ဒယ်ရာ
တွေရကာ စိတ်မချတွေ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
ခုလို နှစ်နှင့်ချီကာ ခွဲနေလိုက်တော့ ကျွန်မ
မောင့်ကို အရင်ကလောက် မတပ်မက်
တော့။ သူ့ကို ကျွန်မက ဘယ်တော့မှ
လက်ထပ်ခွင့်လည်းရတော့မှာ မဟုတ်မှန်း
သေချာခဲ့တော့ တစ်ခဏတာ ပေါက်ကွဲ
အားပြင်းသည်။ ခုတော့ နှလုံးသားက
မီးငြိမ်းတောင်တစ်လုံးနယ် ငြိမ်သက်ပြီး
ဆုံးပြီးခဲ့ပြီ။

အခု ကျွန်မ ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်
ရောက်ခဲ့ပြီ။ ကုမ္ပဏီမှာ ပုံမှန်ဝင်လုပ်နိုင်
ခဲ့ပါပြီ။ ညီအဂ္ဂကိုလည်း မြင်တွေ့ရနေပါ
တယ်။ သူဟာ ဘာမှမပြောင်းလဲသေးပါ

ဘူး။ ငွေစံပယ်ဖြူအပါအဝင် အားလုံးနှင့်
အရောင်နေတုန်းပါပဲ။ ကျွန်မကတော့
ဆုံးရှုံးပြီးခဲ့ပြီမို့ ဘာမှမထူးခြားတော့။
နိုင်တော့ဘူးမို့ မမက်မောမိတော့တာမို့
ပင်။ ညီအဂ္ဂကတောင်မှ ကျွန်မကို အပြစ်
ယူရတဲ့အထိ။ ကျွန်မကတော့ ညီအ
ဟာ ကျွန်မအတွက် “သတို့သား” လေး
မဖြစ်တော့ဘူးဆိုသောအသိနှင့် စိတ်နှုတ်
ခြင်းကလွဲ၍ ဘာမှမရှိနိုင်တော့ပါချေ။

ညီအဂ္ဂက ကျွန်မအရင်တ

က မိန်းကလေးတွေနှင့် သူတို့တိုင်း
တိုရဲ့ စိတ်မချဖြစ်ရကာ မျက်နှာအ
စူပုပ်ညိုနက်နေမိတာ သူနှင့်ကျွန်မ
မထပ်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်သောကြောင့်ပဲ။ နေ
အဲဒါတွေ မလိုတော့ဘူးလေ။ သူ
ကျွန်မအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ
ပေးဆပ်နိုင်ခြင်းမရှိတော့တဲ့လူ။ ဘာ
နိုင်တော့တဲ့ လူအတွက် ကျွန်မဟာ
မတမ်းတမိတော့တာဟာ သဘာဝကျ
ပါ။

“ကြာကလေး...ဟိုမှာ

ရှင်ရဲ့ အဆက်ဟောင်းကြီး (old)

ဒီလိုလား၊ မသိမသာ ငဲ့ကြည့်နေတယ်”

“ကျွန်မ မြင်ပါတယ်။ ရှင်ရဲ့

သောက်ရောသန့်ထဲက ရေကုန်နေရင် အဲဒီ ဘုခွံကို ဘာလုပ်မလဲ သာကော...”

“သာကောတို့က Go အဝေး

သို့ လွင့်ပစ်မှာပေါ့”

“အဲဒီအတိုင်းပါပဲ”

“ဟောတော်...”

ကျွန်မက တည်ငြိမ်လိမ့်မေ့စွာ သူ့နှံဘေးကနေ (PRADO) ကားကို မောင်းနှင်ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ အရင်က ဆရာ သူဟာ ကျွန်မရဲ့ချစ်သူ။ ခုတော့ သူက သူများတွေရဲ့ချစ်သူ။ ဒီတော့ ကျွန်မအတွက် ညီအစ်ကား ပုံပြင်ဟောင်း ဘစ်ပုစ်မျှသာ။

သူကလည်း ကျွန်မလို သာကောမလေးအတွက် စာဖွဲ့မှာ မဟုတ်။ ကျွန်မကလည်း ဝင့်ဒုက္ခမှ ကွင်းလုံးကျွတ် သွတ်မြောက်ပြီးခဲ့ပြီ။ ရည်းစားဘဝမှာ ကွဲပြားတာ ဘာမှမဆန်းပါဘူးနော်။ အရင် ဘုန်းကဆိုပါလျှင် အဲဒီလို စတက် ကလေး တစ်ဝဲနှင့် နုပျိုသော ကောင်မ

လေးတွေနှင့် သူစကားပြောတိုင်း ကျွန်မ ဟာ နေမထိ၊ ထိုင်မသာဖြစ်လာကာ သဝန်တွေတို မနာလိုတွေဖြစ်လာကာ နနာမငြိမ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ရန်စကားတွေ ပြော ပိခဲ့တယ်။

ခုတော့ ညီအစ်ကား ညီအစ်ကား ပါပဲ။ ကျွန်မအတွက်သူက မိတ်ဆွေတောင် မှ ဖြစ်မလာနိုင်တော့သော သူစိမ်းတစ် ယောက်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ မိန်းကလေးမို့ သူနှင့် တွဲခဲ့မိတဲ့အတွက် နာမည်တော့ပျက်တာ ပေါ့။ ဒါကလည်း ရင်းနှီးရသော ဗဟုသုတ တစ်ခု မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မရဲ့ခွဲတာ ကတော့ အသည်းကွဲဖူးသော ရသ ခါးခါး တွေသာ။

ကျွန်မ ပြုံးလိုက်ပါတယ်။ ညီအစ်ကားဟာ ကျွန်မအတွက် မလိုအပ် တော့သောသူမို့ ကျွန်မသူ့ဆီက ဘာမှ မမျှော်လင့်တော့တာ။ မရနိုင်တော့တာမို့ မလိုချင်တော့တဲ့ စိတ်ပေါ့နော်။ သူ အိမ်ထောင်ပြုသွားခဲ့လည်း ကျွန်မနှင့် မသက်ဆိုင်တော့ပါ။ နှမြောနေစရာလည်း မလိုတော့။ သူ့ကို ကျွန်မကမှ မရနိုင်

တော့တာပဲ ဘယ်သူယူယူ ကျွန်မ အတွက် ဘာမှမထူးတော့ဘူး။

ကျွန်မနှင့် ချစ်ဇာတ်လမ်း ကလေးပြီးဆုံးသွားခဲ့လို့ ညီအစ်ကားလည်း ပူဆွေးငိုကြွေးနေမယ့် ယောက်ျားမဟုတ်။ သူ့အတွက် ကောင်မလေးတွေက မှီလို ပေါက်နေဆဲ။ မရှားခဲ့။ ကျွန်မနှင့်ညီအစ်ကားရဲ့ ဇာတ်လမ်းကလေးတွင် ဘယ်သူတွေပဲ မြတ်မြတ်၊ ဘယ်သူတွေပဲ ရုံးရုံး အရေး မကြီးတော့ပါဘူး။ သင်ခန်းစာရတာပေါ့ နော်။

ကျွန်မကို သူ ဘယ်သူနှင့်ပဲ တွဲပြုပြု ခန့်နေနေ ကျွန်မကဥပေက္ခာပြု နိုင်ရပါမည်။ ဒါမှ ဇာတ်လမ်းက အပြီး သတ်သွားတော့မှာ။ ခုလည်း တစ်စ တစ်စ ကျွန်မချစ်ကွဲကွဲကြီးကနေ လွတ်မြောက် နေခဲ့ပေပြီ။ ထာဝရလွတ်မြောက်ဖို့ ကျွန်မ ဆက်ကြိုးစားရပါဦးမယ်။

စိမ်းရွက်လွှာ

အမှတ်တရဇာတ်ကား

ရန်ကင်း မြို့တော်

အမှတ်တရမြို့တော်စည်ပင် (၂)

သောင်းဝေဦး

ယခင်ယမုဆက်

“ဟိုတယ်ဆိုတာတော့
 ဘာကံတဲ့ နေရာမှာ လွတ်လွတ်
 ဝယ်လပ် သွားချင်လာချင် နားချင်နေ
 ဆဲလူတွေအတွက် သတ်မှတ်တဲ့
 အခန်းအခကိုပေးပြီး တည်းခိုနားနေတဲ့
 အရာပဲ။ အိမ်တို့ ရိပ်သာတို့ ဘာတို့
 ဘာတို့ ကန့်သတ်ချက်တွေရှိတယ်။
 ကြောင့် Globalization လို့ ခေါ်တဲ့
 ဥဒ္ဓါကာလကို ရောက်နေတဲ့
 ဘယ်ကြီးမှာ လူတွေဟာ လွတ်လွတ်
 ဝယ်လပ်နေချင်ကြတယ်။ သွားချင်ကြ
 တယ်။ စားချင်ကြတယ်။ လိုအပ်တာ
 တို့ကို သင့်မြတ်တဲ့ အခကြေးငွေပေး
 ဆောင်ရွက်ချင်ကြတယ်။ တည်းတဲ့
 နေရာမှာ အသိအိမ်၊ ငွေမျိုးအိမ်
 အားနာနေရဦးမယ်လေ။ ကိုယ်
 သိချင်တာတွေလည်း ပြည့်စုံချင်မှ
 ဖြစ်မယ်။ ဟိုတယ်မှာဆိုတော့ ဘာမှ
 နာစရာ မရှိဘူး။ သူဝန်ဆောင်ခ
 လိုက်ပဲ။ လိုတာအကုန်မှာလို့

ရတယ်။ ခိုင်းလို့ရတယ်။ ဒါကြောင့်
 အခုလို Media တွေ သိပ်ကောင်းနေပြီး
 ခရီးသွားလာမှုတွေ အလွန်များနေတဲ့
 အချိန်မှာ ဟိုတယ်တွေဟာ လူတွေ
 အတွက် မရှိမဖြစ်တဲ့ Necessary
 တွေပါ”
 ဟိုတယ်လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်
 သူ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ဦးက
 ပြော၏။ သူက ၁၉၈၈ ခုနှစ်နောက်
 ပိုင်းကစပြီး ဟိုတယ်ဖွင့်လာသူဖြစ်
 သည်။ အရေးကြုံတော့ ထိုမိတ်ဆွေ
 ကြီးဆီ ပြေးရတော့၏။ မေးရတော့၏။
 “ကျွန်တော့်ဆီမှာ ဈေးကွက်
 စီးပွားရေးစနစ်ကို ကျင့်သုံးလာတော့
 လူတွေ အသွားအလာတွေ များလာ
 တယ်။ သုံးနိုင်စွဲနိုင်လာကြတယ်။
 အဲဒီအခါမှာ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းတွေ
 လည်း ဖွံ့ဖြိုးလာတာပါပဲ။ ဟိုတယ်
 လုပ်ငန်းတွေကို ကျွန်တော်တို့မိသားစု
 ၁၉၉၀ လောက်ကတည်းက စခဲ့တာပဲ
 ဗျာ။ အခြေအနေကောင်းပါတယ်။
 ခင်ဗျား သိချင်တာတွေရှိရင် မေးဗျာ။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါမယ်”
 “ဟုတ်ပါပြီ။ ကျွန်တော်
 ကလည်း ဘာမှမသိသေးတဲ့ ဟိုတယ်
 သုံးလေးလုံး တာဝန်ယူရမှာမို့ အရေး
 တကြီး သိချင်တာတွေ မေးချင်ပါ
 တယ်”
 “ပြောပါ”
 “ကျွန်တော့်ကော်မတီက
 ဟိုတယ် Grouping အုပ်စုဝင်ငွေကျ
 နေတယ်။ အဲဒါ ဝင်ငွေတိုးအောင်လုပ်
 ဖို့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ကျွန်တော့်ကို သီးခြား
 တာဝန်ပေးတယ်ဗျာ။ ဝင်ငွေတိုးအောင်
 ဆိုတော့ ဧည့်လာရမှာပေါ့။ ဧည့်လာ
 အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။ ဘာတွေ
 လိုလဲ။ ရှင်းပြပေးပါဗျာ”
 ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်မိတ်ဆွေကြီး
 က သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးလိုက်၏။ သူ့တွင်
 ဟိုတယ်သုံးလုံးရှိသည်။ မန္တလေးတွင်
 တစ်လုံး၊ တောင်ငူ တစ်လုံး၊ ရန်ကုန်
 တွင် တစ်လုံး။ အားလုံး အောင်မြင်
 နေ၏။
 “ကိုယ့်ဟိုတယ်မှာ လူတွေ

များများတည်းရတဲ့ အကြောင်းတွေဟာ ပထမဆုံးက သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ခြင်း၊ ဒုတိယက ဝန်ဆောင်မှုကောင်းခြင်း၊ တတိယက သုံးတဲ့ပစ္စည်းတွေကောင်းခြင်း၊ နောက်တစ်ခုကတော့ တည်နေရာ Location ကောင်းခြင်းနဲ့ သင့်တင့်မျှတတဲ့ဈေးနှုန်းရှိခြင်းတွေပါပဲ”

“ဟိုတယ်ကြီး ဘယ်လောက်ကောင်းနေနေ အထားအသိုနဲ့ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှုမရှိရင် လူမလာဘူးဗျ။ ဝင်လိုက်ကတည်းက အနံ့အသက်မကောင်းဘူး။ ကားထားဖို့တွေ အဆင်မပြေဘူး။ အဝင်အထွက်တွေ ခက်တယ်ဆိုရင် တည်းတဲ့သူ မလာချင်တော့ဘူး”

“ဟုတ်မယ်။ ၁၉၉၀ ခုနှစ်လောက်က ကျွန်တော် ဘောင်ကြီးမှာ တာဝန်ကျတယ်။ တောင်ကြီးဟိုတယ်ကြီးက နေရာကောင်း၊ အဆောက်အဦကောင်းပေမယ့် လူမလာဘူး။ Renovate ပြန်လုပ်တော့ ကျွန်တော်ပါတယ်။

ဟိုတယ်ပစ္စည်းတွေအားလုံး ဟောင်းနေပြီ။ အနံ့အသက်ကလည်း မကောင်းဘူး။ တာဝန်ခံက ဟိုတယ်ကြီးကို လူငယ်တွေနဲ့ လွှတ်ထားတယ်။ ညနေ သုံးနာရီဆို အိမ်ပြန်ပြီ။ ညလုံးဝ မလာဘူး။ အဲဒါနဲ့ ဒီဟိုတယ်ကြီး ဒုက္ခရောက်တော့တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဝန်ဆောင်မှု

Service ကလည်း ပေးတာကောင်းမူ၊ Reception လို့ခေါ်တဲ့ ညွှန်ကြားမှုရော၊ Room Service ရော၊ အစားအသောက်ရော၊ အိပ်ဆောင် သန့်ရှင်းမှုနဲ့ ထိန်းသိမ်းမှုရော ကောင်းဖို့လို

တယ်။ ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး ညွှန်ကြားမှုကို ပြုံးပြုံးကလေးနဲ့ ဆက်ဆံရမယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း အားလုံးလှလှပပ သပ်သပ်ရင်ဆိုင်ရမယ်။ သန့်ပြန်ရမယ်။ ဖွေးကြည်ရမယ်။ ကျန်းမာရေးကောင်းရမယ်။ ယဉ်ကျေးရမယ်။ ဘာသာစကားကွဲကွဲကျင့်ရမယ်။ အဓိကကတော့ အင်္ဂလိပ်စကားပေါ့။ အခုတော့ အိမ်နီးချင်း တရုတ်နဲ့ ထိုင်းစကားလည်း လိုတာပဲ။ ကျန်တဲ့စကားလည်း တတ်ရင်ကောင်းတာပဲ။ ကိုယ့်ဟိုတယ်တည်းတဲ့သူတွေ

စကား အခက်အခဲမရှိဘဲ ကျေနပ်ပြီး နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာမှာ။ ပစ္စည်း သုံးအဆောင်တွေ ကောင်းတာ၊ နေရာ ကောင်းတာ၊ ဈေးနှုန်း သင့်တင့်တာ တွေလည်း အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတွေကတော့ ခင်ဗျားတို့ ကော်မတီ မှာ ဆောင်ရွက်ပြီးသားဖြစ်မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟိုတယ် ကားလုံးက နေရာကောင်းပါတယ်။ အင်းလျားကန်စောင်းမှာ တစ်လုံး၊ နန်ကုန်မြစ်ကမ်းမှာ တစ်လုံး၊ ပြည် ဆင်းမကြီးပေါ်မှာ တစ်လုံးနဲ့ ရွှေတောင် ဆူန်းမှာ တစ်လုံးပါ။ ဈေးနှုန်းတွေ ကလည်း သူများနည်းတူပါပဲ။ လျှော့လို့ ထည်း ရပါသေးတယ်။ အသုံးအဆောင် တွေလည်း အသစ်တွေလည်း ဝယ်ဖို့ခွင့်ပြု

ထားပါတယ်”
“ဈေးလျှော့နိုင်ရင် လျှော့ပေး ပါ။ လူများတဲ့ Package Tour တွေ ဆို ဈေးလျှော့ပြီးလက်ခံရင် ဧည့်မပြတ် ဘူးပေါ့ဗျာ”

“အဲ ... နောက်တစ်ခု ကတော့ ဘယ်လိုစီမံအုပ်ချုပ်ရမလဲ။ ဟိုတယ်မှာ ဘယ်ဌာနတွေက ငွေအယို ဖိတ်ဆုံးလဲ။ ယိုပေါက်ဟာပေါက်တွေ ဘယ်လိုပိတ်မလဲ။ အဲဒါလည်း သိချင် ပါတယ်”

“စီမံအုပ်ချုပ်တာကတော့ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဖွဲ့ပြီး သူ့အောက်မှာ မန်နေဂျာ၊ ဒုမန်နေဂျာနဲ့ Section လိုက်၊ ဌာနစီမံလိုက် တာဝန်ခံတွေ ခန့်ထားပေါ့။ အနည်းဆုံး တစ်လ

တစ်ခါ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ပါတ်တစ်ခါ အစည်းအဝေး လုပ်ပါ။ အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့အစည်းနဲ့ ဝန်ထမ်းအစည်းအဝေး ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီမှာ လိုအပ်ချက်တွေ ဟိုတယ်တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း တွေ ဆွေးနွေးတင်ပြခိုင်းဗျာ။ ယိုပေါက် ဟာပေါက်တွေကတော့ အများကြီးပဲ။ အဓိကကတော့ Food and Beverage လို့ခေါ်တဲ့ အစားအသောက်နဲ့ အဖျော် ယမကာဌာနလေ။ မီးဖိုချောင်ပေါ့။ ငွေအထွက်ဆုံး အယိုဆုံးနေရာကြီးပေါ့။ ပစ္စည်းဝယ်တာတွေလည်း သတိထား။ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း ဘယ်တော့မှ မခိုင်းနဲ့။ Group နဲ့ ကော်မတီနဲ့ အဖွဲ့နဲ့ ခိုင်းပါ။ စတိုက ပစ္စည်းထုတ်သုံးတာ တွေလည်း သတိထား။ ပိုထုတ်သွား တတ်တယ်။ ငွေသုံးစွဲခွင့်တွေလည်း ပိုတင်တတ်တယ်။ နေ့စဉ်မဟုတ်တောင် တစ်ပတ်တစ်ခါလောက် ဟိုတယ်ကို လှည့်စစ်၊ ပုံမှန်စာရင်းစစ်နဲ့ စစ်တာ။ ကိုယ်ကလည်း စာရင်းတွေကို Surprise Check လုပ်ကြည့်။ စတိုတွေ ဝင်ကြည့်။

နောက်ပြီး Night Duty တွေ ပစ်ထားနဲ့။ ညတာဝန်ကျ Night Shift တွေက တစ်ခန်းတည်း နှစ်ခါလူသွင်းပြီး ငွေယူ တတ်တယ်။ ဟိုတယ်နာမည်မျက် တတ်တယ်။ Night Audit တွေလည်း သိပ်မယုံနဲ့”

ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့က မိတ်ဆွေကြီးနှင့် အချိန်အတော်ကြာ ဆွေးနွေးခဲ့၏။ သူထံက အတွေ့အကြုံ များကို မေးမြန်းကာ နည်းနာများ ခံယူခဲ့၏။ နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် ဟိုတယ်များကွပ်ကဲမှုကို ကျွန်တော် လွဲယူလိုက်တော့သည်။

မနဲလေးနဲ့ နဲ့တော့ တွေ့ပြီ မှေ့ခင်ဗျာ။

စကတည်းက ယဉ်သကိုဟု ဆိုရပါမည်။

စစ်သားဘဝက လာသူမို့ ဟိုတယ်တွေကိုင်တော့ စည်းကမ်းကို အရင်ကိုင်၏။ ဝန်ထမ်းများ စည်းကမ်း

ကောင်းရမည်။ အလုပ်ချိန်မှန်ရမည်။ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းရမည်။ တာဝန်ကျေပွန်ရမည်ဟု ပထမအကြိမ် ဝန်ထမ်းများနှင့် တွေ့ဆုံရာ၌ မှာကြား ရ၏။ လူငယ်များက လိုက်နာကြပါ သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ဦးနှစ်ဦးက ပြော စကားနားမထောင်ပါ။ ဆွေးနွေးပညာ ပေးသည်။ မရပါ။ အလုပ်ချိန်မှန်မှန် မလာပါ။ အစီရင်ခံစာ မှန်မှန်မတင်ပါ။ အစည်းအဝေးနေ့များ၌ သူတို့ကို ကျွန်တော်က စောင့်ရ၏။ သူတို့ကား အခြားသူများမဟုတ်ပါ။ အကြီးဆုံး ဟိုတယ်ကြီးမှ ရာထူးအကြီးဆုံးယူ ထားသည့် မန်နေဂျာကြီးနှင့် သူ၏ အန္တောဝါသိက တပည့်ကြီး တစ်ဦး နှစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ တစ်လခန့် စောင့်ကြည့် သတိပေး၏။ မရတော့ သည့်အခါ ကော်မတီကို တင်ပြခွင့်ပြု ချက်ရယူပြီး ... “ကဲ ... မန်နေဂျာကြီး ထွက်စာတင်ပါတော့ဗျာ” ဟု အပြတ်ပြောရတော့၏။

ဆရာနှင့်အတူ တပည့်ကြီးများ ပါသွား၏။ စိတ်မကောင်းပါ။ တာဝန် အရ လုပ်ငန်းတိုးတက်ရာ တိုးကြောင်း ဆောင်ရွက်ရခြင်း ဖြစ် သည်။ သူက မဟုတ်တာတွေ လုပ်ပြနေတော့ အားလုံးက အတတ် သင်နေကြသေးသည်။ ဟိုတယ် ပစ္စည်းများ အလွဲသုံးစားလုပ်သည့် ဝန်ထမ်းများ လူမှုရေးဖောက်ပြန် သည်။ စာရင်းအင်းများ မမှန်ကန် လိမ်ပြေး ပြသည်။ လက်ဆုပ် လက်မိ သူများကို တာဝန်မှ ရပ်စဲလိုက် သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေ့ဆောင် နွားလား ဖြောင့်ဖြောင့် မသွားတော့ နောက် နွားစဉ် စိုက် ကလေး ဖြောင့်ဖြောင့် မလိုက်ကြတော့ ထို့ကြောင့် ဖယ်သင့်သူများကို လိုက်ရ၏။

ထိုစဉ်က ထိုမန်နေဂျာကြီး ပေးထားသည့် လစာမှာ သိန်းကျော် သည်။ သူ့လခ သုံးလစာခန့်သာ ကားတစ်စီးဝယ်၍ ရပါသေးသည်။

မြောက်ရပါ။

သူတို့မရှိတော့ နောက်လူများ
အလုပ်ပိုကြိုးစားလာကြ၏။
ဆိုကြောင့် ယခင်ကထက် ဟိုတယ်
ခင်ငွေ ပိုတိုးတက်လာ၏။ ဧည့်များ
ပိုကျလာ၏။ Marketing အတွက်
ထုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်သူများအား ရန်ကုန်
မြို့တွင်းရှိ ခရီးသွားကုမ္ပဏီများနှင့်
ဆက်သွယ်လှုပ်ရှားစေ၏။ ဟိုတယ်
များအတွက် TV နှင့် သတင်းစာ၊
ဒီဇိုယာများမှ ကြော်ငြာများ ထည့်
ဝေ၏။ ဟိုတယ်လုပ်ငန်း၌ ဧည့်ကြို၊
သန့်ရှင်းရေး၊ အိပ်ဆောင်ထိန်း၊ အစား
အသောက်၊ ပစ္စည်းထိန်း၊ လုံခြုံရေး၊
စားနပ်ရိက္ခာ၊ စာရင်းအင်း၊ အုပ်ချုပ်
ရေး၊ ကွန်ပျူတာ၊ မော်တော်ယာဉ်
စသည်ဖြင့် ဌာနများက အတော်
များများရှိပါသည်။ အားလုံးကို သူ
နရာနှင့်သူ အဆင်ပြေအောင် ညှိနှိုင်း
ပေးရ၏။ ပေါင်းစပ်ညှိနှိုင်းပေးမှုကြောင့်
ထုပ်ငန်းအရှိန်အဟုန်ကောင်းကာ
ခင်ငွေကလည်း သိသိသာသာ

တိုးတက်လာသည်။

မြန်မာကျပ်ငွေထက် နိုင်ငံခြား
ငွေ ပိုတိုးတက်လာရန် ကော်မတီက
လိုလားသည်။
ထို့ကြောင့် ...
“နိုင်ငံခြားငွေ တိုးလာအောင်
အကြံပြုကြချာ”
ဟု တစ်ခုသော အစည်း
အဝေးတွင် ကျွန်တော်မှ အုပ်ချုပ်ရေး
အဖွဲ့ဝင်များနှင့် မန်နေဂျာများအား
ပြောရ၏။
အားလုံးအကြံပြုချက်အရ
ပြည်တွင်းပြည်ပသို့ အမှာစာများ ရေးပို့
သည်။ Service ဝန်ဆောင်မှုကို
အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစား
သည်။ ထို့နောက် လူမသိ သူမသိ
တည်းခိုခဏ္ဍေးများ ချလိုက်၏။ နိုင်ငံခြား
ဧည့်များ ပြုကျလာ၏။ အရှေ့တိုင်းသား
များများပါသည်။ တစ်လ ဒေါ်လာ
လေးငါးသောင်း ဝင်လာ၏။ ထိုအခါ
တာဝန်ခံကြီး ကျွန်တော် ရင်ကော့
ခေါင်းမော့လာနိုင်၏။ သို့ရာတွင်

လုပ်ငန်း၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျွန်တော်
နားမလည်ပါ။

တစ်ခု သော ဟိုတယ်
လုပ်ငန်းရှင်များ အစည်းအဝေး၌
ကျွန်တော့် ဟိုတယ် Grouping F.E တွေ
တိုးတက်နေကြောင်း ကြားသိသူများက
...

“ဒါလောက် လူလာနည်းနေ
တဲ့အချိန်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ငွေတိုးရ
သလဲ”

ဟု မေးလာကြ၏။
လူအ လူန ကျွန်တော်က-
“ဟဲ့... ဟဲ့... လွယ်ပါ
တယ်ဗျာ။ ဈေးချလိုက်တော့ လူအလာ
များပြီး ဝင်ငွေတိုးတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ခပ်ကြွားကြွားလေး
ဖြေလိုက်၏။

ကျွန်တော် အလွန်မှားသွားပါ
သည်။ သူတို့ကလည်း အပြိုင်အဆိုင်ဈေး
လိုက်ချသဖြင့် ကျွန်တော့် ဝင်ငွေ အချို့
ပြန်လျော့သွားခဲ့ရ၏။ မှတ်သားလောက်
သည် သင်ခန်းစာတစ်ခုပါ ခင်ဗျာ။

ဟိုတယ်အုပ်စုကို တာဝန်ယူ နေရသည် ကာလ၌ ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားသို့ နှစ်ခေါက်သွားခဲ့ရ၏။ တရုတ်၊ ထိုင်း၊ စင်္ကာပူ၊ မလေးရှား၊ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံများသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ သူတို့နိုင်ငံများက ဟိုတယ်များ၌ တည်းခိုခဲ့ရ၏။ ကောင်းတာတွေ အားလုံး မှတ်သားခဲ့သည်။ တရုတ်ပြည် ကုမင်းမြို့၌ တည်းခိုရာဟိုတယ် အခန်း တွင်းတွင် ဥရောပဝတ်စုံ မေ့ကျန်ခဲ့၏။ လေဆိပ်ရောက်မှ သတိရပြီး ဟိုတယ် ကို လှမ်းပြောရာ နောက်တစ်ပတ် အကြာ ရန်ဟဲမြို့ရှိ တည်းခိုရာဟိုတယ် သို့ ထိုဝတ်စုံ ပေးကလေး၏။ ပစ္စည်း အပျောက်အရှု မရှိပါ။ ဗီယက်နမ်၌ ဟန့်ဇီး၊ ဒေဂူး ဟိုတယ်မှာ လေးငါး ရက်တည်းခိုခဲ့ပါသည်။ အားနာရ လောက်အောင် ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်လှ ပါ၏။

ထိုင်းနိုင်ငံ၌ Central Grand Hotel တွင် တည်းခိုရာ အခန်းပေါင်း လေးငါးရာရှိသည်။ ဟိုတယ်ဝင်းကြီးမှာ

လည်း ကျယ်ပြောလှသည်။ ဟိုတယ် နှင့် တစ်ဆက်တည်း Department စတိုးကြီးရှိသည်။ လိုချင်တာ အကုန် ရသည်။ Karaoke တို့၊ Stage show တို့ ဘာတို့နှင့် ဖျော်ဖြေရေး အစီအစဉ် များကလည်း အပြည့်။ ဝေးဝေးလံလံ သွားစရာ မလိုပါ။ Massage တို့ ဘာတို့ ဆိုတာကတော့ Room Service ပင် ပေးပါသည်။ ဟိုတယ် ဟံဆိပ်နှင့် ကားများလည်း အများအပြားပင်။ တည်းခိုသူများ Convenience ဖြစ် အောင် ဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လား မသိပါ။ ထိုဟိုတယ် ကြီး၌ အမြဲလူပြည့်နေ၏။ နိုင်ငံတကာ က အသားအရောင်မျိုးစုံ ဧည့်သည်များ အား တွေ့ခဲ့ရ၏။ စားသောက်ခန်းမှာ အမြဲလူပြည့်နေ၏။ အစားအသောက် ကလည်း တရုတ်စား၊ ဥရောပစား၊ မွတ်စလင်စား သက်သတ်လွတ် စသည် ဖြင့် စုံလှ၏။ စားချင်တာ အကုန်ရပါ၏။ Chef များကလည်း အကောင်းစား၊ အပျံစား။ ဧည့်သည်များ စားသောက်

နေစဉ် ဟိုတယ်အရာရှိတစ်ဦး၏ အချိန်ပြည့် ရပ်ကြည့်နေ၏။ “အင်း... ဒါကြောင့်လည်း လူမပြတ်တာပဲ” ဟု တွေးမိသည်။ နိုင်ငံခြားမှ ပြန်ရောက်လာ ကျွန်တော်ဟိုတယ် အုပ်ချုပ်ရေး များနှင့် ဆွေးနွေးဖြစ်၏။ ဟိုတယ် တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင့် ဆောင်ရွက်ဖြစ်၏။ တာဝန်ယူ လုပ်ခဲ့ရသော်လည်း လုပ်ငန်းထဲမှ စိတ်နှစ်မြုပ်မိသောအခါ လုပ်ငန်း သံယောဇဉ်ဖြစ်လာ၏။ ချစ်လာ ဝင်ငွေတိုးတော့ ပိုပျော်၏။ ဝန်ထမ်း များ၏ သက်သာချောင့်ချိရေးများ ပို၍လုပ်ပေးနိုင်လာ၏။ ဝန်ထမ်း အတွက် အမျိုးမျိုးသော သင်တန်း ဖွင့်ပေးနိုင်ခဲ့၏။ ဝန်ထမ်းများကလည်း ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို အားကိုး ယုံကြည် လာ၏။ အပြန်အလှန် ညီညီညွတ်ညွတ် ဆောင်ရွက်ကြရင်း အလွန်အ ကိုင်ကောင်းနေစဉ်မှာပင် ထို အား အခြားအရာရှိကြီးက

ကျွန်တော် လွှဲပေးခဲ့ရပါသည်။

ဟိုတယ်လုပ်ငန်းမှာ အခန်း
အားလုံး၏ သုံးပုံတစ်ပုံခန့် လူဝင်လျှင်
ပင် အရင်းကျေပါသည်။ ဒါထက်
ပိုမည်ဆိုက မြတ်ပါပြီ။ ထို့ကြောင့်
အရင်းအနှီးတတ်နိုင်သော လုပ်ငန်း
ရှင်ကြီးများ အလွန်လုပ်သင့်လှပါ၏။

ထိုလုပ်ငန်းအား ငါးနှစ်ခန့်
ကျွန်တော် တာဝန်ယူခဲ့ရာ ငါးနှစ်တာ
အတွေ့အကြုံများကား အတော်များလှ
ပီတိသည်။ ထိုကာလအတွင်း ရုပ်သံမှ
အာသည့် ဟိုတယ်ဇာတ်လမ်းတွဲများ
ကိုလည်း အဆက်မပြတ် ကြည့်ရပါ

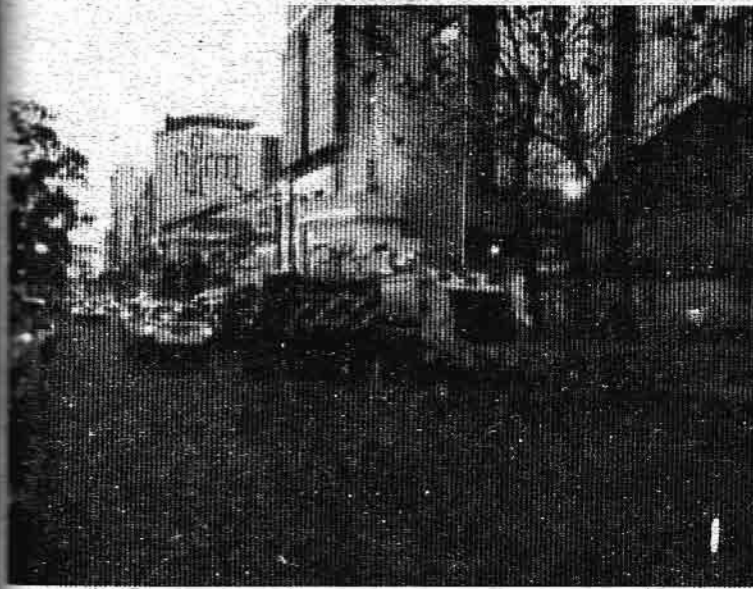
သည်။ T.V ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ဟိုတယ်
တွေမှာ ပြင်တန်သင့်တာပြင်၊ လိုတာ
တွေ ဖြည့်သင့်တာဖြည့် လုပ်ခဲ့ရပါ
သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ငန်း
အောင်မြင်၍ ဂုဏ်ယူနိုင်ခဲ့၏။ တည်းခို
သူများ လိုအင်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးရ၍
သူများစိတ်ချမ်းသာလျှင် ကိုယ်လည်း
စိတ်ချမ်းသာရ၏။ ထို့ကြောင့် ဟိုတယ်
လုပ်ငန်းကား ကုသိုလ်လည်း ရ ဝမ်း
လည်း ဝဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။ အခြေအနေ
ပေးလျှင် ထိုလုပ်ငန်းအား ကိုယ်ပိုင်
လုပ်ငန်းတစ်ခုအဖြစ် ပြန်လုပ်ချင်
ပါသေးသည်။

ယနေ့ခေတ်လို ကမ္ဘာ့ရွာ
ခေတ်ကြီး၌ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းကား
ဘယ်လိုမှ မရိုးနိုင်သော လုပ်ငန်းကြီး
ဖြစ်၍ Sheraton Hilton နှင့်
Shangrila Hotel Group ကြီးများလို
Hotel Grouping ကြီးများ ပို၍ ပို၍
တာစား အောင်မြင်လာနေပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း အခွင့်သင့်
လျှင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါက တာဝန်ယူ
ခဲ့ဖူးသော ဟိုတယ်လုပ်ငန်းလောကသို့
ပြန်လည်ဝင်ရောက်ပါဦးမည်။

ထိုအခါ စီးပွားရေး အခြေ
အနေများ ပိုကောင်းပြီး ဟိုတယ်နှင့်
ဟိုတယ်လုပ်ငန်းများ ယခုထက် ပိုမို၍
အောင်မြင်ကာ စည်ကားသိုက်မြိုက်
လျက် ပျော်စရာကောင်းနေသည်ဟု
ယုံကြည်မိပါသေးသည်။

ဟို တယ် လုပ်ငန်းများ
တိုးတက်အောင်မြင်ကြပါစေ။

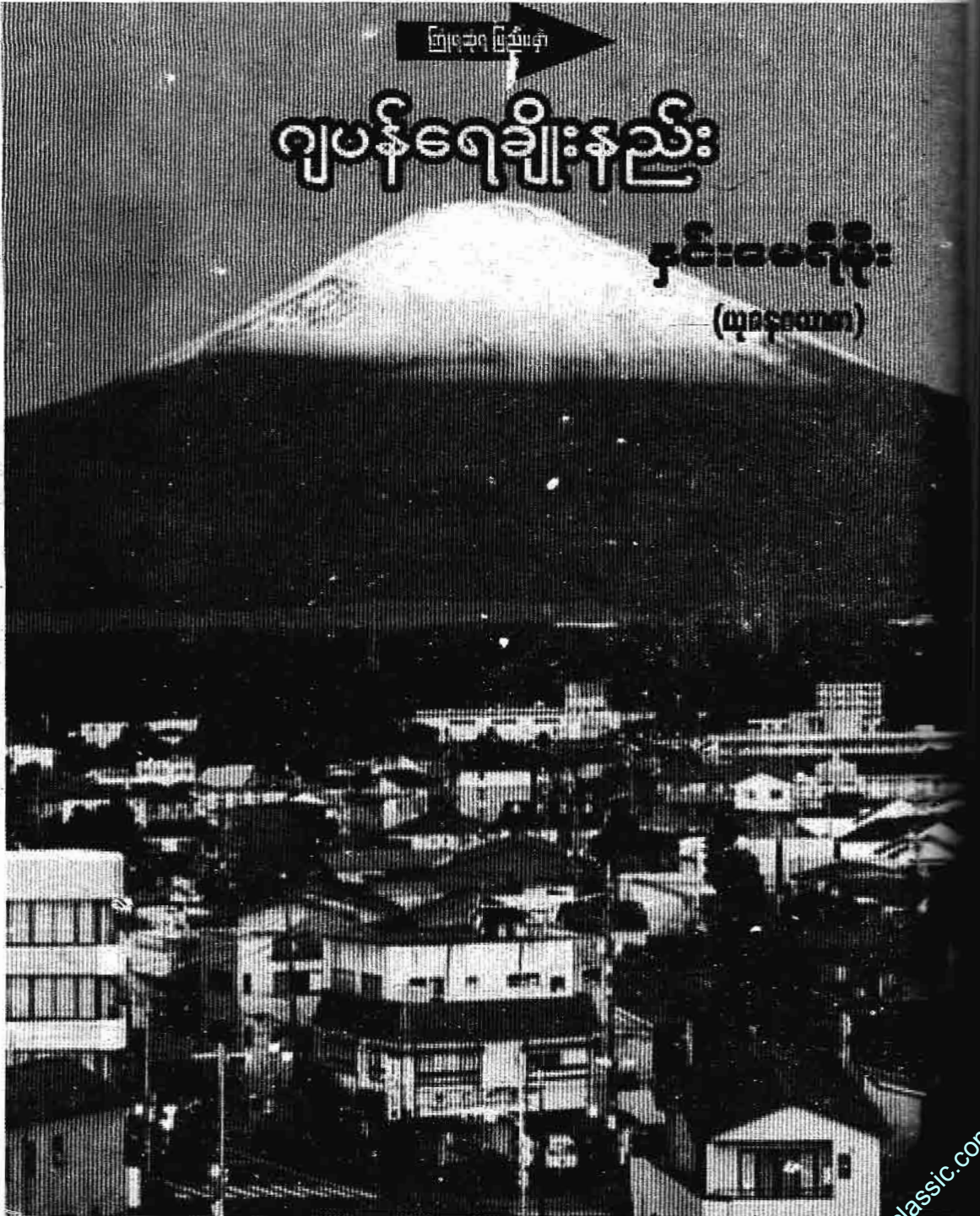
ရှေ့လဆက်ရန်
သောင်းဝေဦး

မြို့ရပ်ဆိုင်ရာ မြေပုံပုံနှိပ်

ဂျပန်ရေချိုးနည်း

မှိုင်းဝေရီရီး
(ယူနက်စကော့)

“ခုကွ” ဆိုတာကြီးကို ဘာမှန်း
သိ။

“စွန့်စားခြင်း” ဆိုတာကြီးကို
စုထပ်ယူစရာဟု ထင်မှတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်
ကို သတ္တိရှိလှပြီဟူသောအတွေးနှင့် ဂျပန်
ပြည်သို့ အရောက်လှမ်းခဲ့သော နဒီကျော့
ရင်း ...

သူပြောတာကို ကိုယ်က
မသိမလည်။ သူ့နားလည်အောင် ကိုယ်က
ပြန်မပြောတတ်နှင့် လူ “အ” ကြီး တစ်
ယောက်လို ကြုံတွေ့ရနိုင်သည့် အခက်
အခဲများ။ အသပြာမွှဲနှင့် နေရေ၊ စားရေ
ကျပ်တည်းနိုင်သည့် ဆင်းရဲခြင်းများ
အတွက် ကြုံကြုံခိုင် ရင်ဆိုင်ပစ်မည်ဟု
ခံဆေးတင်ခဲ့သော နဒီကျော့ရင်း ...

ဘာမဟုတ်တဲ့ ရေချိုးခြင်း
ဆိုသည့် မဆန်းကြယ်လှသော ကိစ္စလေး
ကို စာတစ်စောင် ပေတစ်ပွဲရေးရလောက်
အောင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရင်ဆိုင်
ဆျာလွှားရလိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးထဲ၌ပင်
ရေးရေးလေးမျှ မတွေးကြည့်မိခဲ့ဖူးသော
နဒီကျော့ရင်း...

“ဟဲ့...ကလေးမရဲ့၊ ဒီမှာက
အရမ်းအေးတာ။ နေ့တိုင်း ရေချိုးစရာ
မလုံပါဘူးကွာ။ ဂျပန်တွေတောင် တစ်ပတ်
ကို တစ်ရက် နှစ်ရက်ပဲ ရေချိုးကြတာ။
ရေချိုးခန်းဆိုတာ ရှိတဲ့အိမ်မှာရှိပြီး မရှိတဲ့
အိမ်တွေလည်း အများကြီးပဲကွ။ ဂျပန်
တွေက ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ် ရေချိုးတာ
ထက် ရေချိုးကန်ကြီးတွေမှာ ရေချိုးရ
တာကို ပိုကြိုက်ကြတယ်ဟ။

ဒီမှာကတော့ အဲဒီ ရေချိုးကန်
ကြီးတွေကို “အော်ဖူးရီး” လို့ခေါ်တယ်။
အဲဒီကန်တွေမှာက “မိမွေးတိုင်း ဖမွေး
တိုင်း” စုပေါင်းပြီး ရေချိုးကြတာဆိုတော့
တို့လို နိုင်ငံခြားသားတွေက အစပိုင်းမှာဆို
သွားဖို့ ခပ်ရွံ့ရွံ့ပဲလေ။ ဒီအတွက်နဲ့တော့
သိပ် စိတ်မပူပါနဲ့။ ဒီရပ်ကွက်မှာကျတော့
နိုင်ငံခြားသားတွေ အနေများလို့ ရှားဝါး
(shower) တွေဖွင့်ပြီး စီးပွားရှာကြတာ
တွေ ရှိပါတယ်။ တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ
ဝင်ချိုးလို့ရတယ်လေ။ အလိုအလျောက်
စက်ထဲ “ယန်း အကြွေစေ့” တွေ ထည့်ပြီး
ရေပန်းနဲ့ ရေချိုးရတာလေ။ ဒါပေမဲ့ ဂျပန်

တွေချည်း အနေများတဲ့ ရပ်ကွက်တွေမှာ
ကျတော့ ရှားဝါ (shower) ဆိုတာ လုံးဝ
မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီနေရာတွေမှာဆို
(အထူးသဖြင့် နယ်တွေမှာ) အော်ဖူးရီး
မှာပဲ မဖြစ်မနေ သွားချိုးကြတယ်လေ။
မချိုးဖူးခင်တော့ ရှက်ကြ၊ ကြောက်ကြ
ပေမယ့် တစ်ကြိမ်ပဲ ဝင်ချိုးကြည့်လိုက်
စမ်းပါ။ ဘယ်လောက်ဗီဇ်ရှိသလဲဆိုတာ
သိသွားမယ်။ လူတစ်ယောက် ရေချိုးကန်
ထဲဝင်သွားရင် အနည်းဆုံး တစ်နာရီကျော်
ကြာမှ ပြန်ထွက်လာကြတာကွ။

လော လော ဆယ် တော့
(shower) ရှိတဲ့နေရာကို မင်းကို ငါပြပေး
ထားမယ်။ နေ့တိုင်း ရေချိုးချင်လည်း
ရတယ်နော်။ ယန်းကြွေစေ့တွေသာ များ
များဆောင်ထားပေါ့ကွာ။ ဒီမှာက ခွေး
ထွက်မှာလည်း မပူရသလို နံမှာလည်း
မစိုးရိမ်ရလောက်အောင် အေးတယ်ဆို
တာ ငါမပြောလည်း မင်းသိပါတယ်ကွာ
ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

ဂျပန် မြေပေါ် ခြေချခါစ
“အတတ” နှင့် ကြောင်စီစီ ဖြစ်နေသော

နဒီကျော့ရှင်းကို လမ်းပြကြယ်အဖြစ်
ဦးဆောင်ပြီး ခေတ္တခဏ နားခိုခွင့်ပေးခဲ့တဲ့
သူ (နဒီကျော့ရှင်းက သိကြားမင်းလို
တိတ်တခိုး အမည်ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့တဲ့သူ)
ရဲ့ ဂျပန်မြေမှ ရေချိုးနည်း သင်ခန်းစာ
(lecture) သြဝါဒများ ဖြစ်ပါသည်။

သူ့အပြောအတိုင်း ရှားဝါး
(shower) ရေချိုးခန်းရှိသောနေရာ နှစ်
နေရာကို လိုက်ပြပေးရှာပါသည်။

နဒီကျော့ရှင်းမှာ အလုပ်
အကိုင်က မရှိ၊ လှုပ်ရှားမှုကနည်းသည့်
အထဲ အအေးဒဏ်ကလည်း နှိပ်စက်
တော့ ရေချိုးချင်စိတ် နည်းနည်းမှမပေါ်
မိခဲ့။ ဒီထက်ပိုဆိုးသည်မှာ လက်ထဲက
ယန်းငွေ နည်းနည်းမှ အပွန်းအပဲ့မခံနိုင်
ဖြစ်နေခဲ့သည်အတွက် တစ်ပတ်လုံး
ရေချိုးခန်းရှိရာသို့ ခြေဦး မလှည့်မိခဲ့ချေ။
တစ်ပတ်ကိုကျော်၍ ရှစ်ရက်ပြန်သော
နေ့၌မူ နဒီကျော့ရှင်း၏ ခြေလှမ်းများက
shower ရေချိုးခန်းရှိရာသို့ အလိုလို
လှမ်းမိရဲသားဖြစ်နေသည်။ ယန်းငွေကို
နုမြောသည့်စိတ်က ရိုနေသော်လည်း

ခန္ဓာကိုယ်က သူ့အလိုလို ရေချိုးဖို့
တောင်းဆိုနေသည်။ သန့်စင်ဆေးကြော
ရန် လိုအပ်နေပြီဖြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်က
shower ရေချိုးခန်းထဲသို့ အရဲစွန့်ပြီး
ဝင်လိုက်သည်။ ရေချိုးခန်းတံခါးကို
ပိတ်လိုက်သည်နှင့် အလိုအလျောက်
မီးများလင်းလာသည်။

“အမယ် ... တယ်ဟုတ်ပါ
လား။ တံခါးဂျက်ချလိုက်တာနဲ့ မီးလင်း
လာတယ်။ ဪ... ဒီဟာ ပိုက်ဆံ
ထည့်တဲ့အပေါက်ပဲ။ “သိကြားမင်း”
ကပြောတော့ အနည်းဆုံး တစ်ရာယန်း
ထည့်ရမယ်တဲ့။ စမ်းကြည့်ဦးမှ”

အတွေးနှင့်အတူ နဒီကျော့ရှင်း

တစ်ရာယန်းစေ့ကို ပိုက်ဆံထည့်သည့်
အပေါက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“ဟား ... ဒီမှာ မီးပွင့်သေး
ငါးပွင့် လင်းလာပါလား။ ငါ အရင်က
အဝတ်အစားတွေပြင်ဆင်ပြီး ဆပ်ပြာ
တွေ အဆင်သင့်လုပ်ထားပြီးမှ ဒီရေခိုး
ခလုတ်ကိုနှိပ်ရမယ်။ ဟုတ်ပြီ လိုအပ်တာ
တွေ ကြိုပြင်ဆင်လိုက်တာ အကောင်
ဆုံးပဲ”

နဒီကျော့ရှင်းက ရေနံခလုတ်
ကို နှိပ်လိုက်ရာ ရေပွန်းပွန်းလေး ကူးထွက်
ပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရေစိုရုံလိုက်
သည်။ လင်းနေသော မီးပွင့်လေး ထဲမှ
အနက်မှ တစ်ပွင့်က မီးမိတ်သွားသည်။

နဒီကျော့ရှင်းလည်း ချက်ချင်း သဘော
 ပေါက်လိုက်ပြီး ရေပန်းခလုတ်ကို ကမန်း
 တတန်း ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ဒီ မီးပွင့်
 လေးများက ရေ၏လက်ကုန် ပမာဏကို
 ညွှန်ပြခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ရေကို ချွေတာ
 သောအားဖြင့် ရေပန်းခလုတ်ကိုပိတ်ရက်
 နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဆပ်ပြာတိုက်လိုက်
 သည်။ ပြီးမှ ရေပန်းခလုတ်ကို ပြန်နှိပ်ပြီး
 ဆပ်ပြာစင်အောင်ပွတ်တိုက် သန့်စင်လိုက်
 သည်။ နဒီကျော့ရှင်းသည် ရေပန်းခလုတ်
 ကို ခထာပိတ်လိုက် ခန္ဓာကိုယ်ကို ပွတ်
 တိုက်ပြီး ခထာပြန်ဖွင့်လိုက်ဖြင့် တစ်ပွင့်၊
 တစ်ပွင့်ချင်းစီ ငြိမ်းငြိမ်သွားသော မီးပွင့်
 လေးများကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့်
 ချက်တောင်မခတ်တမ်းကြည့်ရင်း ရေချိုး
 နေရသည်။ မီးတစ်ပွင့်ငြိမ်းသွားတိုင်းလည်း
 ဆပ်ပြာမှ စင်ပါလားဟူသော အတွေးနှင့်
 နီသိမ်ပူပန်နေမိသည်။ နောက်ဆုံးမီးပွင့်
 တလေးအငြိမ်း ရေပန်းမှ ရေအရပ်။ နဒီ
 ကျော့ရှင်း၏ ရေချိုးခြင်းပန်းတိုင်အဆုံး
 ရေချိုးရသည့် အချိန်ကလေး
 တတိုတောင်းလှသည်။ ရာသီအေးအေး၌

ရေပန်းခလုတ်နှင့် ရေချိုးရသည်မှာ တကယ်
 ဆိုလျှင် စိမ်ရိလှသည်။ ယန်းငွေချိုးတဲ့
 လှသော နဒီကျော့ရှင်းအတွက်ကတော့
 တစ်ရာယန်းနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးပြောင်စင်
 အောင် တိုက်ပွဲဆင်၍ ရေချိုးရသဖြင့်
 အသည်းတအေးအအေးနှင့် ဇိမ်ပျောက်
 နေခဲ့ရရှာသည်။

“ဪ . . . ဒုက္ခဆိုတာ
 ဒါကြီးများလား။ လာချင်ဦးဟဲ့ . . . ဂျပန်
 ပြည်။ ချိုးချင်ဦးဟဲ့ . . . ဂျပန်ရေ”

နဒီကျော့ရှင်း၏ လမ်းပြကြယ်
 “သိကြားမင်း” က သင်ပေးထားသဖြင့်
 ဂျပန်လိုရေးထားသော “ဘိုင်တို” “အလ
 ဘိုင်တို” စသည့် အချိန်ပိုင်းဝန်ထမ်းခေါ်
 သည့် ကြော်ငြာများကို နဒီကျော့ရှင်း
 ဖတ်တတ်နေသည်။ တစ်နာရီလုပ်အားခ
 များကို အင်္ဂလိပ်စာလုံးဖြင့် ရေးတတ်ကြ
 သဖြင့် နှုန်းထားများကိုလည်း နဒီကျော့
 ရှင်း နားလည်နေသည်။ သို့သော် စကား
 မပေါက်သဖြင့် အဖော်မပါဘဲ တစ်
 ယောက်တည်း အလုပ်ဝင်လျှောက်ရန်

ဝန်လေးခက်ခဲနေသည်။ တစ်ယောက်
 တည်း အဖော်မဲ့ အထီးကျန်အနေနှင့်ပင်
 လျှောက်ပတ်ကြည့်ရင်း အလုပ်သမားခေါ်
 သည့်ဆိုင်များကို လိုက်လျှောက်ရှာနေမိ
 သော နဒီကျော့ရှင်းမှာ တစ်နေရာသို့
 အရောက်၌ ရုတ်ခြည်း ခြေလှမ်းများ
 တုန်ကန် ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ နဒီကျော့
 ရှင်း၏စိတ်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ညှိယူဖမ်းဆွဲ
 ထားသည့်အရာကတော့ ရှားဝါ(shower)
 ရေချိုးခန်းပင်။ နဒီကျော့ရှင်း၏လက်က
 ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ အလိုလိုရောက်
 သွားသည်။ လက်ထဲရောက်လာသည့်
 ယန်း အကြွေစေ့လေးကိုကြည့်လိုက်
 သည်။ တစ်ရာယန်းစေ့လေး တင်စေ့။
 ရွှင်လန်းတက်ကြွသောစိတ်အဟုန်ဖြင့်
 ရှားဝါ shower ရေချိုးခန်းထဲ ရောက်မှန်း
 မသိ ရောက်သွားသည်။ ပထမတစ်ခေါက်
 အတွေအကြုံအရ ပြင်ဆင်စရာရှိတာ
 အကုန်ကြုံ၍ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ကျော့ပိုး
 အိတ်ထဲ သွားလေရာ အမြဲပါတတ်သည့်
 ဆပ်ပြာ မျက်နှာသုတ်ပဝါများကို ပြင်ဆင်
 ရင်း မလျှော်တာကြာပြီဖြစ်သည့် ခေါင်းကို

လျှော်ရန်ပါ စိတ်ကူးရလိုက်သည်။ တစ်ရာ
ယန်းစေ့ကို ပိုက်ဆံထည့်သည့်အပေါက်
ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်နှင့် မီးပွင့် ငါးပွင့်
လင်းလာသည်။ start ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်
သည်နှင့် ရေပန်းမှ ရေကျလာသည်။
ခေါင်းမှစ၍ ရေစိုအောင်စွတ်ပြီး ရေပန်း
ခလုတ်ကိုပိတ်လိုက်သည်။ အဆင်သင့်
ပြင်ထားသော ဆပ်ပြာဖြင့် ခေါင်းစမှ၍
တစ်ကိုယ်လုံးကို တိုက်ချွတ်လိုက်သည်။
ဆပ်ပြာတိုက်နေရင်း မျက်လုံးက မီးပွင့်
လေးများဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

“ဟား ... မီးနှစ်ပွင့်တောင်
ငြိမ်းသွားပါလား။ ဒါဆို ရေပန်းမပွင့်လည်း
မီးက ငြိမ်းငြိမ်းသွားတဲ့သဘောပေါ့။

ဒါဆို ဒီ ရှားဝါက ဟိုဘက်
ရပ်ကွက်က ရှားဝါလို ရေပိတာနဲ့ငွေတွက်
တာ မဟုတ်ဘဲ အချိန်နဲ့ငွေတွက်တာ
ဖြစ်ရမယ်။ ဒုက္ခပါပဲ ဆပ်ပြာတောင်
ကောင်းကောင်းမတိုက်ရသေးဘူး ဂျီး
ချွတ်ဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေးပဲ”

နဒီကျော့ရှင်းမှာ အတွေးနှင့်
အတူ ရေပန်းကို ကမန်းကတန်းပြန်ဖွင့်ချ

လိုက်ပြီး အဆက်မပြတ်ခေါင်းပေါ်မှစ၍
ပွတ်တိုက်ချိုးချနေရသည်။ ဆပ်ပြာရေပန်း
ရေမွှားမွှားကြားမှ လှမ်းမြင်နေရသော
မီးပွင့်လေးများ တစ်ပွင့် တစ်ပွင့် ငြိမ်း
ငြိမ်းသွားတိုင်း နဒီရင်မှ နှလုံးခုန်သံက
ဒိန်းကနဲ ဒိန်းကနဲ ပို၍ ပို၍ ကျယ်လောင်
ရိုက်ခတ်လာသည်။ မြန်ဆန်လွန်းလိုက်
သည့်ဖြစ်ခြင်း။ မီးပွင့် ငါးပွင့်စလုံးငြိမ်းသွား
ချေပြီ။

နဒီက ခေါင်းကိုလက်နှင့်
သပ်ချကြည့်လိုက်သည်။ လက်ဖဝါးပေါ်၌
ဆပ်ပြာမြှုပ်ဖွေးဖွေးလွှာလွှာလေးက ရှိလေးဆို
၍ လိုက်ပါလာသည်။ လက်ဖဝါးပေါ်မှ

ဆပ်ပြာမြှုပ်များကို ခါချရင်း ဘောင်း
အိတ်ထဲမှ ယန်းငွေများကို တက်သုတ်
ရိုက် ရှာကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ထောင်
တန် တစ်ရွက်တော့ရှိသည်။ ခက်သည်က
အကြွေစေ့ တစ်စေ့မျှမတွေ့ရ။ စစ်
ကလည်း အကြွေစေ့တစ်မျိုးတည်း
လက်ခံသည်။ ဘယ်သူ့ဆီ အကူအညီ
တောင်းရပါ။

နဒီကျော့ရှင်းသည် ကြံရာ
ဖြစ်ကာ ရေချိုးခန်းတံခါးကို ပွင့်သည်။
ကလေး ဖွင့်ကာ ရေချိုးခန်းအပြင်ဘက်
သို့ မျက်စိကစားကြည့်လိုက်သည်။
နေခင်ဘက် အလုပ်ထဲရောက်

ကြည့်ထင်သည် ရေလာချိုးသူ တစ်ဦး
တစ်ယောက်မျှမတွေ့ရ။ အပြင်ဘက်၌

ဘက်ဆေးကြောလေ့ကြီးတော့ရှိနေသည်။
နီကျောရှင်းမှာ အကြံကုန်ကုန်ဆားချက်
နီသာ ရှိတော့သဖြင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါ
နီ လှမ်းဆွဲကား ကိုယ်ကိုချုံ့လိုက်သည်။

“ငါနဲ့နော် မျက်နှာသုတ်ပဝါ
လည်း သေးလိုက်တာ အပေါ်အောက်
ဆုံအောင်ပတ်လို့တော် မရနိုင်ဘူး။
ဘတ်နိုင်ပါဘူး အရှေ့ပိုင်းလေးလုံရုံအပြီး
ထွက်ရမှာပဲ”

နီကျောရှင်းသည် မျက်နှာ
သုတ်ပဝါ အသေးလေးကို ရှေ့ပိုင်းလုံ
အောင် အုပ်ရင်း လက်ဆေးကြောလေ့
ရှိသလို အပြေးအလွှားသွားလိုက်သည်။
ကြောလုံပေါ်ရှိ ရေပိုက်ခေါင်းအောက်သို့
ခေါင်းဝင်ပြီး ရေကိုဖွင့်ချလိုက်သည်။
အားပါးပါး... အေးလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။
ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံးထုံပြီး အေးခဲသွား
သောက်တယ်”

နီကျောရှင်းမှာ အအေးဒဏ်
နီ အန်တုကာ ခေါင်းဆေးတိုက်ပွဲကို

အောင်မြင်စွာ ဆင်နွှဲပြီးသွားသော်လည်း
ရေချိုးတိုက်ပွဲက မပြီးဆုံးနိုင်သေးချေ။

ရှေ့ပိုင်းလုံရုံကာထားသည်
မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဆွဲယူလျက် ရေညှိ
စွတ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးကို ရေပတ်တိုက်
လိုက်သည်။

တစ်စုံတစ်ဦး ဝင်လာလို
ဝင်လာငြား အဝင်ပေါက်ဝသို့ လှမ်းကြည့်
နေမိသည်။ မျက်လုံးများကလည်း ကျွတ်
ထွက်လှမတတ်ပင်။ ခုန်နေသည့် ရင်ခုန်
သံကလည်း နားပင်ကွဲလောက်မည်
ထင်ရသည်။

နီကျောရှင်းခမျာ ဆိုးလိုက်
သည်ကံက ရာသီဥတုကအေး။ ရေး
ကလည်း အေး။ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်
ဆတ်တုန်ကာ အေးနေသည်။

နီကျောရှင်း၏ ကောင်း
လိုက်သည့်ကံက တစ်ယောက်တည်း
သည်းထိတ်ရင်ဖိုဆင်နွှဲခဲ့သည့် နီကျော
ရှင်း၏ ရေချိုးတိုက်ပွဲကို ရှုစားခွင့်ရလိုက်
သည်လူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမရှိ
လောက်အောင် shower ရှားဝါး ရေချိုး

ခန့်သို့ ညဉ့်သည်အလာအေးစက်နေခြင်း
ပင်။

တိုက်ပွဲမြို့၌ ကူညီသူကင်းမဲ့၍
အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေသော နီကျောရှင်း
မှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ သတ္တိသွေး၏
ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် “နာဂိုရာ” မြို့လေးသို့
အရောက်လှမ်းခဲ့သောနေ့ကဖြစ်သည်။

“ဟေ့...နီ၊ ဟိုမှာတွေ့လား။
မီးခိုးတိုင်ကြီးလေး။ သူများတွေဆိုမှာတော့
ဒီလိုမီးခိုးခေါင်းတိုင်ကိုတွေ့ရင် စက်ရုံ၊
အလုပ်ရုံ တစ်ခုခုဖြစ်မှာပဲလို့ တွေးမှာပဲ။
ဒီမှာတော့ မီးခိုးခေါင်းတိုင်မြင်ရင် “အော်
ဖူရိုး” လို့ခေါ်တဲ့ ရေချိုးကန်မုန်း လူတိုင်း
သိတယ်။ နင် “နာဂိုရာ” မှာနေရင်
မဖြစ်မနေ အဲဒီ “အော်ဖူရိုး” မှာပဲ ရေ
သွားချိုးရမှာ။ အစပိုင်းတော့ နင် သွားရဲ
မှာ မဟုတ်ပေမယ့် နောက်ဆိုရင်တော့
နင် ရိုးသွားမှာပါ။

ဒီထိရောက်အောင်တောင်
တစ်ယောက်တည်းနဲ့ စွန့်စွန့်စားစား လာခဲ့
ပြီပြီပဲဟာ။ ရေချိုးကန်ဝင်တာလောက်...။

အသေးစားကိစ္စပါ။ ပြဿနာလို့တောင်
ခေါ်လို့မရပါဘူး။ အော်ဖူးရိုးတွေက တစ်
နေရာနဲ့တစ်နေရာ ဝင်ကြေးတော့ မတူဘူး
ဟာ။ ငါနဲ့တွေ့ရင် အလုပ်အတွက်ရော
နေဖို့အတွက်ပါ နှင် ပူစရာမလိုတော့ဘူး
ဆိုတော့ နောက်ဆိုရင် နှင်လည်း “ငွေရေး
ကြေးရေး ခြေသလုံးမွှေး” ဆိုသလိုဖြစ်
တော့မှာပါ။ ခြေသလုံးမွှေး ဘယ်နှချောင်း
ရှိသလဲရေရခက်သလို နှင်ငွေတွေ
ဘယ်လောက်များသလဲဆိုတာ ပြောပြရ
ခက်တော့မှာ မြင်ယောင်သေးတယ်။
လောလောဆယ် ဒီနေ့ နှင် ခရီးပန်းလာ
တော့ အော်ဖူးရိုးဝင်၊ ရေပူကန်စိမ်ပြီး
အပန်းဖြေလိုက်။ ဒီအတိုင်း နှင်ကိုပေးရင်
နှင်ယူဖို့ တွန့်နေမှာစိုးလို့ စားပွဲပေါ်မှာ
ယန်းငွေတစ်ထောင် တင်ပေးထားခဲ့မယ်
နော်”

သတ္တိသွေးထွက်သွားပြီး နဒီ
ကျော့ရှင်းတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့
မှ စားပွဲပေါ်တင်ထားခဲ့သော တစ်ထောင်
ယန်းတန် တစ်ရွက်ကို မရဲတရဲနှင့် လှမ်း
ယူကြည့်လိုက်မိသည်။ ယန်းတစ်ထောင်

ဆိုတာ ဂျပန်အတွက် မများပေမယ့် နဒီ
ကျော့ရှင်းအတွက်ကတော့ မသုံးရက်
သည့် ငွေပမာဏပင်။ ဂျပန်မှာ အော်ဖူးရိုး
(ရေချိုးကန်) တစ်ခါဝင်သည့် ငွေပမာဏ
ကို အကြမ်းတွက်ကြည့်လျှင် ဒန်ပေါက်
နှစ်ပွဲစာထက် မနည်းလောက်ပေ။ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ်သိကြားမင်းကရော၊ သတ္တိသွေး
ကပါ စကားထဲ ထည့်ညွှန်းနေသော
အော်ဖူးရိုး (ရေချိုးကန်) ရှိသည့်အရပ်ကို
မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကြည့်ပြီး နဒီကျော့ရှင်း
အရောက်လှမ်းသွားလိုက်သည်။

ရေချိုးကန်၏အဝင်ပေါက်ဝဉ့်
စားပွဲတစ်လုံးဖြင့် အချို့သမီးတစ်ယောက်
ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခပ်တည်
တည်ဖြင့် နဒီကျော့ရှင်းက ဝင်သွားပြီး
ယန်းငွေတစ်ထောင်ကို လှမ်းယူပြီး ယန်း
အကြွေစေ့များ ပြန်အမ်းပေးသည်။ ဒီ
အထိတော့ အဆင်ပြေနေသဖြင့် နဒီ
ကျော့ရှင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေနပ်နေမိ
သည်။ မသိမသာ အခန်းထဲသို့ မျက်စိ
ကစားကြည့်လိုက်ရာ ဝင်ပေါက်တစ်ခုကို
လိုက်ကာလေးကာထားသည်ကို တွေ့ရ

သည်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟူသောအတွေး
နဒီကျော့ရှင်းသည် ဝင်ပေါက်ရှိရာ
တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွား
လိုက်ကာကို လှစ်၍ အခန်းထဲ
ဝင်သွားလိုက်သည်။

“အမလေး ... ဘုရား
အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်
ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်ရုံရှိသေးသည်
တည့်တည့်မှ မြင်လိုက်ရသော မြင်
ကြောင့် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်
သည်။ ရင်ထဲသို့ ဒီနန်းတလိမ်
ရုတ်ခြည်း ဝင်ရောက်လာသလို နည်း
သံက တခုနဲ့အနဲ့မြည်လာသည်။ ပါးစပ်
ယောင်ပြီး ဘုရားတမိသည်အထိ
ဘုရားရှင်ကိုပင် အားနာမိရသည်။
သမီးလေးလေးလား ထင်မှတ်မှာရအောင်
လှပသည့် မိန်းမငယ်လေးတစ်ဦး အ
ကာသည် ဝတ်ရုံလွှာလေးများကို ထ
ချင်း တစစိ ချွတ်ခွာချနေသည့်ခြင်
မှာ ကိုယ့်မျက်စိကို ကိုယ်ပင် မ
အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ လှမ်းဝင်
နဒီကျော့ရှင်း၏ ခြေလှမ်းများက

အတံ့ဖြစ်နေပြီး ဆက်ဝင်ရမလိုလို၊ ပြန်
ည့်ထွက်ရမလိုလို ဝေခွဲမရဖြစ်နေမိ
ည့်

ရှေ့တည့်တည့်မှ နတ်မိမယ်
က နဒီကျော့ရှင်း ဝင်လာသည်ကို
နေရသော်လည်း တစ်ချက်ကလေးမျှ
နာပျက်မသွားဘဲ ခွာချပြီးသော
ရုံလွှာများကို အသာအယာ ပြန်
ကန်ယူလျက် သော့တန်းလန်းနှင့်
အကန် (Rocker) ထဲသို့ ထည့်နေ
ည့်

“ဪ... ဒါ ဂျပန် “ရေခိုး
ပဲလေး သူတို့ရဲ့လေ့ဆိုတာ ဒါမျိုး
ပင်ပါရဲ့”

နဒီကျော့ရှင်းက စိတ်ကို ပြန်
ထိန်းလျက် ဟန်မပျက် အခန်းထဲသို့ဆက်
ဝင်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ် ...

“ဟာ...ဟား...ဟား...
ခတ်...ခတ်...ခတ်”

အမျိုးသား အမျိုးသမီး နှစ်ဦး
တို့၏ ရွှင်လန်းပေါ့ပါးသော ရယ်မောသံ
များ ထွက်ပေးလာရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်
လိုက်ရာ ...

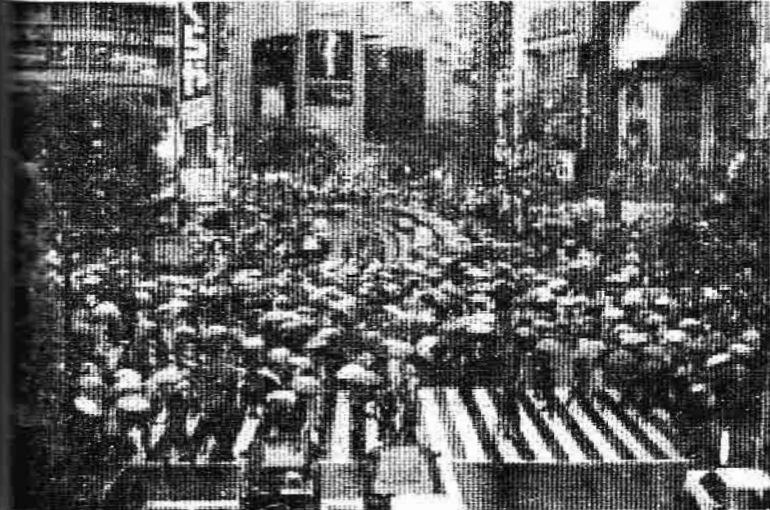
“အား ... အား”
ဟန်မပျက်ဝင်သွားမည်ဟု
ထိန်းထားသောစိတ်များ ဘယ်အရပ်ဆီ
သို့ လွှင့်စင်သွားမှန်းမသိ။ မထင်မှတ်ဘဲ
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ အောင်ဟစ်မိရင်း

နေရာမှပင် ချာကနဲ လှည့်၍ ရေခိုးကန်
အပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်လာမိတော့
သည်။

နဒီကျော့ရှင်းမြင်လိုက်ရသည်
ကား ဖွေးဖွေးညှဉ် ရေဆေးငါး အထီးနှင့်
အမ တူစုံတွဲလျက် သော်သော်ညံ့ညံ့
ပြောလက်စမကုန် ရယ်ရွှင်မောလျက်
ရေခိုးကန် တစ်ကန်တည်း၌ အတူရေခိုး
ခဲ့၊ ရေစိမ်ခဲ့ကြသည့်ပုံ။ အသက်များက
လေးဆယ်ကျော်ဝန်းကျင်ဟု ခန့်မှန်းရ
သော်လည်း အရွယ်မရောက်သေးသည့်
ကလေးများ၏ ရေခိုးသည့်ဟန်ပန်မိုး
ကိုယ်စီကိုယ်စီ ဗလာကျင်းလျက်။

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လွန်းလှ
ကာ တစ်သက်လုံး ဖုံးဖုံးဖိဖိ ကြီးပြင်း
လာခဲ့ရသော နဒီကျော့ရှင်းအဖို့ “ရောမ
ရောက်ရင် ရောမလိုကျင့်နိုင်အောင်
ကြိုးစားရမှာပဲ” ဟု ရဲဆေးတင်ထားခဲ့
သောစိတ်က ဂျပန် အော်ဖူရီး (ရေခိုး
ကန်) ၏ အဝင်ဝဋ်ပင် ကြက်ပျောက်၊
ငှက်ပျောက် လွင့်ပျောက်သွားခဲ့ရချေပြီ။

“ဪ... ဒုက္ခဆိုတာ

ဒါကြီးများလား။ ပိုက်ဆံရှိပေမယ့် ရေကို မြင်ရပေမယ့် ချိုးမတတ်ဘဲ ရာဇဝင်တွင် မယ့် ဂျပန်ရေပါလားနော်”

xxx

နဒီကျော့ရှင်းသည် အိပ်ခန်း တစ်ခန်း ဝန်းလှည့်လာသော်လည်း ရေချိုးခန်းမရှိသဖြင့် ရေပတ်တိုက်ရင်း ကိုယ်လက် သန့်စင်နေရသည်ကို ရေရှည်၌ သည်းမခံနိုင် ဖြစ်လာမိသည်။ နဒီကျော့ရှင်းနေသည့်ရပ်ကွက်၌ ရှားထီး (shower) ရေချိုးခန်းမရှိဘဲ အော်ဖူရီး (ရေချိုးကန်) သာရှိသည်။ တစ်ရပ်ကွက်နှစ်တစ်ရပ်ကွက် ရေချိုးကန်များ၏ ပိတ်ရက်များက မတူညီကြဘဲ တစ်ပတ်လျှင် တစ်ရက်တော့ ပုံသေ ပိတ်ရက်ရှိကြသည်။ ညနေလေးနာရီမှ ရေချိုးကန်များဖွင့်ကြပြီး ညပိတ်ချိန်များက တစ်ကန်နှင့် တစ်ကန် မတူညီကြဘဲ အများအားဖြင့် ဆယ်နစ်နာရီဝန်းကျင်၌ ပိတ်တတ်ကြသည်။ နေ့စဉ် ရေချိုးကန်ဖွင့်ချိန်များ၌ နဒီကျော့ရှင်းက အလုပ်ထဲတွင် ငွေရှာတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲနေရသည်။ အလုပ်ဒဏ်ကပင် စိတ်ကပိစီးကာ

နွမ်းနယ်လျက် ရေကန်ထဲစိမ်းပြီး အားပါးတရ ရေချိုးလိုက်ချင်သည့် ဆန္ဒများ ပြင်းပြလာသော နဒီကျော့ရှင်းသည် အလုပ်မှ စောပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ စိတ်ကို မာန်တင်းမထားဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြင့်ပင် ရေချိုးကန်ရှိရာသို့ အရောက်လှမ်းသွားလိုက်သည်။ အခန်းရှေ့၌ ဝင်ပေါက် နှစ်ပေါက် တွေလိုက်ရသဖြင့် ဘယ်အပေါက်ထဲဝင်ရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်နေရာ ရေချိုးကန်ရှေ့လမ်းပေါ်၌ မသိမသာဖြင့် လမ်းသလားနေလိုက်သည်။ ဟစ်အောင့်အကြာ၌ ရေချိုးဆပ်ပြာနှင့် ဖျက်နာသုတ်ပင်ထည့်ထားသည့် ခြင်းကလေးကိုကိုင်ကာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရေချိုးကန်ရှိရာသို့ လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နဒီကျော့ရှင်းသည်လည်း ၎င်းအမျိုးသမီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ မသိမသာ လိုက်သွားလိုက်သည်။ ရေချိုးအမျိုးသမီး၏ လှုပ်ရှားမှုများကို နဒီကျော့ရှင်းက မသိမသာကြည့်ရင်း အတုခိုးကာ လိုက်လုပ်ကိုင်နေမိသည်။”

ဒီရေချိုးခန်းက အမျိုးသမီးအမျိုးသမီး ဝင်ပေါက်ခွဲထားသဖြင့် ပေါက် နှစ်ပေါက်ဖြစ်နေခြင်းမှန်း ဝင်သွားမှ သိတော့သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်က ကစားပွဲမှ ခိုင်လုံတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မိန်းမရေချိုးခန်းယောက်ျားရေချိုးခန်း နှစ်ခုပင်ကြည့် အပြင်ကြီးဖြင့်ထိုင်ကာ ဝင်ကြေးကောက်ရင်း အခန်းနှစ်ခန်းလုံးကို အသေကြည့်ရှုနေသည်။ ရေချိုးလာကြည့် အမျိုးသားများနှင့် အမျိုးသမီးများ တစ်ဖက်ခန်းစီ မပြင်တွေ့နိုင်အောင် ထား၍ တော်သေးသည်။ နဒီကျော့ရှင်းလည်း ရှေ့မှဝင်သွားသော အမျိုးအတိုင်း ဆင်ပြန်းလာသမျှ ဝတ်စုံများ တစ်စမျှမချန်ဘဲ Locker ဘီဒီထည့် သော့ခတ်ကာ သော့နှင့် နေယူလာသော ဆပ်ပြာကို ကိုင်ကာ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေမှန်လုံပိတ်ခန်းထဲသို့ လိုက်ဝင်သွားသည်။ မှန်လုံပိတ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်နှင့် ခဲမတတ်အေးနေသည့် ပြင်ပ

အဘယ့်ကြောင့် ဘာမျှမဆိုသည့် ကမ္ဘာသစ်
အစသို့ ရောက်သွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်
ရသည်။ ဟန်မပျက် ထိုင်ခုံပုံ တစ်လုံးနှင့်
အချို့ခွက်တစ်ခွက်ကိုယူကာ ရောဘုံတိုင်
ခေါင်းတစ်ခုရှေ့တွင် ထိုင်ထိုင်လိုက်သည်။
ရောဘုံတိုင်ခေါင်းက ရေပူနှင့်ရေအေး
အမျိုးစလုံးရှိရာ ရေကို လိုသလိုစပ်ပြီး
နွေးနွေးမိသည်။ အပြင်ရာသီဥတုနှင့်
အနံ့ကျင်ဘက် နွေးထွေးလှသော အခန်း
အတွင်း ရေကို အားပါးတရ ချိုးပြီး
အစကိုယ်လုံးအနံ့ ဆပ်ပြာတိုက်နေရ
သည်မှာ မစားရတာ ကြာပြီဖြစ်သော
အစားအစာတစ်ခုကို စားလိုက်ရသကဲ့သို့
အရသာရှိလွန်းနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
အတော မေ့သွားပြီး ကြည့်နှုတ်အပြည့်
ဖြင့် ဆပ်ပြာများကို ပွတ်တိုက်နေမိရာက
နီကျော့ရှင်း၏ မျက်လုံးတစ်စုံက
အမှတ်တမဲ့ဆိုသလို အလှမ်းမကမ်းရှိ
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဆီသို့ ရောက်
လာသည်။

“အိုး ... လှလိုက်တာနော်။
အထယ်ကို ပြစ်မျိုးမဲ့မထင်ပါဘဲလား။”

မိန်းမသားချင်းပင် ငေးရ
လောက်အောင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က
အချို့ကျနေရုံမက အသားအရေကလည်း
ဖွေဥဒေါက်ချောမွေ့နေသည်။ တစ်ကိုယ်
လုံးကို ဆပ်ပြာတိုက်ရင်း ပါးပြင်နုနုထက်
မှ အမွှေးနုနုလေးများကို စိတ်ရှည်
လက်ရှည် ရိတ်သိမ်းနေဟန်ကလည်း
ကြည့်၍ကောင်းနေသည်။ အနာအဆာ
ဟူ၍ အပြစ်ပြောစရာ ရှာမရသည့်အထဲ
အမွှေးနုပါမကျန်အောင် ရှင်းလင်းနေလိုက်
သေးသဖြင့် နီကျော့ရှင်းက အံ့ဩမိရင်း
မိန်းမလှလေး၏ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို
တစ်မိမိဖြင့် ကြည့်နေမိတော့သည်။

နီကျော့ရှင်းသည် မိန်းမလှ
လေးထံမှ အာရုံများကို ပြန်စုစည်းလိုက်
ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစား
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟား ... ငါ့ကိုငါ ရှက်လိုက်
တာနော်။ သူများ ရေချိုးနေတာကို
အာသာငမ်းငမ်းနဲ့ ကြည့်မိရတယ်လို့
သူတို့တွေ အားလုံးက ကိုယ့်အလုပ်
ကိုယ်လုပ်နေကြတာပဲ ငါ့လို သူများ

ဘာလုပ်နေလဲလို့ စပ်စုတဲ့သူ တစ်ယောက်
မှ မရှိကြဘူး။ ဒါဟာလည်း လူ့ယဉ်ကျေး
မှုတစ်မျိုးပဲလေ”

နီကျော့ရှင်းသည် ရေစိမ်းကန်
ရှိရာသို့ သွားကြည့်လိုက်ရာ အငွေ့
တထောင်းထောင်းနှင့် တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
ကန်ထဲသို့ဝင်ရန် ရွံ့ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြစ်သွား
သည်။ လက်ကို ကန်ထဲသို့ မသိမသာ
ထည့်ကြည့်ရာ တော်တော်ပူနေသဖြင့်
ပြန်လှည့်လာရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ
စိတ်ကို ပြင်လိုက်သည်။

“သူတို့တောင် စိမ်းနေကြတာ
ငါက သူတို့နဲ့ဘာတွေကွာနေလို့လဲ”

အတွေးနှင့်အတူ ရေပူကန်မှ
ရေကို ခြေထောက်ပေါ် နည်းနည်းစီ
ပက်ဖျန်းကြည့်ပြီး အသားကျသလိုလို
ရှိလာမှ ရေစိမ်းကန်ထဲသို့ ကျော်ဝင်သွား
လိုက်တော့သည်။ ရေစိမ်းကန်ထဲ၌ တစ်
မိနစ်မျှ ရေစိမ်းနေပြီးနောက်ကျောနံရံမှ
ရေများပန်းထွက်နေသည့်နေရာသို့ မသိ
မသာဖြင့်ရွှေ့သွားလိုက်သည်။ ရေများပန်း
ထွက်နေသည့် အပေါက်တည့်တည့်တွင်

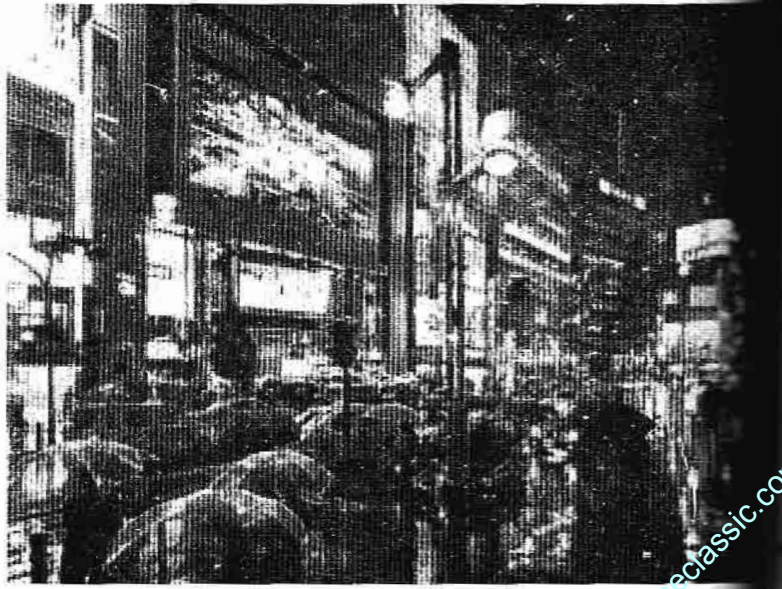
မိုးထိုင်ကြည့်လိုက်ရာ ကျောမှ ရေဖြင့်
 နိုင်နယ်ပေးနေသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။
 ခဏတာအတွင်း အကြောအခြင်များ
 ပြေလျော့သွားသလို စိတ်တွေ့ကာ
 အရသာရှိ၍နေသည်။ ရေစိမ်ကန်ရှိရေများ
 ကလည်း ဆေးတစ်မျိုးမျိုးထည့်ထားဟန်
 ဝါလွင်လွင် ကြည့်လင်နေပြီး တသင်သင်
 မွှေးပျံ့၍နေသည်။ အောက်ကြမ်းပြင်မှ
 ရေပန်းနုနု လွှတ်ထားသည့်နေရာကလည်း
 ခြေထောက် မာစပ် (massage) လုပ်ပေး
 နေသကဲ့သို့ ရသတစ်မျိုးပြောက်၍နေပြန်
 သည်။ 46°C ဝန်းကျင်ပူသည့် ရေစိမ်ကန်
 ထဲ၌ နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ်ခန့် ဝင်စိမ်လိုက်၊
 ကန် ဘဲထွက်၍ ရေချိုးလိုက်၊ ကန်ထဲ
 ပြန်စိမ်လိုက်ဖြင့် ရေချိုးကန်ထဲ၌ စိတ်
 လွတ်ကိုယ်လွတ် ရေချိုး ဆော့ကစားနေ
 လိုက်သည်မှာ အချိန်တစ်နာရီ၊ တစ်နာရီ
 ခွဲဝန်းကျင်မှာ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ဆုံးသွား
 သည်။ နဒီကျော့ရှင်းသည် ထိုင်ခုံပုံ
 ရေချိုးခွက်တို့ကို သူ့နေရာများ၌ ပြန်ထား
 ပြီး Locker သော့ကိုဖွင့်ကာ အသင့်ပါလာ
 သည့် အဝတ်အစား အသန့်များဖြင့်

လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို
 မျက်စိကစားကြည့်လိုက်သည်။ အလှပြင်
 မှန်တင်ခုံများ၊ ဆံပင်အခြောက်ခံ လေမှုတ်
 စက်များအပြင် ခန္ဓာကိုယ် ထိန်းသိမ်း
 နိုင်ရန် ပေါင်ချိန်စက်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရ
 သည်။

“ဪ ... အားလုံးအတွက်
 အဆင်ပြေအောင် လိုလေသေးမရှိ စီစဉ်
 ပေးထားပါလားနော်”

အော်ဖူရီးခေါ် ရေချိုးကန်မှ
 အိမ်အပြန်လမ်းတွင် နဒီကျော့ရှင်း
 တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလန်းဆန်း၍နေပြီး
 စိတ်များလည်း ကြည်လင်ရွှင်မြနေတော့

သည်။
 “ဪ ... ဂျပန်ရေချိုး
 ဟာ အပေါ့ယံ့ကြည့်ရင်တော့ ရိုင်းထူ
 လို့ ထင်ရတယ်။ ဆေးချာစေ့စေ့တွေကြ
 ရင်ဆိုင်ကြည့်ပြန်တော့ ဆရာဝန်
 ယောက်ျားကိုရောက်နေတဲ့ လူနာ
 ယောက်လိုပေါ့။ သူ့ရဲ့ကျန်းမာရေးအတွက်
 ဆရာဝန်ဆီမှာ အရှက်ကို ခံဝင်
 လိုအပ်တဲ့နေရာကို လှစ်ဟပြုကြရ
 လေ။ တကယ်ဆိုရင် လူတိုင်း
 ရှိပြီးသား သဘာဝတရားတွေနဲ့
 ကျန်းမာရေးအတွက် ပွင့်လင်းရှိသ
 တာဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ဓလေ့ကို အ

ဆိုသာပါဘူးလေ။ စာသံပေသံနဲ့ပြော
ပြောမယ်ဆိုရင် သဘာဝတရားဆိုတာကို
ထက်ကိုင်ပြုပြီး ရိုးသားခြင်းဆိုတဲ့
အလက်နဲ့ တဖျာရာဂဆိုတဲ့ အမှိုက်
အောင်ထုကို ပိတ်ကာထားတဲ့ ရေချိုးနည်း
အလို စိတ်ရွှင်လန်းဖြူ ကျန်းမာအသက်
ရှင်စေနိုင်တဲ့ ဂျပန်ရေချိုးနည်းပေါ့။ ပထမ
အကြိမ်မှာ ကြောက်မယ်၊ ရှက်မယ်။
အထိယအကြိမ်ကျတော့ မဆန်းတော့ဘူး။
အောက်အကြိမ်တွေ အကြိမ်တွေမှာတော့
နိသွားပြီပေါ့။ အဲဒီအခါကျတော့ ဂျပန်
ပြည်မှာ ရေချိုးရတာ ဒုက္ခပါပဲလို့
အိမ်ခြံတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

အလုပ်က အတင်းခေါ်သဖြင့်
ပင်လယ်ကမ်းခြေ အပန်းဖြေခရီးကို
ဆိုက်သာလာရသည် အဖော်မဲ့ကာ
ဆင်တိုင်း စကားမပေါက်သဖြင့် နဒီ
ကျော့ရှင်း မပျော်ရွှင်နိုင်ဖြစ်နေမိသည်။
အကူဝတ်စုံလည်း မဝယ်နိုင်သေးသဖြင့်
ပင်လယ်ဆင်ဆင်းရန် စိတ်ကူးထဲ၌ပင်
အထည့်မိခဲ့။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဂျပန်များ

ကတော့ နဒီကျော့ရှင်း အားငယ် အဖော်မဲ့
နေမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ပင်လယ်ရေ
ကစားရန် ဖော်ရွေစွာ အတင်းခေါ်ကြ
သည်။ နဒီကျော့ရှင်းက ရေကြောက်ဟန်
အိုက်တင်လုပ်ပြုပြီး ပင်လယ်ကမ်းခြေ
တစ်လျှောက် တစ်ယောက်တည်း လမ်း
လျှောက်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ရုပ်ရှင်
တွေထဲ၌ ကြည့်ဖူးသကဲ့သို့ နေပူဆာလှ
နေကြသည်ကို မြင်ရလိမ့်မည်ဟု ထင်ထား
ခဲ့သော်လည်း မျက်စိရှက်စရာ ဘာတစ်ခု
ကိုမှ မတွေ့မိ၍ နဒီကျော့ရှင်း အံ့ဩနေမိ
သည်။

“ဟေ့ . . . သီတာ။ ဒီမှာ
ခန်းဆီးလိုက်ကာရှိတယ်။ ဒီမှာလာချိုးပါ
လား”

ရုတ်တရက် ကြားချင်လွန်းလှ
သည့် မြန်မာစကားသံကို ကြားလိုက်ရ
သဖြင့် နဒီကျော့ရှင်း အပျော်ကြီးပျော်
သွားသည်။ အသံလာရှာဆီသို့ ချာကနဲ
လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ပင်လယ်ရေငန်ထဲမှ
တက်လာသူများ ရေချိုးဖြင့် ရေချိုးရာ
ရေချိုးခန်းများ စီတန်းလျက်တွေ့ရလိုက်ရ

သည်။
တချို့အခန်းမှာက အကာအရံ
လိုက်ကာရှိပြီး တချို့အခန်းများက ဗလာ
ဟင်းလင်း။ ထိုစဉ် ဗလာဟင်းလင်း၌
ရပ်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က . . .
“အို . . . ငါက ဂျပန်ရောက်
တာကြာလို့ ဂျပန်နဲ့တောင် လက်ထပ်ပြီး
ဂျပန်ဖြစ်နေပြီပဲဟာ ရေချိုးတာ အကာ
အရံတွေ လိုက်ကာတွေ မလိုပါဘူး။”
အမျိုးသမီးမှာ အပြောထက်
လက်က ပို၍မြန် နေသေးသည်။
ရုတ်တရက် လှမ်းအကြည့်၌ပင် . . .

“စွက်”
နဒီကျော့ရှင်းမှာ ကိုယ်မြန်မာ
အချင်းချင်းမို့ ပြေးဝင်ကာ အားပါးတရ
နှုတ်ဆက် လိုက်ချင်ခဲ့သော်လည်း
လက်တွေ့၌ မျက်လုံးနှစ်ဖက်စုံမှိတ်ကာ
နေရာမှ တသားတည်း လှည့်ပြေးခဲ့ရလေ
တော့သည်။

ကြိုးစားပါဦးမည်။
နင်းမေရီမိုး

မေတ္တာတရားဆိုသည်မှာ

ချစ်ရိစ္ဆာန်(စောဝိဇ္ဇာ)

ဥပက္ခာမေမေ

TRKM.2014

(၁)

ညသည် ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်
နသည်။ လမ်းမပေါ်မှာ ကျွန်တော် တစ်
သောက်တည်း။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး
သည် ပေါ့ပါးသွက်လက်နေသလိုပင်။
အသီးသီးရရှိ ကုက္ကိုပင်ကြီးပေါ်က ငှက်ဆိုး
တစ်ကောင်၏ စုတ်ထိုးလိုက်သံက
ကြောက်မက်ဖွယ်။ ဟော . . . တုတ်၊
လုံတွေ့ကိုင်ထားသော လူတစ်စု။
တော့ ကျွန်တော့်ကို တုတ်၊ ဓား၊ လုံ
အွန်နဲ့ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြသည်။

“အား”

ကျွန်တော့်အော်သံက ဝမ်း
ဆင်းထဲကအပြင်ထွက်မလာခဲ့။

“လူနာသတိမရသေးဘူးလား
အရာမ”

“ဒီလောက် ဒဏ်ရာပြင်းတာ
သတိမှ ပြန်ရပါ့မလား ဒေါက်တာ”

“ကံပေါ့ဗျာ။ အစွမ်းကုန်တော့
ပြီးစားထားတာပဲ”

နားစည်၏အပြင်ဘက်မှ စကား
သံသဲ့သဲ့ ကြားနေရသည်။ ပြီးတော့ ဝမ်း

ခေါင်းထဲမှ အူတွေကို ကောက်ရိုးတွေကို
ကောက်ဆွနဲ့ဆွနေသလိုလို၊ ပန်ကာ
ဒလက်နဲ့မွှေနေသလိုလို ခံစားနေရသည်။

“သေချင်းဆိုးလေး . . . ဒုက္ခ
ပေးလွန်းတယ်။ မြန်မြန်သေပါစေတော်”

ဒါ ကျွန်တော့်အမေ ကျွန်တော့်
ကို အမြဲကျိန်ဆဲနေကျအသံ။ ဒါဆို
အမေ . . . အမေများရောက်နေသလား။
မှိတ်ထားသောမျက်လုံးများကို ဖြည်းဖြည်း
စွာဖွင့်ပြီး အမေ့ကိုရှာမိသည်။ အမြင်
အာရုံကမပီ ဝိုးတဝါ။ ယခု ကျွန်တော်
ဘယ်မှာရောက်နေသနည်း။

“ငါ . . . ငါ . . . ဘယ်ကို
ရောက်နေတာလည်း။ အမေရော . . .

ဟင်”
ဟု နှုတ်မှ တိုးတိုးလေး ညည်း
လိုက်မိသည်။

“ဟော . . . သူ သတိရလာ
ပြီ။ ဝှတို . . . မင်းသတိရပြီလား။ မင်း
အခု ဘီးလင်းဆေးရုံ ရောက်နေတာကွ”

“ဘီးလင်းဆေးရုံမှာ . . .
ဟုတ်လား”

“အို . . . မလှုပ်နဲ့လေ။ ထလို
မရသေးဘူး၊ အစ်ကိုရဲ့။ အစ်ကို သတိမေ့
နေတာ ငါ့ရက်ခိုပြီး ဆေးသွင်းထားတယ်။
ငြိမ်ငြိမ်လေးနေလိုက်ပါ အစ်ကို”

ကုတင်ဘေးတွင် ဆရာကြည်
နှင့် ကျွန်တော့်ဇနီးသည် နှင်းမြကိုတွေ့
သည်။ ခေါင်းကမူးနောက်နောက်နဲ့ပို့
မျက်စုကို မှိတ်ပြီး ပြန်ပိန်းနေလိုက်ရင်း
အတွေးလိပ်ပြာက အတိတ်တစ်ခွင်ဆီ
ပျံသန်းရောက်ရှိသွားပြန်သည်။

“ဒေါင် ဒေါင် . . .
ဒေါင် . . . ဒေါင်”

ကျောင်းဆင်းသံချောင်းခေါက်
ပြီးနောက် လေးအိမ်စုရွာ မူလတန်း
ကျောင်းလေးဆီမှ ကမ္ဘာမကျေသီချင်းသံ
ပျံလွင့်လာသည်။ သီချင်းဆုံးသည်နှင့်
ကျောင်းသားများ ကျောင်းဝင်းတံခါးပေါက်
သို့ သူထက်ငါ စုပုံပြေးလွှားသွားကြ
သည်။ နှစ်တန်းအခန်းမှ ကျောင်းသား
ဝှတိုသည် အတန်းထဲမှ အရင်ဆုံးထွက်
ပြီး လေးတန်းကျောင်းသား အောင်ဘု
အနာသို့ မသိမသာကပ်လိုက်သွားသည်။

အောင်ဘုသည် ရှေ့ကိုမဲ၍ ပြေးနေသော
ကြောင့် ဝှတို ကပ်လိုက်လာသည်ကို
သတိမထားမိချေ။

နေ့လယ်က လမ်းမှာ အောင်
ဘုက သူ့ကို ဗိုလ်ကျကာ ထိုးခဲ့သည်။
သူ့ထက် အကောင်ကြီးသူဖြစ်၍ ပြန်
မလုပ်ဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက်ရသော်လည်း
သိပ်တော့မကျေနပ်။ ကျောင်းဆင်းလျှင်
လက်စားချေဖို့ တေးထားလိုက်သည်။
ဝင်းတံခါးမှ အောင်ဘုထွက်သည်နှင့်
သူလည်း လွယ်အိတ်ထဲမှ ကျောက်သင်
ပုန်းကို အသာဆွဲထုတ်ကာ အသင့်ကိုင်
ထားလိုက်သည်။

ဝှတိုက အကြံသမား။
ကျောက်သင်ပုန်းကို အသစ်ဝယ်ပေးတိုင်း
ဘောင်တွေကို အမြဲဖြုတ်ပစ်လေ့ရှိသည်။
ကျောင်းစည်းရိုးလွန်သည်နှင့် အောင်ဘု၏
နောက်စေ့ကို သင်ပုန်းစောင်းနှင့်ခုတ်ချကာ
အိမ်ကို တစ်ချိုးတည်းပြေးလေသည်။

နစ်တန်းအခန်းမှာ ဝှတိုက
ဗိုလ်။ အတန်းကြီးသမားတွေကိုတောင်
ခံချရဲတဲ့အတွက် တချို့ကျောင်းသားတွေ

က သူတို့ ပြန်မချရဲတဲ့ကောင်းကို ချဖို့
ဝှတိုကို မုန်းပေး။ ကျောက်တံပေးပြီး
ချခိုင်းကြတယ်။ ဝှတိုကို မုန်းဝယ်ကျွေး။
ကျောက်တံပေးထားရင် သူတို့အတွက်
အားထားရတဲ့အပြင် အန္တရာယ်ကင်းတာ
ကြောင့် ဝှတိုမှာ တပည့် အလွန်ပေါလေ
သည်။

“ငါ့ကို အမြဲဒုက္ခပေးတဲ့
ကလေး သင်း သေချင်းကိုးနဲ့ မြန်မြန်
သေမှအေးမယ်”

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင်

အောင်ဘုအမေလိုက်လာပြီး ရန်သူ
သည့်အတွက် သူ အဆော်ခံရသည်။
အမေက သူ့ကို ကျိန်ဆဲသည်။ ဒါလောက်
တော့ သူ မမူပါချေ။ ဝှတိုအမေ မထာ
ရွှေအဖို့ ဝှတိုလုပ်ခဲ့သမျှ ခိုင်ခံ့ဖြေရှင်း
တောင်းပန်ရ၊ လျော်ပေးရတာများလှ
သူသားကို မရိုက်ချင်ပေမယ့် သူ့
ကျေနပ်အောင် ရိုက်နက်၊ ဆဲဆို
သော်လည်း စိတ်ထဲမှာ မကောင်း ခင်
မချိုး ဒီလိုမှမလုပ်လျှင် မဖြစ်၊ ပြဿ
ကို မီးခွက်ထွန်းရှာလေ့ရှိတဲ့ ဝှတိုကြောင့်

ကြမ်းချင်ပေမယ့်လည်း ကြမ်းရလေ
သည်။

(J)

မနက်မိုးလင်းတော့ ခေါင်း
ညှိုးနည်းကြည်နေပေမယ့် ဆေသွင်းထား
၍ လှုပ်၍ မရ၊ စကားကိုတော့ ပြောနိုင်ပါ
သည်။

“အမေ . . . မလာသေးဘူး
ဘူး နှင်းမြ”

ဟု ဇနီးသည်ကို မေးလိုက်
သည်။

“အကြောင်းတော့ ကြားထား
သယ် အစ်ကို၊ ဒါပေမဲ့ အမေက ဘုရား
ဘူးနေတယ်တဲ့။ ပြန်လာတော့မှာပါ”

“ကိုကြည့်တယ်သွားလဲ”

“ကိုကြည့်က အစ်ကိုဦးလေး
အိမ်ကိုသွားမယ် ပြောတာပဲ”

ကျွန်တော့်ဦးလေးဝမ်းကွဲတစ်
သောက်က ပါတီကောင်စီမှာ ရာထူးကြီး

ပြီးဆိုလား။ ဒါပေမဲ့ ခပ်စိမ်းစိမ်းပါ။
အလွန်းတဲ့ ကျွန်တော့်ကို သိပ်အရေး

မထားပါဘူး။ အမေ့ကိုသာ သူတို့က
ဆက်ဆံကြတာ။ ကျွန်တော်ကလည်း
ကျွန်တော်ပါပဲ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက
ပြဿနာကောင်။ ကျွန်တော်ဆိုးသမျှ
အမေ့ခေါင်းပေါ် ပုံကျတာကြောင့်
ကျွန်တော့်အတွက် အမေ့မှာ သောက
မအေးရပါဘူး။

ဝှတီ နှစ်နှစ်သားလောက်မှာ သူ
အဖေဆုံးသွားတဲ့အတွက် တစ်ဦးတည်း

သောသားလေး ဝှတီကို အချစ်ပို၊
အသနားပိုမိတာကြောင့် နောက်ထပ်

အိမ်ထောင်သစ် မထူထောင်ပဲ မထားရွှေ
၏ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ အကြင်နာတွေ

အားလုံးကို ဝှတီအပေါ် ပုံပေးခဲ့သည်။
ဝှတီကလည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက သန္ဓေ

ဆိုးသည်။ ကလေးချင်းတွေလွန်ကတော့
ထုရိုက်၊ ဆွဲကိုက်ပြီသာမှတ်။ သူ့ကြောင့်

မထားရွှေမှာ ရန်ဖြစ်ရ၊ တောင်းပန်ရန်
သူများက သူ့သားကို ပြည်သူ့ချဉ်ဖတ်

ကလေးဆိုပြီး စိုင်းပယ်ကြလေလေ၊
သားကို အချစ်ပို၊ အသနားပိုလေပါပဲ။

ကျောင်းထားတဲ့ အရွယ်

ရောက်တော့ ဝှတီရဲ့ဒဏ်ကို မထားရွှေ
တင်မက ဆရာ၊ ဆရာမတွေပါ ခံရသည်။
ကျောင်းသားမိဘတွေ တိုင်ကြားဖြင့်
ဦးနှောက်ခြောက်အောင် ဖြေရှင်းရသည်။
ဝှတီကလည်း ကျောင်းပျော်သည်။
တစ်တန်းကို နှစ်နှစ်နှုန်း နေလာခဲ့ရာက
လေးတန်းရောက်မှ နှစ်ချင်းပေါက် အောင်
သွားသည်။

“ဝှတီ တယ်တော်ပါလား။
လေးတန်း နှစ်ချင်းပေါက်အောင်တယ်

တဲ့”
“တော်လား မတော်လားတော့

မသိပါဘူးအေး၊ အောင်မှပေါ့ ကျောင်းက
ဆရာမတွေလည်း သူ့အစ်မခံနိုင်တော့လို့

ငါ့လက်ကလွတ် ပြတ်ဆိုပြီး နောက်တစ်
နှစ်ကျောင်းမှာ ထပ်မထားတော့ဘဲ ပေး

အောင်လိုက်တာနေမှာပေါ့အေး”
ရွာထဲက ဝေဖန်သံတွေ ပွက်

လောရိုက်သွားသည်။
“အစ်မက ဝှတီကို ဒီနှစ်

တောင်စွန်းမှာ ကျောင်းသွားအပ်ရမှာ
ပေါ့”

မထားရွေ့၏ မောင်ဝမ်းကွဲ
စိန်အောင်က ဂွတိုကျောင်းအပ်ဖို့ကိစ္စ
မေးသည်။

“မပို့ပါဘူးအေး၊ နင့်တူ ဂွတိုက
မွေဆိုနဲ့အကောင်။ သူများရွာမှာ ပြဿနာ
ဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ငါ စိတ်ချပဲဘူး
ဟယ်။ ကိုယ့်မျက်စေ့အောက်မှာပဲထား
တာ ကောင်းပါတယ်။ အမြင်မတော်တာ
တွေရင် ဝိုင်းစောင့်ရှောက်ပေးပါ စိန်
အောင်ရယ်”

စိန်အောင်က အရက်သမား
ပေမယ့် ဂွတိုကိုတော့ချစ်သည်။ စိန်အောင်
သွားလေရာကို ဂွတိုကိုပါ ခေါ်သွားလေ့ရှိ
သည်။ တစ်နေ့ ရှမ်းချောင်းရွာကိုရောက်
တော့ အရက်ဆိုင်မှာ စိန်အောင် အရက်
ဝင်သောက်သည်။ ဂွတိုက အကြော်ဆိုင်
မှာ အကြော်သွားဝယ်စားသည်။ ထိုစဉ်
သူနှင့်ရွယ်တူ ကလေးတစ်ဦးက ဂွတို
လက်ထဲက အကြော်ကို ဝင်လှသဖြင့်
နှစ်ယောက်သား နှပမ်းလုံးကြသည်။

“အရွယ်တူတွေကွ။ လုံးတူ
ဒေါက်တူတွေပဲ ပေးဆော်ထားလိုက်ကွာ”

စိန်အောင်နှင့် ဆိုင်ထဲက
အရက်သမားတစ်စုက သူတို့နှစ်ဦးကို
ကြက်ပွဲပမာ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ပွဲက
မပြီးသေး။ သူ့အစ်ကိုက မကျေနပ်သဖြင့်
တစ်ပွဲထပ်ထိုးရပြန်သည်။ ဘာတစ်ပြန်
ကျားတစ်ပြန် ထိုးသတ်နေကြတာကြောင့်
မျက်နှာတွေ ဖူးရောင်ညိုမည်းကုန်သဖြင့်
ခွဲပေးလိုက်ကြသည်။ သူနှင့်ထိုးဖက်
ကလေးမှာ မျက်နှာကွဲသွားသဖြင့် မျက်နှာ
တွင် သွေးများစီးကျကာ ရဲရဲနီလေသည်။
စိန်အောင်က ဂွတိုကိုခေါ်ပြီး ရွာသို့ပြန်ခဲ့
ကြရာ လမ်းတစ်ဝက်ရှိ ရင်ခွဲဇရပ်တွင်
ရေသောက်ရင်း ဂွတိုကို ပြုစုပေးနေသည်။
ဇရပ်ထဲတွင် ရောက်နှင့်နေသော ကရင်
အဖိုးကြီးတစ်ဦးက ဂွတိုအားပြုံးကြည့်
ရင်း ...

“နှစ်ယောက် တစ်ယောက်
ထိုသတ်တယ်ဆိုတော့ အတော် သတ္တိ
ကောင်းတဲ့ကလေးပဲကွ”

ဟုဆိုကာ ဂွတိုအား လက်ပူ
တိုက်ပေးနေသော စိန်အောင်အား ပလိင်း
ထဲမှ ဆေးဘူးကိုထုတ်ပေးပြီး ...

“ရော ... ရော ... ဒီ...
ကို လိမ်းလိုက် နာရီဝက်အတွင်း ပျောက်
သွားမယ်”

ဟုဆိုကာ လိမ်းခိုင်းထိုး
သည်။ ထို့နောက်...

“မင်းရဲသတ္တိကိုတော့ ကြို
တယ်ကွယ်။ မင်းကို ဆေးထိုးပေး
ထိုးရဲသလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။ စိန်အောင်
က ဆေးလူးပေးနေရာမှ ပြန်မေးလိုက်
သည်။

“ဘာဆေးမို့လဲ ဖထီးရဲ့”
“မင်းညီနောင် တဲ့ကွ။ ကာသ
သိခွိုပြီးဆေးပေါ့ကွာ”

“ပွဲတင်စရာမလိုဘူး။ ငါ
စုတ်ပြီးထိုးမှာကွ”

“ဘယ်လိုလဲ ဂွတို၊ ထိုမထာ
စိန်အောင်က ဂွတိုကို ထည့်
မေးလိုက်သည်။

“ထိုးမယ်ဗျာ”
ဂွတိုကလည်း မဆိုင်းမ
ဖြေလိုက်သည်။

ဖထီးသည် ပလိုင်ထဲမှ
အားနှင့် ကြေးစုတ်ကြီးကိုထုတ်ကာ
တို့၏ ပခုံးထိပ်တွင် ဂါထာစုတ်ပြီး
ကျွန်းရပ်တစ်ရပ်ထိုးပေးလိုက်လေသည်။

“ဟင် ... ကျားရုပ်ကလည်း
အုတ်လုံးတစ်ဖက်ကန်းနေသလိုပဲ”

“ငါ တမင်ပဲ မျက်ဆံမထည့်
အတာကွဲ့။ နို့ရင် ဒီကောင် မိုးပျံအောင်
အံ့မှာ။ ဒီလောက်နဲ့တင် ဆေးက စွမ်းပါ
အယ်ကွာ”

နောက်တစ်နေ့ကစပြီး စိန်
အောင်နှင့်ဝှတို့ ရွာစဉ်လှည့်ပြီး ဆေးစမ်း
ပြသည်။ ရောက်သည့်ရွာတွင် အလောင်း
အစားနှင့် ဘက်ရှာပြီး ထိုးသည့်ပွဲတိုင်း
နိုင်သည်။ ရွာနီးချုပ်စပ်တွင် ဝှတို့ကို
ချဉ်နိုင်သူမရှိသဖြင့် စိန်အောင်တစ်
အောက် အရက်ကို လှိုင်လှိုင်သောက်
လေသည်။

(၃)

အချစ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်
အစ်မမှ မခံစားကြည့်ပါဘူး။ ရယူခြင်း

လာ။ ပေးဆပ်ခြင်းလားလို့ဆိုရင် ရယူ
ခြင်းလို့ပဲ ကျွန်တော် ဖြေရပါမည်။ အရွယ်
လေးရောက်လာတော့ အရက်၊ ကြက်၊
ဖဲနဲ့လောင်းကစားနယ်မှာ ကျယ်လည်ရင်း
အချစ်ကို မေ့နေခဲ့ပါတယ်။ ပြဿနာ
ပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်တွေကြား
မှာ လက်ကြောတင်းတင်းနဲ့ ဘာကိုမှ
မလုပ်ဘဲ မအေ မုဆိုးမကြီးရဲ့လုပ်စာကို
အဆင်သင့် လက်ဆေးစားတဲ့အပြင်
အိမ်ကပစ္စည်းလည်း စိတ်မချရ။ သူ
တစ်ပါးပစ္စည်းလည်း စိတ်မချရ။ တစ်ရွာ
လုံးက အော့ကြောလန်တဲ့ လူဆို။
လူမိုက်ကို ဘယ်မိန်းကလေးကမှ
အားကိုးဖို့ စိတ်မကူးရဲကြပါဘူး။

အချစ်ဆိုတာ တွေးမိတိုင်း
ကျွန်တော်ပေးတဲ့ ဒုက္ခကိုခံပြီး မညည်း
မညှူပြုစုနေတဲ့ နှင်းမြကိုကြည့်ပြီး သနား
နေမိတယ်။ အမေက သားဆိုးမအေ
တပေပေဆိုရင် နှင်းမြက လင်ဆိုးမယား
တဖားဖားပင်ဖြစ်မည်။ နဖူးစာကံများ
အတော်ဆန်းကြယ်သည်။ လေးအိမ်စု
ဆိုတဲ့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်နားက ကွင်းရွာ

လေးက လူဆိုးလူမိုက် ကျွန်တော့်နဲ့
တောင်စွန်းသူ နှင်းမြတို့ဟာ သင်္ကြန်ပွဲ
တစ်ရက်မှာ ကေလာသဘုရားပေါ်မှာ
ဆိုကြစာယ်။ ရှေးရေစက်လို့ခေါ်ရမယ်
ထင်ပါရဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့
ကြတယ်။ ကျွန်တော့်အကြောင်းကိုသိတဲ့
နှင်းမြမိဘတွေက အမျိုးမျိုးနားချပြီး
ခွဲကြပေမယ့် နှင်းမြက နောက်မဆုတ်ဘဲ
ရှေ့တိုးခဲ့ပါတယ်။

နှင်းမြက သူ့အချစ်ကို
သက်သေပြခဲ့သလို ကျွန်တော်ကလည်း
နှင်းမြရဲ့နှာမည်ကို လက်ဖျံမှာ ဆေးမင်
ကြောင်းထိုးပြီးပြခဲ့ပါတယ်။ အဲ့ဒီတုန်းက
ဆေးမင်ကြောင်ထိုးပေးတဲ့ ဆရာက
ကျွန်တော်ပခုံးက ကျားရုပ်ကိုကြည့်ပြီး
ကျားရုပ်က အင်္ဂါမစုံဘူးဟုဆိုကာ
တစ်ဖက်လပ်နေသော ကျားမျက်လုံးမှာ
စေတနာ ဗရဟ္မနဲ့ မျက်ဆံဖြည့်ထည့်ပေး
လိုက်တာကြောင့် ဖထီးထိုးပေးခဲ့သော
ကျားရုပ်လေး အင်္ဂါစုံသွားပါတယ်။ အဲ့ဒီ
အချိန်ကစပြီး အပေါင်းအသင်းတွေက
ကျွန်တော့်ကို သောက်ရမ်းဝှတို့လို့ ခေါ်

ကြတော့တာပါ။

အချစ်စစ်ဆိုတာ မပြောပြဖူးပါဘူး။ မိဘတွေက နှင်းမြဲကို ယောက်ျားပေးစားဖို့ အဆောတလျင် စီစဉ်ကြသည်။ အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ထောင်ဖို့ရာ အချစ်သည် အဓိကမဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် အခုမှ သိလာရသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ငွေလည်းမရှိသလို အလုပ်လည်း မည်မည်ရရမရှိ။ နှင်းမြဲကို ကျွန်တော် အဆုံးအရှုံးမခံနိုင်။ ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟု တွေးရင်း ရင်တွေ ပူလောင်လာသည်။ နှင်းမြဲကို ကျွန်တော် အမြန်ဆုံးခိုးပြေးမှဖြစ်မည်။ ကိစ္စမရှိ၊ အားရှိလျှင် ငွေရှိသည်။ ဒီတော့ အမေ တထုပ်ထုပ်နဲ့သိမ်းထားတဲ့ ရွှေတစ်ဆယ် သားကိုခိုးပြီး နှင်းမြဲကို ခိုးပြေးပြီး အမေနဲ့ လမ်းစဖြတ်ထားလိုက်ပါတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း အမေ ကျွန်တော်ကို ကျိန်ဆဲရင်း ကျန်ခဲ့မှာ သေချာပါတယ်။

မထားရွှေ သားပျောက်ရှာနေသည်မှာ ဆယ်ရက်ကျော်ပေပြီ။ သတင်းအစအနပင် မရ။ ဤသားသည် သူ၏

တစ်ဦးတည်းသော သံယောဇဉ်ဖြစ်သည်။ ဆိုးမိုက်လွန်း၍သာ ဆူဆူဆဲဆဲပျံနေရသည်။ သူ ခွင့်လွှတ်ပြီးသား။ ယခုတော့ ထိုသားက အမိုက်စော်ကားသွားသည်။ အိုမင်းမစွမ်း အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်သော သူ့အပါးမှာရှိစေချင်သော်လည်း သူ လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီး သူ့ကို စွန့်ခွာသွားလေပြီ။ သူ့မှာရှိသော ပစ္စည်းဥစ္စာသည် သူ့အတွက်ပဲဆိုတာကို မသိလေရော့ သလားဟု တွေးရင်း ကရုဏာဒေါသကြောင့် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်ကာ ငိုကြွေးနေရတာကြောင့် အစ်ကိုဝမ်းကွဲဖြစ်သူ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ကြွလာကာ တရားချရလေတော့သည်။

“နင့်မှ နေ့တိုင်း ငိုကြွေးတာ ပရိဒေဝမီးကြောင့်ပဲ။ နှင်းမြဲရော အကျိုးရှိရဲ့လား။ ကိုယ်ချစ်ခင်တဲ့ တစ်ယောက်ယောက် မျက်စေ့အောက်က ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်လို့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးရတာ မေ့တာမို့ အပြစ်မဆိုတာ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတုန်းက အနာနန္ဒာတောင် ငိုရှာပါသေးတယ်”

“တပည့်တော်မရဲ့ ရင်ထဲမှာ ခံလည်းခံပြင်။ ခံလည်း ခံစားနေရပါတယ် ဘုရား”

“ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာကို တရားနဲ့ဖြေပေါ့ ထားရွှေ။ ဝှတိုဟာ ဘယ်မိုက်လွန်းတယ်။ မိဘကို အသက်နဲ့အဖွဲ့ ခုကွပေးခဲ့တယ်။ သူ့ကြောင့် နှင်းမြဲ မောဟတွေနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲရပေါင်းများစွာ ဖြစ်ခဲ့တော့ မျက်ရည်မကျသင့်တာ ဘူး။ ကိုယ်ကိုလောင်ကျွမ်းနေတဲ့ ပရိဒေဝမီးကို ငြိမ်းသက်ဖို့အချိန်တန်ပြီကွဲ့”

“တပည့်တော် ဘယ်လို ငြိမ်းရမှာလဲ ဘုရား”

“သူ့ကို လွှတ်လွှာပြီး ဥစ္စာ

ပြထားလိုက်ပါ။ ပြီးရင် ဘာဝနာကမ္မတ္တန်း
ဆစ်ခခုကို ပွားများအားထုတ်နေတာ
အကောင်းဆုံးပေါ့ကွယ်”

“ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း
အပည့်တော်ကို ဝိုင်းပြောကြပါတယ်
ဘုရား။ သူ့ကို ပစ်ထားလိုက်ဖို့၊ သူ
အကြောင်းမစဉ်းစားပဲနေဖို့၊ ဒါပေမဲ့
ဘောင်းစုတ်ပလုံးစုတ်သာ ပစ်ရိုးထုံးစံရှိ
ပါတယ်။ ကိုယ်မွေးထားတဲ့ ကိုယ့်ရင်သွေး
တပည့်တော် ပစ်ပစ်ခါခါ ဥပေက္ခာ
ပြုရက်ပါတဲ့ ဘုရား”

“ဦးပဉ္စင်းပြောတဲ့ ဥပေက္ခာ
ဘာ နှစ်ထင်သလို မဟုတ်ဘူး ထားရွှေ။
သူ့အကြောင်းကို ကောင်းသည်၊ ဆိုသည်
စဉ်းစားဘဲ ပစ်စလက်ခတ်ထားဖို့
ပြောတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို စိတ်
ထဲမှာ စဉ်းစားလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
အမှန်းဘက်ကလည်း မရောက်စေနဲ့၊
အချစ်ဘက်ကလည်း မရောက်စေနဲ့။
သနားလည်း မသနားနဲ့။ ဝမ်းလည်း
သားနဲ့၊ ဧလယ်အလတ်ထားပြီး ရှုပွားဖို့
ဆိုလိုတာပါ။ ဒီလိုရှုပွားတာဟာ သာမန်

လူတွေ လုပ်လို့ရတဲ့ ဥပေက္ခာတရားကို
ရှုပွားတာပဲ။ ဗြဟ္မာ့ဝိဟာရပေက္ခာလို့
ခေါ်ပါတယ်။ အဲ့ဒီကစပြီးတော့ မေတ္တာ၊
ကရုဏာ၊ မုဒိတာတစ်ပါးပါးကို ဆက်ပြီး
တိုးတက်အားထုတ်လို့ရပါတယ်”

ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ စိတ်နှလုံး
ထိခိုက်ပြီး စိတ်ပန်း၊ လှုပ်နှံနေ လှိုက်လှိုက်
လှဲလှဲ ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေလို့ ကိုယ့်
အတွက် ကောင်းကျိုးရရင်တော်ပါရဲ့
စိတ်နှလုံးပူပန်ရတာကလွဲပြီး ဘာတစ်ခုမှ
ကောင်းကျိုးရမှာမဟုတ်ဘူး။ စိုးရိမ်ပူပန်
နေမယ့်အစား သတိရှိရှိနဲ့ လုပ်သင့်တာကို
ကြိုတင်စီမံ စိတ်ကူးသင့်တယ်။

ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်စိတ်
အလိုကိုလိုက်နေရင် မိုက်မဲဖျင်းအ၊ အသုံး
မကျတဲ့သူပဲဖြစ်မှာ။ ဒီနေ့ခေတ်ကာလ
သားသမီးတွေဟာ ဆရာသမား၊ မိဘ
ဘိုးဘွားတွေရဲ့ အဆုံးအမကို လိုက်နာ
သူတွေ နည်းသွားပြီး ကိုယ်က ကောင်း
စေချင်လို့ ပြောဆိုဆုံးမ သွန်သင်ပေမယ့်
မလိုက်နာဘဲ ထင်ရာစိုင်းကြတဲ့အတွက်
သူတို့မှာ ခုက္ခတွေ တွေ့ကြရတယ်။ ဒါကို

ဝမ်းနည်းမနေသင့်ဘူး။ မကောင်းလည်း
သူ့ကံ၊ ကောင်းလည်း သူ့ကံလို့ ကမ္မ
သကာချထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။
သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာပေါ့ကွယ်။
ဝမ်းနည်း ပူဆွေးနေရင် ပူဆွေးတဲ့လူသာ
အသုံးမကျသူဖြစ်မှာပဲ။

ဆရာတော်၏ ဆုံးမစကား
အဆုံးတွင်တော့ ဒေါ်ထားရွှေ၏ ပါးပြင်
ပေါ်တွင် စိတ္တဝါနေသော မျက်ရည်တို့သည်
လည်း ခန်းခြောက်သွားလေသည်။

ဆေးရုံတက်နေသော တစ်လ
ကျော်သွားတဲ့အထိ အမေ ရောက်မလာ
သေးတဲ့အတွက် အမေ့ကိုသတိရပြီး
ဝမ်းနည်းကာ မျက်ရည်ကျမိသည်။
ကျွန်တော်ဖြစ်အင်ကို အမေမြင်ရလျှင်
“ဖြစ်ရလေသားရယ်” ဟုဆိုကာ မျက်ရည်
လည်ရွဲနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုဖက်ကာ ငိုပေ
လိမ့်မည်။ အမေ ကျွန်တော့်ကို ကျိန်ဆဲ
တော့မည် မဟုတ်ဟု ထင်သည်။

ကျွန်တော့် ဆိုးမိုက်မှုကြောင့်
ပြဿနာတွေ ဖြေရှင်းရတိုင်း ကျွန်တော့်
ကို ကျိန်ဆဲခဲ့တာ။ အခါတစ်ရာမကတော့

အမေကိန်ဆဲပေမယ် ကျွန်တော် ကျွန်ုပ်
သည်။ အမေသည် ကျွန်တော့်ကိုချစ်၍
ကျိန်သည်ဟုထင်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း
ကျွန်တော် ကျန်းမာပြီး သေးအန္တရာယ်
မကျရောက်ခဲ့။ အမေရဲ့ကျိန်စာနောက်မှာ
အမေ့ရဲ့ မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ ကရုဏာ
တွေ အပြည့်ရှိနေတယ်လို့ ကျွန်တော်
ယုံကြည်ပါတယ်။ အမေက ကျွန်တော့်
ကို...

“သေချင်းဆိုးနဲ့ မြန်မြန်သေ
ပါစေတော်”

လို့ ကျိန်ဆဲတိုင်း ကျွန်တော့်
ကို ကျန်းမာချစ်သောစေဖို့ မေတ္တာပို့နေတာ
ပါပဲ။ ဒါကြောင့် အမေ့ကျိန်သံကြားရလျှင်
ကျွန်တော် မသေနိုင်။ အခုအချိန်မှာ
အမေ့ရဲ့ကျိန်သံကို ကျွန်တော်ကြားလိုက်
ချင်ပါတယ်။ ဒါမှ ကျွန်တော် မြန်မြန်
ကျန်းမာလာမှာ။ အမေ့ကို ကျွန်တော်
မျှော်နေသည်။ အမေလာလျှင် ကျွန်တော့်
ကို ကျိန်ပါစေလို့ ဆုတောင်းမိသည်။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အမေဟာ
ကျွန်တော့်ကိုချစ်လို့ပါပဲ။

ဂွတိုတစ်ယောက် နင်းမြင့်သား
မှ ခြေငြိမ်သွားသည်။ ကြင်စဉ်းဇနီးမောင်နှံ
နှစ်ယောက်ထိုင်စားရိုးရိုးနဲ့ အမေ့ဆီက
ရွှေတစ်ဆယ်သားလည်း ကုန်လုပြီ။ ယခုမှ
ဝင်ငွေရတဲ့အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူး
ရလာသည်။ သို့သော် လယ်စဉ်ကတည်းက
ပညာကို ကောင်းစွာမသင်ခဲ့ရ၍ သူ
အတွက် တစ်ပန်းရုံးနေသည်။ သူ့မှာ
အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပညာလည်း
တစ်ခုမှ မသင်ကြားခဲ့။ သူတစ်ပါးဆီမှာ
အလုပ်လုပ်ဖို့ကလည်း သူ့ရဲ့အတိတ်က
စရိုက်ဆိုးကြောင့် ဘယ်အလုပ်ရှင်ကမှ
လက်သင့်မခံကြ။ လယ်လုပ်၊ လွှတိုက်
စတဲ့ အလုပ်ကြမ်းတွေလည်း သူမလုပ်
ချင်။ တစ်နေ့ အချောင်သမား စိတ်ပြန်
ပေါက်ပြီး ရှိတဲ့ငွေလေးကို ဖဲပိုင်းမှာ
သွားပွားလိုက်ရာ ကံဆိုးချင်တော့
တက်တက်ပြောင်လေသည်။

အလုပ်ရှာရင်း နင်းမြင့်အဖို့
ကိုကြည်နှင့်ဆုံသည်။ ကိုကြည်သည်
ပေါက်တောမှ တောင်စွန်းတွင် အလုပ်
လာဆင်းသည့် ပန်းထိမ်ဆရာဖြစ်သည်။

ကိုကြည်၏စောင်မပူဖြင့် ပန်းထိမ်ဆိုသူ
အလုပ်ရသည်။ ပထမတွင် ပညာသင်
ဖြစ်၍ မှန်ဖိုးလောက်သာရသော်လည်း
နောက်ပိုင်း လက်ခစားရလာတော့ သူ
အဆင်ပြေသွားသည်။ အဆင်ပြေသော်
လည်း ဒေါ်ထားရွှေဆီကိုတော့
မရောက်ဖြစ်သလို ဒေါ်ထားရွှေကလည်း
သူ့ဆီ စုံစမ်းပြီး ရောက်မလာခဲ့ဘူး။

တစ်နေ့ ကိုကြည် မှုက
အိမ်ကိုပေါက်ချလာသည်။

“ဂွတိုရေ ... ဆရာ
မူးနေပြီကွ။ ဒီနေ့တော့ ငါ့ကို မင်းလိုက်
မှဖြစ်မယ်”

“မိုးချုပ်နေပြီ ဆရာရဲ့ အိမ်
အိပ်လိုက်ပါတော့”

“မအိပ်ဘူးကွ။ ပြန်မှဖြစ်
ကွ။ မင်းလိုက်မပို့လည်းနေ ငါ့
ပြန်မယ်”

ဆရာကြည်ကို စိတ်မချသော်
သူလိုက်မလိုက်သည်။ ဆရာကြည်
ရောက်တော့ သူ့ကို ထန်းရည်အ
တိုက်သည်။ သောက်မိလျှင်

ဆတ်သည့်အတွက် သူ မသောက်ဘဲ
ငြင်းဆန်သော်လည်း မရ။

“ခါ အရက်မဟုတ် မဟုတ်ဘူး
ဘူး ထန်းရည်ပဲဟာ။ ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ်
ချေကွာ”

ဆရာကြည် ကျေနပ်စေရန်
သူတစ်ခွက် သောက်လိုက်သည်။ ဆရာ
ကြည်က မကျေနပ်သေး။ နောက်တစ်ခွက်
ဆပ်သောက်ပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်
နှစ်က နှစ်ခွက်၊ နှစ်ခွက်မှ သုံးခွက်
ဆေးခွက်ဖြစ်သွားပြီးတဲ့နောက် အရက်ပါ
ဆရာသွားကာ ဝှတိုလည်း ချာချာလည်
အောင် မူးလေတော့သည်။

အိမ်ပြန်ညသည် ပိန်းပိတ်
အောင်မောင်နေသည်။ လမ်းမပေါ်တွင်
သူတစ်ဦးတည်း ယိမ်းထိုးကာ လျှောက်
လာသည်။ ကန့်ကမိစုရွာသို့ရောက်တော့။

“ဂစ်...ဂစ်...ဂစ်”

လမ်းဘေးရှိ ကုက္ကိုပင်ကြီးပေါ်
၈၀၀ ငှက်ဆိုးထိုးသံကြောင့် လန့်သွားကာ
အိပ္ပာနှင့် ကုက္ကိုပင်ကိုမော့ကြည့်လိုက်
ပြီး ...

“တောက် . . . ငါလာမှ
အော်ရတယ်လို့ မအေ . . . ငှက်”

ဟု စိတ်တိုတိုနှင့် အော်ဆဲ
လိုက်သည်။ သူ့ဆဲသံကြောင့် ကုက္ကိုပင်
အနီးရှိ အိမ်ထဲတွင် အရက်ထိုင်သောက်
နေကြသောလူတစ်စုက သူတို့ကို ဆဲ
သည်ထင်ပြီး ထွက်လာကြသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း
ဘယ်သူ့ကိုဆဲတာလဲကွ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ငါဟာငါ ဘယ်သူ့ဆဲဆဲ မင်း
တို့အပူပါလားကွ”

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းက
ဘာကောင်မို့ ဒီလောက်မိုက်ရိုင်းရတာ
လည်း”

“ရိုင်းချင်လို့ရိုင်းတယ်ကွာ။
ဘာလုပ်ချင်လဲ။ ငါ့နာမည် သောက်ရမ်း
ဝှတိုတဲ့ကွ။ စမ်းချင်တဲ့ကောင်ထွက်ခဲ့”

“ဪ... မင်းက ဝှတိုကို။
မင်းကိုတွေ့ချင်တာနဲ့အတော်ပဲ”

ထိုသူတွေထဲမှ တစ်ဦးသည်
လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးနှစ်ခန့်က သူ ရိုက်ခဲ့ဖူး

သူ၏ အစ်ကိုဖြစ်နေသည်။ ပြောဆိုနေ
ကြသည့်အသံကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ
ရွာသားအချို့ပါရောက်လာသည့်အတွက်
သူတို့ အားတက်သွားကာ ဝှတိုကို ဝိုင်း
ရိုက်ကြတော့သည်။ အများနဲ့တစ်ယောက်
ဖြစ်သော်လည်း ဝှတိုကို လဲအောင်
မရိုက်နိုင်ကြ။ ဓားလုံများဖြင့် ထိုးခုတ်ကြ
သော်လည်း ရှာပင် မထင်။ ဝှတို
လက်ချက်ကြောင့် အချို့ရွာသားများ
အလဲလဲ အပြိုပြိုဖြစ်ကုန်သဖြင့် လူရှုံ
သွားသည်။

“အရမ်းမဝင်နဲ့ဟေ့...ဒီကောင်
ပြီးတယ်ကွ”

လူတစ်ယောက်က သတိပေး
လိုက်သဖြင့် အရမ်းမဝင်တော့ပဲ ဝိုင်းထား
လိုက်ကြသည်။

“ဒီကောင်ကို အသေသတ်မှ
ဖြစ်တော့မယ်ကွ။ သူ့မသေရင် မလွယ်
ဘူးနော်”

ဝိုင်းထားရာမှ ပြိုင်တူဝင်ရိုက်
ကြပြန်သည်။ တစ်ချို့ သူ့ ခလုတ်တိုက်ပြီး
ယိုင်အလဲတွင် လှလေးငါးဆယ်ယောက်

လောက် အတင်းပိုင်းဖိကာ မလှုပ်နိုင်
အောင် ချုပ်ထားလိုက်ကြသည်။ လူ
တစ်ယောက်က လမ်းဘေးတွင်ရပ်ထား
သော လှည်းတစ်စီးမှ ကျပ်လုံးခန့်ရှိ
နှစ်တောင်နီးပါးခန့်ရှည်သော တံပိုးကြီး
တုတ်တစ်ချောင်းကို ဆွဲနှုတ်လာကာ သူ
ပုဆိုးကို ဝိုင်းချွတ်ပြီး စအိုတွင်းသို့ တုတ်
ကို တင်းပုတ်နှင့်ထုကာ ရိုက်သွင်းလိုက်
ပြီး လှည့်ကာလှည့်ကာ မွှေလိုက်သဖြင့်
သူမထိုင်တော့ပဲ သတိမေ့မြောသွားစဉ်
တာဝန်ရှိသူများ ရောက်လာသောကြောင့်
အားလုံးထွက်ပြေးကာ ကြက်ပျောက်၊
ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်လေသည်။

(၅)

“အမေ မလာသေးဘူးလား
နှင်းမြ”
“အမေ ဒီမနက် လာလိမ့်မယ်
အစ်ကို”
အမေလာမယ်ဆို၍ ကျွန်တော်
ဝမ်းသာသွားသည်။ အမေလာလျှင် ကျွန်
တော် မကြာခင် ဆေးရုံကဆင်းရမယ်လို့

ယုံကြည်သည်။ ခလုတ်ထိမှ အမိတတယ်
ပဲဆိုဆို ကျွန်တော် အမေ့ကို တွေ့မြင်နေ
ချင်သည်။ ဤနေ့သည် ဆေးရုံမှာ
ကျွန်တော် လေးဆယ့်ငါးရက်ပြည့်သည့်
နေ့ပင်ဖြစ်လေသည်။ ဝှတို၏ အတွေး
မဆုံးခင် ဆေးရုံထဲသို့ သီလရှင်ကြီးတစ်ပါး
ဝင်လာသည်။

“ဟာ ... အမေ ... အမေ
မဟုတ်လားဟင်”

အမေ့ကို သီလရှင်အသွင်နှင့်
တွေ့လိုက်ရ၍ ဝှတို အံ့သြသွားသည်။
ဒေါ်ထားရွှေတစ်ယောက် ဝှတိုထွက်သွား
ပြီးကတည်းက ဆရာတော်၏ အဆုံးအမ
ကြောင့် သီလရှင်ဝတ်ပြီး တရားအား
ထုတ်နေသည်မှာ သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့လေပြီ။
ဒေါ်ထားရွှေက ဣန္ဒြေရရပင် ကုတင်ဘေး
ရှိ ခုံပေါ်တွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ၏
ဟန်ပန်က ဥပဒေအရ တော်စပ်သည့်
ဆွေမျိုးတစ်ဦးကို လာတွေ့သည့်နယ်။
တုန်လှုပ်ခြင်း အလျဉ်မရှိ။

“အမေကလည်း နေနိုင်လိုက်
တာ။ ကျွန်တော်ကတော့ နေ့တိုင်း အမေ

ကို သတိရနေတယ်”
ဒေါ်ထားရွှေက ဝှတိုကို တည်
ငြိမ်စွာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...
“မင်းအတွက် ပြုဖွယ်ကိစ္စတွေ
အကုန်လုံး ငါပြုထားပြီးပြီ။ ဆရာဝန်ကြီး
တွေနဲ့လည်း တွေ့ခဲ့တယ်။ မင်း အ
စကားကို သေသေချာချာနားထောင်
မင်းဘဝမှာ ကုသိုလ်တရားဆိုလို့ ဘာ
မပြုခဲ့ဖူးဘူး။ ဒီတော့ ရတနာသုံးပါးကို
အာရုံစိုက်ပြီး အမေရွတ်ဖတ်ပေး
တရားသံကို အာရုံစူးစိုက်နာကြား
ယူလိုက်ပါဦးကွယ်”

“အမေရယ် ... ဒါတွေထက်
အမေ ကျွန်တော်ကို ခါတိုင်းလို ကျွန်
တာကို ကျွန်တော်ကြားပါရစေ အ
အမေ ကျိန်ရင် ကျွန်တော်ကျန်းမာသူ
မှာပါ”

“အယူမလွဲစမ်းပါနဲ့ ဝှတို
အမေ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကျိန်ပါဘူး။ ထူး
အပေါ် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာတွေ
ပွားများနေပါတယ်။ ကျန်းမာဖို့ ကံထူး
ပေါ်မှာ မူတည်တယ်။ သတ္တိမာရ်

အတွက် ကံသာလျှင် အမိ၊ ကံသာလျှင် အဖ၊ ကံသာလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာရှိတယ်။ ကံသာလျှင် အားကိုးရာ စီမံရာမို့ ဘယ်သူ့အပြု မိမိအမှုတဲ့၊ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုကောင်းမှုတွေသာ ကိုယ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာဖြစ်မယ်ကွဲ့။

သီလရှင်၏ စကားအဆုံးတွင် ဂွတိုသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတိုချလိုက်ပြီး ...

“အမေ့ရဲ့ဂိုဏ်းသံကို ကျွန်တော်ကြားနိုင်တော့တူးဆိုတာ သဘောပေါက်သွားပါပြီအမေ။ သူတော်ကောင်းတရားထက်ကိုင်ထားတဲ့သူတွေဟာ ဘယ်သူ့ထံမှ သာဓေ၊ နာစေ စိတ်မရှိဘူးဆိုတာ ချစ်ပါတယ်။ သုဝဏ္ဏဘူမိသူရဲကောင်းအုတ်ပိဟာ မအိုစာရဲ့ ကွမ်းတစ်ရာ ရေတစ်မုတ်နဲ့ မာန်လျော့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အမေတိုက်ကျွေးတဲ့ ဓမ္မရေစင်ကို သောက်သုံးရင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ မာန်မာနတွေကို လျော့ပြီး ဘာနာသုံးပါးကို အာရုံပြုရင်း ခရီးဆက်ပါတာမယ်။ ကျွန်တော်မိုက်ခဲ့သမျှကို

ခွင့်လွှတ်ပါအမေရယ်” ဂွတိုသည် စကားဆက်မပြောတော့ဘဲ မျက်စေ့ကိုမိတ်၍ အာရုံပြုနေလိုက်သည်။ ဒေါ်ထားရွှေက ပရိတ်ကြီးဆယ်တစ်သုတ်၊ ဓမ္မစကြာ၊ အနတ္တလက္ခဏသုတ်၊ ပဉ္စန်းပစ္စယုဒ္ဒေသ ပါဠိတော်တို့ကို ဂွတိုကြားလောက်အောင် အသံဖြင့် ရွတ်ဆိုပူဇော်ပေးနေသည်။ တရားဆုံးသည်နှင့် ဂွတိုလည်း ခေါင်းအုံးတစ်ဖက်သို့ ဧကလည်ကာ ဘဝနိဂုံးအဆုံးသတ်သွားလေတော့သည်။

သီလရှင်ကြီးသည် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ အစရှိသော လက္ခဏာ ရေးသုံးပါးနှင့် အသုဘကမ္မဗ္ဗန်းကို ဆက်လက်ရှုပွားပြီးနောက် ဆရာကြည်နှင့် နှင်းမြဲအား ...

“ဆရာဝန်ကြီးတွေကပြောတယ်။ သူ့ဝမ်းထဲက ကလီစာတွေဟာ ပြတ်ထွက်ပြီး ပုတ်ကုန်ပြီတဲ့။ သူ ဘယ်လိုမှ အသက်မရှင်တော့ပါဘူးတဲ့။ လေးဆယ်ငါးရက်အထိ သူ အသက်ရှင်နေတာ အံ့ဩစရာပဲတဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့သွားရမယ့်

ခရီးကို နောက်ဆံမတင်ဘဲ ပြောပြောပြောပြော သွားနိုင်အောင် ဆရာလေးလာခဲ့တာပဲ။ အခုတော့ ပြုဖွယ်ကိစ္စတွေအားလုံး ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။ ဆရာလေးလည်း အခုပဲ စိမ့်စမ်းမြှောင်ရိပ်သာကို တရားအားထုတ်ဖို့ သွားတော့မယ်။ သဗ္ဗေသတ္တာ ကံမ္မသကာတဲ့။ ကိုယ်စိတ်ကို ကိုယ်ထိန်းပြီး တရားနဲ့သာဖြေလိုက်ပါ မိန်းကလေးရယ်”

တသိမ့်သိမ့် ရိုက်နေရာမှ အသံထွက်အောင် ဝမ်းပန်းတနည်း ဝိုကြွေးနေသော နှင်းမြဲကို ကျောခိုင်းကာ ထွက်ခွာသွားသော ဆရာလေးကိုကြည့်ရင်း မအိုစာ၏ ကွမ်းတစ်ရာ ရေတစ်မုတ်နှင့် ဒေါ်ထားရွှေ၏ ဓမ္မရေစင်သည် အကျိုးပေးအာနိသင်ချင်းတူမည်မဟုတ်။ ဒေါ်ထားရွှေ၏ ဓမ္မရေစင်ကသာ ဂွတို၏ တမလွန်ခရီးအတွက် နေရာကောင်း တစ်နေရာရဖို့ လက်မှတ်ကောင်းတစ်စောင် ဖြစ်မည်ဟု ကိုကြည် တွေးမိပေသည်။

သျှင်ရဲထွဋ်(တောင်စွန်း)
ခေတ္တ မြဝတီမြို့

စာဖတ်သူတွေ့ရဖူးပေမယ့်

ကောလုံးသမား ဝယ်တာကို
ရှောင်တာကို စိတ်နှစ်ခံပြီး စားစား
မနေပါနဲ့ ဒီလူကြီးကိုသာ အပိုင်ဝယ်
လိုက်ပါ ဇေဇေ

TRAM 2014

ကျားမာယာ

ကြီးလူ မာယာမာယာ

လောကကြီးတွင် အတုအပ
တွေ နေရာတကာမှာ ပြည့်နက်နေသည်
ဆိုတာကိုတော့ အများနှင့်နည်းတူ
ကြည်သာပြုံးလည်း သိထားသည်။ နာမည်
ကြီး ကုန်ပစ္စည်းတံဆိပ်ဆို ဆင်တူယိုးမှား
တုပထားသော တံဆိပ်အတု၊ ကုန်ပစ္စည်း
အတု၊ နို့မှုန့်အတု၊ ဆေးဝါးအတု၊ အရက်
တု၊ စစ်ဗိုလ်အတု၊ ရဲအတု၊ ငွေစက္ကူ
အတု စုံလို့ပါ။ ဘာမဆို “အစစ်ရှိလျှင်
အတုရှိမည်” လို့ ပုံသေနည်းတစ်ခု
ထုတ်ရမလောက်ပင်။

ဟုတ်၊ မဟုတ်တော့ မသိ။
ဆန်အတု၊ ကြက်ဥအတုဆိုတာတောင်
ရှိသတဲ့။

ဟိုတလောက စိုက်ပျိုးစရိတ်
လိမ်ညာ ချေးယူကြတဲ့ “အတု” တွေ
အကြောင်း ကြားသိရတော့ သူတို့တတွေ
ပြောပြီး ရယ်ကြရသေး၏။ ကြည်သာပြုံး
က...

“ဪ ... ဝေါလိုက်တဲ့
အတုတွေ ဟဲ့။ အံ့ကိုဩရော”
ဟုပင် ရေရွတ်မိတော့သည်။

ထိုထိုသော အလိမ်အညာ
အတုအပတွေထက် အဆများစွာ ပို၍
အံ့ဩရသည်သာမက ဘဝတစ်ခုလုံးကို
ကြေမှုပျက်ပြန်းလောက်အောင် တုန်လှုပ်
နာကျည်း ခါးသည်းစွာ ခံစားရသည့်
အလိမ်အညာ၊ အတုအပမျိုးကို ရင်ဆိုင်
ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည်ရယ်လို့တော့ ထိုစဉ်က
ကြည်သာပြုံး ယောင်လို့မျှပင် မတွေးခဲ့မိ
ချေ။

ထိုည ကြည်သာပြုံး တော်
တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ နေ့ခင်းတုန်းက
မြို့နယ်တရားရုံး တရားခွင်မှ ရဲအစောင့်
များ ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်ရာသို့ ရဲဇော်
အောင် လိုက်ပါသွားရင်း သူမကို ရွှန်းရွှန်း
စားစားကြည့်ကာ ...

“ပြုံး ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်
နော်”
လို့ ပြောသွားသည်ကို ကြား
ယောင်၊ မြင်ယောင်နေဆဲဖြစ်သည်။

“ရဲဇော်အောင်က ဟန်ဆောင်
နှုတ်ဆက်သွားတာများလား။ အမှုဖွင့်
ထားတဲ့ ငိုကို တကယ်နားလည်ခွင့်လွှတ်

တာကော ဟုတ်ပါ့မလား”
ဟုလည်း ကြည်သာပြုံး
သံသယဖြင့် တွေးကြည့်မိသေး
သို့သော် အကောင်းမြင်တတ်သူ
သံသယအတွေးများက သူမ၏ စိတ်နှလုံး
ကို ရေရှည်လွှမ်းမိုးနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။

“သူ တကယ်ခံစားနေဆဲ
ပြောတာပဲဖြစ်မှာပါလေ။ ငါတို့နှစ်ဦး
ခဲ့ကြတဲ့အဖြစ်တွေကလည်း မေ့ကောင်
စရာမဟုတ်ပဲ။ သူ့မျက်လုံးမှာ ရွှန်း
နေတာ မျက်ရည်ငွေ့တွေဆိုတာ
အသေအချာ သိနေတယ်။ အဲဒါ
တကယ်ခံစားချက်နဲ့ ပြောတယ်ဆို
သင်္ကေတပဲပေါ့။ ဪ ... ကိုရဲဇော်
ပြုံးရင်ထဲမှာ စိုးမိုးနေဆဲပါလားကွယ်”

ဟူ၍ တီးတိုးရေရွတ်
ရင်ခုန်မိတော့ အိပ်ပျော်ခြင်းနှင့်ပို၍
ပြန်သည်။ အိပ်မပျော်လေ အတွေးနည်း
မိလေလည်း ဖြစ်ရသည်။

“အစကတည်းက မထွေး
မချစ်ကြရင်လည်း အကောင်းသား”
လို့ တွေးမိတော့ တော့

သူ ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိသည်။
 ရဲဇော်အောင်သည် သူမတို့
 ချစ်ကွက်၏ အမိန့်ရ အပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင်
 ဦးမှတ်ကြီး၊ ဒေါ်ကြီးညွန့်တို့၏ တစ်ဦး
 ဘည်းသောသားဖြစ်သည်။ ၁၀ တန်း
 အောင်၊ အလုပ်အကိုင် မည်မည်ရရမရှိ။
 သမ်းထိပ်က ဘီလီယက်ခုံ၊ ကာရာ
 ဇိုကောနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တို့တွင်
 အချိန်ဖြုန်းလေ့ရှိသူလည်းဖြစ်သည်။
 သို့ရာတွင် ငွေကြေးပြည့်စုံသော မိဘများ
 မွေးဖွားလာသည့် တစ်ဦးတည်းသော
 သား၊ အသက် ၂၈ နှစ်ခန့်၊ ရှည်သွယ်
 သူ့လစ်သော ကိုယ်နေဟန်ထား။
 ခြေပြစ်သော ဥပဓိရုပ်နှင့် ဖြူဝင်းသော
 အသားအရေတို့ရှိသည့်အပြင် ဝီဒီယို
 သရုပ်ဆောင်တစ်ဦးနယ် ဝတ်စားဆင်ယင်
 နှုတ်ကြောင့် ရပ်ကွက်သူ မိန်းကလေး
 များစွာတို့၏ ပျိုတိုင်းကြိုက် နှင်းဆီခိုင်
 ဖြစ်နေခဲ့သည်။
 ရဲဇော်အောင်က သူ့ပတ်ဝန်း
 နားတွင် ဝိုင်းဝန်းလည်နေသည့်မိန်းကလေး
 အတော်များများနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စွာ

ဆက်ဆံလေ့ရှိသော်လည်း ချစ်သူရည်စား
 ရယ်လို့တော့ သတ်သတ်မှတ်မှတ်
 ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်တွဲသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။
 ထိုထိုသော မိန်းကလေးများကို
 ကျော်၍ မုဆိုးမ အကြော်သည်၏သမီး
 ကြည်သာပြုံးကိုမှ ရဲဇော်အောင်က ချစ်ရေး
 ဆိုခဲ့လေ၏။ တံကောက်ကွေးအထိ
 ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံကောသာနှင့်
 ကော့ညွတ်သည့် မျက်တောင်များအောက်
 မှ အပြစ်ကင်းစွာ ရှုန်းလဲ့ တောက်ပသော
 မျက်လုံးလေးများမှအပ အခြား သာမန်
 မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ နနယ်လှပခြင်းမျိုး
 မျှသာရှိသော ကြည်သာပြုံးကို ရဲဇော်အောင်
 လို ပျိုတိုင်းကြိုက် နှင်းဆီခိုင်မှ ချစ်ခွင့်
 တောင်းခံစဉ်က သူမအနေဖြင့် မယုံကြည်
 နိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
 သို့ရာတွင် ရဲဇော်အောင် မဆွတ်
 ဆင်က ညွတ်ချင်နေနှင့်ပြီးသော ကြည်သာ
 ပြုံးက နောက်တစ်နေ့မှာပင် အဖြေပေးပြီး
 ဖြစ်နေခဲ့လေ၏။ သူတို့နှစ်ဦး ချစ်သူတွေ
 ဖြစ်သွားကြပြီးနောက် “ချစ်သူတို့ လျှောက်
 သောလမ်း” ကို ရဲခဲခုံလျှောက်ကြလေပြီ။

“အဆင့်အတန်းမတူသော
 မိန်းကလေးကို ချစ်ခိုခြင်းကိုက သူ၏
 ချစ်မေတ္တာကို သက်သေပြခြင်းဖြစ်သည်”
 ဟု ရဲဇော်အောင်ကဆိုသည်။
 သူ့မိဘတွေက သဘောမတူ၍ ဖျက်လို
 ဖျက်ဆီးလုပ်လာလျှင် ...
 “ချစ်သူကို တစ်ရပ်တစ်ကျော
 သို့ခေါ်သွားပြီး နှစ်ကိုယ်တူ ချစ်ကမ္ဘာ
 လေး တည်ဆောက်သွားမည်”
 ဟုလည်း ကြွေးကြော်လိုက်
 သေးသည်။
 ဒီတော့လည်း ကြည်သာပြုံးက
 ချစ်သူအတွက် ဘာမဆို စွန့်လွှတ်ရန်
 အသင့်ရှိလာရလေတော့သည်။ မြန်မာ
 မိန်းကလေးတိုင်း အထွတ်တမြတ် တန်ဖိုး
 ထားအပ်သော အပျိုစင်ဘဝကိုပင် အဆုံး
 အရုံးခံကာ ချစ်သူ၏ အလိုဆန္ဒကို
 လိုက်လျောခဲ့ခြင်းဖြင့် ချစ်သူအပေါ် သူမ
 မည်မျှချစ်ကြောင်း သက်သေပြခဲ့ပါ၏။
 အဆိုတော်ကြီး ဖေါ်မာမာအေး
 ၏ သီချင်းတစ်ပုဒ်ထဲကလိုပင် “ကောင်းနီ
 သိဂီ မင်္ဂလာတေးနဲ့ အခါတော်ပေး”

တာကလွဲလျှင် ဘာလိုသေးလဲရှင်” ဆိုတဲ့ အတိုင်း ချစ်သူအတွက် လိုလေသေး မရှိအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်သမျှ အားလုံးကို သူမ ပေးဆပ်ဖြည့်ဆည်းခဲ့ လေသည်။ ထိုမျှအထိ အချစ်ကိုကော ဘဝကိုပါ ပုံအပ်၍ချစ်ခဲ့သည်ကို ရဲဇော် အောင် နားလည်လိမ့်မည်ဟုလည်း ကြည်သာပြုံး ယုံကြည်ထားခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ယောက်ျားတစ်ဦး၏ အတွင်းသဘောကို နားလည်သဘော ပေါက်ခြင်းမရှိဘဲ ရမ်းသန်းမှန်းဆ၍ ယုံကြည်ထားခဲ့သော ကြည်သာပြုံး၏ ထိုယုံကြည်မှုတို့ကား တက်တက်စင် လွဲကားခဲ့ပါလေ၏။ ချစ်ကြင်စ အချိန်တုန်း က...

“နေ့စဉ် မတွေ့ရလျှင် မနေနိုင်” ဟုဆိုကာ ကြည်သာပြုံးတို့၏ အကြော်တဲလေးသို့ လည်းကောင်း၊ ကြည်သာပြုံး အနီးကပ်သင်တန်းတက်ရာ အဝေးသင် တက္ကသိုလ်သို့လည်းကောင်း မကြာခဏ လာရောက်စောင့်ဆိုင်း တွေ့ဆုံ လေ့ရှိသူ။ တွေ့ဆုံတိုင်းလည်း မရိုးနိုင်

သည့် ချစ်တင်းစကားတွေကို မနားတမ်း ပြောလေ့ရှိသူ။ ရဲဇော်အောင်က (သူတို့ အကြိမ်ကြိမ်တွေ့ဆုံကြပြီးသည်) နောက် ပိုင်းတွင် ပြောင်းပြန်အချိုးဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူက တမင်လာရောက်စောင့်ဆိုင်း တွေ့ ဆုံခြင်း မရှိသည့်အပြင် ကြည်သာပြုံးက တွေ့ဆုံဖို့ ဆက်သွယ်ခဲ့လျှင်ပင် အကြောင်း ပြချက် အမျိုးမျိုးဖြင့် တိမ်းရှောင်၊ ပျက် ကွက်လာတော့သည်။

သည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ ရဲ ဇော်အောင် အခြားမိန်းကလေးများနှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထည်လဲဖြင့်

တွဲနေသည်ဟု ကြားသိလာရသည်။ ကြည်သာပြုံးက ထိုသတင်းအတည်ပြု အတွက် လည်းကောင်း၊ သူမမှ မည်သည့်အပြစ်၊ မည်သည့် ဒီဂျစ် အားနည်းချက်ကြောင့် ယခုလို ရောင် တိမ်းနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း မေးမြန်းချိ အတွက် လည်းကောင်း ရဲဇော်အောင်က တွေ့ဆုံနိုင်ရေး မဖြစ်မနေ ကြိုးစားရလေ သည်။ ရဲဇော်အောင် သွားလေ့ရှိသော ဘီလီယက်ခုံ၊ ထိုင်လေ့ရှိသော လက်အင် ရည်ဆိုင်နှင့် ကာရာအိုကေဆိုင်တို့သို့ သွားရောက်ကာ အကြိမ်ကြိမ် ရာချ

အောင်ဆိုင်းခဲသော်လည်း မတွေ့ရှိခဲ့ရ။ သည်တော့လည်း တမင် အတွေ့မခံဘဲ ဘိမ်းရှောင်နေပြီဆိုတာ သူမ သဘော မပါကလိုက်ပြီမို့ နောက်ဆုံးစွန့်စားခန်း အဖြစ် ၎င်း၏နေအိမ်သို့ လိုက်သွားခဲ့လေ တော့သည်။

ရဲဇော်အောင်၏မိခင် ဒေါ်ကြီး ညွန့်က အိမ်ပေါက်ဝတွင် ခါးထောက်ရပ် လျက် ...

“ကိုရဲမရှိဘူးဟေ့ . . . ညည်းက ဘာကိစ္စ ငါ့သားဆီ လာရတာ ထဲ။ ကြားဖူးပေါင်တော်။ ငါ့သားမှာ မိန်းကလေးမိတ်ဆွေတွေ အများကြီးဟာ တစ်ယောက်မှ အိမ်အထိ လိုက်မလာဖူး ဘူး။ ညည်းကျမှပဲ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အိမ် လိုက်လာရတယ်လို့။ အတော် အရှက် နည်းတဲ့မိန်းကလေးပဲ”

ဟူ၍ ရင်သီးစွာသော ပဋိ သန္ဓေရစကားဖြင့် ကြီးလေး၏။ သည်တော့ ကြည်သာပြုံးလည်း အရဲစွန့်ပြီး ...

“ကျ... ကျွန်မ... အန်တီ သား ကိုရဲဇော်အောင်ကို မတွေ့မဖြစ်တဲ့

ကိစ္စလေးရှိလို့ လာခဲ့တာပါရှင်”
“ဪ... ညည်းက အလာ ကြီးပါလား။ ဟေ့ ... ဒီမှာ ငါ ရှင်းရှင်း ပြောလိုက်မယ်။ ငါ့သားကို တွေ့ဖို့မလို ဘူး။ ညည်းတို့ လမ်းဘေးမှရှုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ ရှိရင် လမ်းဘေးမှာပဲ သွားရှင်းကြ။ ငါ အိမ်မှာ ဘယ်ကောင်မကိုမှ လက်မခံဘူး။ ကြီးညွန့်တဲ့ တစ်ညွန့်ထဲရှိတယ်ဟေ့”

ဒေါ်ကြီးညွန့်၏ ခုနစ်သံချို ဟစ်သံကြောင့် ရပ်ကွက်နေ လူအများ လမ်းသွားလမ်းလာများ ပိုင်းကြည့်ကြ သည်။ အံ့ဩသည့်မျက်လုံးများဖြင့် လေ့လာစူးစမ်းကြသည်။ ကြည်သာပြုံးမှာ အရှက်ကြီးရှက်လှသောကြောင့် စီးကျလာ သည့် မျက်ရည်တို့ကို လက်ဖြင့်သုတ်ရင်း ခေါင်းငုံ့ကာ အပြေးလေး ပြန်လည်ထွက် ခွာလာခဲ့ရသည်။

ကြည်သာပြုံးက ထိုဖြစ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်း စာနာစိတ်ကင်းမဲ့စွာ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံပြောဆိုခဲ့သော ဒေါ်ကြီးညွန့်ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာမိသလို ချစ်သူအပေါ် သစ္စာ

မဲ့စွာ ပုန်းလျှိုးတိမ်းရှောင်နေသည့် ရဲဇော် အောင်ကိုလည်း နာကျည်းမိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုချစ်သူ ထိုအသိုင်းအဝိုင်းနှင့် အပြီးအပြတ် လမ်းခွဲရန်နှင့် ဖြစ်ခဲ့ပြီးသမျှ အတွက် “ဘယ်သူမပြု မိမိမူ” ဟူ၍ ခံယူကာ နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာ ထပ်မံ ပြောဆိုခြင်းမပြုတော့ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း ရပ်ကွက်ထုံးစံ အတိုင်း ထိုဖြစ်စဉ်ကို ပြောဆိုကြ ပေဖန် ကြနှင့် ချက်ချင်းပင် တော့စီးပမာ သတင်း ပုံနှိပ်သွားခဲ့သည်။ ဤသည်ကိုပင် ကြည်သာ ပြုံး ဖြန့်သောသတင်းဟုယူဆကာ ဒေါ်ကြီး ညွန့်က ...

“အရှက်မရှိတဲ့ အကြော်သည် ဒေါ်ခင်မြသမီးက ယောက်ျားလေးတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ တွဲချင်သလိုတွဲ နေချင်သလို နေပြီး အခုတော့ ကျုပ်သားကိုမှ လာပြီး လက်ညှိုးထိုးတယ်တော့။ ကောင်းကြ သေးရဲ့လား အရပ်ကတို့ရေ...”

ဟူ၍ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ကြေညာနေတော့သည်။

ထိုထက်ပို၍ဆိုသည်က ရဲ့...

အောင် ကိုယ်တိုင်မှလည်း ...

“သူနှင့် ကြည်သာပြုံးတို့ လွန်လွန်ကျွန်းကျွန်းဖြစ်ခဲ့ကြောင်း သူ့လိုပင် အလားတူ အခြားယောက်ျားများနှင့် ကြည်သာပြုံး ငြိစွန်းခဲ့တာ သူ့သိကြောင်း ယခုမှ သူ့ကိုလာကပ်နေသဖြင့် သူ ရှောင်တိမ်းနေရကြောင်း”

စသည်ဖြင့် တန်ပြန် သတင်း ပြန်ဆိုခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကြည်သာပြုံးကို အနေအထိုင် မတတ်သော ဆတ်ဆော့ ဟောရမ်းသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးအဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်က သတ်မှတ်စေလိုသောကြောင့်လည်း ကောင်း ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်လာ သည့်တိုင်အောင် သူ့အပေါ် အပြစ်ပုံချမှု မရှိစေရေးအတွက်လည်းကောင်း ကြိုတင် ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် ထိုသို့ ဝါဒဖြန့် ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ချစ်သူ နှစ်ဦး သစ္စာရှိစွာ စောင့်စည်းထိန်းသိမ်း ရမည့် အတွင်းစကားများကို ကာယကံရှင် ရဲဇော်အောင် ကိုယ်တိုင်က ဖွင့်ချလိုက်

ပြီဆိုမှတော့ ကြည်သာပြုံးဘက်က မည်သို့မည်ပုံ ငြင်းကွယ်နိုင်ပါတော့မည် နည်း။ သူမအဖို့ ရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိ တော့ပြီ။ သည်တော့လည်း မလွှဲမရှောင် သာ ဝန်ခံရပေတော့မည်။ ထိုဝန်ခံချက်တို့ သည်။ တရားရုံးရှေ့မှောက်၌ ဦးတိုက် တိုင်လျှောက်ချက်များအဖြစ် ထွက်ပေါ် လာရခြင်းသည်သာ ကြည်သာပြုံးအဖို့ တစ်ခုတည်းသော ရွေးချယ်စရာလမ်း ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် တရားလို မကြည် သာပြုံးနှင့် စွပ်စွဲခံရသူ မောင်ရဲဇော်အောင် တို့ မြို့နယ်တရားရုံး၏ တရားခွင့်၌ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ အမှုအား ရင်ဆိုင်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒေါ်ခင်မြ နေကောင်းတယ် နော်”
“ဪ ... အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ကြီးပါလား။ ညှဉ်သည်တွေလည်းပါသကဲ့။ အိမ်ထဲကိုကြွကြပါရင့်”

နှုတ်ဆက်စကားပြောရင်း

ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးအေးကိုနှင့် ညှဉ်သည်အချို့ အိမ်ထဲသို့ဝင်ကာ ကွပ်မျက် ပေါ်၌ ထိုင်ကြကာ ဒေါ်ခင်မြက ရေနှေး ကြမ်းကရားနှင့် ပန်းကန်ဝှံအချို့ လှစ်လှစ် ဖြင့်ယူဆောင်လာကာ ...

“ရေနှေးကြမ်း သုံးဆောင်ကြပါ ရင့်”

ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက “ရပါတယ် ဒေါ်ခင်မြရယ်...”

နေပါစေ။ ဘာမှ ဒုက္ခရာမနေပါနဲ့။ ဒီလိုပဲ ဗျာ။ လာရင်းကိစ္စကတော့ ဟောဒီထဲ ဒေါ်ကြီးညွန့်ကိုတော့ ဒေါ်ခင်မြသိမှာပဲ။ “ဟေ့” အပေါင်ဆိုင်ကလေး။ အခု အခု ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ မောင်ရဲဇော်အောင်ရဲ့ခင် ပေါ့။ အဲဒါ ဒေါ်ကြီးညွန့်က သမီးထေ ကြည်သာပြုံးနဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့။ ကျွန်တော် တို့က လိုက်ပို့ပေးတာပါ။

ရွှေထည် လက်ဝတ်ရတနာ များ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဒေါ်ကြီးညွန့်က ...

“ဟုတ်ပါတယ်ရင့်။ ကျွန်မထေ ကိုရဲ့နဲ့ ဒီကသမီးလေးတို့ လူငယ်သား...”

အစ်ကြိုက်ခဲ့ကြတာ ကျွန်မ တကယ်ကို
သိခဲ့ပါဘူး။ သားကလည်း အေးတယ်
ဟုတ်လား။ မိဘတွေကို ဖွင့်မပြောဘူး။
ကျွန်မတို့ စောစောကတည်းကသိရင်
ဘယ် ဒီလိုအဖြစ်ခံမလဲ။ အခုလည်း
ကျွန်မသားနဲ့ ဒီက သမီးလေးတို့ရဲ့ ဘဝ
ရုရှားအတွက် တိုင်ပင်ဖို့လာခဲ့တာပါ။
ဪ... ဒါနဲ့ သမီးလေးကော”

“သမီးက သိပ်နေမကောင်ဘူး
ထင်ပါရဲ့။ ညတုန်းက အိပ်မပျော်လို့
ထင်းခါနီးမှ ဆေးထသောက်ပြီး အိပ်သွား
တာ”

ဟု ပြောရင်း အိမ်ခန်းဘက်သို့
လှည့်ကာ ...

“သမီးလေးရေ ... နို့ပြီလား။
ညည်းညည်းတွေက တွေ့ချင်လို့တဲ့။ ထပါဦး
ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ နီးပါပြီ အမေ”
ခဏအကြာတွင် ကြည်သာပြုံး
အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်ကြီး
ညွန့် ကြည်သာပြုံးကို ပြုံးပြလိုက်ရင်း...

“အန်တီသား ကိုရဲနဲ့ သမီးတို့

ဖြစ်ခဲ့တာ အန်တီ တကယ်မသိလိုပါ
ကွယ်။ အဲဒါကြောင့် အခုလို မဖြစ်သင့်
တာတွေ ဖြစ်ရတာပေါ့။ အခုတော့ အန်တီ
တို့အားလုံး သိပြီးပြီ။ သမီးနဲ့ကိုရဲတို့ကို
အမြန်ဆုံး မင်္ဂလာဆောင်ပေးဖို့ စီစဉ်မယ်။
သမီး ဘယ်လိုဆောင်ချင်သလဲပြော။
အန်တီတို့ လုပ်ပေးမှာပေါ့။ အခုလည်း
ကိုရဲက သမီးနဲ့ ခွဲမနေနိုင်ဘူး။ အမြန်ဆုံး
လက်ထပ်ပေးဖို့ သွားပြောပေးပါဆိုလို့
လာခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီရယ်။
အမှန်တော့ သမီးလည်း ကိုရဲကို မခွဲနိုင်
ပါဘူး။ အခုလို အမှုဖွင့်ခဲ့မိတာလည်း
သမီးမှားပါတယ်”

“ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးပါစေတော့
ကွယ်။ အန်တီတို့က ဘယ်လိုမှ သဘော
မထားပါဘူး။ သမီးကသာ ခေါင်းညိတ်ရင်
အန်တီတို့က မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စအမြန်ဆုံး
စီစဉ်မှာပါ”

“သမီးကတော့ သဘောတူပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုရဲ အမှုကိစ္စ ပြီးပြတ်
သွားအောင်”

“ကျေးအေးရုပ်သိမ်းလွှာကို
အန်တီတို့ စီစဉ်ပါမယ်။ သမီးကသာ
လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ လိုမှာပေါ့”
“စိတ်ချပါ အန်တီ။ သမီး
ထိုးပေးပါမယ်”

ဆည်ဆာ မင်္ဂလာညည်းခွဲလေး
က ပရိသတ် ကျီးတိုးကျဲတဲ့ဖြင့် ခပ်စော
စောပင် ရုပ်သိမ်းခဲ့သည်။ ညည်းခွဲလွှာ
အနည်းအပါးသော ပရိသတ်တို့၏ မျက်နှာ
တွေကလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို စောကြာ
နေသည်ဟု ကြည့်သာပြုံးထင်သည်။

“ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ ငါက
သတို့သားကို အမှုဖွင့် အကြပ်ကိုင်ပြီး
လက်ထပ်ပါမယ်ဆိုတဲ့ ကံတိရမူ အမှု
ရုပ်သိမ်းပေးပြီး ငွတ်အတင်း မင်္ဂလာ
ဆောင်ယူသလို ဖြစ်နေတာကို။ ငါလို
သတို့သမီးအပေါ် ညည်းသည်တွေက
အမျိုးမျိုး ထင်ကြေးပေးကြပေမပေါ့။
အင်းပေါ့လေ...ထင်ကြပါစေ။ ဘယ်သူ
တွေ ဘယ်လိုထင်ထင် တစ်ဘဝလုံး
လက်တွဲရမယ့် ရဲတော်အောင်က ငါ့အပေါ်”

နားလည်နေရင် ပြီးတာပဲ”

ဟု တွေးရင်း သက်ပြင်းချစ်

သည်။

“ခါပေမဲ့ ကိုရဲကြည့်ရတာ

လည်း ချစ်စ၊ ခင်စ သမီးရည်းစားဘဝ

တုန်းကလို လိုက်လိုက်လှဲလှဲ မရှိသလိုဘဲ။

အို... ဒါကလည်း အချုပ်ကလွတ်ခါစ

မို့ ရှက်ရွံ့နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်

လေ”

အတွေးရေယဉ်ကြောတွင်

နှစ်ပျောနေစဉ်မှာပင် သူတို့ စီးလာသော

ကားက အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်

လိုက်သည်။ ရဲဇော်အောင်က ...

“ကိုင်း . . . ဆင်းတော့၊

ကိုယ်တို့နေရမယ့်အိမ်ရောက်ပြီ”

ဟု ပြောသည်။

ဒေါ်ကြီးညွန့်က သားနှင့်ချွေးမ

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးလျှင် လွတ်လပ်စွာနေဖို့

ဟုဆိုကာ မြို့အစွန် ကွက်သစ်တွင်

ဆောက်လုပ်ထားသည့် အိမ်လေးတစ်လုံး

ကို လွတ်လပ်စွာနေဖို့ပေးထားသည်မို့

မင်္ဂလာညဉ့်ခံပွဲအပြီး ညစာစားသောက်ပြီး

ထိုအိမ်သို့ လိုက်ပါရုံဆောင်ပေးခြင်းဖြစ်

သည်။

အိမ်မှာ ခြေတံရှည်၊ အုတ်ထိန်ပုံ

ခံ၊ သွပ်မိုး၊ ယရံကာဖြစ်သည်။ လှေကား

အတက်တွင် ဝရန်တာရှိပြီး ထိုမှဝင်လျှင်

ညဉ့်ခန်း။ ညဉ့်ခန်း၏ ယာဘက်တွင်

အိပ်ခန်းနှင့် ဝဲဘက်တွင် မီးဖိုချောင်

အသီးသီး ဖွဲ့စည်းထားသည်။

အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြပြီး

နောက် ကြည့်သာပြုံးက စိတ်ရောလူပါ

ပင်ပန်းနွမ်းလျနေပြီမို့ အဝတ်အစားများ

လဲလှယ်ပြီး ခေတ္တလဲလျောင်း အနားယူ

လိုသောကြောင့် အိပ်ခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့

သည်။

မင်္ဂလာဦးအိပ်ခန်းကို ကြိုတင်

ပြင်ဆင်ပေးထားသည်။ သို့သော် ခပ်နွမ်း

နွမ်း ခြင်ထောင်၊ အရောင်ပြယ်လွင့်နေ

သည့် အိပ်ရာခင်း။ ခေါင်းအုံးတို့ဖြင့်

ဖြစ်သလို ခင်းထားသည့် သာမန်အိပ်ခန်း

တစ်ခုမျှသာပါပဲ။

“အေးပေါ့လေ . . . အသစ်

မဟုတ်တဲ့ တစ်ပတ်နွမ်း သတို့သမီး

အတွက် အိပ်ရာအဟောင်းနဲ့ပဲ ထိုက်ထက်

မှာပေါ့”

ဟု တွေးရင်း အိပ်ရာပေါ်

အိပ်လိုက်သည်။ ရဲဇော်အောင်နှင့် သူထံ

ချင်း ၃၊ ၄ ဦးခန့် ညဉ့်ခန်း၌ထိုင်ရင်း

ယမကာဝိုင်းဖွဲ့ စကားပြောနေကြသည်။

ယခင် နေ့ရက်များက အိပ်ရေးပျက်ခြင်း

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းတို့ကြောင့် ကြည့်

ပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

ညဉ့်ခန်းမှ ဝါးခနဲ ရယ်သံများ

ကြောင့် သူမ နိုးလာခဲ့သည်။ ယမကာ

အချိန်ဖြင့် စကားပြောသံများ၊ ဖန်ခွက်

များ ဇွန်သံများ ဆူညံစွာ ပုံလွင့်ထွက်စေ

နေသည်။ ည ၉ နာရီထိုးပြီးဖြစ်ကြောင်း

သူမ၏ လက်ပတ်နာရီလေးက ညွှန်ပြ

သည်။

“ဟေ့ . . . ကိုရဲ မင့်ဇနီး

လေး မင်္ဂလာခုတင်ကြီးပေါ့မှာ မင်း

မျှော်နေရောပေါ့။ ဝင်တော့ကွာ တို့ထည့်

ပြန်ကြမယ်”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့။ ငါ

အားလုံး ခွက်တွေကိုင်ကွာ။ နေ

www.burmeseclassic.com

ဒုက္ခကန်ပေ”

သူငယ်ချင်းတွေအပြန်အလှန်

ပြောနေကြစဉ် ရဲဇော်အောင်က ...

“ဟေ့ ... နေကြပါဦးကွ”

“မင်းရဲ့ မင်္ဂလာဦးညမှာ ငါတို့

က နောင်ယုက်သလိုဖြစ်နေလိမ့်မယ်။

ပြန်မယ်ကွာ။ မင်းလည်း အချိန်ရှိခိုက်

ထုံလစိုက်ပေါ့”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ။ ဒီ

ညက ငါ့ရဲ့ မင်္ဂလာဦးည မဟုတ်ဘူးကွ”

ရဲဇော်အောင်က ပြောလိုက်

သည်။

“ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုပြောနေ

တာပါလိမ့်”

ဟု ကြည်သာဖြူ တွေးမိသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ငရဲ မင်း

ဒီညနေမှာ မင်္ဂလာဆောင်တာလေ။ ဒါ

မင်္ဂလာဦးညပေါ့ကွာ။ ဘာ လာကြောင်

နေတာလဲ”

နောက်တစ်ယောက်က ဝင်

ချောသည်။

“ဒါဆိုရင် မင်းရဲ့ မင်္ဂလာဦးည

ဘယ်တုန်းက ပြီးသွားတာလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၆ လကျော်

လောက်ကတည်းက ပြီးခဲ့တာ”

“ဟာ... အဲဒါ တို့လည်း မသိ

လိုက်ရပါလား”

ရဲဇော်အောင်က ...

“တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပေါ့ကွာ။

ဒါမျိုးက လော်စပီကာနဲ့ ကြေညာရတာ

မျိုးမှ မဟုတ်တာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်တွင်

အားလုံး ဝါးကနဲ ပွဲကျသွားပြန်သည်။

ရဲဇော်အောင်က ဆက်ပြော

သည်။

“အဲဒါလည်း မင်္ဂလာဦးလို့

မဆိုနိုင်ဘူးကွ”

“ရှင်းပြပါဦး ကိုရဲရဲ။ ကျွန်တော်

တို့ နားမလည်လို့ပါ”

ခပ်ငယ်ငယ်သူငယ်ချင်းက

ပြောသည်ကို သူတို့အထဲမှာ အကြီးဆုံး

ဖြစ်ဟန်ရှိသော သူငယ်ချင်းက ဝင်

ထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ် ငရဲရေ။ အဲဒီ

အပိုင်းကျတော့ ဒီချာတိတ်တွေမပြောနဲ့

ငါတို့ ကြီးတဲ့ကောင်တွေတောင်မှ မင်း

လောက် နားမလည်ဘူး ရှင်းပြကွာ”

“ဒီလိုရှိတယ်ကွ”

ရဲဇော်အောင်က လေးသံနိုင်၍

ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ ညှဉ်းခန်းနှင့် အိပ်ခန်း

မှာ ထရံတစ်ချပ်သာ ခြားထားသည်မို့

အသံတိုးသော်လည်း ကြားနေရသည်။

ညည့် လူခြေတိတ်ချိန်လည်းဖြစ်၍ သဲကွဲ

စွာ ကြားရခြင်းပါ။

“မိဘမောင်ဘွားတွေရဲ့ ခွင့်ပြု

ချက်နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် လူအသိုင်းအဝိုင်း

ရဲ့ အသိအမှတ်ပြုမှုတွေအောက်မှာ

မိန်းကလေးနဲ့ ယောက်ျားလေး ကဝ

လက်တွဲဖော် ဇနီးမောင်နှံအဖြစ် ခံယူတာ

ကိုမှ “မင်္ဂလာဆောင်တယ်” လို့ ခေါ်တာ”

“အဲဟာ ... ငရဲ။ မင်းဟာက

တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား”

“ငါလည်း စာအုပ်ထဲ ဖတ်ဖူး

တာလေး အလွတ်ကျက်ထားတာ”

“အင်း ... ဆက်ရှင်းပါဦး”

“အဲဒီလို မင်္ဂလာဆောင်မှ

“မင်္ဂလာဦးကာလ” ဆိုပြီး အလေးအနက် တန်ဖိုးထားရမယ့်အရေးတွေ ဖြစ်လာမှာ ပေါ့။ အခုတော့ ဒီကောင်မနဲ့ငါက တိတ်တိတ်ပုန်ညားပြီးသားကြီးပဲ။ ဘယ်သူမှ မသိအောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်ခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စကို “မင်္ဂလာဦး” လို့ ခေါ်နိုင်ပါ့မလား။

“ဟာ . . . ကိုရဲကလည်း ကတ်သီးကတ်သတ် ပြောနေပြန်ပြီ။ ဒဲဒဲဒဲ မင်္ဂလာဦးမဟုတ်ရင် ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“မင်္ဂလာဦးရဲ့ ဆန်ကျင်ဘက် “အမင်္ဂလာဦး” လို့ ခေါ်ရလိမ့်မယ်ထင်

တယ်။ ဘယ်လိုအရာပဲဖြစ်ဖြစ် ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားလို့ ရလာတဲ့ ဆုလာဘ်ကိုပဲ မဂ်မောတာ။ ငါတို့ယောက်ျားတွေရဲ့ သဘာဝပဲကွ။ လွယ်လွယ်နဲ့ရတဲ့အရာကို စိတ်ထဲမှာ တန်ဖိုးထားကြည့်လို့ မြတ်နိုးကြည့်လို့ ဘယ်လိုမှ မရဘူး။ ဒါကို ဒီကောင်မက မသိဘူး။ သူ့ကို ငါ မင်္ဂလာဆောင်တာ ချစ်လို့ လို့ ထင်နေတုန်းပဲ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်လို့ ကြိုက်လို့ ဒီအဆင့်ရောက်ခဲ့ကြပြီပဲ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူးကွ။ ဒီကောင်မက ငါ့ကို ဖွင့်ထားတဲ့အမှုပြီးသွားဖို့။ ငါ ထောင်မကျဖို့။ ငါ့အမေက ဥပဒေနားလည်သူတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး မင်္ဂလာအတူကြီးဆောင်လိုက်တာ။ ငါ့ကို မပေါင်းရလို့ ငါ အချုပ်ထဲရောက်အောင် ပို့ထားတဲ့ကောင်မ။ အခု ငါယူပြီးပြီလေ။ ဒါဆို တာဝန်ကျောသွားပြီပေါ့။ နောက်ပိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ခိုင်းစားရမယ်။ ငါ့အိမ်မှာ မနေနိုင်လို့ ဆင်းပြေးသွားတော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့”

“ဟာ . . . ငရဲရာ။ မင်းကို ချစ်လွန်းလို့မှ အမှုကို ရုပ်သိမ်းပေးပြီး လက်ထပ်ယူခဲ့တာပဲ။ အိမ်က ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းပြေးရမှာလဲ”

“အင်း . . . ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင်မကြည့်ရတာ တော်ရုံ တန်ရုံနဲ့ ဆင်းပြေးမယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး။ ငါ တော်တော်ကို ရမ်းရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ကိုရဲက ဘာကိုရမ်းမှာလဲ”
“ရမ်းသင့်တာ။ ရမ်းလို့ရတာ အကုန်ရမ်းမှာပဲ။ တုတ်တို့ ဘာတို့ပေါ့”

ဝါးကနဲ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ရင်သီးကြမ်းတမ်းသော စကားလုံးများကို ယမကာတန်ခိုးဖြင့် အထိန်းအကွပ်မဲ့ ပြောချင်သလို ပြောနေကြတာကို အတိုင်းသားကြားနေရသည်။ ချစ်သူအပေါ် ချစ်လွန်း၍ လိုက်လျောခဲ့မိခြင်းကိုပင်လျှင် နောင်တစ်ချိန်၌ အညှာလွယ်သော အပေါ့စား၊ အညံ့စားအဖြစ် သဘောထားတတ်ကြသည့် ယောက်ျားတို့၏ အတွင်းစိတ်ကို ဘွင်းဘွင်းကြီးကြားသိလိုက်ရသောကြောင့် နောင်တတရားဖြင့် တုန်လှုပ်မိသည်။ ပါးပြင်သလို တလိမ့်လိမ့် ဇီဆင်းနေသည့် မျက်နှာများကို တဘက်ဖြင့် သုတ်ယူဖယ်ရှားအသံမထွက်အောင် ရှိုက်ငင် ငိုကြွေးရသည်မှာ ရင်ဆို့မတတ် မောဟိုက်စသည့်။

“ဒီလို ရက်စက်ယုတ်တော့ ယောက်ျားကို လက်ထပ်မိတာ ငါ့အိမ်က ဒီအိမ်က အမြန်ဆုံးထွက်ပြေးနိုင်တာကြိုးစားရမယ်”

ဟု ကြည်သာပြီး စဉ်းစား

နောက်ဖေးဘက် ပြတင်းတံခါးကို
ထန်လန်ဖြတ်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက်
ခုဘင်ပေါ်ပြန်၍ လဲလျောင်းရင်း အခြေ
အနေကို အကဲခတ်နေခဲ့သည်။

ထိုစဉ် ရဲဇော်အောင်၏ စကား
သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အခု ဒီည ဝိုက်၊ မင်္ဂလာဆောင်
ကို ကြွရောက်ချီးမြင့် အစားပေးကြတဲ့
ချစ်သူငယ်ချင်း ကိုချင်း၊ သန်းထွန်းဦးနဲ့
ဖိုးစောတို့အားလုံးကို ငါ ဒီည အထူး
ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင် ပေးမယ်။ ဒီ
လက်ဆောင်ကို ဖိုးစောက အငယ်ဆုံးမို့
အရင်းဆုံးယူရမယ်”

ဖိုးစောက ...

“ကိုင်း ... ပေးမှာဖြင့် ပေး
လေဗျာ။ ကျွန်တော်ပြန်ရဦးမှာဗျ”

“မင်းကိုယ်တိုင်သွားယူလေ”

“ဘယ်သွားယူရမှာလဲ”

“ဟို ... အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ယူ
ရမှာကွ”

“ဘယ်လိုယူရမှာလဲ။ အဲဒီ

အိပ်ခန်းထဲ မဝင်ချင်ပါဘူးဗျာ။ အထဲမှာ

ကိုရဲရဲ အသစ်စက်စက် သတို့သမီးလေး
အိပ်ရာထဲမှာ ကိုရဲကိုစောင့်နေတဲ့ဟာ”

“အေး ... အဲဒါကြောင့် မင်း

ဝင်သွားလို့ ပြောတာပေါ့ကွ။ ငါ့ကိုယ်စား
ပေါ့။ ငါခွင့်ပြုတယ်။ ငါက သူ့ရဲ့တရားဝင်
ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ လင်ယောက်ျားမို့ ငါ
ခွင့်ပြုရင် ရတယ်”

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့ ကိုရဲရာ။

ကျွန်တော့်ကို မိုးကြိုးပစ်မှာပေါ့ဗျ”
ကိုချင်းက ...

“ဒီကောင်နဲ့ အလုပ်ဖြစ်မှာ

မဟုတ်ပါဘူးကွာ”
ဟု ပြောတော့ ရဲဇော်အောင်

က...

“ဟုတ်တယ် ကိုချင်းရေ။ ဒီ

ကောင်လေးတွေ အငယ်ဆိုပြီး ဦးစားပေး
လို့ကို မရဘူး။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ အတွေ့
အကြုံက စကားပြောတယ်ဗျ။ အဲဒီတော့
ကိုချင်းပဲ ဝင်သွားလိုက်တော့။ ကိုချင်းကို
ဦးဦးဖျားဖျား ဂါရဝပြုတာပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ... ငရဲ၊

တကယ်ပြောတာလား။ မနောက်နဲ့နော်။

ငါက စိတ်ပါသွားမိရင် မရတော့ဘူးနော်”
“မနောက်ပါဘူးဗျာ။ သူငယ်ချင်း

တွေကို ကျွန်တော်မင်္ဂလာဆောင် အထိမ်း
အမှတ်အဖြစ် ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်ပေးတာ
ပါ။ နောင်ဆိုရင် ဒီကောင်မကို ဒီအလုပ်
နဲ့ ငွေရှာခိုင်းရမှာ။ ကိုင်း ... ကိုချင်း
ကြာတယ်ဗျာ။ အောက်လက်နာတယ်
ဝင်သွားလိုက်တော့။ ကျွန်တော်အပြင်က
တံခါးဖျက်ချထားလိုက်မယ်”

မကြားစုံမနာသာ စကားများ

ကို မကြားလိုတော့၍ နားနှစ်ဖက် ပိတ်
ထားရာမှ ရဲဇော်အောင်၏ စကားကြောင့်
သတိဝင်လာပြီး အိပ်ခန်းတံခါးကို ပြေး
ပိတ်လိုက်သည်။ အပြင်မှ ရဲဇော်အောင်က
တံခါးကို တဂုန်းဂုန်းထုရိုက်၍ ဖွင့်ခိုင်း
သည်။ မရသည့်အဆုံး သံတူရွင်းဖြင့်
တံခါးကို ကလန်ပြီးဖွင့်သည်။ ထို့နောက်
အခန်းထဲဝင်လာပြီး ကြည့်သာပြုံးအား
ပါးကိုရိုက်နှက်ကာ ...

“ကောင်မ ... မှတ်ထား၊ ဒီ

အိမ်မှာ ငါခိုင်းတာ အကုန်လုပ်ရမယ်။
ငါထိုင်ဆို ထိုင်၊ ငါ ထဆို့ထ။ နင်ကို ငါ

ပိုင်တယ်၊ နားလည်လား။ အခု လော
လောဆယ်ဆယ် ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကို
ငါလို သဘောထားပြီး ဖျော်ဖြေပေးလိုက်။
နောက်ဆိုရင်လည်း ငါ့ညှော်သည်တွေ
လာရင် ဒီလိုပဲ ဖျော်ဖြေပေးရမယ်။ နှင်
ကျွမ်းကျင်ပြီးသားပါ။

ဟုပြောကာ ကိုချင်းဆိုသူအား
အခန်းယဲထည့်၍ အပြင်မှ တံခါးပိတ်
လိုက်သည်။ အရက် အလွန်အကျွံ
သောက်စားနူးယစ်နေသူ ကိုချင်းကလည်း
အာလေးလျှာလေးသံဖြင့် ...

“ညီမလေးရယ်။ အသာနာမခံ
ပါနဲ့တော့ကွယ်။ အစ်ကိုကြီးက ညီမလေး
ကို ဝိတ်တိုင်းကျ ကျေနပ်တဲ့အထိ ပြုစု
ပေးမှာပါ။”

ဟုပြောကာ ကြည်သာပြုံးအနီး
သို့ ကပ်လာသည်။ ကြည်သာပြုံးက
ကန်လန်ကို ကြိုတင်ဖြုတ်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်
သော ပြတင်းပေါက်မှ လျှောဆင်း ခုန်ချ
လိုက်သည်။ အလိုက်သင့်ကျသွားသည်
အပြင် အောက်တွင် မြက်ဖုတ်ထူထူရှိနေ
၍ နာကျင်မှုမရှိဘဲ ထိုနေရာမှ အမြန်ဆုံး

ထွက်ပြေးနိုင်ခဲ့လေသည်။
ကြည်သာပြုံး ဆက်လက်ပြေး
လာစဉ် ကျင်းလှည့်လာသော ရဲပုတ္တရောင်
အဖွဲ့နှင့်တွေ့သည်။

နက်မှောင်ရည်လျားသော
ဆံပင်ကို ဖရိုဖရဲ ထုံးနှောင်လျက် ဖိနပ်
မပါဘဲ အပြေးအလွှားလာနေသော

မိန်းကလေးတစ်ဦးကို တွေ့ရှိသဖြင့် ရဲ
တပ်ဖွဲ့ဝင်များက မေးမြန်းစစ်ဆေးရာ
ကြည်သာပြုံးမှာ မောဟိုက်တုန်ယင်စွာ
ဖြင့် မိမိအား လုံခြုံမှုရှိသောနေရာသို့

အမြန်ဆုံး ပို့ဆောင်ပေးပါရန်ပြောခဲ့သည်။
ဤသို့ဖြင့် မင်္ဂလာဒုံရဲစခန်းသို့
ရောက်ရှိပြီး စခန်းမှူးနှင့်တွေ့ဆုံကာ
ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြခဲ့သည်။

စခန်းမှူးက ကြည်သာပြုံး၏ ပြောပြချက်
များအား စိတ်ရှည်စွာ နားထောင်ပြီး
နောက် ကြည်သာပြုံး၏မိခင် ဒေါ်ခင်မြ
နှင့် သူမနေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်၏ ရပ်ကွက်
အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတို့အား အကြောင်းကြား
ခေါ်ယူပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကြည်သာ
ပြုံး၏ တိုင်ကြားချက်များအား ရဲအရေးပိုင်

မှုအဖြစ် ပထမသတင်းပေး တိုင်ချက်တွင်
ပေးခဲ့သည်။ အခင်းဖြစ်ပွားရာ အိမ်နေရာ
ကို ကြည်သာပြုံး ကောင်းစွာ မမှတ်မိ၍
ညွှန်ပြနိုင်ခြင်းမရှိသဖြင့် နောက်တစ်နေ့
တွင်မှ ဆက်လက်စုံစမ်း ဆောင်ရွက်ရန်
စီမံထားရှိခဲ့သည်။

ကြည်သာပြုံးသည် မိခင်
ဒေါ်ခင်မြ၏ အကြော်ဆိုင်တံလေးအတွင်း
၌ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေသည်။ အကြော်
ဆိုင်အတွင်း စားပွဲပိုင်း ၃၊ ၄ ပိုင်းနှင့်
ထိုင်၍ စားသောက်နေသူများ အကြော်
ဝယ်ရန် လာရောက်သူများဖြင့် ဧည့်သည်
နေခိုက်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ရဲဇော်အောင်နှင့်အဖွဲ့
ဂျစ်ကားတစ်စီးဖြင့် အကြော်ဆိုင်
လမ်းဘေးတွင် ထိုးဆိုက် ရောက်ရှိလာ
သည်။ ရဲဇော်အောင်က အကြော်ဆိုင်
လေးအတွင်း ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်သွား
ကြည်သာပြုံး၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်
ရင်း ...

“ပြုံးရယ် ...”

www.burmeseclassic.com

ပြောမဆို အိမ်က ဆင်းသွားရတာလဲ။
ဘိုင်း . . . လာ။ ကိုယ်နဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့။
ဘာကတဲမှပဲ မင်္ဂလာဦးညကြီးမှာတောင်
ဆင်မယားချင်း စိတ်ဆိုးပြီး ဆင်းသွား
ရတယ်လို့”

ကြည်သာပြုံးက ရဲဇော်အောင်
ဆက်ကို ပုတ်ချလိုက်ပြီး . . .

“ဘာ . . . မင်္ဂလာဦးလဲ။
ဘာ . . . လင်မယားလဲ။ မင်္ဂလာအတု
ဆောင်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
မိန်းမပျက်ဘဝရောက်အောင် အဓမ္မ
ပြုစည်ခဲ့တဲ့ ရှင်လိုလူယုတ်မာနဲ့ ကျွန်မ
ပြန်မလိုက်နိုင်ဘူး”

အကြော်ဆိုင်အတွင်း စား
ဆောက်နေသူများရော၊ လမ်းသွား လမ်း
ဆာများပါ ဝိုင်းကြည့်နေကြလေပြီ။
အခြေအနေ ဆိုးရွားလာနိုင်သဖြင့် အမြန်
ညှိမ်းပြီး ထိုနေရာမှ အမြန်ဆုံး ပြန်လည်
ထွက်ခွာသင့်သည်ဟု ရဲဇော်အောင်
ခင်စားမိပုံရသည်။ သို့ဖြစ်၍ . . .

“ဟာ . . . ပြုံးကလည်းကွာ။
ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိဘူး။ လင်မယား

ချင်း စိတ်ဆိုးတာနဲ့ အဲဒီလို မဟုတ်တာရုတ်
တွေ လျှောက်မပြောရဘူးလေ။ လာပါ
ပြုံးရယ်။ ပြန်ကြရအောင်ပါ။ ဘေးလူတွေ
တစ်မျိုးထင်နေပါ့မယ်”

ရဲဇော်အောင်က နှုတ်မှ ဒို့သာ
စွာ ပြောနေသော်လည်း ၎င်းလက်
ကတော့ ကြည်သာပြုံး၏လက်ကို ပြုတ်
တူနှင့်ညှပ်ထားသလို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်

ကိုင်ကာ အတင်းဆောင်ဆွဲ ခေါ်ဝင်နေ
သည်။ ကြည်သာပြုံးကလည်း ရုန်းကန်
နေသည်။

ဘေးမှကြည့်နေသူများအနက်
အမျိုးသားတစ်ဦးက . . .

“ဟေ့လူ . . . လင်မယားချင်း
ခေါ်တာဆိုရင်လည်း အသာတကြည်
ပျောင်းပျော်ခေါ်လေဗျာ။ အဓမ္မအနိုင်ကျင့်
သလိုမျိုးတော့ မလုပ်နဲ့”

ဟု ဝင်ပြောရာ ရဲဇော်အောင်
က . . .

“ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ဒါ
ကျုပ်နဲ့ လက်ထပ်ထားတဲ့ တရားဝင်ဇနီး
ဗျာ။ သူများ လင်မယားကြားမှာ ဝင်မပါ
ချင်ပါနဲ့။ အေးအေးဆေးဆေးနေ
ကိုယ့်လူ”

ဟု ခပ်မာမာပြောရင်း လမ်း
ဘေး၌ ရပ်ထားသော ဂျစ်ကားကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်ရာ ကားပေါ်၌ထိုင်နေသော
ရဲဇော်အောင်၏ အပေါင်းအပါ လူငယ်
၃ ဦး လက်ထဲတွင် ချိန်းကြိုး၊ နံချပ်ကျာ
စားမြှောင်တို့ကို အသီးသီး ကိုင်ဆောင်

လျက် ဆင်းလာကြသည်။

ရဲဇော်အောင်က ကြည်သာပြုံး

ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ ...

“တွေ့လား ... ပြုံးကြောင့်

အရပ်သားတွေက ကိုယ်တို့ကို ပြဿနာ

ရှာနေတာ။ ဘယ်ရမလဲကွာ။ ရဲဇော်

အောင်က ဘယ်သူ “သေးသေးတင်”

တာကိုမှခံတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ

သိတယ်မဟုတ်လား။ ကိုင်း ... လား။

ကားပေါ် မြန်မြန်တက်”

ဟု ပြောပြီး လက်ကိုဆောင်ဆွဲ

ခေါ်ရာ အားချင်းမမျှသဖြင့် ကြည်သာပြုံး

တရွတ်ဆွဲ ပါသွားတော့သည်။

ထိုစဉ် ရဲဇော်တော်ယာဉ်တစ်

စီး ထိုးဆိုက်လာပြီး ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ

ဆင်းလာကာ ရဲဇော်အောင်နှင့်အဖွဲ့အား

ဖမ်းဆီးလိုက်လေသည်။ ရဲဇော်အောင်က

ရဲအရာရှိအား ...

“ကျွန်တော့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့

ဖမ်းတာလဲ။ ကျွန်တော့်ဇနီး အိမ်က

စိတ်ဆိုးပြီး ဆင်းသွားလို့ ကျွန်တော် ပြန်

လိုက်ခေါ်တာပါ။ ဒါ ကျွန်တော့်ယောက်ျား

အကြော်ဆိုင်ပါ။ မယုံရင် မေးကြည့်ပါ။

ပြုံးရေ ... ရဲတွေကို ပြောပေးပါဦး”

“မင်းကို ရဲအရေးပိုင်တဲ့ပြစ်မှု

ကျူးလွန်ကြောင်း ငါတို့ရဲတပ်ဖွဲ့မှာ

သတင်းပေးတိုင်ကြားထားလို့ ဖမ်းတာပါ။

ရဲစခန်းရောက်မှ အသေးစိတ်ရှင်းပြမယ်”

“ဟာ ... ကျွန်တော် ရဲစခန်း

မလိုက်ချင်ဘူး။ ပြုံးရေ ... ကိုယ်

တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ။ ရဲတွေကို

သေသေချာချာ ရှင်းပြပေးပါနော်”

လက်ထိတ်တန်းလန်းဖြင့် ရဲ

တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ရာနောက်

သို့ ဆုတ်ကန်ဆုတ်ကန် လိုက်ပါသွားရင်း

သမင်လည်ပြန် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်

နေသော ရဲဇော်အောင်အနီးသို့ ကြည်သာ

ပြုံး ကပ်သွားလိုက်သည်။ ရဲဇော်အောင်

က အားတက်သွားပြီး ...

“ရှင်းပြလိုက်ပါဦး ပြုံးရယ်။

ပြုံးနဲ့ကိုယ်က မနေ့ကမှ မင်္ဂလာဆောင်

တဲ့အကြောင်း။ အဲဒီမတိုင်ခင်ကတည်းက

သံယောဇဉ်တွေနဲ့ ချစ်ခဲ့ကြတာဆိုတဲ့

အကြောင်း”

ရဲဇော်အောင် စကားမဆုံး

ကြည်သာပြုံး ရှင်းလင်းပြတ်သားသည့်

စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်မှာ ...

“ဒီမှာရှင့် ... ကိုရဲဇော်အောင်

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေကိုတော့ ဘာမှ ရှင်မြို့

မလိုဘူး။ ရှင့်ကိုပဲ ရှင်းအောင်ပြောလိုက်

မယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မယူပြန်

လို့ ယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ မိန်းမ

ပျက်ဘဝ ရောက်သွားအောင်၊ မခံနိုင်ဘဲ

အဆုံး လက်မြှောက်အရုံးပေး ထွက်ပြေး

သွားအောင် လုပ်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုတဲ့

အကြံနဲ့ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့ ရှင်း

ယောက်ျားမပီသတဲ့ ယောက်ျားအတု

ရှိနေတယ်ဆိုတာ တစ်လောကထဲ

သွားအောင်လို့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရဲဇော်

မှာ အမှုဖွင့်လိုက်ရတာပါ။ ဒီတစ်ခါ

အမှုရုပ်သိမ်းလွှာကို မမျှော်လင့်

ထိုက်သင့်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ကိုသာ ရှေ့ပြေး

ခံလိုက်ပေတော့။ ကိုရဲဇော်အောင်

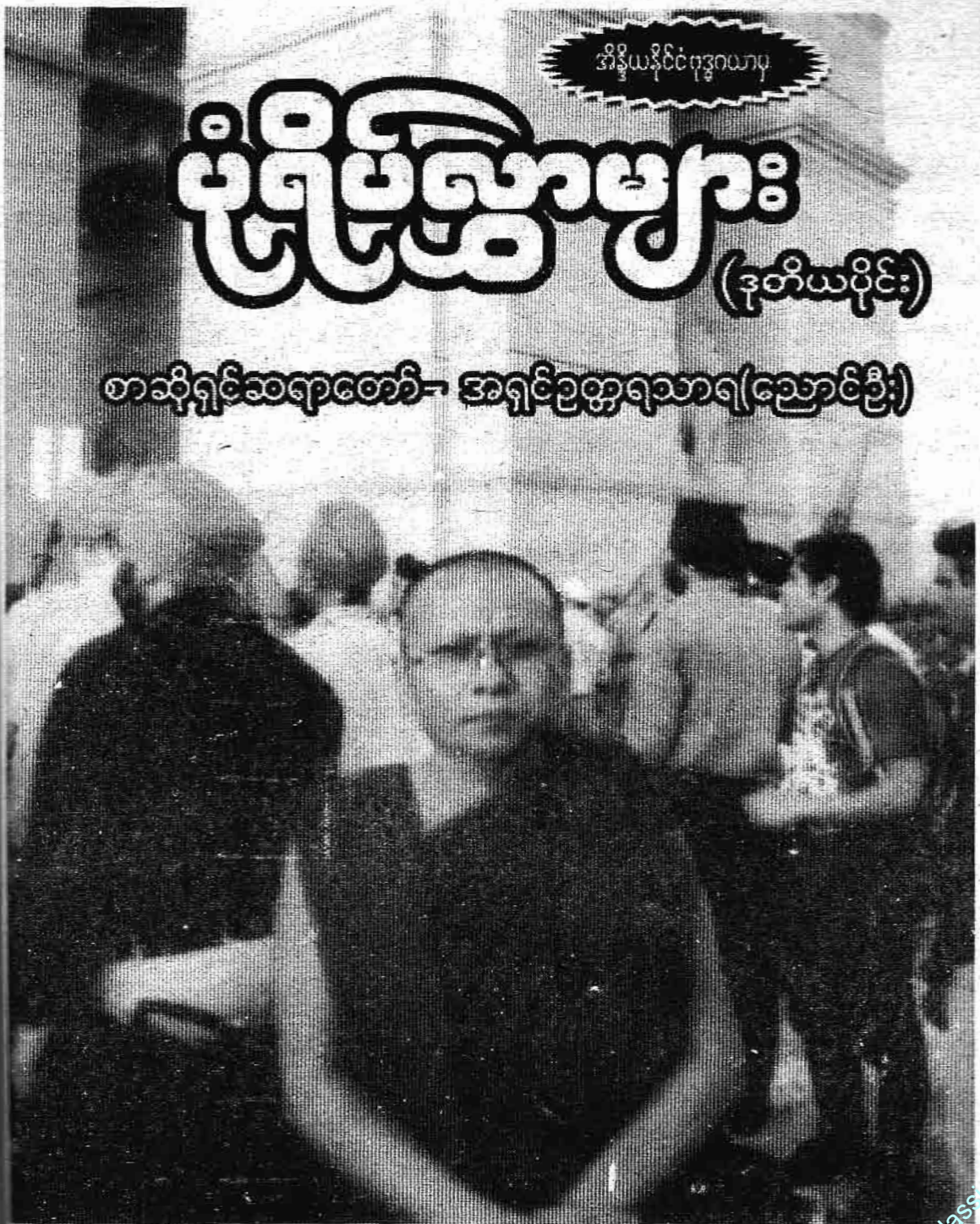
ဟူ၍ဖြစ်သတည်း။

အိန္ဒိယနိုင်ငံဗုဒ္ဓဂယာမှ

ပုံရိပ်သွေးများ (ဒုတိယပိုင်း)

စာဆိုရှင်ဆရာတော် - အရှင်ဥတ္တရသာရ(ညောင်ဦး)

ယခင်လမှအဆက်

လုမ္ဗိနီနှင့် ကုသိနာရုံသည်

ကျောင်းအနီးတွင်ရှိသော ဘုရားရှင်

လုမ္ဗိနီမှ ကုသိနာရုံသို့ စတင် ထွက်ခွာစဉ် ကားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာကြသော ဘုရားဖူးအားလုံး သွားလမ်းသာ၍ လာလမ်းများဖြင့်တန်းစေရန်နှင့် အန္တရာယ်ခပင်း ရန်စွယ်ရှင်း၍ ဘေးကင်းရန်ကွာ လိုရာဆန္ဒ ပြည့်စုံနိုင်ကြစေရန် စိတ်ရည်သန်လျက် နမောတဿ သရဏာဂုံသုံးပါး သမ္မုဒ္ဓေဂါတာပါဠိများနှင့် ဆရာတော် ဦးပိစိတ္တ၏ အရပ်ဆယ်မျက်နှာမေတ္တာပွားနည်းများကို သံပြိုင်ရွတ်ဆို၊ မေတ္တာဘာဝနာများ ပွားများကာ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။

ထိုကဲ့သို့ တစ်ဌာနနှင့် တစ်ဌာန စတင်ထွက်ခွာတိုင်း မေတ္တာဘာဝနာ ပွားများကာ ထွက်ခွာကြရလေသည်။ ယင်းသို့ မေတ္တာဘာဝနာ ပွားများပြီး သွားလာခဲ့ကြသဖြင့် ဘုရားဖူးအဖွဲ့သားအားလုံး မည်သို့သော အန္တရာယ်မှ မတွေ့ရှိဘဲ ချောမောစွာ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ကြပေသည်။

မိုင်အားဖြင့် (၈၇) မိုင်ရှိပြီး၊ ကီလိုမီတာအားဖြင့် (၁၄၀) ရှိပြီး၊ ဥတ္တရာပရာဒေရီ (UP) ပြည်နယ်၌ တည်ရှိကြောင်း သိရှိခဲ့ရသည်။ စာရေးသူတို့အဖွဲ့သည်။ ကုသိနာရုံသို့ ဒေသစံတော်ချိန် ညနေ ၅ နာရီတွင် ရောက်ရှိကြပြီး တည်းခိုရန် အဆင်သင့်ရှိသော ကျောင်းဆောင်ကြီးအပေါ်ထပ်တွင် နေရာယူကြကာ ဝေတ္တအနားယူလိုက်သည်။

အနားယူပြီးသည်နှင့် ဦးပညိမ္မာဦးပဏ္ဍိတံတို့နှင့်အတူ အနီးရှိ ဈေးဆိုင်တန်းများကို သွားရောက်လေ့လာကြလျက် လက်သည်ညှပ် အသေးစားတစ်ခု ရှုပီးငွေ (၂၅) ကျပ်၊ ဘရိတ်စားတစ်ကပ် (၁၀) ကျပ်ဖြင့်ဝယ်ယူပြီး ပြန်လာခဲ့ကြကာ ကုသိနာရုံ မြန်မာကျောင်းတွင် တစ်ညတာ အိပ်စက်အနားယူလိုက်ကြလေတော့သည်။

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သည်နှင့် နံနက်စာ ထမင်းကြော်များကို စားသုံးကြပြီး ကုသိနာရုံ မြန်မာ

ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူသည့် မဏ္ဍာမင်းမုာင်အင်ကြင်းရဂုံ ကုသိနာရုံသို့ အဖွဲ့သားတွေ အားလုံးစုပေါင်းပြီး သင်္ကန်းတော်ကပ်လျှပ်ပုဇော်ရန် သင်္ကန်းတော်ကို တန်ဖိုးကိုင်ဆောင်ကြလျက် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူဟန် ထုလုပ်ပူဇော်ထားသော ပုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီးသို့ ပြည်ပြည်နီးနီး လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြလေသည်။

ထိုသို့ လမ်းလျှောက်နေစဉ် စာရေးသူ စဉ်းစားနေမိသည်မှာ ခြောက်... သုံးလောကထွင်ထား ရှင်ဆော်မြတ်ဘုရားဟာ ကျွတ်ထိုက်ဆေးဝေနေယျများကို သိရှိတော်မူကာ (၅)ဝါ ကာလပတ်လုံး မနားမနေ လူ့နာမ် ဗြဟ္မာသတ္တဝါ မှန်သမျှတွေကို ဆင်ပင်ပန်းခံကာ ကယ်တင်တော်မူခဲ့ရတော့သည်။ ဟော . . . ယခုလည်း ဘုရားရှင် သာသနာတော်မှာ နောင်ကျွတ်တန်းဝင်ရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ် ကျွတ်တန်းဝင်စေနိုင်ရန်အတွက် ကုသိနာရုံနဲ့ မိုင်မျှ ကွာဝေးတဲ့ ပါဝါပြည်က

ဘုရားရှင် ခြေလျင်ကြွတော်မူခဲ့ရရာပါ
 တယ်။ လမ်းခရီးမှာ ပင်ပန်းလွန်းတာ
 ကြောင့် (၂၅) ကြိမ်တောင် နားခွဲရသေး
 သတဲ့။ သည်လို နားခွဲရတာလည်း
 ရွှေပန်းတိမ်သည် စုန္ဒရဲ့ ဝက်ပျံသားဟင်း
 နှင့် ဆွမ်းဘုန်းပေးတော်မူခဲ့ရတာကြောင့်
 ဖြစ်ပြီး ဘုရားရှင်ဟာ ဝမ်းတော်လားခွဲရ
 ပါတယ်။ အမှန်တော့ ဝမ်းတော်လားရ
 တာ စုန္ဒကပ်တဲ့ ဝက်ပျံသားကြောင့်
 ဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရားအလောင်းတော်
 နှင့်အခါတုန်းက ဆေးဆရာဘဝ ဖြစ်ခဲ့ဖူး
 ပါတယ်။ အဲဒီ ဆေးဆရာဘဝတုန်းက
 ဆေးဖိုဝါခဲ မပေးလိုတဲ့ သူဌေးသားတစ်ဦး
 ကို ဝမ်းတော်လားစေတဲ့ ဆေးတွေ
 ဘိုက်ကျွေးခဲ့ဘူးတဲ့ ဝိပါက်တော်ကြောင့်
 ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားရှင်တော် ဝင့်ကြွေး
 နိုင်ရင် ပေးဆပ်ရသေးတာပဲဆိုတဲ့ အသိ
 က စာရေးသူစိတ်ထဲတွင် သံဝေဂဖြစ်မိ
 ပါတယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာမှာ
 နောက်ဆုံး ချေချွတ်လို့ ကျွတ်တန်းဝင်ရ
 နယ် ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်

ရဟန်းကြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားရှင် ဟောဒီ
 ကုသိနာရုံမှာ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံရန် ကြွရောက်
 လာရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အဲဒီ သုဘဒ္ဒ
 ပရိဗိုဇ်ရဟန်းကြောင့်ရယ်။ နောက်ပြီး
 ဘုရားရှင်ဟာ အတိတ်ဘဝတုန်းက
 စကြာရတနာနှင့် လေးကျွန်းလုံးကို
 လှည့်ပတ်တဲ့ သုဒဿနဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။
 သည်နေရာဟာ ကုသဝတီဆိုတဲ့ အမည်
 နဲ့ စည်ပင်ပြန့်ပြော အံ့ဩစရာ မဟာရာဇ
 ဌာနဖြစ်ဖူးလျက် သုဒဿနစက္ကဝတ္တီ
 သုတ်ကို ဟောကြားလိုသဖြင့် ဒီနေရာမှာ
 ကြွရောက်ပြီး ပရိနိဗ္ဗာန် စံခြင်းပါလား။”
 ဟု တွေးတောရင်း စာရေးသူ
 နှုတ်ဖျားက ၂၄ ပစ္စည်းကိုရွတ်ဆိုရင်း
 လိုက်ပါခဲ့ရာ ရုပ်ပွားတော် ပူဇော်ထားရှိ
 ရာ ဘုရားကျောင်းဆောင်ကြီးထဲတွင်
 ဘုရားဖူး ပရိသတ်တွေ ပြည့်နေသဖြင့်
 ကျောင်းတောင်ကြီးကို လက်ျာရစ် တစ်
 ပါတ်ပတ်ပြီး ကျောင်းဆောင်ထဲသို့ဝင်ပြီး
 ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်အား သင်္ကန်းတော်
 ကပ်လှူပူဇော်လိုက်ကြသည်။

ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်သည် ညောင်

စောင်းပေါ်တွင် မြောက်ဘက်ကို ဦးခေါင်း
 ပြုပြီး အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက်
 ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံနေသည့်ပုံတော်ဖြစ်ပြီး
 ရုပ်ပွားတော်သည် ဖဝါးတော်မှ ဦးခေါင်း
 တော်အထိ ပေ (၂၀) ရှိလျက်၊ ပခုံး
 တော်မှာ (၅) ပေ (၆) လက်မရှိသည်။
 သလွန်ညောင်စောင်းတော်သည် အလျား
 (၂၃) ပေ (၉) လက်မ၊ အနံ (၂) ပေ
 (၁) လက်မရှိလျက် မြေသားကို ထုလုပ်
 ပူဇော်ထားသော ရုပ်ပွားတော်ဖြစ်သည်။
 လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက တည်
 ထားခဲ့သဖြင့် ရုပ်ပွားတော်ကြီးမှာ ပျက်စီး
 ပြီး တစ်ပိုင်းတစ်စသာ နှစ်ပေါင်းများစွာက
 တည်ထားခဲ့သဖြင့် ရုပ်ပွားတော်ကြီးမှာ
 ပျက်စီးပြီး တစ်ပိုင်းတစ်စသာ တွေ့ရှိရ
 သော ရုပ်ပွားတော်ကို (၁၈၃၃) ခုနှစ်တွင်
 မူလလက်ရာကို မှန်းဆပြီး ပြန်လည်
 ပြုပြင်ကြလျက် သလွန်ညောင်စောင်း
 တော်ဘေးတွင် ညီတော် အာနန္ဒာပုံတော်
 နှင့် ဆေးဆရာကြီး ဇီဝကပုံ၊ ဘုရားရှင်
 နောက်ဆုံး ချေချွတ်တော်မူခဲ့သည့် သုဘဒ္ဒ
 ရဟန်းပုံတော်ကိုပါ ထုလုပ်ထားသည်ကို

ဖူးတွေ့ရသည်။ ရုပ်ပွားတော်ကြီး တည်ထားသည်မှာ သဘာဝကျ အသက်ပါလှသဖြင့် စာရေးသူ တစ်ဖုံစိမ်းဖျော်ကြည်ညိုလိုက်ရာ ရင်ထဲတွင် ဆိုနစ်ဝမ်းနည်းလာပြီး စိတ်မကောင်းသဖြင့် အပြင်သို့ ခဏထွက်ကာ အနားယူလိုက်သည်။ သံဝေဂနိယယ လေးဌာနတို့တွင် ယင်း ပရိနိဗ္ဗာန်စံရာဌာနသည်လည်း တစ်ဌာနပါဝင်လျက်ရှိတာကြောင့် သံဝေဂယူပြီး ဖူးမြော်နိုင်ရန် ရုပ်ပွားတော်ရှိရာ ကျောင်းဆောင်ထဲသို့ တစ်ဖန်ပြန်ဝင်ကာ သံဝေဂယူ ဖူးမြော်ကြည်ညိုပြီး နာရီဝက်ခန့် တရားနလုံးသွင်းလိုက်သည်။ တရားနလုံးသွင်းပြီးသည်နှင့် မေတ္တာပို့ အမျှတန်းပေးဝေပြီး ကျောင်းဆောင်အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ရပ်ဝေး ရပ်နီးမှ ဘုရားဖူး လာရောက်ကြသူများနှင့် အလွန်ပင်စည်ကားလှသည်။

စာရေးသူ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်လေ့လာကြည့်သောအခါ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ နောက်ဘက်တွင် မဟာပရိနိဗ္ဗာန် စေတီတော်ကြီးကို ထုံး

ဖြူဖွေးစွာဖြင့် ဖူးတွေ့ရလေသည်။ စေတီတော်ကြီးမှာ အထက်မြန်မာနိုင်ငံက စစ်ကိုင်းကောင်းမှုတော် စေတီတော်ကြီးနှင့် ပုံသဏ္ဍာန်တူလှသည်။ ထိုစေတီတော်ကြီးသည် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူသောနေရာတွင် တည်ထားတော်မူသောကြောင့် ပရိနိဗ္ဗာန်စေတီတော်ဟု ခေါ်လေသည်။ ယင်းစေတီတော်အနီးတွင် အရှင်အနုရုဒ္ဓါစေတီတော်ကို ဖူးတွေ့ရသည်။ ထိုစေတီတော်မှာ အုတ်ခဲမျှသာကျန်ရှိတော့သည်ကို တွေ့ရှိရ၏။

စာရေးသူနှင့် အတူပါလာကြသော ဘုရားဖူးအဖွဲ့တော်သားတွေ တည်းခိုရာကျောင်းသို့ ပြန်သွားကြသော်လည်း စာရေးသူကတော့ တစ်ယောက်ထဲ ကင်မရာတစ်လုံးကိုင်ပြီး လေ့လာနေရဆဲပဲဖြစ်သည်။ စာရေးသူ မဟာပရိနိဗ္ဗာန်စေတီတော်ကြီး၏ ရင်ပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရင်း ထိုနေရာမှ တစ်ဆင့် အဆောက်အအုံဝန်းကြီးထဲကို မျက်စေ့တစ်ဆုံး ဝေ့ရမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၅၅၅ ခန့်က

သည်နေရာတွင် အင်ကြင်းပင်တွေ ဝေဆာစွာ တည်ရှိခဲ့သော်လည်း အချိန်မှာ ထိုအင်ကြင်းပင်တွေကို မေ့ရတော့သဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ

“ချစ်သားအာနန္ဒာ ကုသိန္ဒေမလ္လာမင်း တို့ရဲ့ အင်ကြင်းဥယျာဉ် သွားကြကုန်အံ့”

ဟု ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီးအချိန်က မိန့်ကြားလိုက်သော စကားသံကို နားထဲတွင် ကြားယောင်သည်။ ထိုအချိန်က သည်နေရာတွင် အင်ကြင်းဥယျာဉ်ကြီး ရှိခဲ့သည်ဆိုမည်သို့မျှ ငြင်းပယ်၍မရချေ။

ဘုရားရှင်သည် ဝုန္န၏ သားကို ဘုန်းပေးတော်မူပြီး ဝမ်းသာကာ အားအင်တွေကုန်ခန်းနေခို

စကားကို မိန့်တော်မူလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
ယင်းသို့ မိန့်တော်မူသဖြင့် ဘုရားရှင်၏
ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းယိုင်မသွားရလေအောင်
ညီတော်အာနန္ဒာနှင့် အရှင် စုန္ဒတို့က
ဘုရားရှင်အားတွဲလျက် မလ္လာမင်းတို့ရဲ့
အင်ကြင်းဥယျာဉ်သို့ ဖြည်းဖြည်းခြင်း
ကြွတော်မူရာ ဥယျာဉ်ထဲကိုရောက်သည်
နှင့် ရတနာညောင်စောင်းကို ဘုရားရှင်
မြင်တွေ့လိုက်ရာ ဘုရားရှင်က ...

“ချစ်သားအာနန္ဒာ ငါဘုရား
အားအင်ကုန်ခန်း မောပန်းလှသည်။ ဤ
ညောင်စောင်းကိုယူပြီး အင်ကြင်းပင်စုံ
တို့ကြားတွင် မြောက်ဘက်ကို ဦးခေါင်း
ပြုပြီး လျှင်မြန်စွာခင်းလော့”

ဟု အမိန့်တော်မူလိုက်သည်
နှင့် ညီတော်အာနန္ဒာက နောင်တော်
ဘုရားသည် ယနေ့သည်ပင် ပရိနိဗ္ဗာန်
ဝင်စံတော်မူလိမ့်သယောင် တွေးတော
လျက် စိတ်နလုံးတွင် ပူပင်သောက
ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ မျက်ဝန်းအိမ်မှ
ထွက်ကျလာသော မျက်ရည်စများကို
သုတ်ပြီး ဒုက္ခသက်န်းကြီးကို လျှင်မြန်

စွာခင်းပေးလိုက်သည်။
ယင်း ရတနာညောင်စောင်း
ပေါ်တွင် ဘုရားရှင် လျောင်းစက်တော်
မူနေစဉ် ခေါင်းရင်း ခြေရင်းမှ အင်ကြင်း
ပန်းတို့သည် အချိန်အခါမှတစ်ဆင့် အပွင့်များ
ပွင့်ကြ၊ အဖူးအင့်များ ဆင့်ကာဆင့်ကာ
ဖူးပွင့်ကြလျက် ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံး
အင်ကြင်းပန်းရနံ့များ မွှေးကြိုင်ကာ
ဥယျာဉ်အတွင်းရှိ သစ်ပင်တို့သည်လည်း
ဘုရားရှင်အား နောက်ဆုံးပူဇော်သည့်
အနေဖြင့် တစ်ပင်လုံး ပွင့်ကြ၊ သီးကြ
လျက် ဘုရားရှင်အား ပူဇော်ကြကုန်၏။
တစ်သောင်းသော စင်္ကြာဝဠာအတွင်း၌
ရှိကြကုန်သော သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့သည်
လည်း ပွင့်ကြ သီးကြကုန်လျက် ထို
ဥယျာဉ်အတွင်း၍ နေထိုင်ကြကုန်သော
ဘုမ္မစိုးနတ်တို့သည် ပန်းဝတ်မှုန်များကို
ဖြန့်ကြဲပူဇော်ကြကုန်၏။ နတ်အပေါင်း
တို့က သာယာငြိမ်ညောင်းသော တူရိယာ
များဖြင့် ပူဇော်ကြသလို နဂါး၊ ဂဠုန်၊
ကုမ္ဘဏ်တို့ကလည်း ထူးမြတ်သော ပန်း
တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရတနာပေါက်

ပေါက်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း ပူဇော်လျက်
ရှိကြကုန်၏။ ဘုရားရှင်က ထိုသို့ပူဇော်
နေကြသူတွေကို မြင်တွေ့ရသဖြင့်
ညီတော်အာနန္ဒာကိုခေါ်တော်မူပြီး ...

“ချစ်သားအာနန္ဒာ ဤ တစ်
သောင်းသော စင်္ကြာဝဠာတိုက်အတွင်း၌
ရှိနေကုန်သော ပန်းသစ်ပင်အပေါင်းတို့
နှင့် အထူးထူးသော ပူဇော်သက္ကာတို့ဖြင့်
ငါဘုရားအား ပူဇော်ကြကုန်ပြီ။ ဤသို့
ပူဇော်ကာမျှဖြင့် ငါဘုရားအား ပူဇော်
သည် မည်သေး၊ မြတ်နိုးသည် မမည်သေး။
လောကုတ္တရာအားဖြင့် လျှော်စွာပြုသည်
မမည်သေး။ ချစ်သားအာနန္ဒာ အကြင်
ဥသကာ၊ ဥပါသိကာအပေါင်းတို့သည်
လည်းကောင်း၊ ရဟန်းယောကျ်ား၊ ရဟန်း
မိန်းမတို့သည်လည်းကောင်း၊ ငါ ပညတ်
တော်မူအပ်သော စာရိတ္တသီလ၊ ဝါရိတ္တ
သီလတို့ကို ရှိသေစွာကျင့်၍နေကုန်၏။
ထိုသူတို့သည်သာလျှင် ငါဘုရားကို မြတ်
သောပူဇော်ခြင်းဖြင့် ပူဇော်သည်မည်၏။
ထိုကြောင့် ငါ၏သာသနာ၌ ချမ်းသာကို
အလိုရှိကုန်သော ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာ၊

ဘိက္ခု၊ ဘိက္ခုနီ အများတို့သည် လောကုတ္တရာတရား၏ ရှေ့အဖို့ဖြစ်သော ကျင့်ဝတ်ပဋိပတ်ကိုသာ ရှိသောစွာ ကျင့်သုံးရာကုန်၏။

ဟု မိန့်တော်ပါသည်။

ဘုရားရှင်သည် သလွန်ညောင်စောင်းပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေစဉ် ဥပဝါဏရဟန်းက ဘုရားရှင်အား ယပ်ခတ်ပေးနေလေသည်ကို ဘုရားရှင်က ဥပဝါဏရဟန်းကို အဖယ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ထိုအချိန် ညီတော်အာနန္ဒက ...

“အဘယ့်ကြောင့် ဥပဝါဏရဟန်းကို အဖယ်ခိုင်းရတာလဲ”

ဟု မေးလျှောက်တော်မူရာ ဘုရားရှင်က ...

“ငါ့တပည့် ဥပဝါဏမှာ အပြစ်မရှိ။ တစ်သောင်းသောလောကဓာတ်မှ လာကြကုန်သော နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် ငါဘုရား၏ မျက်နှာတော်ကို ဖူးမြော်ခြင်းမှာ စုဝေးရောက်ရှိလာကြကုန်၏။ ဥပဝါဏ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်းကြီး၊ အဘိညာဉ်တန်ခိုးကလည်းကြီး၊ ဥပဝါဏရဲ့

အပြင်ဘက်မှာရှိကြတဲ့ နတ်ဗြဟ္မာများတို့သည် ငါဘုရား၏ မျက်နှာတော်ကို ဖူးမြော်ခွင့်မရကြသဖြင့် ငါတို့သည် ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော်ရန် စင်္ကြာဝဠာကလာကြရကုန်၏။ ဥပဝါဏ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ကွယ်နေသဖြင့် မျက်နှာတော်ကို မဖူးမြင်ကြရဟု နတ်ဗြဟ္မာတွေက ငြူစုကြတာကြောင့် ဥပဝါရဟန်းကို အဖယ်ခိုင်းလိုက်သည်” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်သည်။

နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည် ဘုရားရှင်အား နောက်ဆုံးပုလဲလှည့်အနေဖြင့် မျက်နှာတော်ကို တစ်ဝကြီး ဖူးမြော်ကြည့်ညှိကြလျက် ပူဆွေးသောကရောက်ကာ ခေါင်းကဆံပင်က ဖရိုဖဲဖြင့် ဝိုင်းကြွေးကြလေကုန်၏။ ဘုရားရှင်သည် နောင်လာနောက်သား ဝေနေယျများအတွက် သံဝေဂယူစရာအဖြစ်

(၁) ဘုရားအလောင်းတော်ဖွားမြင်ရာ လှမို့နီသာမော အင်ကြင်းတော၊

(၂) သမ္မာသမ္မေဓိဉာဏ်ကို အမှန်စင်စစ် ရရှိတော်မူခဲ့သည် မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်။

(၃) ဓမ္မစင်္ကြာ တရားဦးဟောတော်မူခဲ့သည့် မိဂဒါဝန်။

(၄) ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံတော်မူခဲ့သည့် ကုသိနာရုံ။

ဟူသော သံဝေဒနိယ လေးဌာနတို့ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သုဘဒ္ဒအမည်ရှိသည့် ရဟန်းကြီး ဘုရားရှင်အား ဖူးမြင်ဖို့ကြောင်း ညီတော်အာနန္ဒက ခွင့်တောင်းလျှောက်ထားရာ၊ ညီတော်အာနန္ဒက သာသနာတော်မှအပ တိတ္ထိတို့သည် မိမိတို့၏ အယူကိုသာ မြဲမြံစွာ ယူထားသည်။ ထို အယူကို ပယ်ရှားအောင် တရားဟောရသော်လည်း ဘုရားရှင် ပင်ပန်း ဖြစ်တော် မူ လိမ့် မည်ဟု အောင်မေ့လျက်

“ငါ့ရှင် သုဘဒ္ဒ ဘုရားရှင် မညှင်းဆဲပါနင့်။ ဘုရားရှင် ပင်ပန်းတော်မူလှသည်”

ဟု မိန့်တော်မူသော်လည်း သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် တောင်းဆိုသော်လည်း ညီတော်အာနန္ဒက ခွင့်မပြု ထိုစဉ်

ကို ဘုရားရှင်ကြားသိတော်မူသောအခါ
“ချစ်သား အာနန္ဒာ မတားဖြစ်
ပါလင့်။ ငါဘုရားကို ဖူးမြင်ပါစေ။ ဤ
သုဘဒ္ဒသည် ပြဿနာကို မေးလိုသော်
လည်း မေးပါစေ”

ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် ညီတော်
အာနန္ဒာက သုဘဒ္ဒရဟန်းကြီးအား
ဘုရားရှင်ထံ သွားခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

သုဘဒ္ဒရဟန်းသည် ဘုရားရှင်
ထံသို့ ဝင်ရောက်ပြီး သူသိလိုသ
ပြဿနာတွေကို လျှောက်ထား မေးမြန်း
တော်မူသည်။ ဘုရားရှင်ကလည်း
ပြန်လည်ဖြေကြားတော်မူပြီးသည်နှင့်
ဘုရားရှင်က ဒေသနာဓမ္မတို့ဖြင့်
ဟောဖော်ညွှန်ပြ ဆိုဆုံးမလိုက်ရာ နောက်
ဆုံးတွင် ရဟန္တာစင်စစ် ကေနပ်ပင်ဖြစ်သွား
လေတော့သည်။ ရှင်တော်ဂေါတမ၏
သာသနာတွင် နောက်ဆုံး ကျွတ်တမ်း
ဝင်ရမည့် သုဘဒ္ဒရဟန်းကြီး သစ္စာ
လေးတန် တရားမှန်ကို သိမြင်လျက်
ရဟန္တာဖြစ်သွားသောကြောင့် ဘုရားရှင်
ပင်ပန်းရကျိုးနပ်ခဲ့လေပြီ။ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံ

ရန် အချိန်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့်
နီးကပ်လာသဖြင့် ရဟန်းပရိသတ်၊ မင်း
ပရိသတ်တွေ စုံညီကြလျက် အင်ကြင်း
ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံး ဘုရားရှင်အား လာ
ရောက်ဖူးမြော်ကြသော ပရိသတ်နှင့်
ပြည့်သိပ်လျက်ရှိနေပေသည်။ နတ်ဗြဟ္မာ
များကလည်း ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်
ကိုသာ ဖူးမြော်ကြည့်ညှိနေကြသလို
ဒကာ၊ ဒကာမ ပရိသတ်အပေါင်းကလည်း
မျက်ရည်တွေစိုရွဲလျက် ဝိယိုကြကာ
သောတာပန် ရဟန်းတော်များကလည်း
မငိုပဲ မနေနိုင်ကြ။ မျက်ရည်စလေးများ
ကို သူတို့၏ သင်္ကန်းစလေးများဖြင့်
သုတ်လျက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲလျက် ရှိနေ
ကြပေတော့သည်။ အင်ကြင်းတောကြီး
တစ်ခုလုံး ပရိသတ်တွေ မည်မျှပင်
များသော်လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
လျက် ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်ကို
ဖူးမြော်လိုက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို
တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်နှင့် အားအင်
တွေ ကုန်ခန်းနေသည့်အလား ငြိမ်သက်
စွာ ထိုင်နေကြလေသည်။ ထိုချိန် ဘုရား

ရှင် မိန့်တော်မူလိုက်သည့် စကားသံ
တစ်ခု ထွက်ပေါ်၍လာလေသည်။

ဘုရားရှင် မိန့်တော်မူလိုက်
သော စကားသံမှာ...

“ချစ်သားတို့ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်
သည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာများ၌လည်း
ကောင်း၊ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား၌လည်း
ကောင်း၊ ကျင့်ဝတ်ပဋိပတ်၌လည်း
ကောင်း၊ ယုံမှားသံသယ တွေးတောခြင်း
ရှိသည်ဖြစ်အံ့။ ငါဘုရားကို ယခုပင်
မေးလျှောက်ကြကုန်လော့။ နောင်ခါကြမှ
ငါဘုရားကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရပါ
လျက် မမေးလိုက်ရဟု နောင်တပူနိခြင်း
မဖြစ်ကြကုန်လင့်”

ဟု ဘုရားရှင်က တပည့်
ရဟန်းတော်များကို ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံခါနီး
အချိန်တွင် မဟာကရုဏာတော်ထားတော်
မူကာ မိန့်တော်မူလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
ရဟန်းတော်များကလည်း မည်သို့သော
စကားကိုမျှ မမေးကြ။ ဆိတ်ဆိတ်ပဲ
နေတော်မူသောကြောင့် ဘုရားရှင်က
ထိုသို့ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် မိန့်တော်မူ

သော်လည်း ရဟန်းတော်များက မလျှောက်ထား။ သို့တွက် ဘုရားရှင်က

“ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါဘုရား

ကို ရိုသေသောအားဖြင့် ယခု မလျှောက် ထားဝံ့သော် အပေါင်းအဖော် ရဟန်းတို့ အား ပြောကြကုန်လော့”

ဟု မိန့်တော်မူသည်။ ထိုသို့

မိန့်တော်မူသော်လည်း တစ်စုံတစ် ယောက်မှ မလျှောက်ထားကြ။ ရဟန်း တော်တွေအားလုံး ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ တာကြောင့် ညီတော်အာနန္ဒက ယခုလို လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော

မြတ်စွာဘုရား။ ဤအစည်းအဝေးတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော ရဟန်းတော်မျှ သာသနာတော်၏အပေါ်၌ ယုံမှားသံသယ မရှိကြပါဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားသောအခါ။

ဘုရားရှင်က ...

“ချစ်သားအာနန္ဒာ ယုံမှား

သံသယမရှိသောအရာကို ငါဘုရားလည်း ပစ္စက္ခအနေအားဖြင့် သိတော်မူသည်။

ဤ အစည်းအဝေး၌ အငယ်ဆုံးသော သံဃာသည် သောတာပန်အဆင့်ရှိပေ သည်”

ဟု မိန့်တော်မူပါသည်။

ထိုသို့မိန့်တော်မူပြီး ဘုရားရှင်

သည် တပည့်ရဟန်းသံဃာတော်များကို ခေါ်တော်မူပြီး ပစ္ဆိမပုဗ္ဗဝစနဖြစ်သော နောက်ဆုံးဩဝါဒကို ဤသို့ မိန့်တော်မူ လိုက်သည်။

ဟန္တု ဒါန ဘိက္ခုဝေ

အာမန္တယာမိ ဝေါ။

ဝယမ္မော သင်္ခါရာ အပ္ပမာဒေန

သမ္မာဒေထ။

ဘိက္ခုဝေ ရဟန်းတို့။ ဒါနိ

က္ကဒါန ယခုအခါ၌။ ဟန္တု အကျဉ်း အားဖြင့်။ ဝါ ငါ၏ အလိုတော်ရင်းဖြင့်။ ဝေါ သင်တို့ကို။ အဟံ ငါဘုရားသည်။

အာမန္တယာမိ မှာထားတော်မူ၏။ သင်္ခါရာ

ကံ စိတ် ဥတု အာဟာရတည်းဟူသော

အကြောင်းတရားလေးပါးတို့ ပြုပြင်၍

ဖြစ်သမျှသော သင်္ခါရတရားတို့သည်

ဝယမ္မော ပျက်တတ်သော သဘောရှိကုန်

၏။ တုမေ သင်တို့သည်။ အပ္ပမာဒေန မမေမလျော့ မပေါ့မဆေသော သတိ

တရားဖြင့်။ သမ္မာဒေထ ပြည့်စုံစေကုန်

လော့ ဟု မိန့်တော်မူပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံင်

ဖို့ရန် ပြင်ဆင်မှု ပရိကမ္မအမှုတို့ကို

ပြုလုပ်ပွားများတော်မူပြီး သက္ကရာဇ်

(၁၄၇) ကဆုန်လပြည့် အင်္ဂါနေ့ နံနက်

မိုးသောက်ယံအချိန်တွင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံင်

တော်မူလေတော့သတည်း။

စာရေးသူတစ်ယောက် ကုသိ

နာရုံဝန်းကြီးထဲမှ ဖယ်ခွာခဲ့ပြီး ကုသိနာ

မြန်မာကျောင်းသို့ ပြန်လာကာ ခေတ္တ

အနားယူပြီး ဘုရားရှင် တေဇာဓာတ်

လောင်ကျွမ်းရာ မီးသွေးများကို ငှာပေး၍

တည်ထားခဲ့သည့် အင်္ဂါရစေတီတော်ကို

အဖွဲ့သားတွေအားလုံး သွားရောက်ကြည့်

ကြလေသည်။ အင်္ဂါရစေတီတော်သည်

မဟာပရိနိဗ္ဗာန် စေတီတော်၏ အရှေ့

ဘက် (၆) ဖာလုံခန့်အကွာတွင် တည်

ရှိပြီး မလ္လာမင်းများ၏ ဦးညှောင်ထုံး

နေရာတွင် တည်ထားခဲ့သောကြောင့်

မကုဠဗန္ဓ (မကုဠ၊ ဦးညှောင်

ထုံးဖွဲ့ခြင်း) ဟု ခေါ်ဆိုကြသေးသည်။

ထိုစေတီတော်သည် လိပ်ခုံးပုံ တည်ထားလျက် အနိန္ဒယ သုတေသနဌာန မှ ထိန်းသိမ်းထားရှိသည်။ ဘုရားရှင်၏ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သဖြင့် တေဇောဓာတ် လောင်ကျွမ်းသည့်နေရာ အထိမ်းမှတ် တည်ထားသော စေတီတော် ဖြစ်သည်။ စာရေးသူ စေတီတော်မြတ် ကြီးအား ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များကို အာရုံပြုလျက် ဦးတင်ဂါရဝပြုလိုက်လေ သည်။ စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ အဆောက် အအုံဝန်းတစ်ခုလုံး မြက်ခင်းပြင်နှင့် အလှ ကြည့်ပန်းပင်တချို့ကို စိုက်ပျိုးထားရှိ သဖြင့် စိတ်ကြည်နူးမှုကို ခံစားခဲ့ရသည်။

ထိုစေတီမှတစ်ဆင့် ဘုရားရှင် ဖရိုဖန်ဝင်စံခါနီးအချိန်က ပါဝါပြည်ကနေ ကုသိနာရုံသို့ ကြွသော လမ်းခရီးတွင် ဘုရားရှင် ရေကြည်တော် ဘုန်းပေးတော် မှုခဲ့သည့် အထိမ်းအမှတ်တည်ထားခဲ့သော ဗေဒကုဝရ်ကျောင်းဆောင်သို့ ရောက်ရှိ ကြလေသည်။ ကျောင်းဆောင်လေးမှာ ဆံသေးသေး ဆောက်လုပ်ထားသော်လည်း

သစ်ရပ်ခိုင်ခံ့စွာ ဆောက်လုပ်ထားရှိပြီး ပုံကျသေသပ်လှသည်။ အဆောက်အအုံ အတွင်း၌ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ ကိန်းလပ် စံပယ်တော်မူလျက် ရုပ်ပွားတော်နှင့် ရုပ်ပွား တော်ထားရှိရာ ပလ္လင်တံကဲတော်၏ လက်ရာမှာ ရှေ့ကျပြီး လက်ရာပြောင်မြောက် စွာ ထုလုပ်ပူဇော်ထားရှိသည်ကို မှူးတွေ့ရ သည်။

ဘုရားရှင်သည် ညီတော် အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူပြီး ...

“ချစ်သား အာနန္ဒာပါဝါပြည် ကနေ ကုသိနာရုံမလ္လာမင်းရဲ့ အင်ကြင်း ရဂုံကို သွားကြကုန်စို့”

ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် ညီတော် အာနန္ဒာနှင့်တကွ သံဃာတော်များနှင့်အတူ ကြွတော်မူပါသည်။ ထိုသို့ ကြွတော်မူ လာခဲ့ရာ တစ်ယူဇနာခန့် ရောက်သော အခါ ...

“ချစ်သား အာနန္ဒာ ငါဘုရား အားအင်တွေ ကုန်ခန်းပြီး မောပန်းတော် မူတယ်။ အရိပ်အာဝါသ အလွန်ကောင်း မွန်သည့် ဟောဒီ သစ်ပင်ရင်းမှာ ဒုကုဋ်

သင်္ကန်းကြီးကို လေးခေါက်ခေါက် ပြီးခင်း လော့”

ဟု မိန့်တော်မူလိုက်သည်နှင့် ညီတော်အာနန္ဒာကလည်း သစ်ပင်ရင်း တွင်ရှိသော အမှိုက်သရိုက်များကို ရှင်းလင်းပြီး ဒုကုဋ်သင်္ကန်းကြီးကို လေး ခေါက်ခေါက်လျှက် ခင်းပေးလိုက်သည်။ ဘုရားရှင်သည် ခရီးကလည်းပန်း၊ လမ်း ကလည်း ကြမ်းတာကြောင့်၊ ခင်းထား အပ်သော အခင်းပေါ်တွင် ခေတ္တ မှေးစက် အနားယူလိုက်သည်။ ယင်းသို့ အနားယူ ပြီးသည်နှင့် ညီတော် အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူပြီး ...

“ချစ်သား အာနန္ဒာ ငါဘုရား ရေဆာတော်မူတယ်ကွယ်။ ရေခပ်ပေးပါ”

ဟု မိန့်တော်မူရာ ညီတော် အာနန္ဒာက အနီးတွင်ရှိသော ဂင်္ဂါမြစ် ကလေးကို သွားကြည့်သောအခါ ...

“ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ ယခုအခါ ဂင်္ဂါမြစ်ထဲတွင် မလ္လာမင်းတို့ရဲ့ လှည်းငါးရာ မြတ်ကူးသွား လာထားသောကြောင့် ရေက မကြည်

မလင်ဖြစ်နေပါသည်။ ကကုခါဖြစ်သည် ရှေးနားတွင်ရှိပါသည်။ ကြည်လင်အေးမြ သော ရေလည်းရှိနိုင်ပါသည်။ မြစ်ဆိပ် အနေအထားလည်း ကောင်းမွန်ပါသည်။ အဲဒီမြစ်ကိုရောက်ခါမှ ဘုန်းပေးတော်မူပါ ဘုရား။”

ဟု လျှောက်ထားလေသည်။ ဘုရားရှင်ကလည်း ရေနောက်ပါသည်ဟု လျှောက်ထားသော်လည်း သုံးကြိမ်တိုင် တိုင် ရေခပ်ခိုင်းတော်မူပါသည်။ ညီတော် အာနန္ဒာကလည်း ဘုရားရှင်၏ အာဏာ တော်ကို မလွန်ဆန်ရဲတာကြောင့် သပိတ် ကိုယူပြီး ဂင်္ဂါမြစ်နားသို့သွားသောခါ နောက်ကျိနေသောရေသည် ခဏချင်းနှင့် သန်ရှင်ကြည်လင်နေသောရေကို မြင်တွေ့ လိုက်ရသောအခါ ...

“ဪ ... မြတ်စွာဘုရား၏ ဘုန်းတန်ခိုးအာနဘော်သည်ကား အံ့ဩ ဖွယ်ကောင်းပေစွ။ အသက်မရှိသော ရေသည်ပင် အလိုတော်အတိုင်း ကြည်လင် ရပေသည်။ မဖြစ်စူး ထူးကဲလှပေစွတကား”

ဟု ညီတော် အာနန္ဒာက

ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်များကို ချီးမွမ်း တော်မူပြီး သပိတ်တော်ဖြင့် ရေကိုခပ် ယူကာ ဘုရားရှင်အား ကပ်လှူလိုက် သည်။ ဘုရားကလည်း အားပါးတရ ဘုန်းပေးတော်လိုက်သည်။

ထိုကဲ့သို့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင်

ရေကြည်တော် ဘုန်းပေးတော်မူခဲ့ရာ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တည်ထားခဲ့သော မတကုဝရ်ကျောင်းတော်အတွင်းရှိ ဗုဒ္ဓ ရုပ်ပွားတော်မြတ်အား ညီတော်အာနန္ဒာ ကဲ့သို့ ဘုရားရှင်၏ ဘုန်းတော်အနန္တ၊ တန်ခိုးတော်အနန္တတို့ကို အောက်မေ့လျက် ဦးတင်ဂါရဝပြုပြီး ထွက်ခွာခဲ့ကြလေ တော့သည်။ စာရေးသူတို့သည် ထိုနေရာ မှ မိမိတို့တည်းခိုရာ ကုသိနာရုံ မြန်မာ ကျောင်းသို့ ပြန်ကြကာ မြန်မာထမင်း

မြန်မာဟင်းတို့ကို သုံးဆောင်ကြပြီး အနားယူလိုက်ကြသည်။ အနားယူပြီး သည်နှင့် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်၍ ကျောင်းအနီးတွင်ရှိသော ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော်မူခဲ့သည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား တော်အား သွားရောက်ပြီး ဖူးမြော်ပြန်

သည်။ ရုပ်ပွားတော်ကြီးရှေ့တွင် နာရီဝတ် ခန့် တရားဘာဝနာများ ရှုမှတ်ပွားများ လိုက်သည်။ ထိုသို့ ပွားများပြီးသည်နှင့် မေတ္တာပို့ အမျှအတန်းပေးခဲ့ပြီး ပြန်လာခဲ့ ကာ ရွှေတိဂုံစေတီတော် ပုံစံတူတည် ထားသော စေတီတော်ကြီးကို ဖူးမြော် ကြည့်ညိုပြန်သည်။ တစ်ဖန် စေတီတော် အနီးတွင် တည်ရှိသော ဈေးဆိုင်တန်း ကလေးအား လေ့လာကြည့်သောအခါ တဘက်စောင်တစ်ထည်လျှင် ရူပီဆူ (၁၀၀) ကျပ်၊ (၁၅၀) ကျပ် ဈေးချိုင်း ဘုရားပုံတော်စုံလေးတစ်စုံကို (၁၅၀) ကျပ် ဈေးနှုန်းဖြင့် ဒကာမလေးတွေ ဝယ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ စာရေး သူတို့အဖွဲ့သားအားလုံး ကျောင်းသို့ စုံလင်စွာ ရောက်ရှိကြသည်နှင့် ညဉ့် ပိုင်းတွင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးဇာ ထိံသရအား စုပေါင်းကန်တော့ကြ သည်။ ထိုနေ့ညအတွက် ထိုကျောင်းနား ညအိပ်ရပ်နားလိုက်ကြတော့သည်။

အရှင်ဥက္ကသာရ(ညောင်ဦး)

